

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIOLENT ENDS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JESSICA

 HAWKINS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

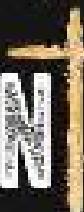
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WHITE
MONARCH

VIOLENT ENDS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JESSICA
HAWKINS

VIOLENT ENDS

WHITE MONARCH, 2

***Verecek bir hayatım, sevgim ve geleceğim vardı.
Ta ki düşmanım bir eş alana kadar.***

Şeytanın bir adı var ve o da Cristiano de la Rosa. Düşün günümde, mihrapta görmeyi beklediğim son adamdı. Beni kraliçesi yapmak istiyor. Kardeşi onu kurtarmak istiyor. Prenses.

Cristiano'nun kontrolünü kaybetmesini sağlamak oyunun adı haline gelir ve riskler ölüm kalım meselesidir. Ancak gerçek ve yalanlar bulanıklaştıkça, sadakat test edildiğinde ve kimyamız erime noktasına ulaşma tehdidinde bulunduğunda, ödül daha az netleşiyor. Ya özgürlük artık düşündüğüm anlama gelmiyor ya da Cristiano herkesin söylediği kadar sinsi ve aklımla oynama sanatında ustalaştı.

Kesin olarak bildiğim tek şey, hiçbir şeyin kesin olmadığı. Ve sizin bilmeniz gereken tek şey? Bu bir aşk hikayesi. Ama aşk hikayeleri bile bitmek zorundadır.

Yeni r eleases, satışlardan haberdar olun ve aylık haber bültenleri alın:
[Posta Listesine Katılın](#)

Violent Ends de mevcuttur: [Ciltsiz](#)

Copyright © 2019 Jessica Hawkins

Editing Elizabeth London Editing Beta by

[Underline This Editing](#)

Redaksiyon: Paige Maroney Smith Kapak

Tasarımı: [Najla Qamber Designs](#)

Kapak Fotoğrafları [Perrywinkle Photography](#) tarafından

çekilmiştir Kapak Modeli: Michelle Serna

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

1
NATALIA

Şeytanın bir adı vardı -Cristiano de la Rosa- ama bugünden itibaren ona *koca* diyecektim.

Pazar sabahlarını ailemle birlikte bir dua kitabının başında geçirdiğim sıcacık kilise, verilen sözlerin ve yırtılan dantellerin yankısı dışında hareketsiz ve sessiz duruyordu. Gün ortasında güneş ışığı etrafımızdaki sıraları aydınlatıyordu ama karanlık koridora sadece mum ışığı dokunuyordu.

Yeni kocam keskin, özel dikim takım elbisesi içinde önümde durmuş, gelinliğimi çıkarmayı bitirmemi bekliyordu ki biz daha kiliseden çıkmadan gelinliği tamamen sahiplenebilsin.

Cristiano beni evliliğe zorlamıştı ve hayatımı birlikte geçirmeyi hayal ettiğim adam da bunu kabul etmişti. Beni *kandırmıştı*.

"Yeni *gelinim* utangaçtır." Cristiano sıkıca gülümsedi, bu tanımlamadan zevk alıyordu, muhtemelen bunu bana dayattığı için. "Ama bu anlaşmayı onaylamak için kardeşimin sadece iki şartı yerine getirmesini istedim ve sen şimdiden birini çiğnedin."

Cristiano ona bakire olarak gelmemi beklemişti ama Diego beni bu şekilde teslim etmemişti. İma edilen şey açıktı; ikinci şartı da çiğneyecek miydim? Yapamazdım. Cristiano beni tüm bunlardan vazgeçmeye davet etmişti ama bunun bir bedeli olacaktı ve sevdiğim insanlar bunu ödeyecekti.

Evliliği tamamlamazsam Maldonado karteli hepimizi yok edecekti.

"İlk seferimizin farklı olmasını umuyordum," dedim, kaçınılmaz bir sonucu değiştirmenin bir yolunu ararken. Beni koridordan aşağı sürükleyebilecekken bana evlenme teklif etmişti. Evliliğimize saygı duymuştu.

az sayıdaki seyircimiz için bizi bir gösteride kementle bağladı. Eğer içinde bir parça insanlık varsa, ona ulaşmaya çalışmalıyım.

"Ben de öyle." Başını eğdi, sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi gözleriyle önümü taradı. "Ama sen bekâretini bir başkasına vermeyi seçtin. Seni yatağa götürmeye ve nazıkçe idare etmeye hazırdım ama artık buna ihtiyacım yok gibi görünüyor." Bana doğru bir adım attı; 1.75 boyunda, temiz, erkeksi bir kokuya sahip, kaslı ve esmer bir güzeldi. "İyice alıştın, değil mi?"

Bir kolumu gelinliğin içinden geçirirken titredim, annemin babamla evlenirken giydiği o güzel, harap dantelin yasını tuttum. "Hayır," diye fısıldadım.

Kalın bir kaşını kaldırdı. "Özür dilerim mi?"

"Yapmadım," diye ısrar ettim. "Diego ve ben *bir kez* yaptık. O nazikti.

Ben ... değilim."

"Kırılmış mı?" diye sordu. "Vahşi bir at gibi."

Siyah gözleri dans ederken delici bakışlarına sırtımı döndüm. Düğün sunağını kirletmek, Tanrı'nın suratına tokat atmak, Diego'yu kapının diğer tarafından mahvoluşuma katlanmaya zorlamak... Cristiano'yu hayatlarımız karşılığında sattığım şey buydu. Sadece benim değil, babamın, Diego'nun ve Cruz karteline yakın olan herkesin. Ailemi korumuş, babamın yanında aileler yetiştirmiş ve annemin ölümünden sonra *beni* büyütmeye yardım etmiş adamlar.

Diğer kolumu kolundan geçirdim ve elbisemi ayaklarımın dibinde birikene kadar aşığı ittim.

Cristiano dudaklarını ıslattı, gözleri Diego ile paylaşmayı planladığım düğün gecesi için giydiğim fildişi iç çamaşırına kaydı. Diego ve ben sevişmiştik ama bu gece, yıllardır dizginlemek zorunda kaldığımız tutkuya teslim olmaya hazırdım. *Ne kadar safça.*

Cristiano başını eğdi. Daha iyi bilmesem, bunun bir saygı duruşu olduğunu düşünebilirdim. "Çok güzel."

Bir topuğumdan diğerine geçtim. "Beni daha önce de sütyenim ve iç çamaşırlarımla görmüştün."

"Depo yangınından sonra banyonda." Başını salladı, köşeli çenesi sertleşti. "Ama sana bu şekilde bakmama izin vermedim. Gördüğüm tek şey sahip olmadıklarımı." Geniş göğsü genişledi

Çenesini kaldırırken bir nefes aldı. "Şimdi, gördüğüm her şey *kendi*. Her bir santimini, sevgilim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Evleneli birkaç dakika olmuştu ama sanki onun malıymışım gibi davranıyordu. "Evliliğimiz bunu rızaya dayalı yapmaz."

"Daha önce de söylediğim gibi, her zaman bir seçeneğin vardır. Şimdi bu kiliseden çıkıp kardeşimin kollarına gidebilirsin. Kalmanı isterdim ama seni zorlamazdım."

Kelime oyununa duyduğum kızgınlık beni karşılık vermeye itti. "Ama rakip bir kartelin Diego'nun onlara kaybettirdiği paranın intikamını almasına izin verirsin."

"Onları geri püskürtmek bana çok pahalıya mal oldu. Diego'nun geri ödeyebileceğinden çok daha fazlasına." Cristiano bileğini salladı ve göz temasını kesmeden büyük saatini ayarladı. "Ama sen yanımda olduğun sürece, onun borcu affedildi ve ne sana ne de sevdiğin herhangi birine ellerini bile süremeyecekler."

Etrafımda dönüp arkamda durduğunda sert ayak sesleri sıraların arasında yankılandı. Belki de elbisemi yırttığı gibi iç çamaşırlarımı da yırtacaktı. Umurumda değildi; annemin elbisesinin aksine, onların hiçbir değeri yoktu.

Saçlarımı ayırdı, omuzlarımdan üzerinden öne doğru çekti ve bir elini çıplak sırtıma doğru uzattı. "Şu ana kadar seni arzulamak için kendime izin vermedim."

Kuru kuru yutkundum. Sesine yeni bir şey girmişti. Özlem. Çaresizlik. Sanki şimdi benim sunduğum bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Beni aşağı itmesini, bir sıranın üzerine eğmesini ve fethetmesini bekledim.

"Seninle nasıldı?" Cristiano sessizce sordu. "Kardeşim seni yok etti mi, yoksa bu görevin zevkini bana mı bıraktı?"

"Diego ... idi." Bir zamanlar dilimin ucunda olan sevdiğim adamı tarif edecek kelimeler artık o kadar kolay gelmiyordu. Bana ihanet etmişti, ama ne kadar kapsamlı? Eğer beni takas etmeye razı olduysa, beni neyin beklediğini bilerek bekâretimi de almış olma ihtimali var mıydı? Yapmazdı. *Yapamazdı*. Bunu ancak bir canavar yapabilirdi ve de la Rosa ailesinde onlardan yeterince vardı zaten. Diego'yu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum ve o kadar kötü biri olsaydı bilirdim. "O

tatlı ve şefkatli," diye devam ettim. O geceye dair hafızama şüphe girse bile Cristiano'nun bunu görmesine izin veremezdim. Zayıflık, artık onun yanında göstermeyi göze alamayacağım bir şeydi. "En azından hayatım boyunca bir kez bu iyiliği tadacağım ve seninle her birlikte olduğumda bu anıya sarılacağım."

Cristiano derin derin kıkırdadı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Denemeni izlemek için sabırsızlanıyorum. Ben içindeyken dudakların tek bir kelime bilecek -benim ismim- ve sadece tek bir şey hissedeceksin, sana verdiğim zevk."

Kaçınılmaz olan yaklaşırken gözlerimi kapattım. "Lütfen bunu çabuk yap."

"Asla." Kürek kemiğimden başlayarak bir parmağını sütyen askımın altına kaydırды. "Senin gibi bir kadını becermenin yolu *hızlı* olmak değildir, en azından ben seni iyice keşfedene kadar."

Açık sözlülüğü karşısında küçük bir nefes aldım. Böylesine kontrollü, tehlikeli bir adamın tüm dikkatiyle beni keşfetmesi nasıl bir işkence olurdu? Tatlı mı yoksa acımasız mı? Tahminimce ikisinin karışımı. Yine de korkutucu olan kısım bu değildi. Sesinin tonuna bakılırsa, mahvoluşumun tadını çıkarmamı istiyordu.

Ellerini omuzlarıma bastırdı. "Burada kal," dedi uzaklaşmadan önce.

Koridordan aşağıya, diz çöktüğümüz, arka planında panelli, vitraylı azizlerin yer aldığı atılmış yastıklara doğru baktım. Guadalupe Meryem Ana sessizce bana bakıyordu. Birlikteliğimizi kutsaması karşılığında ona buketimi hiç vermemiştim ama o zaman bunu hak etmemiştik.

Mumlardan bazıları sönmüştü, muhtemelen Cristiano'nun ayrılma emriyle herkesin binadan dışarı fırlamasıyla. Diego, Cristiano'nun şu anda giysilerimi parçaladığını mı hayal ediyordu? Beni nasıl acımasızca kullanacağını mı? Karı koca olarak ilk öpüşmemizden sonra Cristiano'nun beni alacağına söz verdiği harareti mi?

Umarım öyledir ve Diego'nun düşüncelerinin her biri ona işkence ediyordur.

Onun çektiği acılar benimkilerle asla kıyaslanamazdı. Bu onun suçuuydu.

Cristiano'nun ayak sesleri geri döndü ve sırtıma hafifçe dokunarak sütyenimi açtı. Kaydırarak çıkardı ve yere bıraktı. Başlıyorduk. Nasırlı avuçlarının tenimde gezinmesini beklerken kalbim karnımda atıyordu.

"Gerçekten istediğin şey hızlı olmak mı? Seni sert ve hızlı bir şekilde parçalamamı mı?" Sesi açık bir şehvetle derinleşti. "Yoksa uzatmamı mı tercih edersin? Hoşuna gitmesini mi? *Özlem* duymanı mı? Hangisi daha kötü olurdu?"

Kilisenin sıcaklığına rağmen ürperdim. Bundan zevk almak kendime ihanet etmek olurdu -işleyeceğimi hissettiğim bir suç. Şimdiden meme uçlarım dikleşti, ellerini beklerken karıncalanıyordu. Bana her dokunduğunda vücudum karşılık veriyordu -kostüm balosundaki dansımızdan, depo yangınından sonra ayaklarımı sararken dolaşan parmaklarına kadar. Ama aramızdaki çekim ne olursa olsun, bunu arzuladığımı asla itiraf edemezdim. Asla istemeyeceğimden de emindim.

Daha kötü ne olabilirdi ki? Acı, direniş ve nefret böyle bir anda anlayabileceğim şeylerdi.

Ama şeytan tarafından tatmin edilmek ve bundan zevk almak? Bu en büyük günah gibi geliyordu.

"Bitir şu işi," dedim.

"Sadece merak ettiğim için soruyorum," dedi, elini sırtıma bastırıp beni ileriye doğru yönlendirerek. "Bu olayların gidişatını değiştirmeyecek. Şimdi, benim küçük kelebeğim, sıranın üzerinde kendini hazırla."

Derin bir nefes aldım, öne doğru eğildim ve iki elimle dudağı kavrayarak arka tarafımı ona sundum.

"Ne manzara ama," dedi. "Hayal gücüm beni ele geçiriyor. Belki kibarca rica edersen, bir ara seni bu şekilde beceririm."

Refleks olarak yanaklarımı sıktım. Herhangi bir sınırı olduğunu düşünmek saflık olurdu ama aklım henüz iğrenç ayrıntılara takılmamıştı. Kulağa olabildiğince iğrenç geliyordu, şimdiye kadar duyduklarımdan çok farklıydı. Sanki içimde bir alev uyandırmayı umuyordu.

Beni nasıl kullanabileceğini, böyle yasak bir yerde bana nasıl tecavüz edebileceğini düşününce nefesim kesildi. İsteddiği şey buydu, korku uyandırmak. Olabilecek en savunmasız şekilde onun merhametine sığınmak, ona teslim olmak, aç bir canavarın ayaklarına kapanmak gibiydi.

Bedenim bu düşünceye derinlerimde bir yerde keskin ama zevkli bir sızı ile cevap verdi. *Oh, Tanrım.* Neyim vardı benim?

"*Sanırım teslim olma hissini bile seveceksin,*" demişti bana günler önce at üzerinde.

Haklı olabilir miydi? Belki de içimde onunla aynı karanlık doğa vardı, bir erkeğin iradesine boyun eğme arzusu. Ama ben bir hayvan değildim. Sırf bazı cinsel arzularımı tatmin ettiği için bundan zevk almama izin veremezdim.

İlk dokunuşu ayak bileğimi kavraması şeklinde oldu. "Ayağını kaldır," dedi.

Aramıza baktım ve dediğini yaptım. Arkamda diz çökmüş, elinde siyah dantelli bir giysi tutuyordu. "Nedir bu?" diye sordum. diye sordum.

"İçine gir," diye talimat verdi ve ben girene kadar bekledi. "Şimdi de diğer ayağını."

Ayağa kalktı ve uzun, yere kadar uzanan bir elbiseyi vücudumda kaydırıldı. Eteği küçük bir şapel treniyle yere kadar iniyordu, neredeyse bir gelinlik gibi. "Beni mi giydiriyorsun?" diye sordum.

"Üzülerek."

"Ama ...?"

Bekledi. Cümleyi bitirmek için kendimi zor tuttum. Beni kirletmeye yemin etmişti. Neden kirletmiyordu?

"O konuya geleceğiz," dedi aklımdan geçenleri okuyarak. "Bu gece sana yapacağım şeylerle ilgili düşüncelerinin çılgına dönmesi fikri çok hoşuma gidiyor -benimkiler de aynısını yapacak. Ellerimi üzerine koyduğumda, tatlı bedenini fantezilerimdeki her şekilde ihlal etmiş olacağım."

Bacaklarımın arasında bir zonklama daha, bu sefer daha sert. Bedenimin hain tepkisini bertaraf etmek için ona meydan okudum. "Bana bir keresinde bir kadını zorlamaya ihtiyacın olmadığını söylemiştin," dedim ona gece kulübündeki konuşmamızı hatırlatarak.

"Zorlamıyorum." Elbisenin fermuarını çekti. "Ama seninle işim bittiğinde, masumiyetinin her kırıntısı, eskiden olduğun kızın her kırıntısı gitmiş olacak ve bana sorarsan bu oldukça kapsamlı bir ihlal."

"Bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü artık birinin tatlı, saf, naif *prencesi* değilsin. Artık fildişi kulede yaşıyorsun. Oraya sahipsin. Oradan hükmetmeyi öğreneceksin, çünkü Calavera kraliyet ailesi olmanın anlamı budur. Ve bu elbise bir kraliçe için çok daha uygun."

Artık onlardan biri olduğum tehdidi ve vaadiyle vücuduma ürperti yayıldı. Bir Calavera. Bir taç gibi, siyah dantel beni hevesli bir gelinden kartel hükümdarına dönüştürdü. Karmaşık korsaj göğsümü ve belimi sarıyor, geniş yaka her iki omzumun üst kısmında durarak neredeyse onları açıkta bırakıyordu.

Cristiano arkamdan ellerini göğüslerime yapışan kumaştan aşağı doğru kaydırды ve belime yerleştirdi. "Bütün gece aramızda dantelden başka bir şey olmayacağı düşüncesi beni delirtmeye yetiyor." Cesareti sözlerini sertleştirdi ve sesindeki çığlık beni utandıran yerlerde titreşti. "Ama başka erkeklerin seni arzulamasını istemiyorum. Belki de gelmeden önce onları uyarmalıyım ki bakışları üzerlerinde kalırsa gözlerini oyarım."

"Hangi erkekler?" Müstehcen dokunuşu ve grafik tehditleriyle nefesim hızlandı. "Nereye varacağız?"

"Zaten bildiklerinden şüpheleniyorum." Cristiano düşüncesini sürdürdü, kalçalarını belime bastırdı ve ihtiyacını ilan etti. "Seni elde etmek için çektiğim onca sıkıntıdan ve yaptığım onca fedakârlıktan sonra, benim olanın *benim* olduğunu sorgulamayacaklardır."

Onun pençesinde çaresizdim, iri elleri belimi sıkıyor, ereksiyonu sırtıma yaslanıyordu. Kendimi kaçınılmaz olana teslim etmenin belli bir tür hoşnutluğu olabilir miydi? Kendinden ve benim için planlarından bu kadar güçlü ve emin bir adama boyun eğmenin? Emrinin kalbimi hızlandırmasına bakılırsa, teslimiyette bulunacak bir güzellik olduğundan şüpheleniyordum.

Ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

Onun yanında kendimi güvende hissettiğim zamanları hatırlamaya gücüm yetmiyordu. On bir yıl önce bile, Cristiano'nun annemin cesedinin başında dikildiğini gören korkmuş küçük bir kızken, daha sonra beni zifiri karanlık bir tünele taşıırken kollarında garip ve beklenmedik bir rahatlık hissi bulmuştum.

"Senin olanın senin olduğunu söylüyorsun," diye yankıladım ona. "Ama adamların hakkındaki söylentileri duydum. Bana dokunmalarına izin verecek misin? Kullanmak

Beni mi? Şimdi söyle de ne beklemem gerektiğini bileyim; sana mı aitim yoksa Calavera karteline mi?"

Bir avucunu göğsümde gezdirdi, teni sıcacıktı ve gevşekçe boğazıma doladı. "Ne olursa olsun, sözümü unutma, bundan zevk alacaksın."

Hayır. Birden fazla erkeğe hizmet etme fikri, şu ana kadar her şeyden daha çok kaçma isteği uyandırdı bende. Peki ya bundan zevk alacağım önerisi? Aynı derecede müstehcen ve dehşet vericiydi.

"Şimdi seni bırakacağım. Eğer bırakmazsam, seni Tanrı'nın evine götüreceğim ve şafak sökene kadar duramayabilirim."

Beni nefessiz ve şaşkın bırakarak serbest bıraktı. Bir yığın eşyayı toplamak için eğildiğimde bacaklarım titriyordu.

"Hepsini bırak," dedi. "Adamlarım onları atacak."

Terk edilmiş gelinliğimin değerli fildişi dantelini elime aldım ve çıplak tırnağımı uzun yırtığın üzerinde gezdirdim. "Onu getirmek istiyorum."

"Gittiğimiz yerde ona ihtiyacın olmayacak. Max çantalarını arabaya koydu bile."

"Annemindi," dedim sessizce.

On bir yıl önce annem kan kaybından ölürken başında durduğu zamanki gibi ona baktım. Benim üzerimde. Pantolonunda kan ve elinde bir silahla. Onu dünyamdaki en acımasız ama en koruyucu adam olarak hatırlıyordum.

Gücü ve kuvveti o zamandan beri katlanarak artmıştı.

Dudaklarını bir çizgi haline getirerek çömeldi ve kumaşı ellerimden aldı. Kumaşı ve sütyenimi kollarının arasına aldıktan sonra ayağa kalktı. "Gel."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ev."

2 NATALIA

Gri gökyüzüne rağmen Paskalya gününde meydanda insan sıkıntısı yoktu. Yerli halk dans edip horchata ve empanadalarla karınlarını doyururken kızarmış muz kokusu havayı doldurdu ve çocuklar satıcılardan şeker, balon ve oyuncak dilenmeye başladı.

Sanki şenliklerde eksik olan tek kişi Diego'ymuş gibi görünüyordu.

Renkli camlı bir çift siyah Land Rover kilisenin önündeki kaldırımda rölantide duruyordu. Cristiano beni ikincisine götürdü, eşyalarımı şoföre teslim etti ve arka koltuğun kapısını açtı.

İçeri girmek kendimi Cristiano'ya teslim etmek anlamına geliyordu. İçeri girdikten sonra dünyadan kopmuş gibiydim. Cep telefonum kiliseye getirdiğim çantanın içindeydi ve bir yere götürülmüştü. Yakın zamanda geri alabileceğimi düşünecek kadar saf değildim. Gözlerimi kısarak meydana baktım. "Barto'nun her an beni alması gerekiyor. Beni babam için havaalanına götüreceğini düşünüyor."

Cristiano, "O zaman içeri girsen iyi olur, böylece onunla yüzleşmek zorunda kalmayız," dedi. "Oyalanmayı bırak."

Ayakkabımın tekinin bağını çözmek için çömeldim. "Ayaklarım ağrıyor," diye açıkladım ve önce kilisenin merdivenlerini, sonra da kalabalığı tarayarak Diego'yu bulmaya çalıştım. Onunla son bir kez göz göze gelmek durumumu değiştirmeyecekti ama öylece çekip gitmek de doğru gelmiyordu.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa gitmiştir," dedi Cristiano, bana bakarken gözlerimi yukarı kaldırarak.

Bir anda tüm hayatım tersine dönmüştü. Diego ortalıkta görünmüyordu ve kardeşi görüş alanımı doldurup bana *karım* diye seslendi.

"Ayakkabıları unut," dedi Cristiano, "ve arabaya bin ve bir daha onun adını anma, yoksa Tanrı yardımcım olsun, ben-"

"Ne yapacaksın?" Ayağa kalkarak sordum. "Beni sevdiklerimden ayırıp hiç istemediğim bir hayata mı mahkûm edeceksiniz?"

Gözlerini kısmıştı. Ne söyleyebilirdi ki? Bu doğrudu. Kaderim mühürlenmişti.

Cristiano cevap veremedi içeri daldım. İlk cipe giderken ceketini çıkardı ve şoförle konuştu. Bakışlarımı pencereden dışarı sabitleyip kasaba meydanını ezberledim. Diego'yu tekrar görene kadar son hatırladığım şey, Cristiano benim dışımdaki herkesin kiliseden çıkmasını emrederken duruşundaki yenilgi olacaktı.

Kalbim parçalandı. Diego beni ele vermişti. Başka seçeneği yoktu - Cristiano ailelerimizi ve kendi kartelini babamınkiyle birleştirmeye karar vermişti ve bunu gerçekleştirmişti. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Ama yine de. Sevdiğim insan, evlenmek için babama ihanet etmeye hazır olduğum adam, koridorda başka biriyle yürümeme izin vermişti. Hem de herhangi biriyle değil. Onun zalim, şiddet yanlısı kardeşi.

Üzgün müydü? Bunu ne zamandır biliyordu?

Çenem titriyordu ama kendimi toparlamaya çalışarak susturdum. Beni bu duruma soktuğu için Diego'yu sikeyim ve hâlâ onu son bir kez daha görmeye çalıştığım için *beni* de sikeyim.

Cristiano takım elbise ceketini yanımdaki koltuğa fırlattı ve şoförün arkasına geçti. "Kardeşimin nerede olduğu seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu ön ve arka koltuklar arasındaki bölmeyi kaldırarak.

Pencereden Cristiano'ya döndüm. "O benim kardeşim olacaktı. *kocası*."

"Diego kendi kışını kurtarmak için senden vazgeçti. Senin zamanına değmez." Kaldırımından uzaklaşırken Cristiano beni inceledi. "Araya girdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Ona *teşekkür etmek* mi? Kanım kaynadı. Benim iyiliğim onun beni tuzağa düşürme gerekçesiydi. Birlikteliğimiz ve Cristiano'nun insan kaçakçılığı işi arasında, rasyonalize edemeyeceği bir şey olmadığından şüpheliydim. "Ona başka seçenek bırakmayın."

"Her zaman bir seçenek vardır." Cristiano gömleğinin kolunu çekiştirdi, sonra kolunu uzattı. "Sakıncası var mı?"

Eline baktım. "Ne?" "Kol düğmelerim."

Kartonpiyer figürler, rengârenk bayraklar ve çiçek demetleriyle süslenmiş meydanda yavaşça ilerledik. Fötr şapkalı erkekler ve başlarında dokuma sepetlerle geleneksel antik kıyafetler giymiş kadınlar kenara çekilmiş, renkli camlardan bakıyor, bazıları izinsiz girişimiz karşısında öfkeli kelimeler savuruyordu. Buradan geçmememiz gerekiyordu.

"Onları kendiniz kaldırabilirsiniz," dedim.

"Ama ben senden rica ediyorum."

Cristiano'dan gerçekten böyle bir şey istendiği olmuş muydu? Sözlerindeki talebi duydum. Tereddütle bileğini kendime doğru çektim ve yivli bir kol düğmesinin gümüş çubuğunu deliğinden geçirdim. "Diego'nun yerinde olsaydın ne yapardın? Ya da benim yerimde olsaydın?" diye sordum. "Gerçi, uğruna ne kadar ileri gidebileceğini anlamak için aşkı tanıman gerekirdi sanırım."

"Seni uyarmalıyım, kardeşimin adını her söylediğinde aklına bir hayal geliyor. Hoşlanmadığım bir hayal. Bu yüzden beni kışkırtmak istemiyorsan, onun adını bir daha ağzına almayacaksın."

Manşeti gevşek duruyordu. Başıyla işaret etti, ben de parmaklarım kalın, siyah saçlı ön kolundaki bir damarı sıyrarak manşeti yukarı sardım. "Ne vizyonu?" Sessizce sordum.

Kolunu dirseğinde sabitledikten sonra diğer elini bana doğru uzattı. "Eğer seslendirirsem, muhtemelen beni kızdırır. Burada benimle kapana kısılmışken hiç akıllıca değil."

Diego'nun adı Cristiano için beni de rahatsız eden bir anıyı çağrıştıracaktı. On bir yıl önce Diego, Cristiano'nun hayatına mal olacağını bile bile kardeşini annemi öldürmekle suçlamıştı. Diego adaleti ailesine tercih etmişti ve kartelde aileye ihanet etmek en büyük günahı. Diego'nun silahını Cristiano ve bana doğrulttuğunu hâlâ gün gibi görebiliyordum ve vurmak istediği kişi ben bile değildim.

Diğer kol düğmesini çıkardım, iki gümüş parçayı da avucumun içinde tuttum. "O kilisedeki halinden daha soğukkanlı bir adam gördüğümü sanmıyorum," dedim onu neyin harekete geçirdiğine dair bir fikir edinebilmek için. "Şimdi öfkелisin. Ne değişti?"

Pencereden dışarı bakma sırası ondaydı. Cristiano sorularımın hiçbirini kabul etmek zorunda değildi ve bu da cevapları değerli kılıyordu. Konu ne olursa olsun, her şey calavera maskesinin ardındaki adam hakkında bir ipucu sayılabilirdi. Cristiano kimdi? Onun kadar soğuk ve duygusuz bir adam neden korkardı? Arzudan mı? Aşktan mı?

Ve ben neden umursuyordum?

Bilgi. Bir zamanlar ailesinin koruma kisvesi altında ona hiçbir şey söylemediği bir kızın tek yardımcısı olan ve daha sonra bu hayatla ilgili her şeyi unutmak istediğimde bir yük olan bilgi, şimdi beni kurtaran şey olabilirdi. Ne istediğini bilirim düşmanımdan kurtulmak daha kolay olurdu. Ne beklediğini. Onu neyin yönlendirdiğini.

Sadece hayatta kalmak değil, belki ondan kaçmak bile.

Sevdiğim insanların hayatları üzerinde sahip olduğu güç yüzünden mecazi anlamda Cristiano'ya zincirlenmişim. Kaçamıyordum. Ama bu ondan kurtulmanın yolları olmadığı anlamına gelmiyordu.

Cristiano'nun bileğinin pürüzsüz derisinde bir parmak ucumu gezdirdim, kaza gibi görünmesini sağlayacak kadar hafifçe. "Seni kızdıran neydi?" Bastırdım.

Bir süre pencereden dışarı bakmaya devam etti, sonra bana döndü. "Kıskançlık benim için yeni bir şey, ama artık duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiyorum, bu yüzden kilisede onu gizleyebildim."

Kıskançlık mı? Şaşkınlığımı gizlemek için yüz ifademi düzelttim, hem cevabına hem de cevap vermesine. Belki de verdiği yanıt beni hazırlıksız yakalamamalıydı. Cristiano beni saf olarak bekliyordu. Kardeşinin elini tuttuğu için üzgün müydü? Yoksa önce karısına sahip olmak isteyen bir kocanın ilkel dürtüsü müydü?

Sırf bana dokunduğu için Diego'yu ellerini kesmekle tehdit etmişti ama Cristiano ne olacağını düşünmüştü ki? Diego ile olan ilişkimin ortasına girmişti. Düğünümüzü bozdu.

O kazanmıştı.

Bileğime uzandığında geri sıçradım.

"Ağrı ayakkabılardan mı?" diye sordu, ayağımı kucağına çekerek. "Yoksa kesiklerden mi?"

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken kalbim güm güm atıyordu. Cristiano'nun bana her an dokunabileceğini ve dokunacağını asla unutamazdım. I

Sırtımı kapıya yaslayıp yüzümü ona döndüm. "Kesikler neredeyse iyileşti."

"İyi bir doktorun varmış." İri parmakları stiletto'nun narin tokasıyla boğuşurken ağzının köşesi kalktı. Günler önce Cristiano'dan duyduğum korkuyu, ayağımdaki camları nazikçe cımbızlaması bastırmıştı. Bir durumdan faydalanmak yerine bana yardım etmişti.

Kasabadan çıktık ve iki şeritli bir otoyolda hızlandık, ileride toplanan fırtına bulutlarına doğru hızla ilerlerken her iki tarafımız da çölle çevriliydi. Kollarımı kavuşturdum. "Sen hem doktor, hem esir alan kişi, hem de kocasın," dedim. "Ne şanslıyım."

"Bir daha söyle." Ayakkabımı bir kenara fırlattı ve gözlerimle buluştu. "Bu kelimenin dilindeki tınısını seviyorum."

"Esir eden," dedim. "Ben senin esirimin ve bunu duymanın sana zevk verdiğinden hiç şüphem yok."

"O değil. *Koca*." Ayağımı, kemerim fermuarındaki çıkıntıyla aynı hizaya gelene kadar birkaç santim ilerletti. "Sen benim karımsın ve bunu hem söylemek *hem* de duymak bana sapıkça bir zevk veriyor."

Ayağıma karşı uzayıp büyüdüğü boğazım kurudu. Tahrik olmuştu ve ben onun merhametine kalmıştım.

Gökyüzü kararırken yağmur çatıya vuruyordu. "Çorak Topraklar'a varmamıza ne kadar var?"

Cristiano dudaklarını ıslattı. "Yarım saat kadar daha."

Seçeneklerimi tarttım. Kapıların ardında beni nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. En az iki kez, beni daha sonra götüreceği konusunda uyarmıştı. Otuz dakika sürmesi gece boyunca sürmesinden daha iyiydi. Şans benden yanaysa, belki bir kez benden bıkip yoluna devam etmesi için yeterli olabilirdi.

"Birlikteliğimizi tamamlamak için yeterli bir süre," dedim.

Sustu, bana göz kırptı. "Özür dilerim?"

Ağzımı kapatma içgüdümü bastırdım. Ona otuz dakika dayanabilirdim. Dayanamasam bile, bu zorluğun üstesinden gelmeliydim. "Evliliğin, biz onu tamamlayana kadar geçerli olmadığını söylemiştin."

"Doğru."

"O zaman sevdiğim insanlar mürekkep kuruyana kadar güvende değiller."

Başını eğdi, ayağımdaki camı çıkardıktan sonra yaptığı gibi sert bir başparmağı ayağımın tabanında gezdirirken ayağımı sıktı. İçimde keskin, lezzetli bir sancı hissettim ve dokunuşunun gıdıkladığını gizlemek için ürperdim. "Seni ilk kez buraya getirmemi isteyecek kadar hevesli misin?" diye sordu, sesi gerçekten meraklıydı.

"Yapılmasını istiyorum," dedim.

"Kilisede benden korktun."

"Guadalupe Meryem Ana'mız bakarken tecavüze uğramak iğrenç bir şey." İstediğim şeyden daha çok korkmalıyım. Canavarı beni kirletmesi için kışkırtıyordum. Ama mantığıma hitap etmeye çalıştım. Tanıdığım şeytan şimdi buradaydı ve saat işliyordu. "Bir arabanın arka koltuğunda sahip olmak" -yutkundum- "şimdiye kadarki her şeyden daha doğru geliyor."

"Hiç de değil," dedi hemen, elini pürüzsüz siyah deri koltuğa doğru kıvrarak. "Bu benim gelinim için uygun değil."

"Ben senin gelinin değilim, tutsağınım. Kocam mı olmak istiyorsun? Bunun için artık çok geç. Beni esirin olarak alacaksın, karın olarak değil."

Çenesini kapattı ve diğer bacağıma uzandı. İçgüdüsel olarak, her iki ayak bileğimi de tutacağı düşüncesiyle geri çekildim ama arka koltuk bana fazla yer bırakmadı. Ayağımı yakaladı ve saten sınırlarından kurtarmak için çalışmaya başladı. "Öfkeyle konuşuyorsun," dedi. "Anlıyorum. İhanete uğramış gibi hissediyorsun, hissetmelisin de. O seni takas etti ama *benim* asla takas etmeyeceğim gerçeğiyle rahatla."

"Bunun neresi rahatlatıcı?"

"Bunu bulmayı öğreneceksin."

Şimdi iki ayağım kucağında ona bakıyor olmama rağmen başımı başka yöne çevirdim. "Akıl sağlığım için, umarım öğrenirim."

Çenem karıncalandı. *Kapana kısıldım*. En azından bunu kabul etti. Ama tutsaklığım ne kadar gerçek olabilirdi ki? Bir an için sadece Cristiano'dan değil, onun evim dediği yerden de korkmayı unutmuştum. Çorak Topraklar tehlikeli, tarikatçı, kanunsuz, kadınlar ve çocuklar için çorak bir yer olarak tanımlanmıştı. Yaralanmaya ek olarak, Meksika'nın batı kıyısından yayılan Pasifik Okyanusu'na karşı ama ondan duvarla ayrılmıştı. Ve ben tüm bunların merkezinde olacaktım.

"Ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan şey hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ayaklarımı esneterek kendimi rahatlamaya zorladım. Cristiano'nun gözlemci değilse hiçbir şey olmadığını hatırlamalıydım. Küçük bir kızken bile onun ilgisine maruz kalmıştım, bu da ne yazık ki beni rahat olduğumdan daha iyi tanıyor olabileceği anlamına geliyordu.

Ayaklarımı serbest bıraktıktan sonra tabanlarını inceledi.

"Hayatınız boyunca uyuşturucudan çok kurşun mu yediniz?" diye sordum.

Sadece gözlerini kaldırdı. Ve tek bir kaşını. "Pardon?"

"Calavera'nın lideri hakkındaki söylenti bu."

"Ben hiç uyuşturucu kullanmadım,"

dedi. "Peki ya mermi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence ... evet. Aldınız."

Topuğumu sıktı. "İyi tahmin."

Aynı anda hem eğlenmiş hem de ciddi görünüyordu. Dilimi dişlerimin dibinde gezdirdim. "Ayak fetişin var mı?" Sadece ne diyeceğini görmek için sordum.

"Çok fazla soru var." Sanki bana tutunduğunu unutmuş gibi bilinçli bir şekilde elini sıkıyor gibiydi. "Neden soruyorsun?"

"Önce depo saldırısının sabahında banyomda ayaklarımı temizledin, şimdi de onları okşuyorsun."

"*Seni* banyoda temizledim," dedi. "Şimdi *sana* dokunuyorum. Belki de Natalia fetişistiyimdir." Koltuğuna geri oturdu ama ayaklarımı olduğu yerde tuttu. "Demek *la narcoprincesa* alışkanlıklarımı ve fetişlerimi merak ediyor. Çorak Topraklar'da onu nelerin beklediğini merak ediyor olmalı."

Bozulmuş bir toplum nasıl işlerdi? Cristiano'ya söylendiği kadar sadıklarsa beni ne yaparlardı? Silah ve kadın taşıması dışında onun işi hakkında da pek bir şey bilmiyordum. Bakirelerin değerli olduğunu bu dünyadaki herkes bilirdi. Eğer benimle evlenmemiş olsaydı, satılma ihtimalim yüzünden acı çekiyor olurdu. Belki de bu konuda endişelenmem gerekiyordu.

Titredim ve onu bana bakarken yakaladım. Cristiano benden istediğini bir öğleden sonra almıştı bile; iki ailenin ve kartelin ona sağladığı gücü. Ama bir mafya babasının uzun yıkım gününün sonunda o hâlâ bir erkekti ve bana baktı

bir adamın gözleriyle. Bakışları beni bırakmıyordu, büyük elleri de.

Bu gece bana sahip olacaktı.

Gözlerinin beni yiyip bitirişinde her şey vardı. Gerçekle yüzleşmek zorundaydım. Bana sahip olacak tek erkeğin o olacağı sözüyle kendimi Diego'ya vermişim. Şimdi, onun acımasız kardeşine ömür boyu hizmet etmekle karşı karşıyaydım.

Sinemez ya da kaçamazdım. Cristiano istediğini alacaktı.

Ve bir gün benden bıkacaktı.

Onun gibi bir adam tek bir kadın için yaratılmamıştı.

Bir eşe sahip olmak onun için her şeyden çok bir rahatsızlık olurdu. Geçmişimize olan saygısından dolayı beni katlanılabilir bir yerde tutacağını umuyordum. Babamın onun için yaptığı gibi beni iyi bir şekilde barındırmasını ve beslemesini. Gerektiğinde yatağına çağrılacağımı, onun dışında yalnız bırakılacağımı umuyordum. Ama hiçbir şey beklemeye cesaret edemedim.

Duyduklarımdan sonra olmazdı.

Diego ve Tepic bana ne anlatmıştı? Calavera'nın fahişelere kötü davrandığına dair söylentiler ve salyangoz yemek, bakireleri kurban etmek ve dillerde ilahi söylemek gibi şeytani uygulamalar. Şeytanın oyun alanında neler olup bittiğini kimse doğrulayamıyor ya da inkâr edemiyordu, çünkü görünüşe göre hiçbir izinsiz giren hikâyeyi anlatacak kadar yaşamamıştı.

Diego benim için geleceğine söz vermişti. Babam da deneyecekti. Ama her şeye gücü yeten Cristiano'ya karşı onlara güvenemezdim. Eğer çıkmak istiyorsam, içeriden bir yol bulmalıydım ve o zamana kadar sadece dayanmam gerekiyordu.

Gerçek anlamda da öyle görünüyordu. Ana otoyoldan çıktığımızda SUV sarsılırken kapıya kilitlendim. Çorak çölden yemyeşil dağlar yükseliyor, bulutlara karşı canlı görünüyordu. Sıradağların ardında Pasifik'in yayıldığını biliyordum. Bu doğal güzelliğin üçlüsüydü ve insan yapımı cehennemini inşa edebilmek için bu kasabayı alması beni şaşırtmadı.

Güzel şeyleri seviyordu, bu yüzden onları kendine ait yaptı. "Seni araba tutar mı?" diye sordu.

"Genelde tutmaz."

"Güzel. Burası sert olur. Kapılara giden yollar asfalt değil."

"Şimdiden geldik mi?" diye sordum.

"Babanın eviyle aramızdaki mesafe çok uzak değil. Arazi insanları yavaşlatıyor."

Kayalık toprak yolda ilerlerken yan paneli kavradım. "Neden yolları düzeltmiyorsunuz?"

"O zaman içeri girmek çok kolay olurdu."

Ya da çıkmayı.

Midem bulandı. İleride, çölden bir kale gibi yükselen taş duvarlar, dağın yamacına bitişik dönümlerce araziye bölüyordu.

Çorak Topraklar. Bu tanımlama şimdi anlam kazanmıştı. Oraya ulaşmak zordu ve içeri girmeyi başaran biri aceleyle kaçamazdı.

Yüz hatlarında bir sırıtma belirdi. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa söylentileri duymuşsun. Bu kasabayı mahvetmişim - kirletmişim, rezil etmişim ve insanların kovmuşum. Burayı demir yumrukla yönetiyormuşum." Elini uzun elbisemin eteğinin altından baldırıma doğru kaydırıldı. "Belki o yumruğu açabilirsin Natalia. Onu demirden sıvı cıvaya çevirebilir ve istediğin gibi şekillendirebilirsin. Tıpkı annenin bir zamanlar babana yaptığı gibi."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Eğer benim Diego'dan bahsetmem yasaksa, senin de annem hakkında konuşman yasak olmalı."

Bacağımı geri çekmeye çalıştım ama onu yakaladı. Kısa bir tereddütten sonra bıraktı. "Bianca'yı iyi tanırdım," dedi. "Etkiliydi ve Costa'nın yanında duracak çelik gibi bir omurgası vardı. Sen henüz o seviyede değilsin ama içinde var."

"Dönüştüğün şey onu dehşete düşürürdü. Kadınlara nasıl davrandığından. Ve benim için planladığın şeyden."

Gözlerini kaçırana kadar boynuna renk geldi. Bacaklarımı kucağından kaydırıp ve dizlerimi göğsüme doğru büküp, onları koruyan adamlardan birkaç kat daha uzun demir kapılara doğru zıplarken onlara sarıldım.

Lastikler toprağı gıcırdatırken ve kayalar arabanın altına çarparken aramızda bir sessizlik oluştu. En fazla bu kadarını istemişti.

Annemi kabul etmiş gibi görünüyordu. Ya da önümde uzanan acımasız koşulları. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu çok yakında öğrenecektim ama duman çıkan yerde ateş de vardı. Duvarları ve kapıları kendim görebiliyordum. Sırları ve insanları saklıyorlardı ve bu dünyada b u n u n iyi bir anlamı olamazdı.

İnsanlara bir meta gibi davranmaya tolerans göstereceğimi düşünüp düşünmediği konusunda kafası karışmıştı. Eğer annemin benim için bunu *isteyeceğini* düşündüyse.

Bir kapının önünde durduk. Duvarlar o kadar kalındı ki, sanki bir sınırı geçiyormuşuz gibi taşları kontrol noktalarını barındırıyordu. Kapılar içeri doğru açılırken silahlı ve panoları olan adamlar dışarı çıktı.

Görüşümü engelleyen homurdanan bir TIR'dı. Yanından geçerken boynumu büktüm. Adamlar arkadan atlayıp kapıyı indirdi ve karavanın içindeki insanları gördüm.

Kimdi onlar? Geliyorlar mıydı yoksa bir yere mi götürülüyorlardı? Sormam *gerekiyordu*. Ama cevapla ne yapacaktım? Ben de en az onlar kadar sıkışmıştım. Tepic'in deyimiyle "*las puertas del infierno*" ya girerken bacaklarımı göğsüme daha sıkı bastırdım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için bir nefes aldım.

Cehennemin kapıları.

Kendimi zihinsel olarak hazırlamak için gözlerimi kapattım ve en kötüsünü hayal ettim; yakılıp yıkılmış hayalet bir kasaba, dilencileri ve fahişeleri dürtmeye çalışan AR-15'li devriyeler, çıkışları ve insanları ağırlaştıran ağır zincirler. Genelevler ve terk edilmiş vitrinler, silah depoları ve uyuşturucu laboratuvarları, ağaçlara ibret olsun diye asılmış başarısız firariler.

Ortaçağdan kalma ama etkili.

Merakımı yenemeyince gözlerimi açtım ve ön camdan dışarı baktım.

En kötüsünü düşünmek boşunaydı. Hiçbir şey beni *buna* hazırlayamazdı.

3
NATALIA

Burası herhangi bir zengin kasabanın ana caddesi olabilirdi. Temiz ve bakımlı binalar önümüzde uzanıyor, güneş doğmuş olsaydı Badlands'i gölgeleyecek olan yemyeşil, yüksek dağ yamacının altına sıkışmışlardı. Burası hayalet bir kasaba değildi - Calavera karteli burada yaşayan insanlara ne yapmış olursa olsun, yapılar ve evler sadece sağlam kalmamış, aynı zamanda iyileştirilmiş gibi görünüyordu. Kırmızı tuğlalı cepheleri parlak, alçı beyaz duvarları temizdi ve kaldırım ya da betonda tek bir çatlak bile görülüyordu.

Geldiğim yerden bile daha iyi durumdaydı.

Çorak Topraklar'a giden yol çukurlardan ve kayalardan asfalt yollara ve parke taşlarına dönüşürken artık itişip kakışmadan yavaş yavaş ilerlemeye başladık. Kapılardan doğrudan dağın eteklerine giden, dükkânlarla çevrili geniş ana yoldan aşağı indik.

Çenemi dizlerimden çektim ve pencereye yaklaşmak için bacaklarımı serbest bıraktım. Duvarlar yüksek olsa da, kasaba o kadar büyüktü ki nerede başlayıp nerede bittiğini göremiyordum. Hemen ötesinde okyanus vardı, tuzlu havası ve göremedikleri sonsuz bir ufuk vaadiyle mahkûmlarla alay ediyordu. Bu yoldan kaçmaya çalışan biri olup olmadığını ve ne kadar uzağa gidebildiklerini merak ettim.

Tişörtlü ve şortlu iki genç kız bir şarküteri tentesinin altında durmuş bizi izliyordu. Ellerinde plastik poşetler ve kollarının altına sıkıştırılmış şemsiyeler vardı. *Özgürlükleri ellerinden alınmıştı ama en azından kuruydular,* diye düşündüm alaycı bir ifadeyle. Atların üzerindeki adamlar bir tarafa yönelmiş, bize başlarıyla selam veriyorlardı. Bir grup kadın sürü halinde seyahat ediyor ve omuzlarında meyve sepetleri taşıyordu; biz yanlarından geçerken biri diğerinin omzuna vurdu.

Yağmur bir başladı bir durdu ve ağaçlarla dolu yeşil dağ eteklerine yaklaştıkça yoldan geçen neredeyse hiç kimse durup bakmadı. Gördüklerimden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Kafam karışmış ve biraz da başım dönmüş bir halde koltuğuma geri oturdum.

"Göründüğünden daha fazlası mı?" Cristiano bölmeyi indirdi. Bulutlar gökyüzünü karartmıştı ama yağmur çiselemeye başlayınca şoför silecekleri kapattı. "İlerideki evi görebilirsin," dedi Cristiano.

Merakımı gizlemeye çalışmadım. Ön camdan bakmak için eğildim ve evi hemen fark ettim; beyaz duvarları, kırmızı pişmiş toprak çatısı ve kavisli kemerleri dengeleyen keskin çizgileriyle dağın yamacına inşa edilmiş çok katlı bir ev.

"Oradan her şeye göz kulak olabilirim," dedi.

Cristiano'nun her yerde gözü olduğundan şüphem yoktu.

Ana yolun doğrudan dağın eteklerine gitmediği ortaya çıktı. Az önce geldiğimizden farklı olmayan, yine bir kilisenin demir attığı büyük bir meydanın çevresinden dolaştık. Hiç aldanmamıştım. Diego ve Tepic, Çorak Topraklar'ın kara para aklamak için vitrinleri ve sıradan işletmeleri kullandığını öne sürmüştü. Kilise başka bir şey için yem olabilirdi ya da tanrısız bir toprakta sahte umut için zalim bir şaka olabilirdi.

İnsanlar evlerinde olduğu gibi tezgâhlarını kurmuşlardı, ancak çoğu mallarını topluyordu ve bazı tezgâhlar yağmurda terk edilmişti. Bir çift çocuk yalınayak tezgâhtan tezgâha koşuyor, ellerini kavuşturmuş bir aşağı bir yukarı zıplıyor, boyalı, ahşap bibloları talavera çinilerine ve canlı giysilere kadar her şeyi kutulayan kadınların elbiselerini çekiştiriyordu.

"Çikolata için yalvarıyorlar," dedi Cristiano. "Çok üzücü," diye mırıldandım.

"Üzücü mü?" diye sordu. "Sadece Paskalya şekeri istiyorlar."

Garip bir şekilde, kadınlar rengarenk elbiseler giymiş ve standlarını çiçekler, kırmızı, beyaz ve yeşil krep flamalar ve uyumlu bayraklarla süslemişlerdi. Çöp kutuları kağıt tabaklar ve plastik Solo Cup'larla doluydu, sanki bir etkinliğin sonuna gelmişiz gibi görünüyordu.

"Kenara çek," dedi Cristiano ve şoför Cristiano meydana yakın bir kaldırıma park etti. Cristiano kapısını açtı ve elbiseleri askılardan çıkarıp katlayarak bir sandığa yerleştirmekte olan bir kadına doğru yürüdü.

Kadın onun geldiğini fark edince geri çekildi ve eliyle onu uzaklaştırdı. Cristiano kadına bir şey uzattı, elini tuttu ve avucunun içine bastırdı, sonra deri *huarache* sandaletlerin sergilendiği sarı bir örtünün önünde çömeldi.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kadın açıkça buna itiraz ediyordu.

Cristiano geri döndü, gömleğinin üzerinde yağmur damlaları vardı. Yanıma kaydı ve bir çift kahverengi deri sandalet uzattı. "Bunlar daha rahat olur," dedi.

Onları aldım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Elimde çevirirken detaylı işçiliğe ve yüksek kaliteli deriye hayran kaldım. Yolumuza devam ederken gözlerini ileriye dikti ve bir "teşekkür" beklermiş gibi bakmadı.

"Bunlar iyi yapılmış," dedim. "Pahalı görünüyorlar."

"Maricela çok yetenekli. Ona daha fazla ücret almasını söyledim ama kabul etmedi, ben de ona iki katını verdim."

"Ona ödeme mi yaptın?"

"Tabii ki." Parmak ucumu ince tabanlarında gezdirirken bana baktı. "Bunlar bana senin kızken giydiklerini hatırlatıyor."

Ah. Evet. Pürüzsüz deri kayışı çimdikledim. Bunlar, deri kir ve güneşten kararana ve yıpranmış kayışlar gevşemeye başlayana kadar giydiğim dokuma *huarach*'ların abartısız, yetişkin versiyonuydu. "Annem onlardan nefret ederdi. Dedi ki-" Kendimi durdurdum. Cristiano'yu yatak odasında yerde ölmek üzereyken bulduğum gün o sandaletleri giyiyordum.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Cristiano ne kadar önemsiz olursa olsun geçmişimi paylaşmayı hak etmiyordu. Yırtık pırtık giydiğim, annemin çıplak ayaktan bir adım ötesi dediği sandaletler gibi sandaletlerimi çekmek için eğildim. "Önemli bir şey değildi."

Araba dağın yamacını tırmanıp Cristiano'nun evinin dairesel araba yoluna saptı. Yakından incelendiğinde, İspanyol Kolonisi tarzındaki beyaz evin ferforje pencere ızgaraları ve büyük, kemerli, koyu ahşap bir kapıya açılan taş bir yürüyüş yolu vardı. "Kapınız yok mu?" Park ederken sordum. Kasabadan herhangi biri kapısının önüne kadar gelebilirdi.

"Burada bekle," dedi, ceketini koltuktan alıp arabadan inerken.

Oturduğu uçurumun ötesine bakmak için eve doğru döndüm. Toprak çatılar, taş binalar, yeşillik ve çöl kasabayı oluşturunuyordu. İşyerleri ve faaliyetler ortada, geldiğimiz ana caddenin etrafında toplanmıştı ve oradan da mahallelere dağılıyordu.

Narin, elf yüz hatlarına ve uzun, kızıl kahverengi saçlara sahip ince bir kadın Cristiano'yu karşılamak için ön merdivenlerden indi. Ceketini ona uzattı, omzuna dokundu ve arabayı işaret etti. Kadın, bagaja doğru yürümeden önce başıyla selam verirken hatırı sayılır saçlarını başının üstünde topuz yaptı.

Cristiano arka koltuğun kapısını açtı ve inmemeye yardım etmek için elini uzattı. Land Rover'dan inerken, "Bu Jazmín," dedi. "Eşyalarınızla o ilgilenecek."

Kadınla göz göze geldik. Tartışmasız güzeldi ve benim yaşlarıma yakındı. Buraya nasıl gelmişti? Kötü muamele izi var mı diye onu inceledim. Temiz, ütülenmiş siyah pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle ve hiçbir travma belirtisi göstermeden neredeyse normal görünüyordu.

Jazmín başını bana doğru eğdi. "*Bienvenida, señora.*"

"Kendi çantalarımı kendim alabilirim," dedim Cristiano'ya. "Onun bunu yapmasına gerek yok."

"Jaz son birkaç gündür senin için hazırlık yapıyor," dedi.

Saçlarımin bir kısmını kulağımin arkasına topladım ve elbisemi düzelttim. Alçak topuklu sandaletlerle bile elbisemin etekleri yeri zar zor sıyrırıyordu. "Neden bunu giyiyorum?" diye sordum.

Cristiano benden Jazmín'e baktı. "Özür dilerim. Natalia görgü kurallarını unutmuş gibi görünüyor."

Yanaklarım ısındı. Beni karşıladığında karşılık vermemiştim ve düşmanım o değildi. "*Mucho gusto*," dedim ona, çantamı bagajdan çıkarıp annemin elbisesini dirseğinin üzerinden geçirirken.

Cristiano beni merdivenlerden yukarı, sağlam ahşap ve demir kapıya götürdü. Karo döşeli girişin yüksek tavanları koyu kirişlerle kaplıydı ve yuvarlak pencereler güneş olsaydı mekânı aydınlatacaktı. Bunun yerine, ferforje demirden yapılmış bir avize tepemizde parlıyor ve mavi ve turuncu boyalı rıhtları olan bir merdivenin korkuluğuyla eşleşiyordu.

Jaz arkamızdan içeri girdi. "Yağmur yüzünden herkesi yemek salonuna taşımak zorunda kaldık." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Biraz sıkışık ama fark etmiyorlar."

"Sarhoş musun?" diye sordu.

"Hem de çok. Ve son derece meraklılar."

"Hiç şüphem yok," dedi Cristiano. "Partiye giderken Natalia'ya hızlıca bir tur attıracağım."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "*Parti* mi?" Hayatım darmadağın oluyordu ve Cristiano bunu kutlamak mı istiyordu? "Ciddi olamazsın."

"Hiç çamaşırın var mı?" Jaz omzundaki çantamın askısını yeniden ayarlayarak bana sordu.

"Ben-ne? Eşyalarımı kendim çıkarabilirim," dedim ona doğru bir adım atarak. "Eğer bana gösterirsen odama gideceğim-"

Cristiano dirseğimi tuttu ve beni kendisine çekti. "Jaz her şeyi kontrol altına aldı. Şu anda yanımda olmanı istiyorum. Bu gece için çok zaman ve çaba harcadılar. Benimle birlikte tur atacaksın."

Dudaklarım bir çizgi halinde inceldi. "Beni bir partinin tadını çıkarmaya zorlayamazsın."

Jaz'ı görüş alanımdan çıkarmak için döndü ve ağzını kulağıma dayadı. "İster tadını çıkar, ister çıkarma," dedi sessizce. "Ama dediğimi yapacaksın ve bir daha kimsenin önünde beni sorgulamayacaksın. Jaz sana bir soru sordu. Cevap ver ona."

Tekrar doğruldu ve Jaz'ın okunamayan ifadesiyle karşı karşıya kaldım. İsteyeceğim son şey benden daha kötü durumda olabilecek birine kaba davranmaktı ama hayatım mahvolduktan bir saat sonra bir partiye itilmek acımasızca görünüyordu.

"Eşyalarım temiz," dedim Jaz'a. Eşyalarımı toplamadan önce tüm çamaşırlarımı evde yıkamıştım. "Ama ..." Omzunun üzerinden sarkan harap gelinliğe baktım. Narin danteller onarılabilse bile, bunun bir anlamı var mıydı?

"Dışında mı?" diye sordu.

"Boş ver. Her şey temiz." Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"*De nada.*" Jaz merdivenlerden çıkmaya başladı, ön kapının üstündeki merdivenleri tırmanırken demir korkulukları kavradı. Yuvarlak bir kapı aralığından kaybolmadan önce bana kısık gözlerle bir bakış attı.

"Burada olmaktan mutlu olduğumu bilmek personelimi mutlu edecektir," dedi Cristiano. "Çalışanlarım mutlu olduğunda ben de mutlu olurum."

"Ama *ben değilim.*"

Nefes verirken duruşu hafifledi. Ağzılarımız aynı hizaya gelene kadar çenemi yukarı kaldırdı ve isterse eğilip beni öpebilirdi. "O zaman onların iyiliği için numara yap."

Dudaklarını ıslattığında gözlerimi dudaklarına diktim, sonra hızla yüzümü başka tarafa çevirdim. "Neden yapayım ki?"

"Sana nedenini zaten söyledim. Bu *beni* mutlu ediyor. Ve sen de bunu istiyorsun." Başımı öne eğdi ve gözlerimiz tekrar buluşana kadar bekledi. "Ama eğer bu yeterince iyi bir neden değilse, o zaman ben emrettiğim için yap."

Bu cevabı duymaya alışacağıma dair bir his vardı içimde. Ama eğer onun iradesine katlanmak zorundaysam, o da bana katlanmak zorundaydı. Yalnızken iyi davranmak zorunda değildim. "Peki," diye kabul ettim. "Yine de iyi bir pratik olacak."

"Ne için?"

"Hoşlanmadığım şeyleri taklit etmek için."

Dudaklarını bir sırtış olabilecek şekilde büzdü. Eğlenmiş mi yoksa sinirlenmiş mi olduğuna karar veremeden arkamdan ayak sesleri duyuldu ve Cristiano elini bırakıp geri çekildi.

Kilisede Cristiano'nun yanında duran iki muhafız içeri girdi ve bir koridordan geçerek, sessiz minderlerle kaplı uzun, ahşap bir bankın yanından, yemek odasına açılan havadar bir yaşam alanına ilerledik - ama içinde kimse olmadığına göre, Jaz'ın az önce bahsettiği oda bu olmamalıydı. Çizgiler ve kıvrımlar düzenli, Eski Dünya İspanyol tarzı odayı demirlemiş olsa da, oda ısınmıştı

Taş şöminenin üzerindeki kil çömlekler, yemek alanının bir duvarını kaplayan altın ve bordo bir goblen ve seramik saksılardaki ağaçlar. Dayanaksız, şeffaf beyaz perdeler yarıya kadar çekilmişti ve pencere kapılar, yemek masaları ve kanepelerin bulunduğu üstü kapalı beton bir verandayı ve ara sıra yağmur damlalarıyla dalgalanan büyükçe bir havuzu gösteriyordu.

Mutfak daha yaşanmış ve Cristiano'ya daha az uygun görünüyordu -Koyu turuncu duvarları, peygamber çiçeği mavisi panjurları ve yeşil çay rengi ahşap masasıyla. Tezgâhın üzerindeki ordövr tepsisine uzanan şişman bir kadının kollarındaki yanık izlerini fark etmemek mümkün değildi. Şef şapkalı bir adamı atlatmadan önce bana hızlıca bir bakış attı.

Cristiano odanın içinde eliyle işaret ederek bir kulağımdan girip diğerinden çıkan isimler saydı. Zihnim o gün için kapasitesini doldurmuştu. "*Fisker* ana şef," diye ekledi.

Büyük bir tencerenin başında duran sarışın, bir deri bir kemik adam bana başını salladı. "Balık yahnisi mi?" diye sordu.

Cristiano'ya baktım, o da "Aç mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedim Fisker'a. Sağlıklı görünmüyordu. Buradaki hiç kimse sağlıklı görünmüyordu.

Nereden gelmişlerdi? "Ama teşekkür ederim."

Cristiano çıkmak için döndü ama eğilip fısıldadı: "Zayıf görünüşü sizi yanıltmasın. Danimarka'da bir balıkçı olarak büyüdü ve yemekleri tanıdığım dünyaca ünlü şefler kadar iyi biliyor."

Cristiano beni takip etmem için başıyla işaret etti ve tekrar hareket ettik. Başka bir koridorda, kapalı kapıların ve küçük pencerelerin önünden geçtik. Seslerin ve müziğin gürültüsünü algıladığımı sanıyordum ama Cristiano kapılardan birini açana kadar şarkı, bağırış ve mariachi kakofonisi beni bastırmadı.

"Ses geçirmez odalar," diye açıkladı Cristiano ses seviyesindeki eşitsizliği. "Eve yaptığım en iyi yatırımlardan biri. Ben-biz-uyurken parti devam edebilir. Ya da onlar yemek yerken *biz öfkelenebiliriz*."

Ses tonu alaycıydı ama bunu bir şaka olarak söylediğinden şüpheliydim. Elini belime daldırdı ve beni küçük, karanlık bir geçide yönlendirdi. Bir bodruma girer gibi kapı aralığından geçerek bir merdivenin tepesine çıktık ve yeraltındaki bir yemek salonuna bakan yarım duvarın önünde durduk. Yıpranmış ahşap kirişler

yüksek tavanda bir X oluşturuyor ve mum ışığı aplikleri beyaz duvarlarda gölgeler yapıyordu. Üç uzun, sağlam piknik masası odanın ortasındaydı ve insanlar burada restoran tarzı bir büfeden yemek yiyordu.

Topluluk tarzı bir masanın bir ucunda bir grup kadın, ellerinde buzlu kek tabaklarıyla çocukların arasına serpiştirilmiş bir şekilde oturuyordu. Uzun etekleri ve elbiseleri, kasabamdaki kadınların o sabah kiliseye giderken giydiklerini andırıyordu. Çocuklardan gizlice tatlı ısırlıkları alıyor ve masanın karşısında birbirlerine gülüyorlardı.

Cristiano belimden tutarak beni ileri doğru itti ve ellerim sadece mecazi olarak bağlı olsa da yine de kendimi kalas üzerinde yürüyormuş gibi hissettim. "Burası artık senin evin," dedi elini çekerek. "Bunlar senin insanların."

Bu duruma nasıl düşmüşlerdi?

"Sadece Paskalya'yı kutluyorlar."

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmeden ona baktım. "Paskalya mı?" diye sordum. "*Burada* mı?"

"Sanki ülkeyi terk etmişiz gibi değil. Burada hâlâ tatillerimiz var."

Ancak temel hayatta kalmanın ötesindeki her şey, iradeleri dışında tutulan ve çalıştırılan insanlar için bir lüks olurdu. Ve öyleydiler, değil mi? Alternatif, Çorak Topraklar'da isteyerek yaşamalarıydı. Cristiano'nun kurbanlarından biri olarak, bunun nasıl olabileceğini anlayamadım.

"Sence sıkıntı içindeki insanlar pasta yer mi?" diye sordu sanki aklımı okuyormuş gibi.

Belki de kötü bir durumdan çıkarabilecekleri en iyi şey buysa.

Kalbim kırıldı. Şu anda babamla birlikte Paskalya ziyafeti için oturuyor ya da Kaliforniya'daki arkadaşlarıma ve hayatıma dönmek üzere uçağa biniyor olmalıydım. Bunun yerine etrafım kayıplar ve unutulmuşlarla çevriliydi.

Bakışlarım, kafasını kaldırıp göz teması kuran yaşlı bir adama takıldı. Bira bardağını kaşlarını çatarak masaya indirdi ve insanlar bizi fark ettiklerinde bölümler halinde sessizleşti. Müzik durdu. Geniş gözler bize baktı. Kadınların ve çocukların sayısı beni hem şaşırttı hem de üzdü. Anneler çocuklarını yanlarına çektiler. Erkekler daha dik durdu. Cristiano'dan korkuyorlardı ama gözleri benim üzerimdeydi. Onlar da mı benden korkuyordu? Yoksa korkuları benim *için* miydi?

"Ben bunun bir parçası olamam," diye fısıldadım. "Ama olacaksın."

"Neden?" Bakışlarının yoğunluğu Cristiano'nun arkasına geçmek istememe neden oldu ki bu çok saçmaydı. *Saklanmak* istediğim kişi oydu. "Neden beni böyle etrafta dolaştırıyorsunuz?" Nefesimin altında sordum. "Bana ihtiyacın yok ki."

"İhtiyacım olan her şeyi öğreneceksin, hem de yakında, umarım. Ama bugün itibarıyla neye ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar bilgin yok." Mesafesini korudu ama sadece benim için konuştu. "Bu gece halkınla tanışacaksın ve korkacak hiçbir şeyleri olmadığını görecekler."

"Korkmak mı?" diye sordum. "*Ben* mi?"

İri yarı bir adam köpüklü birasını kaldırdı ve "Söylentiler doğru mu *patron*?" diye bağırdı.

Tarladan yeni gelmiş gibi görünmesine rağmen, Cristiano'nun yakın çevresinden biri olmalıydı ki ona böyle gayri resmi bir saygı ifadesiyle hitap ediyordu.

"*Evet*," dedi Cristiano benden uzaklaşarak. "Her iki tarafın da yararına olacak bir ittifak kurdum."

Kalabalıktan heyecanlı bir mırıltı yükseldi. Adam bardağının dibini masaya öyle bir vurdu ki, geri adım atıp Cristiano'nun vücuduna çarptım. Omuzlarımı tuttu ve sanki dantel onu yakmış gibi bıraktı.

Diğer adamlar da kupalarını masaya vurdular ve bira köpürerek masaların üzerine damladı. "*Epa!*"

"Bereketli bir yıl olmalı-" diye başladı Cristiano.

"İş kimin umurunda," dedi bir başkası. "Kız kim?"

Cristiano sanki içeriden bir şakayı paylaşıyormuş gibi kıkırdadı. "Anlaşmayı yapabilmek için bir eş aldım."

Omzumun üzerinden ona baktım ama o sanki ben orada değilmişim gibi mesafeli gözlerini kalabalıktan ayırmadı.

Birkaç kadın ve erkek gülümsedi, çocuklar da çoğunlukla şaşkınlık içindeydi ama coşkunun bir kısmı odayı terk etti.

"Gelinim uygun olduğu için burada bizimle kalacak," dedi ve nefesinin altından ekledi, "isteksiz olsa da."

Cristiano merdivenlerden inmeye başladı ve beni orada tek başıma bıraktı. O ana kadar bu kadar küçümseyici olmamıştı. *Hiç* de küçümseyici olmamıştı. Babamın kostüm partisinde ortaya çıktığından beri bir kez bile. Ben koridorda ona doğru zorlanırken bile.

meraklı ve aç gözlerle beni izledi. Arabada, ayaklarımın durumunu sorarken ilgi ve bir nebze sıcaklık göstermişti.

Ve kışkandığını iddia etmişti. Yani bana karşı tamamen kayıtsız değildi. Öyle miydi? Daha önce, beni yanında istediğini iddia etmişti. Şimdi ise onunla partiye inmemi bile umursamıyor gibiydi.

Elimden alana kadar ilgisinin sıcaklığını fark etmemiştim, özellikle de yabancılarla dolu bir odada.

Belki de artık yakalandığıma göre, onun için birleşmenin bir ürünü olmaktan biraz daha fazlasıydım. Ve benim istediğim de buydu, değil mi? Onun için bir hiç olmak? Yalnız kalmak?

Güvenlik görevlileri aniden arkamdaydı ve tek yolum onların arasından geçmek ya da merdivenlerden inmekti. Ondan bile daha düşmanca görünüyorlardı.

Cristiano'yu takip ettim.

Bodrum katına indiğimde genç bir çocuk hiç tereddüt etmeden Cristiano'ya doğru koştu. Kendimi hazırladım ama ne için, emin değildim. Belki de Cristiano'nun bu şekilde yaklaşılmasına duyduğu öfke.

"Mira," dedi ağzını açıp eksik ön dişlerini göstererek.

Cristiano durdu. "Neye bakıyorum ben, Felix?"

Çocuk daha geniş sıırttı. "İkincisini kaybettim."

"Bu çok kötü," diye cevap verdi Cristiano. "Hiç pasta yiyemeyeceksin."

"Evet, yiyeceğim," diye ilan etti. "Zaten bir parça yedim."

Bir kadın -Felix'in annesi olduğunu tahmin ediyorum- oğlunu uzaklaştırmak için elinden tuttu. Bana bakarken Cristiano'ya "*Perdón, señor,*" dedi. "*El Ratoncito Pérez* yastığının altına bir hediye bırakacağı için çok heyecanlı."

"Kim heyecanlanmaz ki? Bu gece orada bir tane olacak Teresa," dedi Cristiano ve güvenlik ekibinin bir üyesine baktı.

Güvenlik görevlisi başıyla onayladıktan sonra iki yönlü telsiziyle konuşmak üzere topallayarak uzaklaştı.

"*Gracias, señor,*" dedi Teresa ve gözlerini bana çevirmeden önce ona tekrar teşekkür etti. "Çok güzel bir kız."

"Eduardo sana neye ihtiyacım olduğunu söyledi mi?" Cristiano sordu.

"*Evet.*" Teresa başını salladı. "Ama onu kendi gözlerimle görmek iyi geliyor." Başka bir durumda, sanki orada durmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmamalarını talep ederdim. Ama kimin dost kimin düşman olduğundan ya da kimin Cristiano için çalışıp kimin benim pozisyonumda olduğundan emin olamıyordum.

Teresa oğluna yol gösterdi ve bana bakan okunmaz yüzlerle dolu bir denizle karşılaştım.

Cristiano masalarını işaret ederek, "Yiyin, için," diye bağırdı onlara. "Eğlenceyi bölmemize izin vermeyin."

Müzik yeniden başladı ve insanlar yiyeceklerine, içeceklerine ve sohbetlerine geri döndü. İçki içmek ve şarkı söylemek yanlış geliyordu. İnsanlar neredeyse *rahat* görünüyordu. İyi beslendiklerini görebiliyordum ve sanki güvendeymişler gibi davranıyorlardı. Öyle ya da böyle, buradaki insanlar kartelin çalışanları ve onların aileleri olmalıydı. Bu da burayı ofisin Paskalya partisi yapıyordu.

Cristiano büfeye başıyla işaret etti. "İstediğin gibi bir şeyler bulabilirsin."

"Aç değilim." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum ve guruldamamasını umdum. Bana göre, tamale ve kek yemenin zamanı değildi. "Çocuğun annesinin söylediği de neydi? Bir çeşit kod mu?"

"Neyin şifresi?" diye sordu.

"Bu alışverişin gerçekten Diş Faresi'nin bir çocuğun yastığının altına ne koyacağıyla ilgili olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Az önce birinin başının kesilmesini falan mı emrettin?"

Beni yemeklerin olduğu bölüme götürürken ağzının kenarı seğirdi. "Hayır, *aşkım*. Sadece hallettim. Eğer bir şeyler yemezsen sana da aynısını yaparım."

Midem düğümlenmişti. "Yemek aklımdaki son şey." "Aklında ne *var?*" diye sordu.

"Yorgunum," diye yalan söyledim. "Beni burada istemiyor gibi görünen insanlar için etrafta dolanmanın bir amacı olduğunu sanmıyorum. Uzanabileceğim bir yer var mı?"

"*Evet,*" diye cevap verdi. "Benim yatağım." Yüz hatlarında bir eğlence belirdi. Sınırlarımı test ediyordu. Beni korkutmaya çalışıyordu.

"Peki," dedim. "Yemek yiyeceğim."

"Yatağımı tehdit etmenin sende işe yaradığını bilmek güzel." Bana üzerinde parti balonları olan bir kâğıt tabak uzattı. "Felix ve annesi buradayken, Eduardo çocuğun yastığının altına yüz peso koyacak. Onu kişisel bir iş için de tuttum ama aldatıcı bir şey değil. Kafa kesmek kadar heyecan verici değil, sadece küçük bir iyilik."

Cristiano'ya alaycı bir ifade var mı diye baktım ama sadece omuz silkmekle yetindi.

Genç bir adam selamlamak için kolunu uzatarak yanıma geldi. "*Felicitaciones*," diyerek Cristiano'yu tebrik etti ve bana dönmeden önce elini sıktı. "*Y usted también, señora*. Çok hoş bir gelin olacaksın."

Adamın beni de tebrik ederek benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım -Cristiano bunun görücü usulü bir evlilikten başka bir şey olmadığını herkese açıkça belirtmişti.

"Öyle değil mi?" Cristiano sanki değerli bir domuzmuşum gibi konuştu ve "Git kendine bir tabak hazırla," derken bana zar zor baktı.

Emrinin ne olduğunu anlamıştım; mahremiyete ihtiyaçları vardı. Diego ve babam da beni birçok kez aynı şekilde kovmuşlardı. Bir bakıma Cristiano'nun gerçek yüzünü görmek beni rahatlatmıştı. Bu yeni kocamda bulmayı beklediğim buz gibiydi. Cehennemde erimemesi bir mucizeydi.

Döndüğümde Cristiano koluma dokundu, sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi. "Ama yakın dur. İsteddiğim zaman uzanıp sana dokunabilmeliyim."

İleriye doğru döndü, beni temiz kokusu, vaat ettiği sıcaklık ve omurgamdan aşağı inen bir ürpertiyle baş başa bıraktı.

Alacakaranlık yaklaşıyordu ve gerçek karanlık yakında çökecekti. Ve o zaman, Cristiano ne zaman isterse bana dokunurdu.

4
NATALIA

Arkamda kobalt mavisi ve beyaz parlak fayanslar olan, elle boyanmış bir lavabonun üzerinde dururken, banyo aynasında kendime baktım, geniş, gergin gözlerim ve solgun yüzüm sıcak, ballı bir ışıkla yıkandı. Paskalya partisinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti ve bu yalnız geçirdiğim ilk andı. Cristiano sanki ben yokmuşum gibi sohbete devam ediyor ve el sıkışıyordu ama yanından ayrılırsam beni bir bakışla azarlıyor ya da geri dönmem için nefesinin altından kırpılmış bir emir veriyordu.

Gözlerimin altındaki koyu halkalara dokundum ve yeni alyansım ışığa takıldı. Cristiano'nun muhtemelen bir rehin dükkanında bulunduğu küçük, anlamsız elması inceledim. Ya da daha büyük olasılıkla adamlarından birine onu alması emredilmişti.

"Anlaşmayı yapabilmek için bir eş aldım."

Kelimenin tam anlamıyla.

Cristiano bunu ne kadar önceden planlamıştı? Diego ve benim için bu birliktelik ani olmuştu ama Cristiano kaderimi kostüm partisinin olduğu geceden beri biliyor muydu? Eğer öyleyse, o zaman bizimle oynamıştı ve korkarım oyun henüz bitmemişti.

Cristiano gece kulübünde bunu itiraf etmişti. Bunların hepsi bir oyundu ve ben de oynamak zorundaydım, yoksa kaybedecektim.

Ama sırtımdaki giysiler dışında hiçbir şeyi olmayan benim gibi biri, her türlü kaynağa sahip bir adamı nasıl yenebilirdi?

Sunabileceğim tek bir şey vardı, bir pazarlık kozu.

Cristiano'nun daha önce Diego'ya yaptığı tehdidi unutmamıştım.

"Bu gece, yani düğün gecemizde onu aynı şevkle aldığımı hayal et."

İçim burkulurken elimi karnıma bastırdım. Cristiano'nun partiyi bitirmesi ve hissettiklerini alması ne kadar sürerdi?

borçlu muydun? Bu gece için zihinsel ve fiziksel olarak hazırlanmalıydım. Benim için seks artık aşkla ilgili değildi. Bu bir değiş tokuştu ve belki de burada geçirdiğim zamanı katlanılabilir kılmak için kullanabileceğim bir araçtı.

Banyo kapısının çalınmasıyla kapıyı açtım ve beni banyoya götüren, aynı zamanda düğünümüzde Cristiano'nun yanında duran Alejandro'yla karşılaştım. "Don Cristiano sizi soruyor," dedi.

"Tuvaleti rahatça kullanamaz mıyım?"

"Yirmi dakika oldu."

"Karidesi alma," diye tersledim onu.

Gözlerinde bir gülümseme sezdiğimi sandım ama pasif kaldı. "Anlaşıldı."

Beni evin içine doğru götürdü. Mutfakta insanlar vızıldamaya devam ediyor, tepsilerle girip çıkıyorlardı ama bana öyle geliyordu ki herkes bol bol yemek yemişti. Jaz lavabonun başında durmuş, başını eğmiş bulaşık yıkıyordu. Topuzu sarkmış ve kızıl saçlarının bir kısmı yüzüne dökülmüştü. Daha önce genç ve güzel olduğunu düşünmüştüm ama profilini inceledikçe güzel olduğunu fark ettim.

Olduğum yerde durdum ve Alejandro'ya danışmadan, Cristiano etrafta yokken daha fazla bilgi toplamak için bir fırsat yakaladım.

Ona doğru yürüdüm. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana kahverengi, ürkmüş gözlerle baktı. "Hayır. Bu benim iş."

Alejandro'ya bakarak dudaklarımı birbirine bitiştrirdim. "Ne kadar zamandır

burada çalıştın mı?" diye sordum. "Yıllardır."

Ağzım açık kaldı. Benim yaşımda görünüyordu. "Daha önce burada mı yaşıyordun? Para alıyor musun?"

"¿Qué?" Bakışları omzumun üzerinden Alejandro'ya kaydı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Nerelisin sen?" Koluna dokunarak sordum. İrkilerek geri çekildi. "Ben *buralıyım*. Burası benim evim."

"Bir sorun mu var Natalia?" Alejandro arkamdan sordu.

Mutfaktaki herkes sessizleşti. Şef tezgâha yaslanmış, yemek molasındaki bir garson gibi bir kâsedden yahniyi höpürdeterek içiyordu. Yaralı, yaşlı kadın Jaz'a ve bana baktı, sonra hızla uzaklaştı.

Alejandro'yla yüzleştim. "Aspirin istiyordum."

Jaz musluğu kapattı, lastik eldivenlerini çıkardı ve bir *gümbürtüyle* tezgâha vurdu. "Size biraz getireyim, Natalia Hanım," dedi bariz bir alaycılıkla ve uzaklaşmadan önce ters ters bakarak.

"Hadi," dedi Alejandro. "Jaz bizi bulacak."

Belli ki onu üzmüştüm ve umarım başını derde sokmamışımdır.
"Kaç yaşında?" diye sordum.

"Emin değilim. Yirmili yaşların başında mı?"

"Ama yıllardır burada çalışıyor?" diye sordum. "Ne yapıyor?"

Bana kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Ev personelinin bir parçası. Yemek yapar, temizlik yapar, bu tür şeyler."

"Ama ondan istenen başka şeyler de var mı?"

"Burası büyük bir ev," dedi kaşlarını çatarak. "Odaları düzenli tutmaya yardım ediyor, peyzajcıları yönetiyor-"

"Boş ver," dedim iç çekerek. Bu kadar genç bir kızın nasıl olup da burada çalışmaya başladığını ve başının belada olup olmadığını anlamıyordum. Öyle görünmüyordu. Peki Çorak Topraklar hakkındaki gerçek neydi?

Alejandro bizi partiden uzaklaştırıp daha önce içinden geçtiğimiz yaşam alanına doğru yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Önümüzü işaret etti. Ana odanın Fransız kapılarından bazıları açılmıştı ve daha önce gördüğüm verandadan, hemen ötesindeki havuzdan yağmur ve ıslak toprak kokusu içeri süzülüyordu. Cristiano bir grup adamla birlikte yuvarlak bir masada oturuyordu, sırtı Alejandro'ya ve bana dönüktü, bir bileği bir dizinin üzerindeydi ve elinde bir puro vardı. Alejandro dışarı çıktı ve beni kapının girişinde bırakarak son açık veranda sandalyesini almaya gitti.

Cristiano parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak sıkılmış gibi görünmüyordu. Alejandro'yu selamlarken neredeyse rahatlamış görünüyordu ama arkasındaki beni fark etmemişti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Sorun yok," dedi. "Devam edin."

Cam gözlü adam içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Dediğim gibi, Cortez bizden alıcının ödediğinden daha fazlasını talep ediyor," dedi. *Max*. O günün erken saatlerinde beni kilisenin bahçesinden düğüne getirmişti.

"Sevkiyat çok değerli ama bunu bilmesine gerek yok," dedi Cristiano. "Ona makul bir miktar öde, daha fazlasını değil."

Max beyaz bir duman bulutunun içinden başını salladı. "Eğer bundan hoşlanmazsa, alternatifini daha da az sevecektir."

Dikkat çekmemek için verandaya doğru hafifçe adım attım. Hem Alejandro hem de Max orada olduğumu bilmelerine rağmen, yine de yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Ama Cristiano'nun konuşmalarından birkaç kelime almak bile Çorak Topraklar'ın duvarlarının içinde tam olarak neler olduğunu çözmeme yardımcı olabilirdi.

Cristiano iki ayağını da yere bastı, dirseklerini dizlerine dayadı ve purosunu Max'e doğrulttu. "Ama ödememizin ikinci kez yapmayacağım bir nezaket olduğunu anladığından *emin* ol."

Nefesimi tuttum, Cristiano'nun her an arkasını dönüp gitmemi söyleyeceğinden emindim.

"Bir dahaki sefere onu BR için nakliye yaparken yakalarsak," dedi Cristiano, "sevkiyatı ben *alacağım*. Kimseye bir bok ödenmiyor. Ve canlı çıkacağını garanti edemem."

"Anlaştık," dedi Max.

Cristiano koltuğuna geri oturdu. "Beyler, yeni karım hakkında bilmeniz gereken bir şey var: her zamankinden **d a h a** tetikte olmalısınız. Çocukluğundan beri ona kulak misafiri olmanın bilgi edinmenin tek yolu olduğu öğretildi."

Yanaklarım ısınırken birkaç adam kıkırdadı. Bana doğru bakmamıştı bile - orada durduğumu nereden biliyordu?

"O zaman bunu sen halledeceksin, Max?" Cristiano sordu. "*Sí, jefe*."

Görevden alınmayı beklerken ellerimi kavuşturdum ve parmak eklemim parmağımdaki elmasa takıldı. Alışmak zaman alacaktı.

Onu takmak bana küfür gibi geliyordu, sahip olabileceğim evlilikle alay etmek gibi.

"Başka ne var?" Cristiano sordu. "Hepinizden ne kadar hoşlansam da, düşün gecemi birlikte geçirmek istediğim tek bir kişi var."

"Sandra'yla ilgili bir sorun var," dedi Alejandro.

"Doğru. Sence hazır mı?" Cristiano purosunu üfledi ama yine de beni göndermedi. Kendi sigaramı bırakacağımı düşünmeyecek kadar iyi biliyordu, bu da dinlememe izin verdiği anlamına geliyordu.

Tatlı, odunsu puro dumanı bana doğru yükseldi. Sadece Alejandro katılmaktan kaçındı. "Sonsuza dek bu kadar genç görünmeyecek," dedi. "On dört yaşına rahatlıkla girebilir."

"Ne zamandır Solomon'a gidiyor?" Cristiano sordu.

Alejandro başka bir adamla bakıştı. "Yaklaşık altı aydır."

"O zaman hazır. Onu köşeye koyun."

Cristiano'nun önerisi karşısında, benim önümde iş konuşuyor olmalarından biraz daha fazla şok olmuşum.

"Eğer Sandra çok korktuğunu söylese, onu bana gönder," diye ekledi Cristiano.

"On dört yaşındaki bir çocuğu sokağa atamazsınız," diye ağızımdan kaçırdım.

Cristiano hariç herkes bana döndü. "O on dört yaşında değil. On sekiz yaşında."

"Ama siz onu reşit değilmiş gibi göstermeye çalışıyorsunuz?" diye sordum. "Bu iğrenç."

Cristiano sonunda bana baktı. "Belki de kalmana izin vermek bir hataydı. Yanlış sorular soruyorsun ve henüz bunu kaldıracak miden yok."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana bir seçenek sunuyordu, ki bu daha önce otorite konumundaki herhangi birinin yaptığından çok daha fazlasıydı. Burada kalıp bu çatı altında neler olduğunu anlamama yardımcı olabilecek bilgileri toplamaya devam edebilirdim ya da kaçıp odamda saklanabilirdim.

Sanki sessiz bir işarete cevap veriyorlarmış gibi, adamlar purolarını küllediler, sandalyelerinden kalktılar ve içeri girerken Cristiano'ya başlarıyla selam verdiler. Yüzü dövme ve topal olan - Eduardo, diye düşündüm.

Cristiano onu çağırmişti; en son o kalktı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce tereddüt etti.

Yalnız kaldığımızda Cristiano bana döndü. "Otur."

Bana biraz hareket alanı kazandıracağını umarak itaat ettim. Çünkü benzer bir durumda olmama rağmen, belki de bu yüzden, genç bir kızdan faydalanılmasına sessiz kalamazdım.

Savunmaya geçmemesi için elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Bunu kaldıracak midem var," dedim. "Ama o köşedeki *ben* de olabilirdim. Bir zamanlar genç bir kızken beni korumuştun. O cesaret hâlâ sende var mı?"

Cristiano bana pasif bir şekilde baktı. "Ne demek o sen olabilirdin?"

"Eğer baban planladığı gibi benimkine saldırsaydı, beni yetim bırakırdı. Sence bana ne yapardı? Babaninki de dahil olmak üzere bölgedeki diğer kartellerle yaptıkları anlaşmaya rağmen, ailen gizlice insan kaçakçılığı yapıyordu."

"Farkındayım." Cristiano'nun şakağındaki bir damar, omzunun üzerinden evin içine bakarken nabız gibi atıyordu. "Babam sana bugün davrandığım kadar nazik davranmazdı. Tüm hayatın boyunca olduğum gibi."

Yutkundum. Bunun doğru olduğunu inkâr edemezdim ama yaptığı şeyi haklı çıkaracak kadar güçlü bir argüman da değildi. "Artık ondan farklı değilsin, ama yine de değişebilirsin."

Purosunu kül tablasına attı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Ben onun gibi değilim. Yaşı ne olursa olsun bir kadını istismar etmem."

"Eğer bu doğru olsaydı, burada olmazdım."

Sandalyesinden fırladı ve neredeyse sandalyeyi devirecekti. "Seni satın almadım, satmadım ya da takas etmedim," dedi sertleşerek. "Kendi isteğinle buradasın."

İsteyerek. Diego da aynı kelimeyi kullanmıştı. Bu, Cristiano'nun zihninde hangi gerekçelerin mayalandığına dair bir ipucu muydu? Buraya kendi isteğimle geldiğime inanmaya kararlı görünüyordu. Beni hiçbir şeye zorlamamıştı. Diego bana Cristiano'nun ailesinin insan kaçakçılığı işine nasıl karşı çıktığını ve bunu durdurmak için babamın yardımını isteyecek kadar ileri gittiğini anlatmıştı - bunu durdurmanın tek yolu olduğunu bildiği halde.

Babam Cristiano ve Diego'nun ailelerini Cristiano'nunkine benzer günahlar işledikleri için öldürmüştü. İnsan kaçakçılığı. Genç kızları sömürmek.

Ailemize karşı komplo kurmak.

Peki Cristiano için ne değişmişti? Neden o zamanlar buna karşı çıkmıştı da şimdi dönüp başkalarının sırtından daha da büyük bir imparatorluk kurmuştu? Belli ki onu farklı bir adama dönüştürecek kadar şey görmüş ve yapmıştı. Söylentiler doğruysa ve herkesin ona isteyerek geldiğine kendini inandırarak eylemlerini haklı çıkarıyorsa, babasından daha kötü birine.

Kapı arkamızdan açıldı. "*Sinyor?*" diye küçük bir kadın sesi geldi.

Elinde kehribar rengi bir sıvı sürahiyle dışarı çıkan Jazmín'e ikimiz de göz ucuyla baktık.

Cristiano gömleğini düzeltti, boynunu kıvırdı ve tekrar soğukkanlı ve sakın bir şekilde yerine oturdu. "Gel," dedi Jazmín'e.

Jazmín ona şişeyi getirdi, o da diğer eliyle başını sallayarak içkisini doldurdu. "Bu nedir?"

Ona bir hap şişesi uzattı ve masaya bir Evian koydu. "Bayan Natalia için," dedi.

Adam ağrı kesicileri incelerken kaşlarını çattı. "Sorun ne?" diye sordu. "Baş ağrısı mı?"

"Evet," dedim, ki bu tamamen yalan değildi. Gecenin sonunda ne tür bir ağrı çekeceğimden emin değildim. Bu düşünce midemi bulandırdı ve zihnimde kapalı tutmaya çalıştığım bir kapıyı açtı. Bunu nasıl atlatacaktım? Daha önce sadece bir kez seks yapmıştım ve o da katlanmak üzere olduğum şeyin tam tersiydi.

Göğsüm çökmeye başladı ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek yıkılmamak için kendimi zor tuttum. Muhtemelen Cristiano'nun istediği de buydu, sadece bedenim değil zihnim üzerinde de nasıl bir güce sahip olduğunu bilmek.

"Yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın," dedi kaşlarını çatarak. "Aslında biraz solgun görünüyorsun. Daha fazla yemelisin."

"Bir şeyler getirebilirim," dedi Jaz.

Başımı salladım. "Aç değilim."

"Bize her şeyden biraz getir," dedi Cristiano başını sallayarak.

Jaz kıpırdamadı ama alt dudağını ısırđı ve parmaklarını arkasında birleştirdi. "¿Señor?"

"Ne oldu?"

"Sorular soruyordu," dedi Jaz hızla, gözleri kirpiklerinin altından bana doğru kayıyordu. "Benim hakkımda ve nereden geldiğim hakkında."

Cristiano bir bakışla beni azarladı. "Neden personelimizi sorguluyorsun Natalia?"

"Onlar *benim personelim* değil." Hayal kırıklığım derimin altında kaynarken çenemi tuttum. "Merak ettim, hepsi bu."

"O zaman *bana* sor. Ona ne söyledin?" diye sordu Jaz.

"*Hiçbir şey*. Hiçbir şey." Başını sertçe salladı. "Onu tanımıyorum. Onu kimin gönderdiğini bilmiyorum. Ve ona güvenmiyorum."

"*Bana* mı?" diye sordum.

"*Bana* güveniyorsun, değil mi?" Cristiano ona sordu. "Sana tehdit oluşturacak birini buraya getireceğimi mi sanıyorsun?"

Bir süre sonra Jaz yavaşça başını salladı. "Hayır."

"Natalia sadece merak ediyor. Senin gibi o da etrafındakilere şüpheyile yaklaşıyor." Şişenin kapağını açtı ve iki hapi avucunda salladı. "Bunları alabilir mi yoksa onu zehirleyebileceğinden mi endişelenmeliyim?"

Jaz kahkaha atana kadar kalbim sessizlik içinde güm güm attı. "Eğer onu zehirleyecek olsaydım, bunu bu kadar belli etmezdim."

Göz kırptı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Aralarında anlamadığım bir rahatlık vardı. Korkutucu olmaktan çok çapkın mıydı?

"Jaz, lütfen perdeleri bizim için çek," dedi.

"*Claro*. Elbette," dedi başını sallayarak ve içeri döndü. Bizi evin geri kalanına kapatırken midemde bir çukur oluştu.

Cristiano su şişesini açtı ve haplarla birlikte bana uzattı. Onları hızla geri attım.

"Buraya gel," dedi.

"Buradayım," dedim. Aramızda yarım metre bile yoktu.

"Daha yakına." Elimi tuttu ve ağzını elimin arkasına değıdirdi. "Bu gece ellerimi senden uzak tutmak için tüm çabamı harcadım."

Gece kulübünde yüzümü okşaması, banyoda pürüzlü avuçlarını bacağında gezdirmesi, arabada bileğimi sarması gibi anılar zihnimden geçti. Şimdiye kadarki dokunuşları nasırlıydı ama asla acımasız değildi.

Bana tekrar dokunmak için sabırsızlandığı fikri içimde istenmeyen bir arzu uyandırdı. Onu daha önce durduran neydi? Minnettar olmam ve her şeyi olurluna bırakmam gerekirken neden umursuyordum ki? Dokunuşuna karşılık vermek istemedim. *Veremezdim.*

"Biraz daha yaklaşırsan kucağında olacağım," dedim. "Aklımı okudun."

"Bu gece beni görmezden geldin."

"Artık seni görmezden gelmiyorum." Beklentiyle bana baktı. Artık yalnız olduğumuz için tüm dikkatini bana vermişti. Neden bu kadar çok insanın onu aradığını anlayabiliyordum. Önce dişini kaybeden çocuk. Sonra gece boyunca birçok insan Cristiano'ya yaklaşmış, zamanını almak için yarışmıştı. Hiçbirine şimdi bana baktığı gibi bakmamıştı.

Ayağa kalkana kadar elimi tuttu, sonra beni kucağına çekti. "İşte senden hoşlandığım yer burası," diye mırıldanarak beni kendine doğru çekti. "Sana olan ilgimi asla sorgulama."

"Neyim ben?" Kalçama bastırıldığı sertlikle kalp atışlarım hızlanırken sordum. "Diego'dan çaldığın bir şey mi? Hem onu hem de babamı incitmenin bir yolu mu?"

"Sen," dedi boynuma sokularak, "benim *karımsın*."

"Kilisede benimle alay ettin, şimdi de ediyorsun." "Alay etmiyorum." Bir elini saçımın altına kaydırды. "Sen benimsin. Ben olsam

seni ele vereceğim, Natalia. Ben kardeşim değilim."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Acısı tazeydi. Diego hem teselli için arayacağım kişi hem de burada olma sebebimdi. Belki de Cristiano haklıydı-Diego beni güvenimle birlikte ele vermişti. Ama bu kadar derin bir ihanet ona olan sevgimi doğrucu kesip atmış mıydı? O kadar basit olduğunu düşünmüyordum; onu boğmak ve sonra kollarına atılmak istiyordum, öfke ve keder içimde savaşıyordu.

Ama şimdi bunu düşünmüyordum. Cristiano'nun dikkati bendeyken, benimki de onun üzerinde olmalıydı. Kartlarımı göğsüme yakın oynamalıydım.

Cristiano'nun benim için ne planladığını öğrenene kadar. Tüm enerjime ihtiyacı vardı ve bana Diego için endişelenecek çok az şey bıraktı.

"En azından Diego beni hiç zorla tutmadı."

"Sen benim tutsağım değilsin. İstedğin zaman gidebilirsin, ama o zaman anlaşma iptal olur."

"Seninle evlenirsem hepimizin güvende olacağına dair bize söz vermiştin."

"Sadece evliliğimizi tamamlamadık, aynı zamanda anlaşmamız Diego tarafından kötü niyetle yapıldı. Yine de devam ettim, ama korumam sadece benim olduğu sürece ailenizi kapsar. *Sen* benim olduğun sürece. Beni terk edersen, yükümlülüklerim de seninle birlikte gider. Maldonado'lara bir telefon etmen yeterli."

Beni istiyordu. Ölü bir insan bile bana karşı duyduğu ihtiyacı hissedebilirdi. Ama sözlerinde de vardı. *Benimkilerde. Onun.* Diego, uyuşturucularını Meksika-ABD sınırından geçirmek için ülkenin en güçlü kartellerinden biriyle riskli bir anlaşma yapmış ve başarısız olarak onlara milyonlarca dolara mal olmuştu. Şimdi onları babama, ailesine ve karteline karşı misilleme yapmaktan alıkoyan tek şey yeni kocamdı. Cristiano. Maldonadoları uzak tutmak için gerekli imkânlara, bağlantılara ve şimdi de bir nedene sahip olan bir adam.

Cristiano'nun güçlü parmaklarının tendonlarını okşadığı hissine kapılmamaya çalıştım. "Neden?" diye sordum. diye sordum. "Benden ne istiyorsun?"

"Ayrıntıları istiyorum." Ağzını saçlarımin arasına soktu. "Anlat bana Natalia.

Onunla nasıldı? Nerede yaptınız?"

Gerildim. Diego'yla geçirdiğim geceyi kastetmiyordu herhalde? "O kutsaldır," diye tısladım.

"Benden önce yaptığın hiçbir şey kutsal değildir. Kocan olarak sırların benimdir."

"Dur tahmin edeyim, seninkiler benim *değil*," dedim. "Bu nasıl adil olabilir?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ne istersen sor. Cevap vermek için elimden geleni yapacağım. Ama cevaplarımı almadan olmaz. Kardeşim senin onurunu nerede kırdı? Yatak odanda mı?"

"Onursuzluk mu?" Tersledim. "Bu senin ikiyüzlülüğünün zirvesi."

"*Şerefsizlik* onun yaptığı şey için nazik bir kelime." Cristiano bir elini kalçamın üstüne koydu. "İkimize de yalan söyledi. Şartlarımı çiğnedi ve senden en kötü niyetli şekilde çaldı."

Nefes aldım, ayak uydurmaya çalışırken içimde bir ürperti hissettim. "Ne demek istiyorsun?" Ben sordum. "Sana yalan söyledi, evet, ama-"

"Ama hiçbir şey," dedi Cristiano. "Gerçeği biliyorsun. Anlaşma yaptığımızda, hayatım üzerine bahse girerim ki hâlâ bakireydin."

"O yapmaz..." Aklımdan çıkmıyordu. Diego'ya hayatım boyunca güvenmiştim.

-Yoksa ona asla bu şekilde açılmazdım. Sadece iki gece önce balkonuma tırmanıp yatağıma girmişti. Ve bu sabahki düşün spontane olmamıştı. "Anlaşmayı ne zaman yaptınız?" diye sordum.

Ve dua ettim. *Cuma gecesinden önce herhangi bir zaman.*

"Depo yandıktan sonra," dedi Cristiano, "Diego'nun başka seçeneği kalmamıştı."

Boğazım düğümlenirken yüzümü başka tarafa çevirdim. *Cuma sabahı.* Buna inanmak istemedim. Cristiano'nun aklımla oynamak için Diego'nun beni bu şekilde incitmesinden daha fazla nedeni vardı. Özgürlüğü için beni takas etmesi incitici ve korkakçaydı ama bu anlaşmayı yaptıktan sonra yatak odama gelmesi? Acımasızca. Affedilemezdi.

Arkama baktığımda Cristiano beni inceliyordu. Geçmişte de bana böyle bakmıştı, bir öğrencinin karmaşık bir matematik problemine verdiği bakış gibi. O anda kardeşine benziyordu. Diego da Maldonado denklemini çözmeye çalışırken işler ters gitmeye başladığında aynı sinirli ifadeyi takınmıştı.

Yanlış giden şeyin Cristiano olduğunu öğrenecektik. Maldonado'nun sevkiyatlarını sınıra yaklaştırmadan önce gizlice çalarak, saldırarak ve yakarak Diego'nun anlaşmasını sabote etmişti. Eğer Diego bekâretimi benden aldıysa, güvenimi onarılamayacak şekilde kırmıştı. Ama bu, tüm bu komployu düzenleyen Cristiano'nun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanabileceğim anlamına gelmiyordu.

"Senin soruna cevap verdim," dedi Cristiano. "Şimdi de benimkini yanıtla. Senden nereni aldı? Yatak odanı mı?"

Cristiano'nun sözleriyle birlikte ışıklar da bulanıklaştı. Ne sorduğunu zar zor duydum. "Evet," dedim dalgınca.

"Mmm. O şanslı bok parçası. Orada, en güvende olduğunu düşündüğün yerde, uyuduğun ve hayal kurduğun yerde olmanı umursamazdım..." Eli dış uyluğunu kaplayan dantelden yukarı kaydı. "Kendine dokunduğun yerde."

Her şey yeniden netleşti. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bir tahmin, ama yanılmıyorum, değil mi?" Gülümsemesini yüzümde hissettim. Yanak. "En azından seni ısıttı mı?"

"Dur," diye fısıldadım.

"Öğrenmek istediğim şeyi bana söylediğin zaman öğreneceğim. Sana ihanet etti.

-Onu koruma."

Onu korumak mı? Bu benim doğal içgüdümdü. Ama artık Diego'ya bunu borçlu muydum? "Kendimi koruyorum," dedim. "Onunla nasıl olduğunun ne önemi var?"

"İlk seferini nasıl berbat ettiğini ve bunu telafi etmek için ne yapmam gerektiğini bilmek beni güldürüyor."

"*Berbat* etmedi. Hem de hiç." Cristiano'nun kibri öfkemi körükledi. İki adam da beni tenis topu gibi bir ileri bir geri savurmuştu. Diego'ya olan öfkeme rağmen, Cristiano'nun derisinin altına girmenin en kolay yolu olduğu ortaya çıkıyordu ve o anda bunu istedim. Onu incitmeye ihtiyacım vardı. "Beni ısıttı," dedim. "Ağzıyla. Ve *harika* hissettirdi."

"İnanılmaz mı?" Cristiano tekrarladı, sesi eğlenmiş gibiydi. "Aya gidene kadar herhangi bir yere yolculuk yapmak inanılmazdır. Sonra ne olur?"

"Seks yaptık," dedim ve "*harika seks*" diye düzelttim.

"Ve kanaman olmadı," dedi.

"Hayır ama orgazm oldum ki bunu tercih ederim."

Kalçamdaki tutuşu sıkılaştı ve altımda kaydı. "Öyle mi?" diye sordu. "Yoksa bunu uyduruyor musun?"

"Sana yalan söylemememi söylemiştin, gerçek bu. Bu kadar ıslanabileceğimi bile bilmiyordum ve neredeyse hiçbir şey için-"

"Yeter," diye tersledi, dudağı kıvrılmıştı. "Prezervatif kullandı mı?"

"Evet," dedim. "Ya da hayır. Sanırım birkaç hafta içinde öğreneceğiz. O zaman beni isteyecek misin, bebek falan?"

Çenemi tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi. "Adımlarına dikkat et. Tehlikeli bir bölgeye giriyorsun aşkım. Prezervatif var mı yok mu?"

Cristiano'nun çözüldüğünü hiç görmemiştim ve bu düşündüğüm kadar uzun sürmemişti. Nefesi hızlı geliyordu, gözleri kararmıştı. Bilmeden biliyordum - çok az kişi onun bu yönünü görmüş ve yaşamıştı. Bu beni korkutmalıydı. Korkuttu da. Ama böylesine güçlü bir adamı bu kadar çabuk uçuruma sürüklemek ve orada tutmak da aynı derecede heyecan vericiydi.

"Bana dürüstçe söyle," dedi, "karşılığında yarın akşam babanı yemeğe davet edeceğim."

Gözlerim anında yaşlarla doldu. *Babam*. O anda onu görmek için her şeyi yapardım. "Babam mı?" diye sordum. "Onu görmeme izin verecek misin?"

"Şüphesiz soruları vardır." *"Sorular mı? Çok endişelenecek!"*

"O zaman onu buraya getireceğim ve endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını göstereceğim." Parmaklarını uyluğuma doğru bükte. "Emin ellerde olduğunu. Boyun eğmeyen ellerde. Tabii bana bilmek istediğim şeyi söylersen."

Yutkundum. "Prezervatif kullandık."

Cristiano'nun ifadesi hafifçe yumuşadı. "Akıllı kız."

Kapı tekrar açılana kadar onun kucağına daha da gömüldüğümü fark etmemiştim ve öne doğru atıldım.

"Ay," dedi Jazmín. *"Perdón."*

"Sorun değil," dedi Cristiano, gözlerini benden ayırmadan onu işaret ederek. "Ama sağduyulu ol lütfen, Jaz."

"Evet, evet," dedi aceleyle sandalyeye doğru giderken. "Perdeler hâlâ kapalı."

"Güzel." Cristiano ondan bir tabak aldı ve geldiği gibi hızla gözden kayboldu.

"Ne için açsın?" diye sordu. Tehdit eder gibiydi.

Kızarmış tavuk, pilav, fasulye, muz ve daha fazlasının bulunduğu servis tabağını inceledim. Midemde ileride olacaklar için sinirden başka bir şey yokken hiçbir iştah açıcı gelmiyordu.

"Tatlı?" Paskalya pastasından soluk mavi buzlu bir lokmayı yavaşça çatalladı ve bana doğru uzattı.

"Evliliğimizi zaten ilan etmiştin," dedim. "Neden perdelerin arkasına saklanıyoruz?"

"Ye," dedi.

Kısasa kısas. Sorularını yanıtlarsam babamı görebilecektim. Yemeğini ye, ben de kendi cevaplarımı alayım. Ağzımı açıp bana bir ısırık vermesine izin vermem için yeterliydi.

"Jaz'dan fazla bir şey saklamak mümkün olmayacak," diye açıkladı. "O her yerde. Ama sen ve ben birbirimizi tanırken, gizliliği tercih ederim. İnsanlar seni merak ediyor." Kulağımın altına sokuldu. "Ben de öyle."

Nefesi boynumu gıdıkladı ve vücudum ısınırken ona doğru eğilmekle tehdit ettiğim için lanet ettim, meme uçlarım çakıllaştı. İnsanların zihinlerini manipüle etmekte bu kadar usta olan bir adamın aynı şeyi bir kadının vücuduna da yapabilmesi hiç şaşırtıcı değildi.

Bir ısırık daha verdi, ben de almak için eğildim.

"Yemek yerken çok güzel oluyorsun." Ağzımın kenarındaki kremaya eliyle dokunup parmağını yaladı. "Benim gibi değilsin. Yiyecek bulmanın zor olduğu bir dönemden geçtim ve yemek için mücadele etmeseydim, hiç yemeyebilirdim."

Birinin aç kalacağını düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ta ki onun mücadelesinin nedenini anlayana kadar. Annemin ölümüne karıştığı için sekiz yıldır bildiği evden, bizim evimizden kaçmıştı. Bana kaç *sabıka* getirdiği umurumda değildi -zamanda geriye gidemediğimiz sürece, onun masumiyetinden önce suçluluğuna inanacaktım.

"Artık yiyecek çok şeyin var," dedim dudaklarımı büzerek. Sahip olduğu her şeyi hak etmiyordu.

"Hak ediyorum." Sesi gürleyerek ekledi, "Ve ben oburum, *mariposa*. Büyük ısırıklar alırım. Bir daha yemek yiyemeyecekmişim gibi yerim. En iyi şarapları yudum yudum i ç e r i m ve şekerlerimi hızlıca açarım, tatlı çekirdeğe ulaşana kadar yalayıp emerim,"-kulağımın kabuğunu ısırdı-"çünkü sulu merkez için açgözlüyüm."

Sözlerini mükemmel bir şekilde okuyarak ürperdim. Bir keresinde Cristiano'yu yırtıcıları ganimetinden uzaklaştıran bir hayvan gibi hayal etmiştim. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun ziyafeti, şekeri, yalayıp temizlediği kreması olacağını biliyordum. Korku titremeleri, Diego'nun söz verdiği ama yerine getirmediği gibi yutulma arzusuyla karıştı.

Utanç üzerime çöktü. Hangi av yakalanma konusunda en ufak bir umut besleyebilirdi ki?

Aptal avlar. Duygusuz av.

Cristiano bana istediğini yapacak ve leşi bir kenara atacaktı.

"Kardeşim seni ağızıyla ısıttıysa," dedi, "seni ateşe vermeyi yeni hayatımın görevi haline getireceğim. Düğün gecemiz için hazır mısın?"

"Neden aspirin istediğimi sanıyorsun?" diye sordum.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. İkinci kez. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni kucağına oturtup tatlı yedirebilirsin, ama bu beni daha sonra bir yatağa yatırıp istediğini alacağın gerçeğini değiştirmez."

Bir süre sonra beni tutmayı bıraktı. "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum," dedi. "İstedğin yere otur."

Neredeyse bir numara gibi geliyordu ve belki de bir akıl oyunuydu. Evliliği tamamlamadığımız sürece, her an her şeyi iptal edebileceğini bildiğim için gergin olacaktım. Tabii Cristiano'nun sözüne sadık olduğunu varsayarsak. Olduğum yerde kaldım, ağırlığımı onun büyük göğüs duvarına vererek düşündüm.

İkimiz de kıpırdamadık, ta ki o sesini sertleştirerek, "Şimdi git, *mariposa*. Eğer seni zorlamıyorsam, o zaman kendi *isteğinle* sikime bastırıyorsun ve kontrolüm hızla elimden kayıyor."

Çabucak ayağa kalktım. Ne istediğimden emin değildim ama kontrolün elimden kayması beni şimdilik korkutmaya yetmişti.

Bir sandalye çekti, o kadar yakındı ki kucağına oturmaktan çok da uzak değildi. Ben oturdum, o da tabağını uzattı. "Seni bu evliliğe zorlayan ben değilim," dedi, sesindeki tüm gürleme, sertlik ve seks kaybolmuştu. "Seni Diego konusunda uyarmaya çalıştım."

Bir lokmayı ağızıma götürmek üzereyken durakladım. "Onu benden vazgeçmesi ya da hayatını kaybetmesi gereken bir pozisyona soktun."

"Kilisede kulağına fısıldadığı şey bu muydu - seni ondan çaldığım mı?" Cristiano sordu.

Başka ne açıklaması olabilirdi ki? Böyle olduğuna hiç şüphe yoktu. Diego beni ele vermişti ama Cristiano da beni çalmıştı.

Çatalı bıraktım ve pastayı ittim. "Bir şey fısıldamasına gerek yoktu. Bildiğimi biliyorum, ikiniz de masum değilsiniz."

"Neyin doğru olduğuna sen mi karar veriyorsun?" diye sordu. "Anneni öldürdüğüme dair en ufak bir şüpheden bile yok, o halde bu doğru olmalı."

Biraz tılandım, öksürmemeyi zar zor başarıyordum. Eğer bu doğru değilse, Cristiano'yu kaçak bir katilden, zulümden kaçan masum bir adama dönüştürecek. Buna inanmayı reddettim. Cristiano benim sempatiyi hak eden son kişiydi. "Evet," dedim. "Hâlâ onu senin öldürdüğünü düşünüyorum."

"Buna inanmak istiyorsun, çünkü içimdeki en kötü şeye inanmak istiyorsun. Diego'ya her şeyi bahane edeceksin. Bunların hiçbirisi doğru çıkmazsa nasıl hissedeceğini bir düşün."

"Gözlerim ve kulaklarım var. Elinde bir silah ve elbiselerinde kanla onun başında duruyordun ve kasanın içindekileri almaya hazırdın." Bunu onun yapıp yapmadığına dair içimde şüphe kırıntıları olduğunu kendime itiraf edebilirdim. Ama haksız yere suçlanmak onun bugünkü halini nasıl şekillendirmişti? Bu onu hâlâ bir joker yapıyordu ama bir baltaya sap olamamıştı. Ve hala şu anda yürüttüğü işi mazur göstermiyordu. Duygularım göğsümde kabardı ve onları öfkeye dönüştürdüm. "Genç bir kızı sokağa atacaksın," diye suçladım, sesim yükseliyordu. "Bu alçaklığın en alçağıdır ve asla affedilemez."

"Katılıyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Ama beni dinlemeyi ya da mantıklı düşünmeyi reddediyorsun." Tabağıma başıyla işaret ederken çenesi sertleşti. "Pastanı ye Natalia. Diego'nun bir prens olduğu o dünyada yaşa. Cevapları istediğinde ve onlarla yüzleşecek cesaretin olduğunda bana haber ver." Ayağa kalktı, telefonunu çıkardı ve kesin bir ifadeyle, "Gerçeği öğrenmeye hazır olduğunda burada olacağım," dedi.

Başımı kaldırdım. "Bu kadar mı?"

"Ne oldu?" diye sordu yazarken.

"Yatağa gidebilir miyim?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Geceyi şimdi bitirmek, yarın uyanıp tüm bunları tekrar yaşayacağım anlamına geliyordu. Beni yiyip bitirecek, bu kaçınılmazdı. Bu işi ne kadar çabuk bitirsek, ailemin güvende olduğunu o kadar çabuk anlardım. "Sana söyledim, bu işin bitmesini istiyorum."

"Merak etme. Halledilecek. Beni becermek için bana inanmana ihtiyacım yok." Bakışlarını bana dikerek telefonunu tekrar cebine koydu.

gömlek cebinde. "Ama tatlımı yatak odasına götürmek niyetindeyim."

5
NATALIA

Gece çökmüş, kasabanın üzerini bir battaniye gibi örtmüştü. Ön tarafta, Cristiano'nun evinin bulunduğu uçurumdan özgürlük her yöne doğru yayılıyordu. Ama karanlıkta bile Çorak Topraklar'ın kapısında aniden durduğunu hissedebiliyordum. Bir baykuşun ötüşü eşliğinde şurada burada bir ışık yanıp sönüyordu ama onun dışında ortalık sessizdi ve ufuk kapkaranlıktı.

Yolda durup bir sonraki misafir dalgasını uğurlamayı beklerken Cristiano, "Yüzüne bir gülümseme kondur," dedi.

Verandada ellerini üzerimden çekememişti ama şimdi yapabildiği tek şey mesafe koymaktı. Bir kez daha baş belası olana ya da kaş çatmak gibi yanlış bir şey yapana kadar görünmezdim.

Yaşlı bir çift evden çıktığında, yaşlı adam eğilerek yürürken ağzımı gülümseme gibi görünmesini umduğum bir ifadeye zorladım. Cristiano kocasının merdivenlerden inmesine yardım ederken karısı iki elimi tuttu ve aceleyle iyi niyet duası etti. Cristiano'nun kendisi dışında kimsenin arabası yok gibiydi - onlar ayrıldıktan sonra geceye yürüyerek indiler.

Son misafirden sonra Cristiano benim için ön kapıyı açtı. İşte bu kadar. Yalnızdık ve daha fazla zamanımız yoktu. Mutfaktan gelen tabak çanak sesleri arasında eve girdim. Balık yahnisi ve unlu mamullerin kalıcı kokuları beni rahatlatmadı. Ben arkasından giderken, Cristiano kaçmadığımdan emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı.

Mutfakta temizlik başlamıştı. Lastik eldivenli ve önlüklü personel bulaşık makinesini dolduruyor, plastik kapları dolduruyor ve fırınları temizliyordu.

Cristiano, "Birkaç gün krallar gibi yemeye devam edeceğiz," dedi ve bazı insanlar güldü. "Herkes bu akşamki yemeklere övgüler yağdırdı, Fisker. İyi iş çıkardın."

Ben kapı aralığında durup umutsuzca sahneyi birleştirmeye çalışırken alkışlar odayı doldurdu. Kimse perişan görünmüyordu. Ya çalışanlar durumlarını kabullenmişti ya da bu geceki konuklar gibi Cristiano'nun işini destekliyor, ondan faydalananıyor ve kâr elde ediyorlardı.

Güzel Jaz'da bile sessizce çirkin ve korkutucu bir şeyler vardı, tıpkı sizi içeri çekmek için mırıldayan, sonra da pençelerini üzerinize geçiren zarif bir kedi gibi. Tezgâhın üzerine oturmuş, ayaklarını sarkıtmış, bulaşıkları kurulayıp dolabın üst rafına yerleştirirken beni izliyordu.

Cristiano uşağa benzeyen bir adamla konuşurken ben de Jaz'a doğru ilerledim. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

Mutfağı işaret etti. "Hepsi senin. İçerideki buzdolabından ya da şişelerden filtrelenmiş su, soda, bira ve istediğin her şey var."

Benim değildi. Cristiano'yla evlenmiş olmam, onun evindeki her şeye sahip olma hakkım olduğu anlamına gelmiyordu. Buzdolabını açtım ve gergin midemi yatıştıracağını umduğum bir maden suyu buldum.

Birkaç uzun yudum aldım. Göğsümden köpükler fışkırdı ve elimi göğsüme bastırarak geçirdiğimi gizlemeye çalıştım ama başaramadım. Jaz hariç herkes güldü, Cristiano bile.

Yüzümde mahcup bir gülümseme belirdi. "Affedersiniz."

"Jaz," diye seslendi Cristiano mutfaktan. "Lütfen gelinime yatak odasını göster."

Başını ona doğru eğdi. "Onun ... yatak odası mı?"

Bir kez başını salladı ve Jaz iç çekerek hayal kırıklığını ifade etti. Belki o da beni kilitli bir hücreye atıp unutacağını düşünmüştü. Ya da belki de başına gelecekleri biliyordu ve onu rahatsız eden şey kıskançlıktı. Aralarındaki ilişkinin işveren ve personelden daha fazlası olabileceği pek de uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu. Bu bana doğru gelmiyordu - Cristiano'nun gücünü bu şekilde kötüye kullanması, sonra da bunu ev halkının ve benim önümde göstermesi. Ve eğer sadakatsiz bir kocaysa, umurumda mıydı? Olmama ihtimali var mıydı?

Cristiano, Jaz'ın elindeki tabağı aldı ve üst rafa yerleştirdi. "Bunu ben bitiririm," dedi. "Git."

Jaz omuz sil kerek tezgâhtan indi ve beni takip etmemi işaret etti. "Hadi gel."

Merdivenleri çıkarken, "Seni daha önce rahatsız ettiysem özür dilerim," dedim. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardımaınıza ihtiyacımız yok," dedi.

Yani öğrenmeye geliyordum. Asıl soru neden? Birbirine geçmiş ellerime baktım. "Ya seninkine ihtiyacım olursa?"

İkinci kata çıktığımızda abartılı bir reveransla eğildi. "Hizmetinizdeyim, *doña* Natalia. Hepimiz öyleyiz. İşimiz bu."

"Umarım arkadaş olabiliriz." En üst kata çıkmaya devam ettik. "Çok sayıda insan tanıdığım ve nadiren sıkıcı bir an yaşadığım üniversiteden geliyorum, korkarım yalnız kalacağım."

Jaz cevap vermedi. Diego'ya sahip olabilmek için her şeyden vazgeçmeye hazırdım ama şimdi ne ona ne de o hayata sahiptim. Peki göğsümdeki o boşluğu nasıl dolduracaktım? Gece üzerime çökerken, kaybettiğim her şey de üzerime çöktü. Ama bu gece üzerimde ağırlık yapmasına izin veremezdim. Cristiano daha sonra beni aradığında güçlü olmalıydım.

Koridorun sonunda Jaz omzuyla iterek demir menteşeleri ve donanımıyla bir korsan gemisine biniyormuşum gibi hissettiren ağır bir tahta kapıyı açtı. Karanlık odadan bir esinti geçti ve yüksek, sayvanlı bir yatağın beyaz tül perdelerini dalgalandırdı. Balkona açılan kemerli kapılardan sadece ay ışığı sızıyordu. Jaz bir düğmeyi çevirdi ve sıcak ışık kalın beyaz duvarları ve kırmızı kil Saltillo karolarını yıkadı. Yatağın ayak ucunda, kırmızı kadife bir kanep, rus rengi bir sehpa ve taş şömineli bir oturma alanının karşısında yıpranmış, deri bir sandık duruyordu.

Bir daire çizdim. Oda, ortasındaki boynuzdan avizeyle beyaz tonozlu tavanı kesen koyu renkli ahşap destek kirişleriyle evin geri kalanıyla paralellik gösteriyordu. "*Burası* benim odam mı?"

"Evet," diye cevapladı Jaz.

Hapishane hücreleri arasında kuşkusuz en lüks olanı burasıydı. Sandaletlerimi çıkardım, elbisemin eteklerini topladım ve balkona doğru ilerledim. Balkonun kapısını bile çizmemiştim.

yatak odasının ihtişamlı yüzeyine. Yaklařtıķķa dünya önümde yayılıyordu.

Yıldızlar, ufka karışan ve okyanusa dönüşen siyah gökyüzünde bir şehir gibi parılıyordu. Dalgalar aşağıya çarpıyordu. Ferahlatıcı bir deniz meltemi yüzümü buğulandırdı, neredeyse içinde bulunduğum koşulları telafi edecek kadar keyifliydi.

Ev dağın içine inşa edilmişti, arkamızda çöl ve kasaba, etrafımızda orman ve önümde okyanus ve gökyüzünden başka bir şey yoktu.

"Ama bu çok harika," dedim kendi kendime. Bir kayalıkta, doğrudan suyun üzerinde yaşıyordum ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. "Ve çok büyük."

Balkonumdan okyanus ve gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Ve aşağıdaki küçük sahil şeridine doğru uzun bir düşüş. Bir zamanlar bir tünele baktığım gibi karanlığa baktım.

Her zaman bir seçenek vardır, demişti Cristiano bana birden fazla kez. Her zaman bir çıkış yolu vardı.

"Bu usta," diye cevap verdi Cristiano'nun derin, memnun sesi arkamdan, bu yeni dünyanın güzelliğı içinde gök gürültüsü gibi gürleyerek. "Eğer atlamayı düşünüyorsan, sakın atlama. Yasaklandın."

Döndüm ve kendimi kısa, alçı duvara yasladım. İki kişi için yeterli büyüklükte krem ve kahverengi dokuma bir hamak bir köşede esintiyle sallanıyordu. "Yasak mıyım?"

"Benim evimde bir numaralı kural," dedi, elleri cebindeydi ve ağzının bir köşesinde sinsi bir gülümseme vardı. "Sakın ölme."

Jaz görünürde yoktu, sadece ikimiz vardık. "Neden usta benim elimde?" Gerçek yüzüme çarptığında midemde bir düğüm oluştu. "Nerede uyuyorsun?"

"Ustanın içinde." Gülümsemesi serbest kaldı ve yüzüne yayıldı. "Karımın yanından başka nerede olabilir ki?"

Ama ben onun karısı değildim. En iyi ihtimalle bir birleşmenin ürünü ve uygun bir metres, en kötü ihtimalle de onun her kapisinin kölesiydim. İstediği zaman yatağına çağıracağı, işi bittiğinde de göndereceğı biriydim. Eğer o değilsem, bu beni tam olarak ne yapıyordu? Ne

her gece yanımda uyumak zorunda kalmasına neden olacaktı?

Bir rüzgârla kendime sarıldım ve onun yanından geçerek titreyen odaya geri döndüm. Su kenarında geceler daha serindi ve Jaz şömineyi ve şöminenin üzerindeki demir şamdanları yakmıştı. "Sanırım . . ."

"Ne?" diye sordu. "Evliliğimizin göstermelik olduğunu mu?"

"Evet. Yani, hayır," dedim dikkatle, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak. "Benden bazı beklentilerin olduğunu biliyorum. Ama kendini gerçek bir eşle yüklemene gerek yok. Bizden sonra aynı yatakta yatmamızı beklemiyorum..."

"Neyden sonra?" diye sordu şaşkınlığını gizleme zahmetine girmeden.

Beni bunu söylemeye zorlayarak rahatsız etmek istedi ama ben buna izin vermedim. Omurgamı uzatarak arkamı döndüm. "Beni becerdikten sonra odama geri döneceğimi düşündüm."

Derin bir nefes aldı, ellerini ceplerine soktu. "Seni becerdikten *sonrası* yok Natalia," dedi. "Seni her zaman beceriyorum. Yuvarlanıp içine girebilmeyi isterdim. İstedğin zaman bacaklarının arasından aşağı kaymak. Gecenin her saatinde amını açıp şekerini emebilmeyi."

Sesindeki endişe verici inançla tenim çakıllaştı. İğrenç ağzı bir şeytan için uygundu ve bacaklarımın arasında da aynı cüreti göstereceğinden hiç şüphem yoktu. Bu düşünce karşısında titrediğim için utanarak sırtımı dik tuttum. "Çoğu erkek istediğini almaktan ve fahişesini göndermekten mutlu olur. Ben bu anlaşımdan memnunum."

"Ben değilim." Mum ışığına doğru adım atarken elbise ayakkabıları pişmiş toprak zemine vuruyordu. Kabadayılığının göstermelik olduğuna ya da sırf beni korkutmak için bu kadar saygısızca davrandığına dair sahip olabileceğim tüm fikirler yok olmuştu. Bana duyduğu arzu yüzünden ve düzensiz sözlerinden okunuyordu. "Eğer anlamadıysan söyleyeyim, ben çoğu erkek gibi değilim. Sen benim karımsın, fahişem değilsin ve bir daha benim yanımda ya da dışımda kendine böyle hitap etme. Her gece benim masamda yemek yiyeceksin. Ve her gece benim yatağымda uyuyacaksın."

"Her gece mi?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma bile nefes nefese geliyordu.

"Her gece," diye hırlayarak cevap verdi. "Benden sıkılana kadar."

"Bunu dileyebilirsin," dedi çatık kaşlarıyla, alay edip etmediğini anlamak zordu. "Ama buna güvenme."

Yutkundum. Tıpkı bekâretime olan ilgisine olan şaşkınlığım gibi, özgürlüğün lüksüne sahipken kendini bana zincirlemesine neden olan şeyi de anlamıyordum. Aramızdaki sıcaklık beni şaşırtmaya devam etse de seksi anlıyordum. Düşman olarak eşleşmiştik ve bu da aramızda küçük de olsa bir saygı olmasını sağlıyordu. Nefret ve hayranlık arasındaki o ince çizgide yürümek cinsel çekiciliğimizi körüklüyor gibiydi. Ama hem bu patlayıcı kıvılcımı keşfetmeye meraklı olabilir hem de onunla yatmak istemeyebilirdim.

Bu hediye sadece bir erkeğe vermeyi planlamıştım. Ama artık planlarımın bir önemi yoktu.

Hayatıma musallat olmuş bir calavera olarak döndüğünden beri aramızdaki közü körükleyen Cristiano'yu inkar etmek mümkün değildi. Ama o zamanlar kimyamız zararsızdı.

Ama gerçek bir evlilik? Olamazdı. Bu gece yapmak zorunda kaldığım gibi başkaları için itaatkâr bir eş rolü oynayacaktım. Cristiano'yu yatıştırırken, kendimi bu durumdan kurtarmak için fırsat kollayacaktım. Ama özel hayatımda onun oyuncağından başka bir şeymişim gibi davranmanın amacı neydi?

"Birinin yanında uyumak için sonsuza kadar uzun bir süre," dedim.

Ayak parmağıma kadar yaklaştı. "Cehennem kapılarının ardındaki sığağa alıştığın gibi, yanımda uyumaktan ve bunun sana sağladığı güvenliklikten de keyif alacaksın."

"Kimden güvenlik?" Şimdiye kadar sadece eski hayatımdan koparılanlara ağıt yakmış ve Cristiano'nun pençesinde olmanın getirdiği tehlikelerden korkmuştum ama bu yeni hayatla birlikte gelen dış tehditleri henüz düşünmemiştim. "Senden daha fazla kimden korkmam gerekiyor?"

"Öğrenmek istemiyorum. Nerede uyuyacağın tartışmaya açık değil." Parmak eklemiyle çenemi kaldırdı. Mum ışığı yüzünün üzerinde dans ediyor, gözlerinin etrafında tıpkı daha önce yaptığı koyu halkalar gibi gölgeler oluşturuyordu.

şeker kafatası maskesi olarak boyanmış. "Benim yatağımda güvende olacaksın, Natalia

-Ve *benim* yatağımda, *benim* olacaksın."

Çıtırdayan ateş, aramızdaki cızırtıyla boy ölçüşemezdi. Telaşla bir adım geri attım ve o da benimle geldi. Birçok yüzü olan karmaşık bir adamla dans ediyordum. Önceleri soğuk ve mesafeliydi. Şimdi, daha az sert değildi ama bir şekilde aynı derecede sıcaktı. Onu bu odanın dışında bu kadar dikkatli ve sakın hayal edemezdim. Cristiano gibi kontrollü bir adam için, başkalarının bilmediği bir yönünü görmenin ve katmanlarını çözmenin endişe verici derecede heyecan verici bir yanı vardı. "Her zaman ulaşabileceğin bir yerde olmamı isteyecek kadar doyumsuz musun?" Sesimdeki törpüden utanarak sordum.

"Oh, evet," dedi sanki bir tehditmiş gibi.

"Başka herhangi bir kadına sahip olabilirsin," dedim. "Büyüleyemediklerini alabilirsin. Neden ben?"

Kilisede yaptığı gibi beni çevreledi ve nefes alışım hızlandı. Ama o zamanın *aksine*, ayak uyduramayacak kadar sersemlemişken, başımı çevirdim ve arkamda kaybolana kadar onu izledim.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bana her an dokunabilirdi. Vücudum tepki verecekti. Zaten öyleydi, bacaklarım kıpırdamıyor, aklım daha önce de aklımdan geçen bir düşünceye takılırken kalbim hızla çarpıyordu -vermek zorunda olduğu her şeyi alırken bizi dünyadan koruyan geniş omuzları olan böylesine güçlü bir bedenin altında sıkışıp kalmanın nasıl bir his olabileceğini.

Verecek çok şeyi olduğuna emindim, hatta aniden kıcıma bastırmadan önce bile.

Kollarını ortama doladı ve beni güçlü, sıcak bir kucaklamayla sardı. Daha önce fark etmediğim, el boyaması talavera çinillerle çerçevelenmiş boydan boya bir aynayla karşı karşıyaydık. Cristiano yansımda arkamda yükseliyor, sırtımı önüne doğru kucaklıyordu. İri elleri karnımdan yukarı kayarak siyah dantelin arasından göğüslerimi kavradı.

"Neden sen? Ellerime ne kadar mükemmel oturduklarını görüyor musun?" diye sordu yüzümü izleyerek. "Onlar benim için yaratılmış."

Cristiano bir sıcak bir soğuktı, bir saniye beni görmezden geliyordu, bir saniye sonra ise öylesine zıplamış ve acıkmıştı ki, ayakta kalabilmek için ihtiyaç duyduğu bir ilaç gibi hissediyordum. Onu ayakta tutan diğer tek şey

sıfırdan altmışa kadar ağızından çıkan tetikleyici bir kelimeydi. İlişkimizde tüm kontrol Cristiano'daydı ama elimden geldiğince kontrolü elimde tutmalıyım. "Diego'nun ellerine de bu şekilde uyuyorlar."

Kulağımın dibinde hırladı, göğüslerimi bacaklarımın arasındaki yer utanmazca zonklayana kadar sıktı. "Bunu sadece beni kızdırmak için söylediğini biliyorum ve işe yarıyor. Beni bir köpek kadar kışkırtıyor. Sen benim olmadan önce, onun olduğun düşüncesinden nefret ediyordum. Şimdi bana ait olduğun için, önce kalbine ve amına sahip olması beni çıldırtmaya yetiyor."

Duygularım böylesine güçlü ve aç bir adamın merhametine kalmış olmanın verdiği beklenti ve korku arasında gidip gelirken oda dönme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yakında boyun eğeceğimi bilmek ve onun arkamda daha da sertleşmesini sağlamak. İşte buydu, her şey buna bağlıydı. Bir elini boynuma götürdü, yüzümü yana çevirdi ve ağızımı onunkine yaklaştırdı.

"Öp beni," dedi.

Ağızlarımız santimetrelerce ayrıyken, aramızdaki o küçük boşluğu kapatmak için çıldırtıcı bir dürtüyle savaştım. "Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Onu benden alman gerekecek."

"Senin olduğun yerde olmak isteyen pek çok kadın var."

"Biliyorum," dedim.

Yüz hatlarını şaşkınlık kaplayınca irkildi. "Sen istiyor musun?"

"Yakışıklısın, zenginsin ve güçlüsün. Eminim birçok kişi senin için bacaklarını açmıştır. Ve ben de benimkileri açacağım. Ama onların arasında başka birinin olmasını dileyeceğim."

Yüzümü sıkıca kavradı ve ağızını yüzüme doğru indirirken beni hareketsiz tuttu. "Yıllarca hayal kırıklıklarına ve acılara katlandım Natalia. Çok şey kaldırabilirim. Ama beni bu şekilde kışkırtacaksan bilmelisin ki tepkimi kontrol edebileceğimden emin değilim."

Sert sözlerini yutarken sıcak nefesi dudaklarımı okşadı. Bunları söyler söylemez, yapmaya çalıştığım şeyin bu olduğunu anlamıştım - kontrolünü test etmek. Ve eğer beni korkutmak istediye, işe yarıyordu.

Ya da belki de kalbimin çarpmasına neden olan korkudan başka bir şeydi.

Burnunun ucuyla burnumun köprüsünü sıyırdı. "Sana benden önce sahip olduğu düşüncesi, onu silmek için iki kat daha fazla çalışacağım anlamına geliyor. *Seni* sahiplenmek için. Şimdi beni bundan bir an bile alıkoyma." Neredeyse dişlerini gösterecekti. "*Öp beni.*"

"Hayır."

Ağzımı aldı, benimki ona karşılık verirken dilini derinlere daldırdı. Bir elini bacaklarımın arasına kaydırıp ve elbisemin üzerinden beni kavradı, dizlerimin bükülmesine neden olacak şekilde beni tam olarak ovaladığında içime zevk kıvılcımları gönderdi.

İnleyip hırlayana kadar elimi saçlarına soktuğumu fark etmemiştim. Beni olduğum yerde tuttu ve kalçalarını, kendisini alıkoyan bir çite çarpan bir boğa gibi kıcıma doğru itti. Cristiano beni becerecekti. Bunu saatlerdir biliyordum ama şimdi gerçekleşiyordu. Vücudum şimdiden ona teslim olmuş, onu kavlıyor, morartıcı öpücüğüne boyun eğiyor, sıkı kavrayışının altında ıslanıyordu.

Beni çevirdi, yüzümü kucakladı ve ağzımı tekrar yuttu. Beni geriye doğru götürürken gömleğini yumruklayarak onu kendime çektim.

Daha fazlası için nefes
nefese kalmıştım. Onun için.

Ve sonra şok içinde.

Ne yapıyordum ben? Cristiano'nun kollarında dakikalar geçiriyordum ve teslim mi oluyordum? Bu olamazdı. Piç kurusu hiçbir sonuç olmadan alıp götüremezdi. Her şekilde kazanamazdı. Diego'yla beni ayırmayı başarmıştı ama bana asla *sahip olamayacaktı*.

Gömleğini bıraktım ve ellerimi yanlarıma indirdim. Bacaklarımın arasında zonklayan sıcaklık devam ediyordu ama taleplerini görmezden geldim ve çenemi gevşettim. Cristiano parmaklarını saçlarıma doladı ve beni daha sert öptü.

Kavga etmenin bir anlamı yoktu; şartlarımız üzerinde anlaşmıştık. Ama eğer bu evliliği tamamlayacaksa, bunu benim istemediğimi bilerek yapacaktı.

Bizim gerçekliğimiz buydu. Eğer kendimi bir fanteziye kaptırır ve bundan zevk alırsam, onun oyununu oynamış ve kaybetmiş olurdum.

Ve eğer bunu istediğimi düşündüyse, kendisinin nasıl bir canavar olduğunu asla göremeyecekti.

Geri çekildi, nefes almakta zorlanıyordu. "Ne oldu?"

Kuru boğazım yanıtlımı boğuklaştırdı. "Hiçbir şey."

"Bana yalan söylemen konusunda sana ne demiştim?" Kollarımı sıkarak beni ayak parmaklarımla ucuna kadar getirdi, neredeyse ağızlarımız birbirine değecekti. "Beni inkâr etme Natalia. Bunu istiyorsun. Buna ihtiyacım var."

İhtiyaç. Onun kadar baskın ve tipik olarak kayıtsız bir adam tarafından ihtiyaç duyulmak baş döndürücü bir duyguydu. Emirlerine itaat etmek için huzursuz edici -ve tehlikeli- dürtülerime ilham veriyordu. Büyüsüne kapılmayı çok kolaylaştırıyordu. Fiziksel ve duygusal olarak zarar görmeden çıkmak için aramızdaki tutku korlarını söndürmek ve ayrılmak zorundaydım.

Seks her zaman yakınlık anlamına gelmiyordu. Diego'yla bunu yaşadığımı sanmıştım ama onun bu güveni yıktığını gördüm. Bazen seks dünyanın en değerli para biriminin -gücün- değiş tokuşuydu ve Cristiano'ya rakip olduğum tek oyun alanıydı.

Ağzımı yukarı kaldırdım ve bir tuğla duvara göstereceğim aynı şevkle dilimi onunkine soktum.

O da beni öpmeyi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana itaat edeceğime yemin ettim." Tutuşu gevşediğinde kıpırdandım ve yatağa doğru geri çekildim. "Ben de öyle yapıyorum," dedim ve alyansımı çıkarıp komodinin üzerine koydum.

"Onu geri tak."

"Nasıl istersen." Yerine koydum, yatağın kenarına oturdum ve arkama yaslandım.

"Sana ne yaptığını sandığımı sordum," dedi yavaşça. "Cevap ver bana."

"Beni farklı bir şekilde mi istiyorsun?" Dizlerimi açtım ve elbisemi toplarken tavana baktım. "Bildiğim tek pozisyon bu."

"Benim ne istediğimi boş ver. *Sen* ne istiyorsun?"

"Bir sözleşmemiz var. Beni buraya sen getirdin, ne aldıysan al."

"Bir şey imzaladın mı?" diye sordu.

"Tanrı'nın önünde yemin ettim. Senden önce. Bu benim görevim-"

"Dur."

Dudaklarımı araladım ve bir nefes aldım. Odadan bir esinti geçti ve ateş yanıt olarak kükredi. Cristiano istediğini almasıyla tanınırdı. Birçok kez yapacağını ilan etmişti. Seksin pazarlık konusu olamayacağını açıkça belirtmişti.

Yine de mesafesini korudu. Onu durduran benim isteksizliğimdi. Yapbozun parçaları yerine güzelce oturdu. Eğer ilerlemeden önce bunu istememe ihtiyacı varsa, bu bana ona karşı kullanabileceğim bir şey veriyordu.

"Bacaklarını kapat." Emrini algılamam bir anımı aldı. Yüzü ateşe dönük bir halde yakasını düzeltti. "Kapat dedim."

Elbisemin eteklerini indirdim ve dizlerimi birleştirerek öne doğru oturdum. "Neden?"

Gömleğini düzeltti. "Yatağına git."

İşe yaradığına neredeyse inanamıyordum. Durdurulabilirdi. Zafer kafama alkol gibi hücum etti ve bir an için uçtum. Kazanmıştım.

Ama kazanmamıştım.

Gerçeklik üzerime çöktü. Sevdiğim insanlar güvende olana kadar kazanmamıştım.

"Korumam sadece benim olduğu sürece ailenizi kapsar. Sen benim olduğun sürece. Beni terk edersen, yükümlülüklerim de seninle birlikte gider. Maldonado'lara bir telefon etmen yeterli."

"Bekle," diye fısıldadım o dönüp kapıya doğru yürürken. "Bekle!"

Beklemedi.

Kapı koluna uzandığında ayağa fırladım. Cristiano beni en şehvetli şekilde elde edene kadar kimsenin güvenliğini garanti etmezdi. Onun ya da benim ne istediğimize bakmaksızın evliliğimizi tamamlayacaktık, bundan emin olacaktım.

Şimdi onu nasıl durduracağımı biliyordum ama onu nasıl başlatacağımı hep biliyordum.

Odanın içinde koştum, çıplak ayaklarım fayanslara çarparak kısa bir süre durdum. "Lütfen."

Dondu kaldı.

"Gidemezsin," dedim, onu kapıdan uzaklaştırmak için iki elimle pazusunu kavradım. "Bir anlaşma yapmıştık."

Bir kaşını kaldırdı. "Fikrimi değiştirdim."

"Lütfen" diye tekrarlarken onu yatağa doğru kendimle birlikte çektim.

Tembel bir göz kırpışla, daha önce takındığı aynı arzu yüzüne geri döndü. Bir keresinde bana yalvaracağımı söylemişti. Yalvarmamı *istiyordu*. Saygınlığım son yirmi dört saat içinde elimden alınmıştı. Bekâretim çalınmış, aşkım reddedilmiş ve şeytana itaat edeceğime dair söz vermem için Tanrı'nın önünde diz çökmeye zorlanmıştım. Daha ne yapabilirdim ki? Cristiano'nun gazabını uzak tutabilecek tek kişi bendim.

Ve kendine izin vermek için neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Sadece tek bir kelime -lütfen- az önceki tavrını yumuşatmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Seks için değil, babamın, onun için çalışan herkesin ve Diego'nun anlaşmasının bedelini ödeyecek herhangi bir masum insanın hayatı için yalvarıyordum. Maldonado'ların ne kadar ileri gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu öğrenmeye de niyetim yoktu.

"Lütfen ne?" diye sordu.

"Söz verdiğin gibi bu evliliği tamamla."

Göğsü kabardı. "*Tamamlamak* kelimesini sevmiyorum. Başka bir kelime seç."

"I . . ." Boğazım düğümlendi. *Sevişmeyi* kastettiğinden şüpheliydim ve elimde kalan haysiyet kırıntıları da bunu söylememe izin vermezdi zaten. "Siktir," dedim. "Becer beni, Cristiano."

Pazularımdan tutup beni ayağa kaldırdı ve kendi etrafımda döndürdü. "Diego'yu kurtarmak için ne verirsem almaya hazır mısınız?" diye sordu, kalçalarımı geri çekti ve bizi yatağa doğru götürürken ereksiyonunu belli etti. "İstedğin bu mu?"

İstemediğim şey, titrememin korku kadar arzudan da kaynaklandığını kabul etmektir. Ama onun kontrolünü kırarsam bunu yapmak zorundaydım. "Bunu istiyorum."

Saçlarımı okşadı ve beni yatağın kenarına doğru eğdi. Ateşin sıcaklığına rağmen titriyordum. Cristiano'nun hâkimiyeti sonunda tehditleriyle eşleşmişti ve bu dehşet verici olduğu kadar heyecan vericiydi de. Metal şingirdarken ve fermuarı *mırıldanırken* beni tuttu. Elbisemi kışımın üzerinden yukarı itti ve kasıklarımın baskı uyguladı.

iç çamaşırı. Yorganı kavradım, onu itmek ve ona karşı dönmek için savaşılan dürtülerle savaştım. Nazik olmak istediğimi sanmıştım ama naziklik beni kandırmıştı.

Ben canavarı istiyordum.

Beni kır ki ben de seni kırabileyim. Kontrolünü kaybetmek ona ne yapardı? Yarın aynaya baktığında, içten içe beni isteğim dışında elde ettiğini bilmek? Yakında öğrenecektim.

Vücudunu sırtımın üzerine kapattı, ağzı saçlarımdaydı. "Böyle mi seviyorsun?" diye sordu ellerimi iki yanıma sabitleyerek. "Cevap ver bana."

"Evet."

İtti ve içeri girmek için yalvarırken nemli iç çamaşırım açıklığıma bastırdı. "Başka hiçbir kadın beni bu kadar sertleştirmemişti. Külotunu delip geçebilirim. Belki kardeşim aletini içine soktu ve etrafta dolaştı, ama ben senin amını mahvedeceğim ve bekaretinin alınmasının gerçekten ne anlama geldiğini sana göstereceğim. *Yok edilmenin.*"

Ohh, Tanrım. Nefesimi içime çektim. Başka bir anda, onun sözleri kafamı karıştırmış olabilirdi, ama şimdi iyice sarsılmaya ve perişan olmaya hazırlandığım için, ondan önce yaşadığım şeyin sadece bir titreme olduğunu anladım. "Emrettiğin her şey senindir," dedim dişlerimi sıkarak.

Kulağıma doğru inledi. "Sana verdiği şeyin orgazm olduğunu mu sandın? Çocuk oyuncağı. Seninle işim bittiğinde kardeşimin adını bile hatırlamayacaksın. Sikimi o kadar sert sıkacaksın ki, beni emerek kurutacaksın. Sana göstereceğim,"-tekrar itti-"bir adam karısını nasıl siker. Bir hayvan nasıl sikişir. Şimdi söyle bana. İlk seferinde nasıl istiyorsun? Bir hayvan gibi mi yoksa karım gibi mi?"

Beni doldurmasına ihtiyacım vardı, beni kafa karıştırıcı, *tüketen* Bacaklarımın arası ağrıyordu.

Beni bir kez ve sonsuza dek kırmasını istiyordum, böylece ondan nefret edebilecektim. Böylece o da *kendinden* nefret edebilecekti.

"Hayvan," dedim.

"Anlıyorum," dedi eşit bir şekilde. "Canavar seni aydınlıkta korkutuyor, ama karanlık çöktükten sonra onu arzulamakla kalmıyorsun... ona dönüşüyorsun. Şaşırmadım, başından beri biliyordum." Beni bıraktı ve ayağa kalktı.

onunla birlikte. "Bu yüzden sikimin ucunu iç çamaşırına kadar ıslattın."

Sözleriyle eylemleri arasında bağlantı kurmaya çalışarak titremeye başladım. Bir *fermuarla* o an buhar olup uçtu. Omzumun üzerinden baktığımda onu pantolonunu düzeltirken buldum. "Neden duruyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim," dedi kemerini bağlarken, "kendimi bir kadına zorla kabul ettirmeye ihtiyacım yok."

O tamamen giyinikken hâlâ ona kışımı açtığımı fark ettiğimde vücudum kızardı. "Ama sana bunu istediğimi söyledim."

"Yalan söyledin."

"Seninle dövüşmeyeceğim," dedim.

"Etmelisin. Sana isteğin dışında dokunan *herkesle* savaşmalısın. Diego seni onunla yatman için kandırdı, ne kadar yalvarır gibi yaparsan yap aynısını yapmayacağım."

Dizlerimi göğsüme çekerek oturur pozisyona geçtim. "Peki ya anlaşmamız ne olacak?"

"Kesinlikle," dedi, geriye doğru yürürken gözleri üzerimde geziniyordu. "Ne olmuş ona?"

Döndü ve odadan çıktı. Böyle bir kaostan ardından gelen sessizlik sağır ediciydi ve bir hıçkırık içimi parçaladığında ağzımı kapattım. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir seviyeye inmiştim ve Cristiano yine de kendimi daha da aşağı hissettirmeyi başarmıştı. O haklıydı. Karanlıkta arzularım utanç vericiydi. Tehditlerini yerine getirmesini istemiştim.

Ama o da yanılıyordu. Canavar için yalvarışım gerçektir. Bu *beni* ne tür bir hayvan yapıyordu?

Ve sonunda, başarısız olmuşum. Cristiano bir kadını zorlamayacağını iddia ediyordu ama zorlayacaktı. Bunu yapması an meselesiydi ve o zamana kadar hepimiz hâlâ tehlikedeydik. Eğer beni bir koridorda yürütmenin, dünyaca ünlü yemeklerle karnımı doyurmanın ve en iyi çarşaflarda benimle yatmanın onu bir esirden farklı kıldığını düşünüyorsa, o zaman herhangi bir günahı kendine haklı çıkarmakta usta olduğuna şüphe yoktu.

Ve ona kim ve ne olduğunu göstermek için en iyi konumda olabilirdim.

-Gerçekten öyleydi.

6
NATALIA

Parlak ışık rüyalarımı doldurdu. Pamuk topu gibi bulutların arasından süzülen bir uçaktaydım ve burada olmayan bir yere gidiyordum.

Cristiano'nun yatağında.

Jaz beyaz perdeleri aralayıp balkona açılan kapıyı açtığında göz kapaklarımı araladım. Dalgalar sessizliğe çarparken güneş ışığı, sıcaklık ve okyanus havası odayı doldurdu.

Cristiano ben uyuyana kadar ağladıktan sonra yatağa geri gelmişti. Yatağın onun iri bedeniyle dalgalandığını zar zor hatırlıyordum. Bu kadar sinirliyken, onu bu kadar geç saate kadar dışarıda tutan şeyin ne olduğuna dair bir soru var mıydı?

Yatağın artık boş olduğunu hissediyordum ama yine de omzumun üzerinden kontrol ederken nefesimi tuttum. O gitmişti.

Gözlerimdeki uykuyu silerek yatak başlığına yaslandım. "*Buenos días, Jazmín.*"

"Oh, *perdón*," diye cevap verdi, ses tonunu bozmadan. "Burada olduğunu unutmuşum."

"Saat kaç?"

"Geç oldu. Don Cristiano sizi aşağıda bekliyor." Dolabın içinde kayboldu ve "Seni giydirmem için beni gönderdi" diye seslendi.

"Burada olduğumu unuttun sanıyordum," dedim.

Cevap vermedi. Önemli değildi. Bugün babamı görmeye gidecektim ve birlikte bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktık. Bulmak zorundaydık. Eğer Cristiano iddia ettiği gibi babama saygı duyuyorsa, o zaman bu onun bunu kanıtlama şansıydı.

"Ne giymek istiyorsun?" Jaz sordu. Askılar dolabın içinde sürtünüyordu. "Fazla bir şeyin yok."

"Meksika'da sadece iki hafta kalmayı planlıyordum," diye homurdandım.

"Yağmur durdu." Jaz dolaptan kot şortumla döndü. "Bugün hava oldukça sıcak-" Kısa kesip bir çığlık attı.

Başımı çevirip onun bakışlarını takip ederek avluya baktım. Güneş ışığının aydınlattığı büyük kemerli kapının altında, iki elinde de silah olan uzun boylu, kaslı bir adam silueti duruyordu.

Adam odaya girdiğinde ben yatağın Cristiano'nun tarafına doğru koşarken ve Jaz komodinin en üst çekmecesine hamle yaparken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Geniş göğüslü, koyu renk, dikenli saçları, geniş çene yapısı ve kusursuz duruşuyla onu hemen tanıdım. İçimde bir rahatlama hissettim. Bir düşmanla değil, bir dostla göz göze gelmişim.

Jaz, Cristiano'nun çekmecesinden yarı otomatik bir silah çıkardı, sürgüsünü kurdu ve ona doğrulttu.

"Sorun yok Jaz," diye bağırdım.

Ayak sesleri koridorda hızla ilerliyordu. Cristiano takım elbisesi ve kravatıyla yatak odasının kapısından içeri daldı, silahını kaldırmıştı. "Barto," dedi, çenesi sıkılmadan bir milisaniye önce kaşlarını çatarak. "Ne oluyor lan-"

"Bir adım daha atma." Kendimi bildim bileli aileme körü körüne sadık olan, babamın güvenlik ekibinin başındaki adam iki tabancasını da Cristiano'ya doğrulttu. "Calavera'nın aşılmaz duvarları ve birinci sınıf güvenliği hakkında *yıllardır* bir şeyler duyuyorum." Barto'nun yüzünde alışılmadık bir sırtma belirdi. "Yine de ilk denememde buradayım."

Cristiano'nun parmak eklemleri kabzanın etrafında beyazlaştı.

"Nasıl?"

"Unutuyorsun, ben de seninle aynı eğitimi alarak büyüdüm," dedi Barto ve Cristiano'nun yanına doğru yürüdü. Uzatılmış silahları birbirine değmeden önce durdular, birbirlerine baktılar - özel dikim takım elbiseli Cristiano tabancasını Barto'nun göğsüne doğrultmuştu, baştan aşağı siyahlar içindeki Barto ise iki elini de yeni kocamın kafasına dayamıştı.

İki adamın boyları birbirine benzese de Cristiano eski yoldaşından hem uzun hem de kaslıydı. Görünüşe göre başka açılardan da birbirlerine benziyorlardı. Barto imkânsız başarmıştı.

Yaldızlı kafesimin güvenlik sistemini aşmayı başarmıştı ve ben gizliden gizliye ona tezahürat yapıyordum. Cristiano'nun çiftlikteki en yakın arkadaşıydı ve annemin ölümünden sonra Cristiano'dan boşalan pozisyonda babamın bir numarasıydı.

"Sana ne söyledi Natalia?" Barto gözlerini Cristiano'dan ayımadan sordu. "Seni koruyacak koca bir kasaba varken burada güvende olacağını mı? Bunu tamamen çürüttüm ve eminim sana söylememe gerek yok - korkman gereken duvarların içindeki insanlar."

Cristiano omzunun üzerinden Jaz ve bana, "İkiniz de dolaba girin," diye emretti.

"Barto bize zarar vermez," diye başladım. "O-" "*Şimdi.*"

"Silahlarınızı bırakana kadar olmaz," diye tersledim Cristiano'yu. Sesimi alçaltarak şansımı Barto'dan yana denedim. "Onlara gerek yok. *Lütfen* Barto."

Bariz bir isteksizlikle, bir silahını indirir gibi yaptı. Cristiano'ya "Şimdi sen," dedi.

Cristiano da aynı şeyi yaptı ama Barto iki silahını da indirene kadar kendi silahını tamamen kılıfına sokmadı.

Cristiano arkasını dönmeden, "*Está bien*, Jaz." diyene kadar Jazmín kendi silahını havada tuttu. Ben iyiyim."

Odayı geçip gömme dolaba girdiğimizde, o silahı göğsüne dayadı, ben ise her şeyi görebileceğim ve duyabileceğim şekilde kapının önünde durdum.

"Bu doğru mu?" Barto sordu.

"Doğru," dedi Cristiano hemen. "Biz evliyiz."

"Bunun bedelini ödeyeceksin, biliyorsun."

"Eminim bunun doğru olmasını umuyorsundur ama hayal kırıklığına uğrayacaksın." Cristiano kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim olanı tehdit ediyorsun Barto. Ve yirmi dört saatten daha kısa bir süredir benim olması, onu şiddetle korumayacağım anlamına gelmiyor."

Barto omuz silkti. "Karısına 'o' diye hitap eden bir adamın onu."

Kabul ettiğimi haykırmak üzereyken durdum. Sonunda, bir benim tarafımda gerçek bir müttefik.

"Bunu Costa'nın uygun gördüğü şekilde halledeceğiz," dedi Barto. "Ama biricik kızını on yılı aşkın bir süredir nefret ettiği bir adamın yatağında görüyorum ve sadece senin onu zorladığını varsayabilirim. Sırf bu yüzden, umarım Costa *seni* iyiliğinin karşılığını verecek biriyle bir odaya kilitler."

"Teklif mi
ediyorsun?" "Siktir
git."

"Siktir git," dedi Cristiano. "Natalia'ya zarar vereceğimi düşünmeyecek kadar iyi tanıyorsun beni."

Barto homurdandı, duruşu militan tavrından biraz uzaklaşmıştı. "Sen benim tanıdığım kişi değilsin. Sen bir yabancısın ve sana güvenmiyorum. Costa sana açıklaman için bir şans vermek istiyor. Ben olsam çoktan kafana bir kurşun sıkmıştım."

"Onun Diego'ya ait olmasını mı tercih ederdin?" Cristiano bir kaşını kaldırarak sordu.

Barto gözlerini kısarak başını salladı. "Diego hakkında konuşmuyoruz. Costa'nın ailesine müdahale ettin. Nedense seni canlı istiyor ama bana saldırdığına ve kendimi savunmak zorunda kaldığıma inanacaktır. Özellikle de Natalia şahidimken."

Cristiano, "Ona Diego'dan başkası için yalan söyletme konusunda iyi şanslar," diye mırıldandı.

Dudaklarımı büzdüm. Pasif-agresif bir şekilde şikâyetleri dile getirmenin tam zamanı değildi. "Sanırım bu durumda ben bir taviz verirdim," diye teklif ettim.

Cristiano çenesini sıktı. "Dolaba geri dön."

"Değiş Natalia," dedi Barto. "Eve geliyorsun."

"O benim karım. O nereye giderse ben de oraya giderim. Costa buraya davetli." Cristiano, Barto'yu görüş alanında tutarken başını omzunun üzerinden çevirdi. "Şu vahşi korumaya söyle Natalia."

"Bu ... doğru," diye kabul ettim. "Cristiano bugün babamı davet etmeyi planlıyordu."

Barto, "Karısını öldürmüş olabilecek bir adama güvenmek için herhangi bir nedeni kalmadıysa Costa'yı bağışla," dedi.

Barto hâlâ Cristiano'nun suçlu olduğuna inanıyordu. Yoksa bu inancında tereddüt etmeye mi başlamıştı? Barto genellikle *olabilir* ya da *belki* gibi sözcükler kullanmazdı.

"İkinizi de evde görmek istiyor," dedi Barto. "Şimdi." "Onun, Diego'nun ya da herhangi birinin bizi tuzağa düşürmeye çalışabileceği bir yerde mi?"

Cristiano kravatını düzeltti. "Costa bana gelebilir." "Diego orada değil," dedi Barto.

Diego neredeydi? Diego'dan bahsetmemin konuşmanın tüm tonunu değiştireceğini ve benim lehime olmayacağını bildiğim için sormaktan kaçındım.

Birbirlerine baktılar, her birinden güvensizlik yayılıyordu, bir davetsiz misafir ve bir adam kaçıran bir açmazdaydı. Bütün gün burada olacaktık.

Dolaptan çıktım, vahşi bir köpek sürüsüne yaklaşır gibi yavaşça onlara yaklaştım ve Cristiano'nun sırtına dokundum. Kaskatı kesildi, gerilen kasları elimin altındaki bariz gücü daha da pekiştiriyordu. "Lütfen, gidebilir miyiz?" diye fısıldadım. Babamın beni bu evlilikten kurtarmak için ikna etmeye ihtiyacı olmayacağını umuyordum, ama kendi bölgemde argümanımı daha iyi anlatma şansım olacaktı. "Senin sorunun babamla değil."

"Kimse bir şey denemeyecek," dedi Barto. "Sana söz veriyorum." Cristiano gözlerini ondan ayırmadı ve burnunu çekti. "Hiçbir ağırlığı yok."

Elimi Cristiano'nun sırtına koyarak rahatlamaını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istedim. "Benim için öyle," dedim nazikçe.

Bir süre durakladıktan sonra Cristiano'nun omuzları gevşedi. "Aileden biri olduğu için Costa'ya ona gitme nezaketini göstereceğim." Çenesini kaldırdı. "Buraya nasıl girdiğini bana anlatacak mısın?"

"İçeriden bir iş olabilir." Barto'nun ağzı sanki gülümsemeye direniyormuş gibi seğirdi. "Ekibine güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına. Buradan yardım almadığınızı biliyorum."

"Belki de aldım." Stoacı, güvenilir Barto'yu hiç düşman olarak görmemiştim ama Cristiano'yu hazırlıksız yakalamaktan hoşlandığı belliydi. "Ya da belki de tüm güvenlik önlemlerinizi, duvarlarınızı, muhafızlarınızı, ekibinizi tek başıma atlattım."

"O zaman gelip benim için çalışmanı öneririm," dedi Cristiano. "Eğer beni sırtımdan bıçaklamayacağına güvenseydim."

Barto, "O zaman düşündüğümünden daha mantıklısın," dedi ve bana, "Haydi üstünü değiştir, Natalia."

"Karıma ne yapacağını söyleyemezsin. Yatak odama girdikten sonra burada durduğun için şanslısın. Karıma gecelikte bakan her erkek manzaranın tadını çıkarmalı. Cehenneme giderken onu rahatlatacak tek şey bu olacaktır."

Barto'nun dudağı kıvrıldı ama kıpırdamadı. "Onu pijamalarıyla senin görebileceğinden çok daha fazla gördüm."

Cristiano bir adım öne çıktı. Barto'nun gözlerinin içine bakarken gömleğinin arkasından tuttum. "İkinci bir uyarı olmayacak. Bir daha evime girersen, ölürsün."

Barto'nun gözleri benimkilere kaydı. Gözlerindeki kararlılık beni hem rahatlatıyor hem de endişelendiriyordu. Babamın beni bu durumdan kurtaracağına mı inanıyordu? Yoksa yapamayacağına mı? Barto bana asla pes etmeyeceğine dair güvence mi veriyordu?

Cristiano da babam da dik kafalıydı; ikisi de istediğini elde edene kadar geri adım atmazdı. Asıl soru, babamın beni bu hayatın dışında tutmak istediği kadar Cristiano'nun da beni bu hayatın içinde isteyip istemediği idi.

Ve benim ne istediğimin ikisi için *d e* önemli olup olmadığıydı.

Cristiano onu geri çekmeme izin verdi. "Giyin," dedi nefesinin altından. "Çabuk ol."

Dolaba geri döndüm, Jaz çoktan bir kıyafet hazırlamıştı. "Onu ilk görüşte öldürmeliydi," diye mırıldandı, hafif bir kot pantolon uzatarak. "Neden öldürmediğini anlamıyorum."

"Göründüğünün aksine birbirlerine güveniyorlar," dedim geceliğimi başımın üzerine çekerken. İki adam da gerçek bir tehdit karşısında silahlarını indirip kendini savunmasız bırakmazdı. Örneğin Jazmín, Barto'yu hiç tanı mıyordu ve bir elinde silah tutma şekli bir gösterge ise, onunla resmi olarak tanışma fırsatı vermeden önce onu mezara göndermeye hazır dı.

"Kim o?" diye sordu.

"Babam için çalışıyor. O ve Cristiano eskiden güvenliği birlikte sağlarıydı. Barto annemin ölümünden dolayı kendini asla affetmedi," diye açıkladım sessizce, "o sırada şehirde bile olmamasına rağmen." Kendimi sütyenime bağladım. "Bana bir şey olmasına izin vermez."

"*Cristiano* demek istiyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Sana bir şey olmasına izin vermez."

Doğru. Jaz onun kahraman olduğunu düşünüyorsa inkâr içinde yaşıyordu.

Kot pantolonun içine girdiğimde bana doğru birkaç adım attı. "Eğer bu bir tür tuzaksa, yanına kalmayacak. Sana söz veriyorum."

Donup kaldım, ona bakıyordum. "Ne tuzağıysa?" "Sen. Burada. Evlilik. Bütün bunlar."

"Tuzağa düşen *benim*." Ona karşı çıktım. "Bunu neden göremiyorsun? Ben de senin gibi kurbanım."

"Ben kurban değilim." Başını bana doğru eğdi. "Masum olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Aniden evlendiğini duyduğumuzdan beri farklı davranıyor. Kucağına oturabileceğini ya da sırtına dokunabileceğini ve her dediğini yapacağını mı sanıyorsun? Ne yaptığını görüyorum; istediğini elde etmek için seksi kullanıyorsun."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bir erkeği ağzınla kontrol edebilirsin, ama bunu ona söyleyerek değil. Ne yapmalı? Cristiano boyun eğiyor çünkü sende aradığını bulduğuna inanmak istiyor. Ben daha iyi biliyorum. Bütün numaraları biliyorum, *puta*. Hayatta kalmak için onları öğrenmek zorundaydım."

Gözlerim büyüdü. Hileler mi? *Ben* mi? Bu suçlama beni hazırlıksız yakalamıştı, ta ki gerçek yüzüme çarpana kadar; o haklıydı. Cristiano yalnız kaldığımızda bana farklı bir yönünü gösteriyordu. Ve az önce babama gitmeyi kabul ettiğinde topuklamıştı. Bir gece önce de birden fazla kez temel ihtiyaçlarına ve benim karşılayabileceğimi bildiğim arzularına indirgenmişti.

Topladığım parçalar yerine oturdu. Cristiano'yu bilerek kandırmamıştım. Ama fark ettiğimden daha güçlüydüm.

Yine de bunların hiçbirisi beni bir fahişe yapmıyordu. Ben de Jaz gibi hayatta kalan biriydim.

"Sen ve ben aynı taraftayız," dedim ona. "Ama eğer bunu göremiyorsan, o zaman kendi yarattığın rakipleriz demektir." Tişörtümü elinden kaptım, aniden onun önünde soyunacak kadar ona güvendiğim için pişman oldum. "Ve sen de *Bayan de la Rosa*'sın," dedim.

gömleğimi çekerken ona baktım. "Bana bir daha fahişe dersen Cristiano'ya seni attırırım."

"Asla yapmaz," dedi zerre kadar şüphe duymadan.

Benim kendime güvenim çok daha azdı ama bu numara yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Çenemi aşağı doğru eğdim. "Sence kimi seçerdi?"

"Ben, eğer akıllıysa. Ve öyle. Senden daha zeki. Seni beklemek zorunda kalabiliriz," dedi, "ama sana güvenmiyoruz. Yatağına girmene izin veriyor ve gardını düşürüyor ama emin ol, eğer buraya gelir ve kurtarıcımız olarak gördüğümüz adama ihanet ettiğini görürsem, bu mülkten çıkamazsın."

Ona dışarı çıkmasını söyleyemeden gitti.

7
CRISTIANO

Ağaçlarla çevrili yoldan Cruz'ların evine doğru ilerlerken Natalia'nın babası görüldü, buruşuk yüzü çatıktı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Verandanın altındaki ön basamakların tepesinde beklerken, uzanıp başının üzerindeki metal aplike dokunabilecek kadar uzundu.

Ya da söküp beni onunla dövecek kadar.

Onu neredeyse yirmi yıldır tanımıyor olsaydım, gözüm korkabilirdi.

Bianca Cruz'un sadece seçmekle kalmayıp döşenmesine de yardım ettiği rustik Toskana kaldırım taşlarının üzerine park ettik - bu evdeki her tadilatı ve ilaveyi özenle denetlediği gibi.

Ben cipten çıkarken Costa çenesini kaldırdı. "İyi bir açıklaman olsa iyi olur, de la Rosa." Natalia ben daha kapısını açmadan arabadan atladı. Costa bir kolunu ona uzatırken gözlerini benden ayırmadı. "Buraya gel, *kızım*."

Natalia babasının yanına gitti, büyük, umut dolu gözlerle ona baktı. "Baba."

"Sana zarar verdi mi?" "Hayır, ama-"

Bana kısaca başını salladı. "Konuş. Kendi sonuçlarımı çıkarmadan önce hızlıca."

Ellerimi ceplerime soktum ve Max arkamda olduğu halde ön merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm. Barto, Natalia'nın yanındaki yerini aldı. Şimdi benim yanımda olmalıydı. Ona ve Costa'ya alışmaları için zaman tanıyacaktım ama hiçbir zaman sabırla tanınmamıştım. "Evlerimiz artık bir," dedim ona.

"Eğer bu Cruz kartelini ele geçirme çabasıysa-"

"Devralma değil. Bir ortaklık." Natalia'ya baktım. Bir zamanlar ona göz kulak olmak içimin bir parçasıydı. şimdi ise başka bir şeye bakmakta zorlanıyordum. Ve zaman geçtikçe, görünüşe göre, biraz daha meydan okuyarak bakıyordu. Ve biraz daha aşınalıkla. "Ben olmasaydım," dedim, "Diego ölmüş olurdu."

"Kızımın güvenliği karşılığında yapmaya hazır olduğum bir fedak rlık," dedi Costa.

"O zaman konuş onunla," dedim. "Ama Diego sadece kendi hayatını tehlikeye atmakla kalmadı. Sizi, kartelinizi ve kızınızı da riske attı. Ta ki ben devreye girene kadar. Bu yüzden bana teşekkür edebilirsin."

"Sana teşekkür etti," dedi Natalia, yanakları güzelce kızarmış, saçları hafifçe açılmış bir halde, "kızını kaçırdığın için boynunu sıkmayarak."

Cesaret Natalia ile aynı fikirdeydi. Her zaman öyleydi, o karşı çıktığında bile. Ama bu geri adım atacağım ve beni işlemediğim *başka* suçlarla itham etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. "Adam kaçırma mı? Seni koridordan aşağı s r klemedim." Bir gece önce odadan çıkmaya çalışırken *onu* kapıdan uzaklaştıran *da ben değildim*.

Tanrı beni, aletim onun i çamaşırına acı verecek şekilde sertleşmiş ve rahatlamak için yalvarırken kendimi tuttuğum için ödüllendirdi.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi Costa'ya çevirdim. "Onu hayatta tuttum. Onu güvende tuttum."

Costa'nın kaşları siciliyle birlikte alçaldı. "Ve bir yüzük takıyor."

Bir kez başımı salladım. "Anlaşmamızın bir koşulu."

"Kızınıza bakın, *Don Costa*," dedi Barto. "Dehşet içinde."

Natalia babasına karşı sinmişti. Gösteriş içindi. Kiliseden ayrıldığımızdan beri gerçek bir korku göstermemişti. Bir gece önce bedenime karşı titrediğinde bile sesinde kararlılık vardı. Hatta  p şmemiz sırasında bana doğru düşüşünde bile bir boyun eğiş sezilebilirdi.

Ve ben *her zaman* bunu arıyordum.

Natalia tahrik olmuş gibi yapabilecek kadar deneyimli olsa bile, bunun için bir nedeni yoktu. Kilisedeki  p şme ve daha sonra

ayaklarını yerden kesmişti. Bundan korkmakta haklıydı ama bunu inkâr etmekle de hata ediyordu.

"Onu yatağında buldum," diye devam etti Barto, "ve Cristiano'yu Bianca'nın cesedinin başında bulduğu günden beri ondan nefret ettiğini düşünürsek, en kötü sonuca varabilirim. Bunun yanına kâr kalmasına izin verecek misin?"

"Asla. Cristiano kendini açıklayacaktır, inan bana," dedi Costa, hâlâ bana bakarak. "Onun bu hayattan çıkmasını istiyorum. Onu bu hayatın içinde tutma hakkını sana kim veriyor?"

"Kendi haklarımı kendim belirlerim." Şimdi Costa'ya kızının benden uzakta güvende olduğunu söylemenin zamanı değildi; yani Costa direndiği sürece. İstediklerini istemesine izin verdiğinde, zevk alacağı bir katliam olmayacağını garanti edemezdim. "Onu tehlikeye atan ben değilim. Onu bu durumdan ben kurtardım. Maldonadolar artık bir tehdit değil ama bu geri alınabilir."

Natalia evin en üst katına -Bianca'nın eski sanat atölyesine- kısa bir bakış attı, ben de onun bakışlarını takip ettim. O ve Diego çocukken orada vakit geçirmiş, Bianca'dan saklanmış, Diego'nun çalışması gereken zamanlarda oyun oynamışlardı.

Costa döndü ve Natalia'yı evin içine doğru yönlendirdi. "Git odanda bekle. Ben Cristiano'yla konuşup bu işi çözeceğim."

"Ne? *Hayır*." Kendini geri çekti ve ona baktı. "Başkaları kaderime karar verirken oturup bekleyecek değilim. En başta bu işe böyle bulaştım."

Eğer benden kaçmaya çalışmasaydı, onu alkışlayabilirdim. Natalia, Bianca'nın ölümünden önce de başkalarının iradesine boyun eğmişti ama sonraki yıllarda bu durum daha da kötüleşmişti. Diego, babası, Barto ve güvenlik ekibi ve hatta ben. Hepimiz suçluyduk. Ama çocukken, çoğu kızı dehşete düşürecek bir üne sahip bir adam olan bana, yanında sadece cesaret ve kararlılıkla karşı koymuştu. Ve Beyaz Hükümdarı.

Kartel kraliçeliğine yükselmek onun içinde vardı ama kanında dolaşan çelik omurganın büyümek için alana ihtiyacı vardı. Ve cesaretlendirilmeye.

Onları fuayeye kadar takip ederken Costa'ya, "Bu konuşmada o da bulunmalı," dedim.

"Elbette. Ama önce sen ve ben konuşalım." Costa, çalışma odasının kapısına vardığımızda Natalia'nın başının üstünü öptü. "Sen yukarı çık."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedim. "Bu konuşmada o da hazır bulunacak."

Natalia bana döndü, açık mor mavi gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı. Ondan alabileceğim tek teşekkür buydu ama daha fazlasını beklemiyordum. Natalia, kendisine konulan kuralların ve sınırlamaların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmuş, erken gelişmiş ve akıllı bir çocuktur. Kimsenin piyonu değildi ama ağabeyim için kendini bu role sokmuştu.

Diego, onun gelecekteki karım olduğunu bile bile ona elini sürmüştü.

Bunu düşünmemeye çalıştım, çünkü Diego'nun onu becererek elde etmeyi umduğu şey tam olarak b u y d u - derimin altına girmek.

Natalia'yı ilk seferinde rahatlatmak için değil, onu serbest bırakmadan önce romantik bir amaçla sahiplenmek için de değil. Ama üzerimde asla geri alamayacağım bir şeye sahip olmak için.

Costa yüzünü bana döndü, göğsü dışarıdaydı. "Bana kızım için en iyisinin ne olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Size karım için en iyi olanı söylüyorum. Artık bu dünya, hayatı ya da kartellerimiz hakkında karanlıkta kalmayacak. Bianca'nın olduğu gibi o da artık bu i ş i n içinde."

Costa'nın ifadesi kısıldı ve beni bir kitap gibi okurken gözleri benimkilere kayd. Natalia'yı çalışma odasına götürdü ama dönüp sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun evlat."

"Anlamıyorum."

"Bianca benimle asla evlenmemeliydi. Onu gördüğüm andan beri bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama evlendim. Onunla evlendim. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylememe gerek yok." Çalışma odasına baktı ve ben de onun sıkıntılı bakışlarını Natalia'ya kadar takip ettim. "Tüm bunları sonucun ne olacağını bilerek yaptım - bu yüzden bazıları hak ettiğimi aldığımı söyleyebilir. Natalia'nın kaderi için de annesi gibi endişeleniyorum. Ama acımı ya da suçluluğumu hiçbir erkeğin yaşamasını da istemem."

Costa kalbimin kırılacağından endişeleniyordu, değil mi? Başka biri olsa yüzüne gülerdim. Ama yaşlı adam bunun en kötüsünü yaşamıştı ve sevdiklerini korurdu. Natalia'yla olan geçmişimiz düşünüldüğünde, kızına karşı içimde bir şeylerin titreştiğini anlaması beş dakikasını bile almamıştı. Ama beni bağılıkların tehlikesi konusunda uyarmasına gerek yoktu.

"Yapabilseydin geri dönüp bunu değiştirir miydin?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. Bana bir adım daha yaklaştı, her birimiz tam boyumuza yükseldik, sonra başıyla çalışma odasını işaret etti. "İçeri. Şimdi."

Costa, Natalia ve benim önümde başını döndürmek isteyen bir imparator gibi duruyordu. Max ve Barto kapıyı korumak için birbirleriyle yarışırken, ben Natalia'nın yanında durdum ve o istemese de onunla birleşik bir cephe oluşturdum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi Costa. "Kızımı iznim olmadan kaçırıp evlendin ve karşılığında Maldonadoların hepimizi ortadan kaldırmasını engelliyorsun."

"Bu Diego'nun anlattıkları, yani tam olarak doğru değil. Ama sonuç yine de aynı-Natalia ve ben evliyiz."

"Bana nikâhı feshetmemem ve Natalia'yı uçakla Kaliforniya'ya geri göndermemem için bir neden söyle."

Gelinime yan gözle baktım. "Bence bu sebep Natalia'nın kendisinden gelirse daha anlamlı olur."

Sanki Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'nı ezbere okumasını istemişim gibi gözleri benimkilere kaydı. Costa'nın aydınlık ve güneşli ofisinde irisleri mor görünüyordu. "Cristiano, Diego'nun -Cruz kartelinin- borcunu karşılamayı kabul etti," dedi ve babasına döndü. "Cristiano olmadan da Maldonadolar hepimiz için bir tehdit olmaya devam edecek."

"Natalia bunun ikimizden daha büyük bir mesele olduğunu anlıyor. Bu birliktelikle sen ve ben bir aileyiz. Sadakatimiz birbirimize. Sen

Sadece Maldonadolarla karşı değil, bize karşı gelmeye cüret eden herkese karşı korumam." Sıkıca gülümsedim. "Bu evden zorla çıkarılmamış olsaydım, bu her zaman doğru olacaktı. Birlikte daha güçlüyüz."

"Birleşmenin başka yolları da vardı," dedi Costa.

"Bu şekilde, tek bir aile olarak saygı görüyoruz. Diego hariç tabii." Ellerimi ceplerime soktum ve omuz silktim. "Benim sayemde Maldonadolar Diego'yu affetti. Ama o benim ya da senin tarafından affedilmedi."

Natalia yutkundu. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık ortağız." Ondan Costa'ya baktım. "Ailelerimiz birlikte büyük işler başaracak. Ama Diego artık ne benim ne de senin ailen. Onun hiçbir şeyi kalmadı, ya onu serbest bırakırsın ya da ittifak dağılır."

"Diego'nun bu kartelden başka hiçbir şeyi kalmadı," dedi Natalia, sanki bu konuda hissedebileceği herhangi bir duyguyu gizliyormuş gibi.

Akıllıca ama benim için sinir bozucu.

"Kendi yarattığı bir hapishane," dedim ona bakarak. "Yaşamasına izin vereceğime söz verdim, başka bir şey değil."

"İyi bir adamı neden serbest bırakayım ki?" Costa sordu. "Kusurlarına rağmen bize sadık kaldı."

Öfke yüzeyin altında kaynıyordu. On bir yıl boyunca bir suçlu gibi muamele görmüştüm ve Diego sadık mıydı? "Diego bir insansa, ben de bir tanrıyım," dedim, "ailenizi hangisinin korumasını tercih ederdiniz?"

Costa homurdandı, ellerini masasına dayadı ve omzumun üzerinden Barto'ya baktı. "Diego'nun tavsiyesine rağmen seni hayatıma tekrar kabul ettim," dedi gözlerini tekrar bana çevirerek. "Ölmesini istediğim bir adama on yıldan fazla bir süre güvendim. O zamandan beri kızımı aldın, kardeşinin her şeyini elinden aldın ve ben seninle yemek masasında otururken kartelime saldırdın."

Cebimden bir paket sigara çıkarıp Costa'ya uzattım ama o başını salladı. "Evlerinize ve tüneline yapılan saldırılara gelince, keşke farklı olsaydı," dedim. "Gerekliydi ve karşılığını ödeyeceğim."

"Adamlarımı öldürdün."

"İş yapmanın bir bedeli." Costa'nın yerinde olsaydım, güvenliğin beni alıp götürmek için buraya gelmesini isterdim ama o hiçbir zaman ordusuna karşı benim kadar duygusal olmamıştı. Adamlarına çoğu kişiden daha iyi davranıyordu ama Diego'yla beni yanına alması, bağlılık kurmaya en çok yaklaştığı andı ve bu da Bianca'nın ısrarıyla olmuştu. "Sana büyük bir borcum var-"

"Gitmene izin verebilirsin-"

"O kadar da harika değil." Natalia'nın sözünü kestim ve sırtıtmamak için direndim, çünkü Costa bundaki mizahı göremezdi. "Ama iyi adamların kaybını azaltmak için elimden geleni yapacağım. Gerisi için suçu ait olduğu yere, Diego'ya atabilirsiniz."

"Bunu söyleyeceğini söylemişti," diye konuştu Barto arkamızdan.

"Maldonado'larla çalışarak risk aldı." Paketten bir sigara ve çakmak aldım. Genelde sadece kulüpte sigara içerdim ama bugünlerde kendimi başarılı hissediyordum. "Diego'nun anlaşması iyi gitseydi, sonunda başarısız olup hepinizi riske atana kadar bir tane daha, bir tane daha yapacaktı. Ben sadece işleri hızlandırdım."

"Başarısız olacağını bilmiyorsun," dedi Natalia hararetle.

Sesini bulmak için iyi bir zaman, diye düşündüm alaycı bir şekilde. "Biliyorum. Daha fazlasını istiyor. Kendisine borçlu olduğunu hissediyor. Bu onu körleştiriyor ve hatalar böyle yapılıyor." Ona göz kırptım. "Seni nasıl koruduğumu göremiyorsan, müdahalemi önleyici bir tedbir olarak düşün."

"Borçlu mu?" Costa sordu. "Ne için?"

Çalışma odasının Bianca'nın bahçesine bakan uzun, geniş pencerelerinden birinde sigaramı yaktım. Arka bahçeye, özellikle de güllere çok emek vermişti. Pencereyi iterek açtım, pervaza oturdum ve yeni karıma baktım. Tomurcuklanan gülüm. "Diego'nun bu aileye karşı şikayetleri çok derin, ama bunu fark etmediğin için seni suçlamıyorum. O bir kılık değiştirme ve manipülasyon ustası."

Bana ters ters baktı. "Bazıları bunun sen olduğunu söyleyebilir."

"O hiçbir zaman senin düşündüğün gibi sadık biri olmadı," dedim gözlerimi ondan ayırıp Costa'ya bakarak. "Bunu sana söyleyen kişi olmaktan hoşlanmıyorum."

Costa masasının etrafında döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocukken kaybolduğumda ve yardıma ihtiyacım olduğunda sana geldim," dedim. "Beni bu odaya getirdin. Bir plan oluşturduk. O zaman bana güvendin, ben de şimdi sana bana güvenmeni söylüyorum. Diego yaptıklarımız için bizi asla affetmedi."

Costa geri çekildi. "Ailen için mi?" diye sordu. "Bu yıllar önceydi. O zamanlar sekiz yaşında mıydı?"

"O zamandan beri bunu bir ihanet olarak görüyor. Ben harekete geçirdim ama silahı sen doğrulttun ve tetiği sen çektin. Hepimiz annemizin ve babamızın senin ellerinde ölmesini izledik."

"Bianca'nın tavsiyesine rağmen," dedi Costa, diğer pencerelerden birine doğru yürüyüp dışarı bakarak. "Bunu, size merhamet ediyor olsam da patronun ben olduğumu ve bana bulaşılmaması gerektiğini anlamanızı sağlamak için yaptım."

Bir nefes çektim. "Seninle uğraştı. Ve benimle."

"Bianca bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Senin için hiç endişelenmedi," diye devam etti Costa, bana bakarak, "ama kardeşin ... bunu görmenin onu onarılamaz bir şekilde yaralayıp yaralamadığını merak etti. Ona paranoyak demiştim."

Natalia'nın kaşları alnının ortasında birleşti. "Bunu bana hiç söylemedin."

"Dediğim gibi. Bunun saçmalık olduğunu düşündüm, bu yüzden ölümünden sonra üzerinde fazla düşünmedim."

Pencereden dışarı bakarken sigaramın küllerine dokundum. "Ailesinin, ailesinin işinin ve belki de en önemlisi mirasının kaybından bizi sorumlu tutuyor."

Costa masasına döndü ama bu kez masanın önüne oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni de mi suçluyor?"

Bir kez başımı salladım. "Bunun için beni asla affetmedi."

"Nereden biliyorsun?" Natalia sordu. "Sen burada değildin. O buradaydı. Neredeyse yirmi yıl boyunca babamın yanında kaldı."

"Diego sadıktır," diye kabul ettim. "Kendine ve ihtiyaçlarına. Burada kalmak ona uyuyordu." Gözlerimi Costa'ya kaldırdım. "Strateji konusunda her zaman iyi olmuştur, değil mi? Kısa vadeli fedakârlıkların ne zaman uzun vadeli kazançlara eşit olacağını bilir."

Costa'nın, Diego'nun kendisini riskli olmasına rağmen Maldonado'larla çalışmaya nasıl ikna ettiğini düşündüğünü biliyordum. İş

Böylesine üretken bir kartelden elde edecekleri kazanç, onları gelecek yıllara hazırlayacaktı - tabii ben olmasaydım.

Natalia'nın kardeşimi savunması en iyi ihtimalle zayıftı. Söylediklerimi dinliyordu ama tam olarak ne anlama geldiğini kavrayana kadar savunmaya geçecekti.

Ama içinde şüphe vardı. Diego hakkındaki gerçeği görmeye başlamıştı. Ben onun güvensizliğini besleyip büyüttükçe, bu güvensizlik büyüyecek ve ona olan bağlılığı kolayca değişecekti. Bu noktaya gelebilmemiz için zayıf bir özelliğimi geliştirmem gerekiyordu: sabır.

Sigaramı inceliyor, sonra söyleyeceklerimi en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünüyordum. Gözlerimi Costa'ya kaldırdım. "Diego'nun planı her zaman Natalia'nın sevgisini kazanmaktır, böylece bunu sana karşı kullanıp işini elinden alacaktı."

Costa'nın yanıtı odada gürledi. "Bu cesur bir suçlama."

Ne isterse onu söyleyebilirdi. Bu aynı zamanda gerçektir. Bunu ona söylemek için çok uzun süre beklemiştim ama yine de Natalia'nın tepkisini merak ediyordum. Dar tişörtünün yakasından yukarı doğru bir kızarıklık oluştu. Sinirlendiğinde meme uçları sertleşiyordu, bu ilginçti. Öfkesini nereye yöneltecekti?

"İş umursamadığını, sadece rahat yaşayabileceğimiz kadar para biriktirmek istediğini söyledi," dedi Natalia, çenesi ileri geri hareket ederek. "Kaliforniya'ya gideceğimizi söyledi."

"Eminim seninle evleneceğini de söylemiştir." Başımı sol eline doğru eğdim. Küçük yüzükte kraliçelere layık bir pırlanta eksikti ama o da yolda geliyordu. "Ve seni seveceğini. Seni koruyacağını. Ama işte buradayız."

Seksi dudakları hayal kırıklığıyla seğirdi. "Söylediğin tek kelimeye nasıl inanabilirim?"

"İnanma o zaman," dedim ve Costa'ya baktım. "İçgüdülerine inan. Mantığa ve akla. Bir adam size motivasyonlarını gösterdiğinde ona inanın."

Costa düşüncelere dalmış bir halde çenesine masaj yaptı. "Nasıl?" tek yanıtı bu oldu.

Pantolonumun paçasındaki külü temizledim. "Diego, Natalia'nın kendisini sevmesini ve güvenmesini sağlamak için daha büyük bir planın parçası olarak ona yalan söyledi," diye açıkladım. "Sonra,

zamanı geldiğinde, ondan seçim yapmasını isterdi. Ya sen ya o." Natalia'nın yüzü kızardı. Kızarıp bozarması çok hoşuma gidiyordu, tam bir çöl gülüydü ... ve onun daha samimi koşullar altında açmasını izlemeyi dört gözle bekliyordum. "Diego'yu seçerdi."

"Bunu bilemezsin," dedi hemen.

"Diego'yu Costa'nın isteklerine rağmen onunla evlenmeyi kabul ettiğin anda seçtin."

Kısa bir süre gözlerini kapadı. "*Baba*" bu yeni bilgiyi pek hoş karşılamayacaktı.

"Neden bahsediyor Natalia?" diye sordu Costa. "Bu doğru mu? Doğru olmadığına eminim." Kalın, kırılmış kaşları neredeyse çenesine kadar inerken Natalia'ya ters ters baktı. "Diego kızıma bulaşmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Ve o da daha iyi biliyor. Değil mi Natalia?"

Tamamen ona döndü. Bana doğru küçük bir adım atması beni şaşırtmadı. Birden korumam kulağa o kadar da kötü gelmedi. "Başka seçeneğimiz yoktu," dedi. "Aileyi kurtarmak için düşünebildiğimiz tek şey buydu. Maldonadolar yaklaşıyordu."

"Sadede gel," diye bağırdı Costa. "Cristiano, Diego'yla evlenmeyi kabul ettiğini söylerken ne demek istiyor?"

Bir süre geçti ve ben araya girmek için direndim. Bu, Natalia'nın kazanamayacak olsa bile mücadele etmesi gereken bir savaştı. "Kulağa geldiği gibi," dedi sessizce ama tereddüt etmeden. "Pazar günü kiliseye gitmemizin nedeni buydu."

"Nasıl? Diego, Cristiano'nun ayinden sonra seni pusuya düşürdüğünü söyledi."

"Öyle yaptı." Yüzüğüne dokundu, sonra ellerini sabitleyip daha dik durdu. "Ama her şey çoktan hazırды, çünkü Diego ve ben töreni hemen sonra yapmayı planlamıştık. Çabuk ol. Çünkü Maldonadolar-"

"Maldonado'ların canı cehenneme. Sana *özellikle* ondan uzak durmanı söylediğim halde arkamdan iş çevireceğini mi söylüyorsun?" Ona doğru ağır, kasıtlı adımlar attı. "Onu bir daha *görmeni* bile yasakladığım halde mi?"

"Bu yüzden bunu yapmak zorundaydık," diye bağırdı. "Hayır diyeceğini biliyordum ve Diego bana aileyi kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Önce sana gelseydin, şu anda burada bile olmayabilirdik."

Costa ve ben başının üzerinden göz göze geldik. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Ben sordum. "Diego çok derinde olduğunu ve benim her şeyi ortadan kaldırılabileceğimi fark eder etmez, ilk düşüncesi hayatı karşılığında neyi ya da kimi takas edebileceği oldu."

"Ben sadece onun ..." Kendi kendine konuştu, gözleri yerdeydi. "Aslında hiç evlenme teklif etmedi. Sadece varsaydım."

"Çünkü hiçbir zaman seni karısı yapmaya niyetlenmedi," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Sadece seni *benim* yapmak istiyordu."

Aldatmacasının seviyesi kızın ince omuzlarına yerleştikçe, onu kollarımın arasına almak ve kellesini getirebilmek için yılan kardeşimi avlamak için savaştan dürtülerim vardı. Şu anda, özellikle de Costa bakarken, muhtemelen en çok ihtiyacı olan şeyin mesafe olduğunu kabul etmek beni rahatsız ediyordu.

Başını kısa bir süreliğine eğdi ama babasının sert bakışlarıyla karşılaşmak için tekrar kaldırdı. "Başımdan beri dinlemiş olsaydın, arkandan iş çevirmek zorunda kalmazdım."

"O zaman sanırım Cristiano'nun orada olması iyi bir şey!" diye kükredi.

Max bile irkildi ve ben küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım - adam Costa'dan çok daha korkunç adamlarla yüzleşmişti ama öfkeli bir babayla asla.

Natalia bana doğru döndü, gözlerinde ateş parlıyordu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Elini Costa'ya doğru salladı. "Söyle ona Cristiano. Hepimiz tehlikedeydik."

Odanın arka tarafına baktım - Max'e değil, evime giren ikinci istilacıya. İlki, aşırı hevesli ve aşırı kalifiye bir *Federal*, artık benim ekibimdeydi. Barto'yla bir zamanlar sıkı fıkı yoldaşlar olmuş olsak da, hassas bilgiler konusunda ona güvenmek aptallık olurdu. Her iki adama da "Mahremiyet lütfen," dedim.

Max hemen kapıya doğru adım attı ama Barto odadan çıkmadan önce Costa'nın işaretini bekledi.

Üçümüz gerçekten yalnız kaldığımızda Natalia'yla konuştum. "Tehdit Diego'ya Maldonado'lara mal ettiği milyonlar ve milyonlar içindi. Elbette bu tehdit Cruz karteline de uzanıyordu. Costa bunu biliyor. Bu yüzden seni gönderiyordu."

Babasına baktı. "Düşündüğüm şeyi yapıyordum-"

"Ama." Sözü­nü kestim ve dinleyicilerim beklerken odaya sessizlik çöktü. "Diego ikinizin de içinde bulunduğ­u tehlike hakkında yalan söyledi. Ona sizi korumak için Maldonadolarla bir anlaş­ma yapacağ­ımı söyledim.

Onun dışında herkesi korumak için. Bedelini ödeyecek tek kiş­i oydu."

Natalia baş­ını sallarken yüzü soldu. "Hayır. Sana inanmıyorum."

"Hayatı için son ve umutsuz bir girişimde bulunarak seni gelinim olarak teklif etti," dedim.

Natalia titremeye başladığında Costa arkasından yaklaştı, parmakları top gibi kıvrılmış­tı. Ellerini Natalia'nın omuzlarına koydu. "Neden kabul ettin Cristiano?"

"Ailelerimiz birleşecek," dedim. "İkimiz de daha güçlü oluruz. Senin benden daha iyi bir altyapın var-"

"Sizin işiniz benimkinden çok daha fazla kazandırıyor," dedi Costa sakın bir sesle. "Bundan daha fazlası var. Peki neden?"

Gözlerim onunkilerden Natalia'ya kaydı, bakış­ları öfkeyle yanıyordu. Ama bu kez öfke bana yönelmemiş­ti. Öfkelenmekte sonuna kadar haklıydı. Onun için ben de öyleydim. Böyle anlarda, soyunduğ­unda, kanatlardan sessizce koruduğ­um genç bir kıza dönüşüyordu. İnatçı, zeki bir kadın olduğ­unu ama Costa, Diego ve karteldeki korunaklı hayatı yüzünden köreldiğ­ini gördüm. Onda Bianca'nın yanı sıra hak etmediğ­im ama almakta tereddüt etmediğ­im bir kadın gördüm. Ve artık o benim karım olduğ­una ve ona sahip olabileceğ­ime -ve olacağ­ıma- karar verdiğ­ime göre, geleceğ­imizi görüyordum.

Costa topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve aramıza baktı. "Anlıyorum," dedi, ben cevap vermemiş olmama rağmen.

"Diego onu kendi özgür iradesiyle benimle evlendireceğ­ine söz verdi ve evlendi, Costa. Onu kaçırmadım. Ona bir seçenek sundum, o da bunu yaptı."

Natalia'nın omuzları düştü. Ya hâlâ Diego'nun ihanetinin derinliğini kavrayamıyordu ya da bu anlaş­manın bittiğ­ini ve Costa'nın onu kurtaramayacağını anlıyordu.

İkiye bölünmüş­tüm. Tekrar ayağ­a kalkmasını ve ne olursa olsun istediğ­i şey için savaşmasını isterken, bir yandan da bunun onun geri çekileceğ­i bir savaş olmasını umuyordum. Ona iyi bir koca olurdum. Ve

Costa'yı kendi tarafıma çekmek için, onu ikna etmek için elimdeki tüm araçları kullanmaya hazırdım. Onun onayı olmadan, çok saygı duyduğum bir adamın istekleri ile kendi isteklerim arasında seçim yapmak zorunda kalacaktım.

Costa beni her zaman iyi bir adam olarak tanıdı, Bianca'yı öldürmekle suçlandığım zamanlarda bile. Eğer cinayeti benim işlediğime gerçekten inansaydı, şu anda yerin metrelerce altında çürüyor olurdu.

"Natalia istediği zaman çekip gitmekte özgür olduğunu biliyor," dedim. "Ama çekip gidersen, bu kavgada artık hiçbir payım kalmayacak. Ben de çekip gitmek zorunda kalacağım. Peşinden kimseyi göndermeyeceğim ama uzak duracaklarına da söz veremem." Natalia'ya baktım. "Kızınıza da söylediğim gibi, korumam benim olduğu sürece ailenizi de kapsar. Maldonadolar ya da Diego gibi tehditler ikinci planda kaldığında da bu geçerli olmaya devam edecek."

"Peki ya reddedersek?" Costa sordu.

Çakmağımı bir açıp bir kapatarak gözlerimi ikisi arasında gezdirdim. "Eğer ben araya girmeseydim, Diego Maldonado'larla yaptığı anlaşmayı iptal edecek ve yeni bir anlaşma yaparak servetine servet katacaktı. Senin itirazlarını bildiği için Natalia'ya dünyayı vaat ederek -ya da bu durumda onu bu dünyadan çıkaracağını vaat ederek- onu gizlice evlenmeye ikna edecekti."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ben de onun seksi, dolgun dudağını dişlerimin arasına alma cazibesine kapılmamak için başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Costa'nın tepkisini ölçmeye çalışarak devam ettim: "Onun elini ve sonsuz sevgisini ve sadakatini güvence altına aldıktan sonra, sana bir ültimatomla giderdi." Durakladım, sonra bakışlarımı karıma çevirdim. "Eğer karteli teslim etmezsen, Natalia'yı sana karşı kışkırtacaktı."

"Ben babama böyle ihanet etmezdim," dedi. "Ve burada kalıp Diego'yla birlikte karteli yönetmezdim."

"Başta itiraz ederdin," dedim başımı sallayarak. "Ama o uzun bir oyun oynuyor, Natalia. Ve kanıtı önümde duruyor." Başımı öne eğdim. "Kaliforniya'daki hayatından vazgeçmeyi kabul ettin. Costa'nın arkasından Diego'yla evlenmeyi. Zamanla kardeşim için yapamayacağın hiçbir şey kalmadı."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

Gözlerimi kısarak ona son bir kez baktım. "Diego'nun senden istediği her şeyi yapmaya istekli olduğunda, *Costa da* Diego'nun *ondan* istediği her şeyi yapmak zorunda kalacaktı."

"Sanki ben sadece bir piyonmuşum gibi konuşuyorsun," dedi. "Benim kendi aklım var."

"Seni hamile bıraktığını bir düşünsene."

Ağzını kapattı.

"Senin üzerinde nasıl bir kozu olurdu . . ." Burun deliklerimden derin bir nefes çektim, bu fikir beni düşündüğümünden daha fazla tedirgin etmişti.

Ve o orospu çocuğu çok yaklaşmıştı.

Prezervatiflere ve Natalia'nın prezervatif kullanacak kadar sağduyulu olmasına şükürler olsun ama şu andan itibaren regl olup olmadığını soracağıma inansa iyi ederdi.

Costa karanlık bir kıkırdamayla omuzlarını sıktı. "Neyse ki bir bakire için bu mümkün değil."

"O bakire değil," dedim.

Natalia'nın ağzı açık kaldı. "Seni *pislik*."

Costa yumruğunu sıkarken içinde Natalia'dan çok daha büyük bir öfke dalgası yükseldi. Costa'yı uzun zamandır tanıyordum ve bir zamanlar onun ruh halini okumak, söylemediği şeyleri anlamak ve ihtiyaçlarını tahmin etmek benim işimdi. Öfkeli biriydi.

Onu yanından uzaklaştırdı ve bana doğru yürüdü. "Seninle hiçbir şey yapmak istemeyen bir gelinle evliliğini nasıl tamamladığını söyle bana."

"Evlendim," dedim, gözlerinin içine bakıp anlamasını bekleyerek. "Sana söz veriyorum, evlilik resmiyete dökülmedi."

Costa'nın boynu kasıldı, bir öfke dalgası daha onu ele geçirdi. Omzunun üzerinden Natalia'ya baktı. Zihnim günler öncesine, Natalia'nın geceyi Diego'yla geçirdiğini öğrendiği ve onu yere fırlattığı ana gitti. Bu benim yanımda son kez olacaktı.

Öfkeden köpürerek ona doğru yürüdü. "Diego mu? Bunu o mu yaptı?"

Sigaramı camdan dışarı fırlattım ve gerekirse müdahale etmeye hazır bir şekilde ayağa kalktım.

"Bunu *biz* yaptık," diye cevap verdi ciddiyetle, duruşu sertti. "Ben de oradaydım."

"Bu senin için bir şaka mı?" Kadının yanından geçip gitti ve yumruklarını masasının yüzeyine vurdu. "Ona nasıl izin verirsin?"

Göğsü kekelerken avucunu göğsüne bastırdı, kendine güveni açıkça sarsılmıştı. "Çünkü onu *seviyordum*," dedi sesi kırılarak.

"Sadece seni manipüle ettiği için," dedim.

"Peki ya *sen*?" diye suçladı, bana doğru dönerek. "Benim mutlu bir hayat şansımı elimden alırken sen istediğin her şeyi elde ettin."

Derinlere gömülmüş bir suçluluk duygusuyla kontrolüm elimden kaydı. "O zaman git."

Sürpriz anlık olarak parladı karşısında onu yüz,
takip etti tarafından

İstifa. Beni kötü adam yapmaya devam etmek istiyordu. Beni babam yapmak istiyordu. Ben o değildim ve bundan emin olmak için yaptığım onca işi tersine çevirmesine izin veremezdim.

Costa ona, "Seni bu konuda uyarmıştım," diye çıkıştı.

Çenesi sallanıyordu. "Onu sevdiğimi sanıyordum, belki hâlâ seviyorum. Bilmiyorum baba. Beni incitti."

"*Qué chingado*, o orospu *çocuğu piç kurusu*." Costa ellerini masanın üzerinde gezdirdi, böylece önüne çıkan her şey uçup gitti. "Kalbini kırarsa onu öldüreceğimi söylemişim ve boş tehditlerde bulunmam."

"Ben de en az onun kadar sorumluyum." Natalia gözyaşlarından birini silip nefes aldı. "Bu benim seçimimdi, sen bunu durduramazdın."

Costa onu görmezden gelerek bana döndü. "Sana bir kez soracağım. Onunla evlenerek kızımın iyiliğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Gözlerinin içine bakabilmek için birkaç adım attım. "Ve Hayır."

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Her zaman aileni korumaya yemin ettim. Eğer ben de bu işin içinde olmasaydım

Bianca'nın öldürülmesi sırasında yanlış zamanda yanlış yerde olsaydım, geçen on bir yıl boyunca her gün burada yanında olurum." Durakladım. "Şimdi bunu telafi edeceğim ve Bianca'ya kızını koruyacağıma dair verdiğim sözü yerine getireceğim - Diego'ya karşı bile."

Costa başını salladı. "Bianca'nın onunla ilgili endişeleri vardı. Diego'yu ailemize kabul etmesine rağmen, bir şeyler sakladığından ya da bize kızdığından şüpheleniyordu ve ben de bu hissi biliyordum, aynı içgüdüye sahiptim. Ama uzun yıllar boyunca sözleri ve davranışları hep sadıktı ve bana onu reddetmem için hiçbir sebep vermedi."

"Bu konuda çok zeki. Ve bende olmayan bir şeye sahip - büyük bir sabır," dedim. "Ama bu tek şey olabilir. Diğer birçok konuda onu yendim ve artık ailen benim olduğuna göre, düşmanların da benim. Natalia'nın bu hayatı hak ettiğini düşünüyor muyum? Hayır. Ama bunun için yaratıldığını düşünüyorum."

Neredeyse belli belirsiz irkildi. Kabul etmesi gereken çok şey vardı; sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Costa'nın öfkesi azalmıştı ama yüzeye yakın bir yerde durduğunu biliyordum. "Natalia'nın onu seven, ona iyi davranan ve onu koruyan biriyle birlikte olmasını istiyorum."

"Bianca da benim hakkımda Diego ile aynı endişeleri mi taşıyordu?" Sordum, çünkü nasıl cevap vereceğine dair güvenim tamdı.

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Costa. "Sana güvendi ve senin harika şeyler yapabileceğini düşündü."

Büyük kelimesini duyunca Natalia'nın yüzü düştü. "Beni iyi bir adamla değil, büyük bir adamla istediğini söylemiştin," diye fısıldadı.

Costa başını omzunun üzerinden ona doğru çevirdi. "Dedim, evet."

"O zaman Bianca da senin gibi birlikteliğimizi destekleyecektir," dedim isteksizce gözlerimi ondan ayırarak. "Natalia benim çatım altında olduğu sürece, benden istediğin gibi onun sevilmesi, iyi muamele görmesi ve korunması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"O zaman senin çatın altında olacak. Ama ona zarar verecek bir fısıltı duyarsam, bir babanın öfkesiyle baş etmek zorunda kalacaksın ve bunun ne anlama geldiğini sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

"Anlaşıldı."

Durduğu yerden Natalia'nın dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum, her türlü umutsuzluk yok olmuştu. "Benim hakkımda konuşuyorsun - bekâretim, *annem*, geçmişim ve geleceğim- sanki ben odada yokmuşum gibi." Gözlerini bana çevirdi. "İkiniz de."

Bu dövüşte yere serilmişti ama ayağa kalkmak için mücadele etti. Costa artık onu karım olarak kabul ettiğine göre, benim yolumdan gideceğini biliyordum. Devam etmesi için başımı salladım ve sessizce onu cesaretlendirdim.

"Aileler ve kardeşler arasında takas edildim, hatta kendi babam tarafından bile." Birkaç derin nefes almak için durakladı, ikimize de hitap ederken ağlamamak için mücadele etti. Ön kollarını yumruk yapıp bastırdıkça gerildi. "Bana kimi seveceğimi söyleyemezsiniz ve *benim* seçimim olduğu halde Diego'yla yattığım için beni utandıramazsınız. Bu benim yaptığım bir hataydı."

Tuttuğumu bile fark etmediğim gerginlik kaslarımdan boşaldı. Sözleri zihnime kazınırken burnumdan nefes verdim. Bir hata yaptığını biliyordu. Bu kadar erken, bu farkındalık umabileceğim en iyi şeydi. Ona karşı sevgi sandığı şeyin bir parçasına tutunmuş olabilirdi, bu konuda onu suçlayamazdım. Bu eriyip gidecekti, çünkü asla gerçek değildi. Ama Diego'nun ona ihanet ettiğini kabul etmesi, yakında onu tamamen yolundan çekecek kadar güçlü olacağı anlamına geliyordu.

Ve ben de onun yerine geçecektim.

"Ben senin piyonun değilim," dedi. "Beni hareket ettirebilirsin, satın alabilirsin, satabilirsin, azarlayabilirsin ama beni kıramazsın. Bir kadının yaşayabileceği en büyük acıyı yaşadım; önce annemi kaybettim, sonra kalbim un ufak oldu ve sevgim acımasızca çiğnendi. Ama henüz kırılmadım ve kırılmayacağım."

Hışım la odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Acı çekiyordu ama ona acımayacaktım. Söylediği gibi eğilmişti ama kırılmamıştı. Daha güçlü bir şekilde geri dönmesi ve bir gün kraliçem olarak yerini alması için bu gerekliydi.

Çünkü artık öyle olacağına hiç şüphe yoktu. Costa bu evliliğin önündeki en büyük engeldi.

Natalia artık benimdi ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Onun kapattığı her kapı için, ben başka bir kapı açacaktım. Onu takip edecektim. Kendimi onun tatlı çekirdeğinde bulana kadar bu meydan okumayı kıracaktım. Karanlığa geçecekti. Ve ben kollarımı açmış bekliyor o l a c a k t ı m .

Costa masasından bir kutu puro çıkardı. "Düşmanlarımın senin olduğunu söylüyorsun," dedi bir tane seçerek. "Ama seninkiler de benimkiler. Ve bazı söylentiler duydum."

Belmonte-Ruiz. Benim için geliyorlardı ve buna hakları vardı. Bir süredir onların işleriyle uğraşıyordum ama son zamanlarda daha da saldırganlaşmıştım. Natalia ve Costa'yı riske atacağımı bilmeden önce. Bu durduramadığım ve durdurmak istemediğim bir trendi.

"Duyduklarınız büyük olasılıkla doğru," dedim masaya yaklaşarak. "Her şey kontrolüm altında ama sizi bilgilendirmekten mutluluk duyarım."

"Yap." Costa kendi purosunu kesmeden önce puro kutusunu bana doğru kaydırды. "Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak tek bir şey var." Bir puroyu ışığa tuttum ve uzun uzun içime çekerek burnumun altında gezdirdim, olgun kiraz ve tütün aromalarının tadını çıkardım. "Belmonte-Ruiz'i alaşağı edeceğim."

8
NATALIA

Annemin sanat atölyesinin kapıları ve pencereleri muhtemelen Diego'nun ve benim son ziyaretimizden beri kapalıydı. Ağır perdeleri çekerek açtım ve gün ışığının durgun ve sessiz odaya girmesine izin verdim. Kaktüsler ve çalılar evi çevreleyen uçsuz bucaksız çölü süslüyordu; yeni evimin dağlık, yemyeşil, deniz kokulu manzarasıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Çocukluğumun tanıdık, tozlu manzarası beni yatıştırmak için çok az şey yaptı. Herkesten çok güvendiğim iki adam ve gece beni öldürmeyeceğine zar zor güvendiğim biri beni tamamen ve tamamen hayal kırıklığına uğratmıştı. Babam ve Cristiano hayatımın gidişatını tartışırken odada olabilmek için bile mücadele etmek zorunda kalmıştım.

Eğer evliliğimden kurtulmak istiyorsam, başka kimseye güvenemezdim. Çıkmak ne anlama geliyordu ki? Kaçamazdım. Cristiano ile ringe çıkmalı ve yumruk atmamalıydım. Kaçış fiziksel olamazdı, bu yüzden zihinsel olmalıydı. Duygusal. Cristiano'ya karşı kazanmak için ne gerektiğini bilmek için Cristiano'yu *tanımam* gerekiyordu.

Kapı arkamdan açıldığında gözlerimi kapattım. Cristiano olmadığını anlamak için dönmeme gerek yoktu; o içeri girdiğinde odadaki hava tamamen değişmişti.

Sanat atölyesini bilerek seçmiştim. Diego evdeyse beni burada, babamın ve çalışanlarının nadiren girdiği odada bulacaktı.

"Princesa."

Diego'nun sesini nerede olsa tanırdım. Öfke, sevgi ve incinmişliğin kafa karıştırıcı bir karışımı içime doldu - rahatlatanın ipuçlarıyla birlikte. Onu bir daha asla görememe ihtimalim olduğunu düşündüğümü fark ettim.

Arkamı döndüm. Koyu kirli sakalı dışında, bir gün öncesinden daha iyi ya da daha kötü görünmüyordu. Dügün günümüzden. Odanın içinde ilerlerken altın sarısı saçları kulaklarına doğru sallanıyordu.

Ben daha bir şey anlayamadan beni kollarının arasına aldı. "Buraya geleceğini biliyordum, benim tatlı Natalia'm," diye fısıldadı. "Costa beni çiftliğe gönderdi ama burada olduğunu bildiğim için uzak kalamazdım." Yanaklarımı, burnumu ve alnımı öptü. "Dudaklarından içtiğimden beri neredeyse hiç zaman geçmedi ama yine de acı verici bir susuzluk hissediyorum."

Ağzını benimkine bastırdı. Öpücüğünün tanıdık hissi beni rahatlattı. İçine gömülmek çok kolay olurdu. Bir gün önce olsaydı, yapardım. Bir gün önce yapardım. Ama her şey değişmişti.

Gerçekliği görmezden gelmeyi her zamankinden daha çok istiyordum ama yapamıyordum. Ve bunun suçlusu Diego'ydu.

Ellerimi göğsüne koydum ve onu ittim. "Başka bir yerden iç, seni . . . seni yalancı, çıkarıcı *piç*."

Benim yaşadığım şokla Diego'nun gözleri büyüdü. Ona daha önce hiç böyle bir şey dememiştim.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve yumruk yaptı. "Natalia. Kızgın olduğunu biliyorum-"

"Beni kandırdın." Az önce babamın çalışma odasında bulmaya başladığım gücü kendime çekerken kalbim çarpıyordu. "Seninle sonsuzluğa yürüyeceğimi düşünerek bir aptal gibi kiliseye geldim. Sana *bekâretimi* verdim."

"Biliyorum, biraz yavaşlayalım," dedi ellerimi tutup ağzına götürerek. "Lütfen. Bana bağırıp çağırmaya hakkın var ama önce iyi olup olmadığını bilmem gerek."

Dudakları daha önce birçok kez olduğu gibi parmak eklemlerimi ısıttı. Daha önce, utangaç ve bu işte yeniyken. Gelişmekte olan aşkımızı başkalarından saklamak zorunda kaldığımız zamanlardan önce. Önceden, ben onunken. O ağız benimkini yatıştırmış, asla unutamayacağım sözler ve şimdi de asla affedemeyeceğim yalanlar söylemişti.

"Yapma." Ellerimi geri çektim ve yüzümü başka tarafa çevirdim. "Sana bakamıyorum bile."

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun-"

"Her zaman bir seçenek vardır." Cristiano'nun nakaratı dilime acı geliyordu çünkü doğru olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Diego'nun benden daha fazla seçeneği vardı. Kendi hayatını ve sevdiğim insanların hayatlarını benim omuzlarıma yüklemişti. "Riskli bir anlaşma yapmayı seçtin. Benim özgürlüğümü kendininkiyle takas etmeyi seçtin." İçimden bir görüntü geçti-Diego ahşap kafesten yatak odama tırmanıyordu. Düşecek diye çok korkmuştum. Şimdi bunun o kadar da kötü bir şey olup olmadığını merak ediyordum. "Yatak odama geldin ve benden *her şeyimi* çaldın."

"*Tali.*"

Adımı acı içinde söylemesine direnerek ondan bir adım geri çekildim. "İnkâr bile etmiyorsun."

Sanki yüce bir güce yenilmiş gibi çaresizce omuz silkti. "Sana neler olacağını söylersem beni göndereceğinden ve hak ettiğimiz geceyi asla yaşayamayacağımızdan korktum. Bunun tek şansımız olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Demek doğruymuş." Cristiano'nun yanıldığını ummuştum, ama öyle olmadığından şüphelenmiştim. Diego'nun beni kandırmak için nasıl planlar yaptığını duymak tüylerimi diken diken etmişti.

Gözleri yaşla dolarken yutkundu. "Beni affet."

"Nasıl affedebilirim? Benim için hayatımın en önemli kararlarından birini verdin. Düşünden bahsetmiyorum bile." İçimden bir keder dalgası geçti ve ondan uzaklaştım. "Beni incittin."

"Biliyorum."

Karşımda duran adam ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermemişti, ta ki şimdiye kadar. İyi olup olmadığımı mı öğrenmek istiyordu? Daha önce sayısız kez cevapladığım basit bir soruydu. Çok basitti. Fiziksel olarak zarar görmemişim. Son yirmi dört saat korku, öfke, merak ve hatta istenmeyen arzularla dolu bir duygu kasırgasına dönüşmüştü. Diego'dan isteğim açık olmalıydı - Cristiano'nun zincirlerinden kurtulmama yardım etmeliydi. Ama Çorak Topraklar'la ilgili beklentilerim ne kadar yanlışsa, Diego'ya olan güvenim de bir gün öncesine göre o kadar zayıftı.

Kollarımı kavuşturdum ve cam kapılardan birinden dışarı bakmak için hareket ettim. "Artık nasıl olduğumu umursamak zorunda değilsin."

Diego'nun gözleri başımın arkasını yakarken odayı sessizlik kapladı. "Ama sen iyisin," dedi, sanki yeni farkına varmış gibi. Sesinde bir rahatlama vardı. "Evliliği tamamlamadı. Anlaşmayı yaptığımızda yapmayacağını biliyordum."

İlk tepkim ondan şüphe etmek oldu ama merakım beni ele geçirdi. Omzumun üzerinden baktım ve sonra ona döndüm. "Nasıl bilebilirdin ki?"

"İkiyle ikiye bir araya getirdim. Kiliseye kendi isteğinle gelmen için ısrar etti. Bu onun yatağına da uzanıyor." Diego çenesine masaj yaptı ve bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi yana baktı. "Cristiano kendini babamız olarak göremiyor. Yaptıklarını haklı çıkarmak için çarpık ve manipülatif yöntemleri var, hatta kendine bile." Durakladı ve gözlerime baktı. "Her zaman tetikte olmalısın Natalia."

Cristiano'yla başa çıkmanın başka yolu yoktu. Onunla sohbet etmek satranç tahtasında yön bulmakla eşdeğerdi. "Bunu biliyorum," dedim.

"Sen biliyor musun?" Bana baktı. "Çünkü şimdiden seninle benim arama girmeye başladı."

"*Sen* de benimle senin arana girdin," dedim.

"Düşünmenizi istediği şey bu. Seninle benim aramdaki ayrılık en çok kimin işine yarar? Costa ve benim aramda? Cristiano'nun bunu yapmaya çalışacağı konusunda seni uyarmıştım."

Sesli bir şekilde yutkundum. Diego'nun söylediği her şeye inanmıştım. Benim için en iyisini düşündüğünü sanmıştım. Şimdi ise hepsini sorguluyordum.

Ama Cristiano kafamdaki bu şüpheleri beslemişti. Tıpkı Diego gibi onun da aklımla oynamayacağını düşünmek aptallık olurdu. İki kardeş de masum değildi.

"Gerçeği söylemek yerine ondan intikam almak için bekaretini aldığımı, sevdiğim kadınla bir gece geçirmek istediğimi söyleyecek. Ailene karşı komplo kurduğumu söyleyecek." Diego en çok acı çektiğinde ya da öyleymiş gibi davrandığında yakışıklı oluyordu. Ellerini saçlarında gezdirirken kaşları birleşti ve bronz alnını kırıştırdı. "Lanet olsun. Cristiano anneni öldürüp Costa'yı öldürmediğine ikna edebiliyorsa, bunu benim üzerime yıkmaya çalışırsa hiç şaşırmam. Sadece

Sanki buradan kaçmak zorunda kaldıktan sonra katlandığı tüm zorluklar için beni suçluyor."

Ona teslim olmamak için pencereden dışarı bakmak zorunda kaldım. Ciddi, asık suratı ve dağınık saçlarıyla, hâlâ bir gün önce giydiği buruşuk giysiler içinde, eziyet çekiyormuş gibi görünüyordu.

Cristiano, Diego'nun onu suçladığı bazı şeyleri söylemiş ya da ima etmişti. Diego'nun sözlerinden şimdi her zamankinden daha fazla şüphe duyuyordum ama bu Cristiano'ya güvendiğim anlamına da gelmiyordu. Kime inanabilirdim ki? Bu noktada kaderimi babamın ellerine bile bırakamazdım.

"Cristiano babamla benim hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında olmadığımızı söyledi; Maldonado'larla bir anlaşma yapmaya hazırmış, böylece bedeli sadece *sen* ödeyecekmişsin."

"Tabii ki öyle söyledi. Uygun bir yalan." Diego sanki kardeşinin böyle küstahça bir suçlama yapmasını bekliyormuş gibi hiç sinirlenmiş görünmüyordu. Sırtıma doğru yaklaştı. Bir eliyle saçlarımı topladı ve omzumun üzerinden geçirdikten sonra bir boğumunu omurgamda gezdirdi. "Lütfen arkanı dön. Birlikte fazla zamanımız yok ve sana bakmadan bir an bile geçirmek istemiyorum."

Gözlerimi kapattım. "Dokunma bana."

"Bir planım var."

O söyleyene kadar bu sözleri beklediğimi bilmiyordum. Burnumdan nefes alıp vererek yere baktım. Diego'nun bir planı vardı elbette. Ama ne zamandır oyundaydı?

Kazanma şansım varsa Cristiano'nun bana oyuna katılma zamanının geldiğini söyleyeceğinden şüpheleniyordum. Diego'nun aldatmacası daha da acı veriyordu çünkü onu sevmiş ve onunla bir gelecek planlamıştım ama işlerin değiştiğini kabul etmek zorundaydım. Onu kaybetmenin yasını başka zaman tutabilirdim. Şimdi duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu, yoksa beni tüketeceklerdi ve hiçbirinden özgürlüğümü geri alamayacaktım.

Diego'nun duygulu yeşil gözleriyle buluşmak için döndüm. "İşte benim kızım," dedi, sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi gülümseyerek. Ellerimi tuttu, onları incelerken kambur duruyordu.

Bu sefer geri çekilmedim. Eğer Diego, Cristiano' nun söylediği kadar zeki, kurnaz ve sabırlıysa, o zaman muhtemelen

Ya bilgi ya da bu evliliği sona erdirmeme yardımcı olabilecek bir plan. Bu, Cristiano'nun bana olan ilgisini kaybetmesini sağlamanın bir yolunu bulmak ya da onu içeriden çökertmek anlamına gelse de, bir çıkış yolu olmalıydı.

Diego başparmağını alyansımın üzerinde gezdirdi. "Annemindi." Geri çekildim. Anlamsız olduğunu düşünmüştüm. "Emin misin?"

"Evet. Saklamasına şaşırdım." Kaşlarını çattı. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyor ve onun zenginliğinde bir adam için gerçek bir değeri yok."

"Belki de duygusaldır," dedim.

Diego ellerini benimkilerin etrafında sıktı. "Onu *öldürttü*. Seni ondan koruması için ona, Bianca'ya, ölmüş atalarına dua ettim." Çenesini sıktı. "Dualarım kabul oldu. Sen benim olarak kalacaksın. Kalbin, ruhun ve bedeninin."

Ben onun değildim. Artık değildim. Bunu itiraf etmek bana acı veriyordu ama ihaneti çok büyüktü. Bir bakıma da özgürleştiriciydi. Artık sadece kendime dikkat etmem gerekiyordu. "Cristiano'ya ait olmak başka kimseye yer bırakmıyor," dedim. "Ağabeyinin sahiplenici bir yanı olduğunu biliyor olmalısın."

"Ama sen benimsin, her şeyden önce ve her zaman. Tam burada, vücudumda yazıyor." Diego yüzük parmağının iç kısmındaki baş harflerimizden oluşan küçük dövmesini ortaya çıkarmak için elimizi kaydırды. "İstediğim sensin, Tali. Kardeşimi uzak tutmaya çalış. Onunla yatmak istemediğini bildiğinden emin ol, o da mesafesini koruyacaktır."

"Ne yaptığımı *düşünüyorsun*?" Ellerimi onunkilerden çekerek sordum. "Bunun için ona yalvardın mı?"

Ama ben yaptım. Ve eğer bu kadar utanmasaydım bunu Diego'nun yüzüne vurabilirdim. Sadece hayatım için yalvarmakla kalmamış, aynı zamanda beni takas eden, beni kullanan bir adam için de yalvarmışım.

Ama en kötüsü, Cristiano'nun öpücüğüne kendimi kaptırmıştım. Dokunuşuyla neredeyse eriyordum. Ve sonra yok olması için yalvardım. Onun arzusu benimkini kıskırtmıştı.

Cristiano'nun bana karşı duyduğu cinsel ihtiyacı birden fazla kez hissetmiştim ve bu inkâr edilemezdi. Diego, Cristiano'nun bekleyeceğini düşünebilirdi ama bir sınır vardı ve Cristiano o sınırı geçecekti. Asıl soru, bunu yaptığında kontrolün kimde olacağıydı; onda mı, bende mi?

"Özür dilerim. Haklısın." Diego dudaklarını ıslattı ve sanki bir öpücüğü kabul etme şansım varmış gibi benimkine baktı. "Hâlâ sana sahip olan tek kişi olduğum gerçeği beni rahatlatıyor. Ve eğer her şey plana uygun giderse, tek kişi ben olacağım."

Çenemi kaldırdım. Planı öğrenmek istedim. Başarılı olacağını düşündüğüm için değil, herhangi bir bilgi güç olduğu için -Ve eğer kendimi kurtaracaksam, nereden bulabilirsem bulayım tüm güce ihtiyacım olacaktı. "Beni nasıl çıkaracaksın?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Biletiğin tüm o casusluk becerilerini sonunda iyi bir şekilde kullanacaksın."

Kafa derim diken diken oldu. "Cristiano'nun evini gözetleyemem. Beni yakalarsa ..." Cümlemi bitirmeme gerek yoktu. Herhangi bir karteldeki bir sızıntı mümkün olduğunca hızlı ve acımasızca tıkanır ve kapatılırdı.

"Tanıdığım herkes kadar sinsisin. Bir kartel hakkında bilgi toplamanı istiyorum."

"Maldonadolar mı?"

"Hayır, o asabi aptallar değil - yine de Cristiano'ya onlar hakkında soru sormaya devam et. Bu onun dikkatini dağıtacaktır." Başını eğdi, daha da ciddileşti. "Belmonte-Ruiz karteli daha organize. Ne yaptıklarını biliyorlar."

Belmonte-Ruiz. Cristiano'nun önceki gece verandada sözünü ettiği "BR" bu muydu?

"Tali?" Diego bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. "Onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Tereddüt ettim. Cristiano birlikte geçirdiğimiz ilk gece bana bilgi vermem için güvenmişti; babamla nadiren sahip olduğum bir ayrıcalıktı bu ve Diego'yla kazanmam yıllarımı almıştı. Diego sonunda bana Maldonadolar hakkında sır vermiş olsa da, şu anki durumum göz önüne alındığında, bana söylemediği çok şey olduğu açıktı.

İlk defa sadakatimin nerede yattığını bilmiyordum. Cristiano'ya değildi ama bu Diego'ya olduğu anlamına da gelmiyordu.

Ve bir kartelin dışındaki herkesin o karteğe düşman olduğunu ve düşmanlara bilgi veren herkesin de ölmüş olabileceğini söylememe gerek yoktu.

"Adlarını hiç duymadım," dedim ve bu tamamen yalan değildi. "Kim onlar?"

Diego, "Sana Cristiano ve kartelinin seks ticaretine derinlemesine yerleştğini söylemişim," dedi. "Calavera pusu kurup Belmonte-Ruiz sevkiyatlarını çalıyor."

"Sevkiyat mı?"

"İnsanlar."

Yüzümdeki kan çekildi. Bu, Cristiano'nun bir gece önce söyledikleriyle örtüşüyordu -ödemenin nezaketen yapıldığını ve bir dahaki sefere sevkiyatı alacağını söylemişti. İğrenmişim ama *insanlardan* bu kadar duygusuzca bahsetmesine şaşımamışım.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordum. "Ve bundan nasıl kurtuluyor?"

"Ona ulaşmak zor. İndirmek zor. İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Eğer onunla yüzleşirseniz, bir şekilde olayı saptıracaktır." Diego gömleğinin cebinden bir sigara çıkardı, sonra yakmayı daha iyi düşündüğü gibiydi. "Aptal rolü yap ama akıllı davran. Dinle. Gör. Duy. Ve bulduklarını bana rapor et ki Belmonte-Ruiz kirli işleri yapabilsin."

Başımı salladım. "Bana tam olarak kim olduklarını söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım."

"Belmonte-Ruiz mi?" Sigarasını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ülkedeki en başarılı zorla çalıştırılan işçi ve seks kölesi tacirleri."

Midemin içindekiler tersine döndü. "Neden onlara yardım etmek isteyeyim ki?"

"İstemezsin. Ama Cristiano'yu alaşağı etmek için herkesten çok nedenleri var. Onlara para ve kaynak kaybettiriyor ve aptal gibi görünmelerine neden oluyor." Diego omzunun üzerinden baktı ve sesini alçalttı. "Cristiano'nun takımındaki hiç kimse satın alınamaz. Bana güvenin. Onlar sadık köpekler. Ama sen hepsinden daha iyi bir konumdasın. İçeride benim gözüm kulağım ol, ben de Belmonte-Ruiz'e Cristiano'yu ve işlerini bitirmek ve seni serbest bırakmak için ihtiyaç duydukları bilgiyi ulaştırayım."

Diego muhbirlik yapmamı istiyordu. Cristiano'nun bana eşyalarını karıştırmamamı ve duyduğum hiçbir şeyi tekrar etmememi söylemesine ihtiyacım yoktu.

Ne kadar korunaklı olursa olsun, buralarda büyümüş herkes narkotiklerin iki şeyden biri olduğunu bilirdi: keşfedilmemiş ya da ölü.

Eğer Diego, Cristiano'nun eşyalarını karıştırırken yakalanmamı göze alıyorsa, bu bana iki şey anlatıyordu.

Bana karşı her ne hissediyorsa, bu özverili değildi ve bu da aşk olmadığı anlamına geliyordu.

Ve bunun beni kurtarmak için değil, kendini kurtarmak için bir plan olduğunu. "Sonra ne olacak?" Ne diyeceğini görmek için sordum.

"Sonra planladığımız gibi Kaliforniya'ya gideceğiz."

Canım bu kadar yanmasaydı gülerdim. Kaliforniya'yı ve Diego'yla o hayatı, annem dışında her şeyi geri istediğimden daha çok istemiştim. Kaliforniya artık uzak bir hayal gibi görünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bana *yanlış* geliyordu. Orada yaşadığım mükemmel hayat, savaşı karteller tarafından hayatlarıyla oynanan kadınların korkunç kaderleriyle aniden ve keskin bir tezat oluşturuyordu.

Diego kapıyı tekrar kontrol etti ve elini arka cebine attı. "Buraya gel, Tali."

Merakla ona doğru yaklaştım. Bir parmağını bel kemerime soktu ve yüz yüze gelene kadar çekti. "Diego," diye uyardım. Cristiano bizi böyle yakalarsa ikimiz de ölmüş olurduk. "Sana bana dokunmamı söyledim. Dokunmanı istemiyorum."

"Kardeşimin vereceği tepkiden korktuğunu biliyorum ama bana yalan söyleme ve birlikte geçirdiğimiz geceyi hayal etmediğini söyleme."

Tüm bunlar ortaya çıkmadan önce bile yaptığımız seks hakkında pek düşünmemiştim, hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm. Ve şimdi, bunu düşünmek sadece ağzımı ekşitiyordu. "Bunu düşünmüyorum. Düşünemem."

"O zaman belki de hafızanı tazelemem gerekiyordur," dedi sessizce, ağzını yanağıma indirerek. "Bir öpücük için dolaba kaçabiliriz."

Yanağımdaki sıcak nefesi kalbimin çarpmasına neden oldu. Heyecan verici değildi. Sanki benden bir şey almaya çalışıyormuş gibi hesaplı hissettiriyordu. Ve fantezi dünyasında son birkaç dakika geçirmek istesem bile, Cristiano'nun içeri dalacağı düşüncesi beni gerçekliğe sıkı sıkıya bağladı.

"Ellerini kesecek," dedim Diego'ya, bir adım geri çekilmeye çalışarak.

"Bekle." Parmağını kemerimin halkasına takılı tuttu. Aramıza uzanarak elini cebime soktu ve küçük bir şey çıkardı. "İletişimde kalabilmemiz için buna ihtiyacın olacak. Kullan-at bir telefon."

"Diego, yapamam," dedim, sınırlarım alevlenirken yutkundum. "Cristiano onu bulacaktır."

"O zaman bulamayacağından emin ol. Zil sesini devre dışı bıraktım. Aramızdaki tüm mesajlaşmaları hemen sil. Ve eğer bulursa, hiçbir şey ortaya çıkmayacak. İçinde sadece bir numara var, benimki. Ama babanın adına kayıtlı."

"Bunu asla yutmaz."

"Sen akıllı ve beceriklisin. Onu ikna et, Tali. Sana nasıl baktığını gördüm ve onun üzerindeki gücünün farkında bile değilsin. İkimiz üzerinde de." Yanağımı avuçladı ve ağzımın kenarını okşadı. "Telefonu bulmak üzereyse, elleri istemediğin bir yere giderse onları yönlendir. Sana olan arzusunu ona karşı kullan."

Diego, konu kardeşinin hünerlerine geldiğinde ne yazık ki çok saftı. Cristiano bir şeyi kafasına koyduğunda yanlış yönlendirilemez ya da dikkati dağıtılamazdı. Ve eğer cinselliğimi birine karşı kullanacak olsaydım, bu *benim* şartlarımla olurdu. Diego'nun değil.

"Sana inanıyorum," dedi. "Cristiano'ya seni bu duruma sokmanın bedelini ödetmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bir eli yanağımdayken diğer elini belime doladı ve bana doğru eğildi.

Geri çekildim, kurtulmaya çalışıyordum. "Dur," diye ısrar ettim. Daha birkaç gün önce onunla birkaç dakika baş başa kalmak için her şeyi yapabilecekken, onu reddetmek garip hissettiriyordu. "Sana bana dokunmamamı söylemiştim."

"Bunu söyleyen Cristiano, sen değilsin." Çenemi yukarı kaldırdı, gözleriyle buluşana kadar bekledi. "Onlara sadece istediklerini veriyorsun. Önce baban, şimdi de kardeşim. Bizi ayrı tutmaya kararlılar."

"Kararlı mı?" Arkamdan duydum. Diego'nun gözleri başımın üzerinden geçerken kalbim boğazıma fırladı. Yavaş, kontrollü ayak sesleri odada yankılandı. Ne bulacağımı bildiğim için gözlerimi kapattım.

arkamı döndüğümde. Bunun ne kadar kötü görüldüğünü *biliyordum* ve bedelini ödeyecekti, Diego değil.

"*Kararlı* doğru kelime değil," dedi Cristiano. "Azimli'yi dene. Cehennem niyetli. Şunu dene: İkinizi ayırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yavaşça, kasıtlı hareketlerle telefonu cebime girebileceği kadar derine ittim. İstemiyordum bile ama Cristiano'nun görmesine de izin veremezdim.

Arkamı döndüm. Cristiano'nun her şeyi düğmeliydi; sadece takım elbise ceketi ve mükemmel düğümlemiş kravatı değil, gergin vücudu ve kilitlenmiş çenesi de hoşnutsuzluğunu ele veriyordu.

"Sadece konuşuyorduk," dedi Diego.

"Bana öyle görünmüyor." Gözlerini Diego'dan ayırmadı. "Buraya gel Natalia. Arkama geç."

Diego'nun yanından ayrılması onu kardeşinin gazabına maruz bırakacaktı. *İyi* oldu. Diego'nun ben izin verdiğim sürece bedenimi kalkan olarak kullanacağı aşikârdı ama Cristiano şimdi kendini benim kalkanım olarak kullanıyordu -tıpkı o sabah Barto'yla yaptığı gibi.

Cristiano'nun yanına gittim, karanlık, sonsuz gözleri Diego'ya kaymadan önce bir an benimkilere dikilmişti. "Peki ne hakkında konuştunuz?" Cristiano ona sordu, önümde ilerlerken sözlerine karanlık, uğursuz bir eğlence karışmıştı. "Hava durumu mu?"

Diego sıırttı. "İmkânsızı konuştuk."

Cristiano yüz yüze gelene kadar durmadı. "Bilmece soracak havada değilim."

"Onu benden daha fazla memnun etmene imkân olmadığını söyledim," dedi Diego, omurgasını uzatarak. "O da öyle olduğunu söyledi. Damadı ona hiç dokunmadığı için düğün gecesindeki kadar tatmin olmadığını söyledi."

"*Diego*," dedim ağzımı kapatarak. Bunu güven içinde paylaşmıştım. Zaten başım belaya girecekti, neden daha da kötüleştireyim ki?

Cristiano Diego'yu gömleğinden yakaladı. "Umarım onunla baş başa geçirdiğin on dakika buna değmiştir. Şimdi bana hangi elini kaybetmeyi tercih edeceğini söyle."

"Yeter," diye bağırdı kapı aralığından. Babam birkaç ölçülü adım atarken döndüm, pahalı mokasenleri tahtada sessizdi

Yerler.

Cristiano Diego'yu iterek serbest bıraktı.

"Cristiano bana *saldırdı*." Diego yakasını düzeltti ve destek için bana baktı. Bunu teklif etmeyecektim - her iki adama da. "Ailene *saldırdı*," diye devam etti, "ve başından beri bildiğim şeyi kanıtladı - o bir zamanlar tanıdığımız adam değil."

"Hiçbirimiz öyle değiliz," dedi babam, yanımda duraklayarak.

O anda, kartelin iki muhafızıydılar ve bıkkın *jeplerinin* önünde duruyorlardı.

Papa sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi iç çekti. "Gece çöktüğünde, karanlıkta sadece karakterimle yalnızım. Yaptığım seçimler, sözümü tutup tutmadığım ve kendime ve içgüdülerime sadık kalıp kalmadığım."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışırken babama baktım. Buna son vermeyecekti. Anlaşma yapılmıştı. O benim hayatımdaki adamdı ama bugün ona olan güvenim biraz sarsılmıştı.

Cristiano göğsünden memnun bir gümbürtü çıkardı. "İçgüdülerin sana ne söylüyor, *Don Costa*?"

Papa ikisinin arasına baktı. "Evimi terk edin. Ve geri dönmeyin."

Gözlerinin hangi kardeşin üzerinde olduğunu görmeme gerek yoktu ama yine de sınırlarım gerildi. Bir gün önce olsa dizlerimin üzerine çöküp babama sevdiğim çocuğu affetmesi için yalvarırdım ama Diego'nun günahları çok büyüktü ve ihaneti bu aileyi çok derinden yaralamıştı.

"Buradaki düşman ben değilim Costa," dedi Diego, sesinde bir panik titremesiyle. "Geceleri yalnızsın çünkü karını kaybettin. Cristiano'nun bu işin arkasında olduğuna dair elimizde hiçbir zaman kesin kanıt olmayabilir ama sen kalbinin derinliklerinde onun olduğunu biliyorsun."

"Kalbimin derinliklerinde öyle olmadığını biliyorum," dedi babam.

Bunu daha önce de söylemişti ve kararını vermişti. Umarım benim iyiliğim için haklıydı.

Diego gözlerini kısmıştı. "Cristiano'nun geçen hafta tünellerimizden birini havaya uçurduğunu ve depodaki birkaç adamımızı öldürdüğünü unutmuş gibisin; neredeyse Natalia'yı da öldürecek olan bir saldırı."

"Neredeyse affedilemez bir suç," diye onayladı babam. "Ama anlaşmayı en başta sen yaptığın için sen de suçlusun. Cristiano bunu telafi edeceğine söz verdi."

"Ben düşman değilim," diye tekrarladı Diego inançla.

"Hayır mı?" Babam ellerini yumruk yaparak sordu. "Bana kazık atmayı hiç planlamadın mı? Bunu hiç düşünmedin mi?" Vücudu yanımda daha da büyümüş gibiydi. "Beni köşeye sıkıştırmanın ve bunu yapmak için kızımı kullanmanın nasıl bir şey olabileceğini hiç merak etmedin mi?" -sesi o kadar gür çıkıyordu ki, pencereler neredeyse kapanacaktı- "ve sana açıkça uzak durmanı söylediğim halde onun kalbini kırıp *onu becermenin*?" Parmağını kapıya doğru itti. "Çık dışarı!"

Diego'nun çenesi bize bakarken acı verici bir şekilde gergin görünüyordu. Yanaklarım binlerce güneşin sıcaklığıyla yandı ve tam o anda yerdeki bir kapağın beni yutmasını diledim.

"Neredeyse hepimizi öldürtüyordun," dedi babam sakın bir sesle ama daha az tehditkâr değildi. "A r k a m d a n iş çevirip Natalia'yı benden almaya çalıştın."

"Ve başarısız oldum." Diego babamdan daha sessiz bir şekilde homurdandı. "Ama Cristiano başardı. Şu anda onu beceren kişi o, hem de birden fazla şekilde."

Cristiano başını çevirdi, soğukkanlı ve sakın görünüyordu ama boynu gergindi. Bir an için Diego'nun vücut parçalarından birini çıkarma sözünü yerine getirebileceğini düşündüm.

"Ve bu artık seni ilgilendirmiyor," dedi babam. "İçgüdülerim -ve Tanrı ruhunu şad etsin sevgili karımın içgüdülerini- bana seninle yollarımızın burada ayrıldığını söylüyor Diego."

Ve işte bu kadar, babamın sözü son sözdü. Barto kapıda bekledi ve Diego geçmişine -ağabeyine, hayırseverine ve kayıp aşkına- ve benimki kadar belirsiz bir geleceğe doğru yürümeye zorlandı.

Diego yanımdan geçerken bana u s u l c a , "Ben koruyamazken Tanrı seni korusun aşkım," dedi. Omzunun üzerinden Cristiano'ya baktı. "Ve beni koruduğu gibi seni de şeytandan korusun."

Beni korumanın Tanrı'nın işi olmadığını öğrenmeye başlamıştım ve kesinlikle Diego'nun da değildi. Babam bile bunu tersine çevirememişti. İş benimdi. Her şeyin eski haline dönmesini istiyordum.

-Diego'nun kucağına düşmek ve onun bunu düzelteceğine inanmak. Babama olan güvenimin her zaman olduğu gibi taşmasına izin vermek için. Ama ikisi de beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve acısı tazeydi. İkisi de bugün beni tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağına inanmam için hiçbir sebep vermemişti.

Tek başımaydım.

9
NATALIA

Babamın evinden dönerken Max'in kamyonetinin kabininde, arazide şimdiye kadar olduğundan daha yüksek **b i r** hızda ilerliyordum. Badlands'in kapılarına girene ve Max yavaşlayana kadar kayaların ve çukurların üzerinden geçtik.

Cristiano eve dönerken iki telefon görüşmesi yapmış, ikisinde de tek heceli yanıtlarıyla değerli bir şey söylememişti.

Max evin önüne park ettiğinde, Cristiano babamın evinden ayrıldığıımızdan beri benimle ilk kez konuştu. "Orada bekle."

Arabanın benim tarafıma doğru gelirken ceketini çıkardı ve kelepçelerini çözdü. Kapımı açtı, gömleğinin kollarını sıvadı ve beklentiyle bana baktı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ben senin için kapıya gelene kadar her zaman arabada oturacaksın. Bu bir saygı göstergesidir."

"Saygıyı emredemezsin," dedim. "Kazanılması gerekir."

Belimden tuttu ve beni kamyonundan kaldırırken kulağıma alçak sesle konuştu. "Pençelerini bir kenara bırak. *Sana* saygı gösteren benim."

"Ben köpek değilim." Elini tuttum ve cipten toprak zemine atladım. "Sen gel diyene kadar durmam için beni eğitmek zorunda değilsin."

"Bunu sadece zaman gösterecek," dedi.

Cristiano beni omuzlarımdan tutup döndürmeden ve sırtımı vücuduna yaslamadan önce iki saniye bile ayakta kalamamıştım. Bir kolunu ön tarafıma doladı ve serin ve düz bir şey boynuma bastırdı.

Nefesim tamamen kesildi, vücudum onun elinde bir bıçak olduğunu zihnimden bir milisaniye önce fark etti. O biliyordu. Diego'nun dudaklarını dudaklarıma bastırdığını görmüştü. Cep telefonunu cebime soktuğunu görmüştü.

"Ne yapıyorsun?" Başardım.

"Sana ne yapmadığımı söyleyeyim," dedi, sesi kulağımda taş ve çakıldan ibaretti. "Burada durup yaprak gibi titremiyorum, paniğin beni ele geçirmesine izin vermiyorum. *Sen* bunu yapıyorsun."

"Neden?" Boğazım düğümlendi. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Birinin sana zarar vermek için bir nedene ihtiyacı var mı? Korkutmak için? İradeniz dışında size dokunmak için?" Beni evin önündeki çimenliğe doğru yürüttü. Uzun adımlarımızın her birinde telefonu kalçamda hissettiğimde kalbim acıyla çarpıyordu.

"Özür dilerim," diye

yalvardım. "Ne için?"

"Sana ihanet ettiğim için."

Durakladı ve kalbinin sırtımda attığını hissettiğime yemin edebilirdim. "Bana ne zaman ihanet ettin?"

"Diego bana dokundu ama ona dokunmamasını söyledim. Onu durdurmaya çalıştım." "Ve *onun* korkakça hareketleri için *seni* cezalandıracağımı mı düşünüyorsun?"

Yutkunduğumda boğazım bıçağa karşı hareket etti. Konuşmaya bile korkuyordum. Başımı sallamayacağımdan da emindim.

"Bir *şeyler yap* Natalia." Cevap vermeyince hırladı. "Bir *şeyler yap* dedim lan."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ne sorduğunu bilmiyordum. Cinsel bir şey mi demek istiyordu? Ama sıkıca avucunun içindeydim. Cristiano'ya karşı gardımı bir an bile düşürerek büyük bir hata yapmıştım. Şimdi, dilediğim gibi evliliğimizi tamamlayacaktık - ama boğazıma bir bıçak dayayarak.

Gözlerimi kapattım ve kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim.

Keskin bir nefes aldı ve bıçağı yere fırlattı. "Eğer hamlen buysa, hayır demeyeceğim." Omzuma ağır bir el koydu. "Yere yat, yüzüstü, böylece seni becerebilirim."

"Hayır," diye bağırdım, boğazım itiraz ediyordu. "Bu şekilde olmaz."

"Aletime sürtünüyorsun, Natalia. Ne bekliyordun ki?" Beni dizlerimin üzerine itmeye çalıştı. "Yere yat ya da karşı koy."

"Yapamam," dedim. "Seninle dövüşemem."

"O zaman sana nasıl dövüşüleceğini öğretirim," dedi ve omzumu bırakıp uzaklaştı.

Boğazımı tuttum, döndüm ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken geri çekildim. "Ne?"

"Bu durumda ne yapacağını görmek istedim ve söylemeliyim ki Natalia, fena halde hayal kırıklığına uğradım. Bir çiçek gibi solmuşsun. Senin hayatta kalabileceğini düşünmüştüm."

"Siktir git." Gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken, yasak kelimeler ağızımdan döküldü ama onları geri alamazdım. "Neyin var senin?"

"Seni dövebilirdim. Tecavüz edebilirdim. Boğazını kesebilirdim. Ve sen beni durdurmaya bile çalışmadın." Bıçağı aldı, pantolonuna sildi ve kılıfına soktu. "Hiç kimse senin isteğin dışında sana dokunamamalı Natalia."

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin," diye karşılık verdim.

"Ve sen orada durup bana izin veriyorsun, dün gece yaptığın gibi titriyor ve donup kalıyorsun."

Dişlerimi sıktım, öfkem korkumun önüne geçti. "Ne yapmam gerekiyor?" Suçladım. "Ben senin yarı boyundayım. Sen muhtemelen benden beş kat daha güçlüsün."

"Yine de seninle aynı zayıf noktalara sahibim, *mamacita*. Sadece nerede olduklarını bilmen gerekiyor." Öfke içimi yakıp kavururken neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. Sırıtarak, "Bana on bir yıl önce seni kaçırmaya çalıştıktan sonra öğrendiğin kendini savunma hareketlerini göster" dedi.

"Neden bahsediyorsun sen? Hiçbirini bilmiyorum."

"Tahmin ettiğim gibi." Başını yere doğru salladı. "Baban seni yere fırlattı. Diego, sen ona yapma dediğin halde seni öpmeye çalıştı. Peki ya ben? O tünelde sana pek çok şey yapabileceğimi söylememe gerek yok, tıpkı şu anda yapabileceğim gibi. Karşı koyman için ne yapmam gerekecek?"

Ona bakarken ürperdim, ama sadece korkunun artçı şoklarıyla değil. Beni tamamen çaresizmişim gibi gösterirken, koşulları uygun bir şekilde görmezden geliyordu. "Diego'yu bir daha *göremeyebilirim* bile," diye çıktım ona, "yani bana dokunması konusunda endişelenmene gerek yok."

"Siktir et onu. Bu Diego'yla ilgili değil. Bu seninle ilgili." Cristiano parmaklarını ıtlatırken göğsü biraz daha hızlı inip kalktı. "Costa sana brakiyal arteri nasıl keseceğini ya da bir tabancayı nasıl kullanacağını hiç öğretilmedi mi? Kendini savunmayı öğrenmek hiç *aklına* gelmedi mi?"

Parmaklarımı boğazımdan çektim ama soğuk metal bıçağın hayaleti kaldı. "Kendimi savundum. Bu hayatı terk ettim. Beni geri getiren sensin."

"Eğer baban yanlış insanları kızdırmış olsaydı ... seni Kaliforniya'da bulabileceklerini düşünmüyor musun? Kendin için yarattığın o değerli, dayanıksız balonun seni gizli tutacağını mı sandın? En basit kendini savunmayı bile bilmiyorsun. Bir şişe biber gazını bile kullanabilir misin?"

"İşaret edip sıkılmaktan daha fazlası mı var?"

"Tanrı aşkına, Natalia." Bir elini normalde pürüzsüz olan siyah saçlarında gezdirdi. Dağınık olduğu için saçları diken diken olmuştu. "Arıza oranını göz önüne alırsak, öğrenmek için birkaç dakika ayırman senin yararına olur."

"Sen beni alana kadar gayet iyiydim." Kaşlarımı attım. "Neden bana bunu öğretiyorsun?"

"Bir saldırgan ona elini sürdüğü anda parçalanacak bir eş istediğimi mi sanıyorsun? Karşılık vermeni istiyorum." "Kendini kurtarmana ve eve, bana dönmene ihtiyacım var." diye eklerken sesinin tonu değiştirdi.

Geri ekildim. Cristiano beni silahlandırmak istiyordu... ama öğrendiklerimi ona karşı kullanabileceğimin farkında değil miydi? Verdiği yanıtta neredeyse *romantik* bir şeyler vardı ve sıcağa rağmen içimi bir ürperti kapladı. "Ya ben evdeysem?" diye sordum. "Barto içeri girdi."

"İnan bana, farkındayım. Seninle bu kadar çabuk çalışmayı planlamıyordum ama bugün, her zaman senin olduğun her yerde olamayacağım gerçeğine gözlerimi açmam için yeterli oldu."

O zaman bu kadar agresif tepki vermesinin nedeni buydu. Ve şu anda ödümü koparmıştı. Aksi takdirde bu küçük dersi muhtemelen bu kadar ciddiye almayacağımı itiraf edecek değildim.

Duruşunu genişletti ve burnunun ucuyla bana baktı. "Öncelikle düşünce yapını değiştirmelisin. Hayatının kontrolü sende. Benim boyutumdaki bir saldırganı alt edebilirsin. Boğazına bıçak dayandığında kesilebilirsin, muhtemelen yaralanırsın ama hayatın için savaşabilir ve kaçabilirsin. Buraya gel," dedi.

"Hayır."

"*Hemen* buraya gel."

Neler olduğunu anlamak için bir an durdum. Cristiano *aslında* bana bunu öğretecekti. Nasıl dövüşüleceğini. Kendimi nasıl koruyacağımı. Bu daha önce kimsenin bana vermediği bir şeydi. Annem bile. Koruma hep başkalarından gelmişti. Ama bu sabah kanıtlandığı gibi, her zaman başkalarına güvenemezdim. Bu beni riske atıyordu. Ve görünüşe göre Cristiano'nun buna tahammülü yoktu.

Nefes verdim ve ayak parmağıma gelene kadar ona doğru yürüdüm. "Şimdi ne olacak?"

"Arkanı dön."

Bunu yaptığımda, omuzlarımı dikkatlice sardı ve sırtımı önüne doğru çekti. Kılıcın kınlı ucunu tekrar boynuma dayadı. "Bana benimle nasıl dövüşeceğini göster."

Kollarından tutup çektim ama yerinden kıpırdamadı.

"Benim gücümle yarışamazsın," dedi, "o yüzden deneme." "O zaman topuklarımla kaval kemiğine tekme atar ya da kasıklarına nişan alırım." "Bana söyleme," dedi. "Göster bana. Böyle öğreneceksin."

Ayağına bastım ama ayakkabısı çelik burunlu olmalıydı ki işe yaradı. Sadece güldü. Onu tekmeleyecek açığı bulamadığım için kalçalarımı kasıklarına doğru ittim.

"Çok fazla hareket ediyorsun," dedi. "Ya kendi boğazını kestir ya da saldırganın sertleşmesine neden oldun."

Hiç düşünmeden ön kolunun derisini dişlerimin arasına sıkıştırdım.

"Sen bir ısırıkçısın," dedi. "Öyle olabileceğinden şüphelenmiştim..."

Dilim teninde geziniyor, tuzun tadını alıyordu. Korkudan meme uçlarım karıncalandı. Kırmızı bir iz bıraktığımı görmek için ağzımı kaldırdım.

"Genellikle," dedi, "çenen ön kolum tarafından kilitlenmiş olurdu. Sadece eğer bu gerçek olsaydı seni tutacağım kadar sıkı tutmuyorum."

"Belki de yapmalısın," dedim ve taklit ettim, "Başka nasıl öğreneceğim?"

"Rahatla, Rocky. Oraya varacağız. Şu an sadece sana yol gösteriyorum." Tutuşunu güçlendirdi. "Eğer bu pozisyonda olsaydın, muhtemelen planlı bir saldırı olurdu. Ama şart değil. Yaptığımız işe bakılırsa, saldırganın sarhoş ya da kafası iyi olabilir; acıya tahammülü yüksek olacaktır ve bir ısırıktan ya da aldığı şeye bağlı olarak bıçak yarası kadar ağır bir şeyden etkilenmeyecektir."

"Ben bir saldırganı 'kemirmezdim'," dedim. "Senin üzerinde gösteri yapıyordum."

"Bir dahaki sefere gösteri yaptığında," dedi kulağıma alçak sesle ve çakıllı bir şekilde, "onları batırmaktan çekinme. Senin vahşi tarafını ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordum."

"Bu ikimizden biri yapar," diye mırıldandım.

Doğrulurken sessiz kahkahasını sırtımda hissettim. "Eğer acı çektirmeye güveniyorsan, ıskalamasan iyi edersin ve bu konuda yarım yamalak olmasan iyi edersin. Eğer gözlerini oyacaksan, oy. Isıracaksan, kan akıt."

Ürperdim. "Bana birinin gözlerini oymayı mı öğreteceksin?"

"Hayır. Max öğretecek," dedi. "O bu konuda uzman." "Ne tuhaf bir uzmanlık," dedim.

"Sence cam gözünü nasıl aldı?" Ürperdim.

"İğrenç."

"Evet. Her neyse, önemli olan saldırganı incitmeye çalışır ve başarısız olursan, onu kızdırabilirsin." Cristiano bıçağı çenemin altına yerleştirdi. "Dinle. Bıçağın yana ya da yukarı gitmesini istemezsin, yoksa ölürsün. Peki geriye ne kalıyor?"

"Aşağı."

"Doğru. Şimdi, ulaşabileceğin en zayıf yerim bileğim. Ellerini yavaşça yukarı kaldır," diye ekledi ben talimatlarını uygularken, "böylece ne olduğunu anlamam. Eğer dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapabilirsen -örneğin rastgele sorular sorarsan- bu da işe yarar."

Ellerimi vücudumun ön kısmına doğru kaydırdım. "Hiç Disneyland'e gittin mi?" diye sordum.

Bir kahkaha attı ve ben de bileğini tuttum. "Henüz değil," dedi. "Şimdi aşağı çek, boğazından uzağa."

"Az önce yaptım. Seni asla kımıldatamayacağım."

"İşte bu yüzden bir erkeğin zayıf noktalarını bilmelisin. Ön kolum bir çubuktur, onu oynatamazsın ama pratik yaparak *bileğimi* oynatabilirsin."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadım ama denedim. Bıçağı kısa bir mesafe uzağa çekene kadar bileğinin en zayıf kısmına odaklandım. "Böyle mi?"

"Evet. Şimdi ön kolumu sağ omzunla kavra ve -Hayır, bükme" diye düzeltti. Orijinal pozisyonuma *döndüm* ve daha az *bükerek* ve daha fazla *döndürerek* tekrar denedim. "Burası vücut ağırlığınızı kullandığınız yer," dedi. "Her zaman vücudunu bu işe ver. Bana doğru dön."

Cristiano tüm gücünü kullanmadığı için bileğini tutup ona doğru dönebildim ve kolunu doğal olmayan bir açıyla bükerek bıçağın şimdi onun yan tarafını hedef almasını sağladım. "O zaman beni bıçaklarsın," dedi. "Devam et."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Seni bıçaklamak mı?"

Umutla sordum. Bana bir kaşını kaldırdı. "Hayır."

Dönmeye devam et."

Kolunun altından döndüm, bileğini de kendime çektim, ta ki kalçasından bükülmek zorunda kalana kadar ve ben onun üzerinde durana kadar.

Yüzü kalçamdan birkaç santim uzaktayken birden aklıma telefon geldi. Zaten gümbür gümbür atan kalbim, gözleri kaydıkça daha da çarpmaya başladı.

Eğer bulursa bunu nasıl açıklayacaktım? Bana bir şans verir miydi?

Olası cezalar aklımdan geçerken ağzım kurudu. Cristiano'nun *El Polvo* lakabını almasının bir sebebi vardı. Toz. Yavaş ve acılı bir ölümü hak ettiğini düşündüğü kişilerin boğazından aşağı kum dökerdi ve hiç şüphesiz koca ağızlı bir muhbir için bu özel kaderde şiirsel bir adalet bulurdu.

"Yapabilirsen bıçağı benden al," dedi.

Sonunda nefesimi bıraktım ve bir an önce yukarı çıkıp ocağı saklayabilmek için dua ettim.

"Ama yapamazsan," diye ekledi, "en azından yüzüme bir diz atıp kaçabilirsin."

Onu serbest bıraktım. "Beni yakalarsın."

"Yakalarım, evet." Doğrulurken ağzının bir köşesi kıvrıldı. Gevşemiş kravatı, buruşmuş gömleği ve pantolonunun içinde neredeyse komik görünüyordu. "Ama seni eğiteceğiz, böylece *kimse* seni yakalayamayacak, *mariposita*."

"Biz kim?"

"Solomon, Alejandro, Max, ben. Hepimiz farklı dövüşürüz, bu yüzden her birimizden bir şeyler öğreneceksin." Kravatını çözdü ve kaydırarak çıkardı. "Asıl amacın saldırganı kaçacak kadar etkisiz hale getirmek," dedi. "Uzun boylusun ama zayıfsın; uçabilmen için gücünü artıracacağız. Solomon sana durumu değerlendirmeyi ve hızlı bir karar vermeyi öğretecek; onu kaçtıracak, bıçaklayacak ya da bayıltacaksın. Duruma göre değişir."

"Onu öldürmek mi?" Ben önerdim.

"Gereken buysa," dedi suratsızca.

"Solomon kim?"

"Dövüş sanatları konusunda uzmanımız. Eski bir İsrail askeri olarak sokak dövüşü, Krav Maga, Muay Thai ve daha pek çok konuda deneyimi var." Burnunu çekti ve üst dudağını koluna sildi. "Tekrar deneyelim."

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordum. "Terleyen ben değilim."

Kaşlarını çattı. "Senin iki katın ağırlığındayım ve bugün güneş çok kuvvetli."

Omuz silktilim, ona sırtımı dönerken eğlendiğimi gizleme zahmetine girmedim.

Kolu omuzlarımı sardığında ve bıçağı tenime bastırdığında, "Natalia?" dedi.

"Evet?" dedi.

"Eğer bunu yapmaya devam edeceksek, kalçalarını oynatma. Boynunda bir bıçak tutmaya şartlanmış bir tepki geliştirirsem ikimize de bir faydası olmaz."

Ne demek istediğini anlayınca yüzüm kızardı ve yere baktım. "Kalçalarımı oynatmadım."

"Belki de kendini fiziksel olarak hazırlamanın bilinçaltı bir yoludur, ama her iki durumda da buna bir son ver." Bıçağı kaldırarak gözlerimi yukarı kaldırmaya zorladı. "Gizli ol," dedi, "ama tereddüt etme. Bileğimi tutmuyorsun, çekiştiriyorsun. Hızını kullan, vücut ağırlığını kullanarak bıçağı indir."

"Cristiano?"

Arkama geçti. "Hmm?"

"Yahudi folkloruna göre bir narın tam altı yüz on üç çekirdeği olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" diye sordu. "I-"

Bileğini sıkıca kavradıktan sonra döndüm ve bu kez, birbirimize dolanmışken, kınalı bıçağı göğüs kafesine sapladım. "Bang, sen öldün," dedim sessizce.

Gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. Ortak tarihimizden bir an geçti aramızda. Beni tünelden aşağı fırlatıp atmadan önce ailemin dolabında dokuz yaşındaki halime söylediği sözleri ona tekrarlamıştım.

"Narın hayatınızı kurtarabileceğini kim bilebilirdi?" diye sordu ve anının ağırlığından kurtulduğum için minnettar oldum.

Ayrıldık ve kendimi nefes nefese bulduğumda şaşırdım. En azından burada forma girmek için fazlasıyla boş zamanım olacaktı. "Güya Kral Süleyman tacını bir nardan esinlenerek yaptırmış. Teşekkürler, dini bilgiler," dedim. "Bıçağı görebilir miyim?"

Kaşları kalktı. "Henüz değil."

"Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

Bıçağı deri kılıfından çıkardı ve bana keskin bir uçla biten ince, pürüzsüz kenarını gösterdi. "Eğer denersen bizden birini inciteceksin."

"Yani bu kadar mı?" diye sordum.

"Bugün için, evet. Paniğe alışmak için bir başlangıç. Eğer bunu gerçekten canlandırsaydık, daha ne olduğunu anlayamadan ölmüş olurdun." Kısa bir süre göz göze geldik ve ekledi, "Bunu istemiyorum, bu yüzden nasıl sakın kalacağını öğrenmen ve gözlerin kapalıyken bu hareketleri öğrenene kadar pratik yapman gerekecek." O

Bıçağı çevirdi ve ışığı yakaladı. "Ben seninle pratik yapmak için burada olmadıgımda Alejo, Solomon ya da bir başkası yapacak."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Güneş altında kömür karası gözleri kahve çekirdeği rengine daha yakındı. "Ölmemi istemiyor musun?" Onu kızdırmanın nasıl bir his olduğunu denemek için sordum.

Bıçağı bir kenara bıraktı ve ellerini pantolonuna sildi. "Tabii ki hayır."

"Sadece kapana kısıldım." Esprilerim azaldı. Uçurumun ötesine, Çorak Topraklar'ın kapılarına doğru baktım.

Parmak eklemimi çenemin altına koyarak yüzümü nazikçe kendisine çevirdi. "Hazırlıklı olduğundan emin olmak istiyorum," dedi. "Bir noktada kendini savunman gereken bir pozisyonda bulabilirsin."

Ben kendimi *çoktan* o pozisyonda bulmuştum. "Öğrendiklerimi sana karşı kullanmayacağımı sana düşündüren ne?"

Gözlerime bakarak elini tekrar yanına indirdi. Tavrı ender rastlanan aydınlığından uzaklaştı -espresso çekirdekleri zifiri karanlığa dönüştü. "Akşam yemeği birazdan servis edilecek." Eve doğru döndü. "Yıkan."

NATALIA

Akşam yemeği birazdan servis edilecek. Elini yüzünü yıka.

Cristiano'nun ağzından çıkan diğer emirler gibi, bunu da kayıtsızca ve tartışmaya yer bırakmadan emretmişti.

Benim için umursamaz değildi.

Doğaçlama sokak kavgamızdan sonra yatağının kenarında dengede durarak duşu boşaltmasını bekledim. Bir gün öncesinden beri evlendirilmiş, yeni bir eve taşınmış, babamın evine geri götürülmüş, yeni hayatımın bu olduğu söylenmiş ve bıçak zoruyla alıkonulmuştum.

Ve şimdi, Diego beni bir bilgi katırına dönüştürmeye çalışıyordu. Telefonu bir sütyene sarmış ve ne yapacağıma karar verene kadar gece çantamın en altına koymuştum.

Sana olan arzusunu ona karşı kullan, demişti Diego.

Cristiano'ya karşı kalçalarımı oynatmak dikkatini çekmeye yetmişti. İstekli olmamın onun için önemli olduğu belli oluyordu ama sabrının bir sınırı olduğundan emindim. Sapkın bir yanım, babasından ya da ağabeyinden daha iyi olmadığını kanıtlamak için onu baştan çıkarmak istiyordu. Burada olmak zorunda olduğum için buradaydım ve beni duvara yaslayarak becermekten daha fazla düşünmeden isteğim dışında becerecekti.

Ama cesaretim var mıydı?

Görüş alanımdan çıkmamaya dikkat ederek banyoya doğru yürüdüm. Aynada, buğulanmış duş kapısından onun bronzlaşmış çıplak formunun puslu hatlarını görebiliyordum.

Ben geri çekilmeden önce suyu kapattı ve dışarı çıktı. "Vay, vay," dedi, çırılçıplaktı ve banyo paspasının üzerine damlıyordu.

Yüzüm yanıyordu. Çok utanmıştım ama nedense bunu bilmesini istemiyordum. Kaçıp dolaba saklanma içgüdümü bastırdım ve onun yerine bakışlarını tuttum.

Onunla yüzleşebilirdim.

Sadece aşağı bakmadığım sürece.

Kancadan bir havlu aldı ve saçlarını ovalayarak bana doğru geldi.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Az önce içeri girdim," dedim.

"İki dakika daha erken gelseydin, sana bir gösteri yapacaktım."

Havluyu beline sardı ve o anda sıkılabilecek her uzvumu sıktığımı fark ettim - dişler, yumruklar, kış yanakları. Kendimi rahatlamaya zorladım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Dokunamadığım bir kadının yanında uyumaya alışık değilim," dedi. "Bu işleri biraz zorlaştırıyor. *Anlıyor musun?*"

Bir saniye sürdü ama deneyimsiz olduğum için anladım.

Gerçekten de *işleri* zorlaştırıyordu. "Mahremiyetiniz olmadığı için mi?"

"Az önce alt katta yaşadığımız fiziksel temas yardımcı olmuyor."

Kalbim güm güm attı. Ben de hissetmişim ama bunu itiraf etmeyecektim. Ve haklıydım. Sabrı benim istekli olmamı bekleyemeyecek kadar zayıftı.

Hiç olmayacağımdan değil, diye hatırlattım kendime.

"Boğazıma bıçak dayamanın seni tahrik ettiğini bilmek güzel," dedim.

Bir kaşını kaldırdı ve aynanın karşısına geçip çenesini inceledi. "Duş senin. Tezgâhın üzerinde bir havlu var."

Onu aldım, dolaba gittim ve soyunabilmek için kapıyı kapattım. İçinde çamaşır sepeti olan derin bir çekmece buldum, giysilerimi içine attım ve banyoya dönmeden önce havluyu koltuk altlarımın altına sabitledim.

Hâlâ kendi havlusuna sarınmış olan Cristiano aynanın önünde durdu ve çenesinin altını tıraş etti. Sırtı sadece bronz ve pürüzsüz değil, aynı zamanda çok genişti. Acaba iki kişi sığabilir miydim diye düşündüm. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim, kaslarının yüzeyin altında dalgalanması, yeteneklerinin, silahlarının -gücünün- somutlaşmış haliydi.

"Sen . . . bakmayacaksın, değil mi?" Havlumu daha sıkı çekerek sordum.

Başını arkaya yatırarak yansımda sadece gözlerini indirdi. "Eğer yaparsam, tekrar mastürbasyon yapmam gerekecek ve duş dolu olacak."

Kaşlarımı çattım. "Bu büyüklükte bir evde bunu yapacak başka bir yer bulabilirsin herhalde."

Tıraş bıçağını duruladı. "Bu bakmak için bir davet mi?"

"Hayır."

"Neden bakmayayım?" diye sordu. "Sen bana aitsin." "Ben kimseye ait değilim."

"Sen Natalia de la Rosa'sın. Benim adımı taşıyorsun. Tanrı'nın huzurunda yemin ettin."

"Bu beni senin malın yapmaz," diye karşı çıktım. Açıkça beni kızdırmaya *çalışırken* neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. "Sen benim malım mısın?"

Gözleri çıplak bacaklarıma kaymıştı. "Pardon, ne?" diye sordu.

"Seçici işitme," diye mırıldandım, suyu açmak için duşu açtım.

"Çok tatlı," dedi.

Arkama baktım. "Neymiş o?"

"Sadece sana bakacağımdan nasıl endişelendiğini."

Dışarıda kanıtladığı gibi, çok daha fazlasını yapabiliirdi. Onun gücüne denk değildim ve beni ne kadar eğitirse eğitsin asla olamayacaktım. Sanki ayaklarım kurşundan yapılmış gibi, birden hareket edemez oldum. "Kendini benim üzerimde zorlamayacağını söylemiştin."

"Öyle demiştim." Ustura derisini sıyırdı. "Ama fikrimi değiştirebilirim, değil mi?"

Bu bir ifadeydi, soru değil. Bir hatırlatma.

Bir

tehdit.

Blöf mü?

Eğer Cristiano beni elde etmek isteseydi, düşün gecemizden daha iyi bir fırsat olamazdı. Eğer bu onu tatmin edecekse bana hükmedebilirdi ya da ben ona bu işi bitirmesi için yalvardıktan sonra ihtiyacı olursa kendine izin verebilirdi.

Ama her iki durumda da kendini tuttu.

Eğer beni gerçekten bir mülk olarak görseydi, üzerimde hak iddia ederdi. Komuta bendeydi ve kimsenin malı olmadığını bildiğinden şüpheleniyordum.

Havlumu yere attım. Gözlerini benden ayırmadan dondu kaldı. Kendimi ona açarken kalbim küt küt atıyordu. Ona vücudumu kendi şartlarımla gösterirken. Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, küçük de olsa kontrolün bende olduğunu ona gösterdim.

Dönüp duşa girene kadar büyük bir nefes verdim. Beni bu şekilde gören son adam arkasını dönmüş ve beni bir sopa gibi uzatmıştı. O gece Diego'ya vücudumdan çok daha fazlasını göstermişim; *tüm* benliğimi ortaya koymuş ve hiçbir şeyi saklamamışım. En azından günler önce olduğum halimi. Yeterli değildim. Ve bunun iyi bir şey olduğundan oldukça emindim.

Suyun altında dururken titriyordum ama en azından hâlâ ayaktaydım.

Ama Cristiano'nun kontrolünü test etmenin sorunu, onu neyin kırabileceğini bilmememdi. Çizgiyi geçtiğinde, nerede durduğumu bilecektim. Onun kim olduğundan emin olacaktım. Buradaki yerimi bilecektim. Onun kısıtlamaları beni sinir bozucu bir arafta bıraktı.

Büyük bir oyundan bahsediyordu, ama şimdiye kadar sadece dişlerini gösterme zamanı geldiğinde gülümsedi. Kırılmasına ihtiyacım vardı. Gerçek yüzünü göstermesine.

Tanımadığım bir canavarı yenemezdim.

Alacakaranlıkta, arka veranda beyaz ışıklarla parlıyordu ve iki kişilik kare, mum ışığında bir masa kurulmuştu. Cristiano ben duştayken ortadan kaybolduğundan ve Jaz'ı o sabahtan beri görmediğimden buraya kendi başıma gelmişim.

Romantik bir havası olan ılıman bir akşam, birkaç yaz önce Mexico City'den aldığım uzun, çiçekli, straplez elbiseye çok yakışmıştı. Duştan sonra elbiseyi dolabın kapağının arkasında asılı bulmuştum. Cristiano masada oturmuş, ayak bileğini bir dizinin üzerine çaprazlamış, bir yandan da cep telefonunda geziniyordu. Omuzları bacakları kadar yüksekti.

Kaşları düşüktü. Bu sefer kesinlikle orada durduğumu hissetmemişti. Ona gizlice yaklaşmıştım, bu bir ilkti.

Sofra takımının, annemin bana küçükken öğretmeye çalıştığı gibi kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş kaliteli porselen ve gümüş olduğunu fark ettim. Mermer şarap soğutucusunda bir şişe beyaz şarap soğutulmuştu.

"Misafir mi bekliyorsun?" Kapı aralığından sordum.

Telefonunu yakası açık beyaz keten gömleğinin cebine sokarken yüzündeki çatık kaşlar kayboldu. Gözleri elbisemin üzerinde gezindi. "*Hermoso*. Çok güzel."

Ellerimi elbisenin ön kısmında gezdirdim. "Tüm bunları sizin için personel mi yapıyor?"

"Bizim için." Ayağa kalktı ve yanındaki sandalyeyi çekti. "Otur."

Yanından geçip karşısındaki koltuğa, diğer tek oturma düzenine doğru yürüdüm. "Görünüşe göre birisi benim burada oturmamı tercih ediyor."

Uzandı ve servis altlığının köşesinden tutarak kendisinininkinin yanına kaydırды. "Yine de son sözü ben söylerim."

Her şeyden emindim. Yanında yerimi aldım.

"Şarap?" diye sordu, buz gibi Sauvignon Blanc şişesini çıkararak.

Ağzım tat almak için sulandı -alkolün değil ama bir kaçışın. Duyularımı köreltmek için bir yol. Ama Cristiano'ya ayak uydurabilmek için çok zeki olmam gerekiyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bu Fransız. Yoksa Rus tarzı bir şey mi tercih edersin?" Gözleri, o gece kulüpte nereden geldiği belli olmayan iki kadeh soğuk Sibiryа votkası çektiği zamanki gibi parıldıyordu.

"Kendimi birdenbire vagonda buldum," dedim.

"Ne *demek istiyorsun*?" Yüzünü buruşturdu. "Bu ne anlama geliyor?" "Ayık," diye açıkladım.

"Ah. Muhtemelen akıllıca, ama umarım katılmamın bir sakıncası yoktur." Kendine bir bardak doldurdu ve bir yudum almadan önce bakmaya, koklamaya ya da çalkalamaya zahmet etmedi. Bardağı incelerken, "Az önceki tam bir şovdu," dedi. "Bunun için sana teşekkür mü etmeliyim yoksa şaplak mı atmalıyım bilemiyorum."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Neden bana şaplak atasın ki?"

"Bunun beni sarsacağını düşünmüştün. Öyle de oldu. Hoşuma gitti ama bu göz yumduğum anlamına gelmez."

"Adil olan buydu. Sen bana seninkini gösterdin, ben de sana benimkini gösterdim." Gözlerimi kaçırarak peçetemi kucağıma koydum. "Şimdi ödeştik."

Homurdandı. "Pek sayılmaz. Bakmadın bile."

"Bunu bilemezsin."

"Sunduklarımı görseydin ya dizlerinin üstüne çöküp şükrederdin ya da bayılırdın."

Ona bön bön baktım. "Kibrin sınır tanımıyor. Diego _."

"Benim yanımda hiçbir şey." Ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne alçakgönüllülük," diye alay ettim.

"Ne zaman alçakgönüllü olmam gerektiğini ve bunun ne zaman gerekli olmadığını biliyorum. Bu durumda, neye sahip olduğumu biliyorum." Gözleri üzerimde gezindi. "Ama henüz kendi karımı tanımıyorum. Gerçi onun da alçakgönüllü olmak için bir nedeni olmadığına eminim."

"Ben bir et parçası değilim," dedim.

Bıçağını aldı ve sanki biliyormuş gibi çatalın maşasına sürttü. "*Bon appétit, ma chérie.*"

Gözlerinde açlık parlıyordu ama yemek için değil. Beni bir hayvan gibi yiyip bitirdiğini ilk kez hayal etmiyordum.

Fisker verandaya çıktı ve her birimizin önüne birer tabak koydu. "Sarımsaklı otlu tereyağında *salyangoz à la Bourguignonne*. Afiyet olsun."

Çorak Topraklar hakkında duyduğum korkunç söylentilerin ilkiyle yüzleşerek tabağa kaşlarımı çattım. "Bunlar ?"

"*Escargot*," dedi Cristiano boş boş. "Fransa'ya gittiniz mi?" "Hayır," dedim, yarım düzine salyangozun bunu nasıl başardığını merak ederek.

tabağıma. Tepic bunun gibi şeytani ritüeller konusunda uyarmıştı ama zihnimde canlandırdıklarımla kıyaslandığında bu oldukça sıradandı. Kendimi tutamadım, gülmeye başladım.

"Bu kadar komik olan ne?" Cristiano sordu. "Salyangoz Fransa'da çok lezzetli bir yemektir."

"Biliyorum. Sadece . . . Calavera hakkında bu söylentileri duydum."

Eti kabuğundan çıkarmak ve sosa batırmak için iki uçlu bir çatal kullandı. "Eee?" diye sordu.

Maşamın arasına bir tane sıkıştırdım. "Kartelinizin bir tarikat gibi olduğunu duydum."

"Bunun salyangozlarla ne ilgisi var?"

"Onları ve diğer garip yiyecekleri yiyorsunuz, sonra dillerde konuşuyorsunuz, bakireleri kurban ediyorsunuz ve fahişelere çürümüş balık atıyorsunuz."

Cristiano çığnedi, başını salladı ve hiçbirini inkâr etmedi. "Sanırım Meksika'nın dışına hiç çıkmamış insanlara, muhtemelen bu söylentileri yayanlara, sarhoş karides, sosis, kuş yuvası çorbası -ya da salyangoz-gibi yabancı yiyecekler garip gelecektir."

"Yani hepsi bu kadar mı?" diye sordum. "Peki ya diğer söylentiler? Onlar doğru mu?"

"Çenemi ne zaman kapalı tutacağımı bilirim." Yutkundu ve koltuğuna geri oturdu. "Yani senin için onları ele alırsam, sana söylediklerimin bu evden çıkmayacağına dair bana söz vereceksin."

Kahkahalarım azaldı. Birdenbire bilmek istediğimden emin olamadım. Şüphesiz tüm söylentiler Fransız yemekleri kadar zararsız değildi. Bu, burada geçirdiğim zamanla ilgili gerçeklerle yüzleşmek anlamına gelirdi.

"Hayır," dedi yüz ifademi okuyunca başını sallayarak. "Şimdi geri adım atamazsın. Bana sırlarımı saklayabileceğini söyle. Ben de senin tüm sırlarına sahip olmak niyetindeyim, yani adil olan bu."

Diego'nun beni görevlendirdiği görevi düşündüm. Eğer kabul edersem, bu noktadan sonra, saklamaya yemin ettiğim hassas bilgileri aktarıyor olacaktım. En azından dün gece, henüz hiçbir şeyi kabul etmemiştim.

Peki benim sadakatim kime aitti?

Bugünden sonra, sadece bir cevap olabilir. Benim. Kendime sadıktım. Diego'nun bu bilgiyi istemesinin nedenlerine güvenemezdim ama Cristiano için diz çökecek de değildim. Telefonu da henüz bırakmayacaktım. Şu andan itibaren dış dünyayla tek iletişimim oydu.

Masaya baktım ve tekrar ayağa kalktım. "Sana söz veriyorum."

"*Fisker-oye*," diye seslendi. "Kaç dil biliyorsun?"

Şef ellerini bir bulaşık bezine silerek avluya çıktı. "Akıcı bir şekilde mi? *Cinco, señor*."

"Yani Danca, İspanyolca, İngilizce ...?"

"Almanca ve İsveççe. Ve biraz da Fransızca." Bana döndü. "Şaşırmış görünüyorsunuz, *madam*. Ama benim geldiğim yerde bu çok yaygındır."

hem de orak Topraklar'dan."

"Adamlarım dünyanın her yerinden. Rusça'dan ince'ye ve Svahili diline kadar her şeyi konuşuyolar." Cristiano Fiskeri işaret etti. "Kaç dilde salyangoz diyebiliyorsun?"

"Konuştuğumdan daha fazla. *Escargot, snegle, caragols de terra, slakken, caracoles-*"

"Bu Natalia'nın onlarla ilk deneyimi."

"Ah, ama sen istedin?" diye sordu Cristiano'ya, o da başıyla onayladı. Fiskeri bana döndü ve ekledi, "Tereyağı işin anahtarı. Cömertçe batırın."

Cristiano onu bir "*Merci*" ile kovdu. Tekrar yalnız kaldığımızda Cristiano, "Kültürsüz bir kulağı bazı diller, özellikle de hepsi birden, kulağı-" dedi.

"Barbarca," diye bitirdim.

"Ama asıl *barbarca* olan," dedi, "geçen yıl katıldığım İskoç düğün ritüeli."

Başımı kaldırıp baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Neydi o?"

"İskoçyalı kızımız kendine bir genç kız bulmuş ve ülkenin kırsal kesiminde bazı tuhaf adetleri var. Gelin ve damat is, tüy ve daha birçok şeyle karartılıyor ve düğünden önceki gece kötülüklerden korunmak için etrafta dolaştırılıyor. Daha sonra gelini l balık, sosis ve kesilmiş süt gibi bulabildiğimiz en kötü şeylerle kaplarız ... ve onu bir ağaca bağılarız."

Sanki önemli bir şey değımiş gibi yemeğini çiğnerken çenem karıncalandı. "Bu iğrenç," diye suçladım. "Buna nasıl izin verebiliyorsun?"

"Başka birinin kültürünü yargılamalı mıyım? Onların kendi ideolojileri var ve o da gönüllü bir katılımcıydı. Bazı insanlar senin ve benim kementle bağılanmamızı garip bulabilir."

"Benden daha fazla kimse değıl," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Mutlu İskoç ift tam burada, bu arazide evlendi ve gelecek ay bir oğul bekliyorlar."

"Peki, kimse hikayeyi anlatacak kadar yaşamadıysa insanlar burada neler olduğunu nereden biliyor?"

"Söylentiler bir yolunu bulur ve zaten bu doğıru değıl. İnsanlar istedikleri zaman ayrılabilirler ama çoğı kalmayı tercih ediyor."

Henüz bunun doğıru olup olmadığını söyleyecek kadar bilgim yoktu ama neden kalıyorlar mı?

"Ve dronlar," diye ekledi. "Onları düzenli olarak yakalıyor ya da gökyüzünden vuruyoruz, ancak bazen bir tanesinin bizi gözetlemesine izin veriyorum - eğer yardımcı olacağını düşünürsem."

Neredeyse sormaya korkuyordum. "Yardımcı olur mu? ..?"

"Bırakın insanlar konuşsun," dedi elini sallayarak. "Benim mantığım bu. Boş zihnini tasarladığı şey benim yapabileceğimden çok daha kötü. Eğer insanlar doğru ya da yanlış konusunda içsel bir pusulamız olmadığına ve bize zarar verecek davetsiz misafirleri acımasızca öldüreceğimize inanmak istiyorlarsa, onları düzeltmeyeceğim."

Gözlerimi kırdım. Ya benimle dalga geçiyordu ya da dünyayla. "Davetsiz misafirleri acımasızca *cezalandırmıyor* musunuz?"

"Bize kim zarar verebilir ki?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Tabii ki biz yap."

"Gözlerimi kısmıştım. "Peki ya bakire söylentisi?"

"Şey." Bir salyangoz daha batırdı. "Bundan *e m i n* değilim, Gerçi nereden başladığına dair bazı fikirlerim var."

Bir süre onu inceledim, sonra nihayet sarımsak ve tereyağı kokusuna teslim oldum ve bir kabuk aldım. Onu takip ederek eti çıkardım ve sosa batırdım. Erimiş tereyağına bulanmış hali daha da sümüksü görünüyordu. Ürpertici sürüngeni ağzıma götürmek için kendimi zorlayarak ona baktım.

"Şarap istemediğine emin misin?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

Salyangozu dilimle test ettim ama tek tattığım aromaydı. "Biraz alacağım," diye kabul ettim.

Cristiano bardağıma Sauvignon Blanc doldururken bana baktı. "Bu yemeği seçmemin bir sebebi var."

"Beni kızdırmak için mi?" Daha önceki suçlamasını taklit ederek sordum.

Ağzının kenarı seğirdi. "Hayır. Bu aslında annene bir övgü."

Ağzımın önündeki küçük çatalla donup kaldım. Birinin onun hakkında konuştuğunu duymak dikkatimi çekmeye yeterdi, ama anılar şeridinde yürüyüşler çok azdı. Diego onu çok iyi tanımiyordu ve babam da duyguların söz konusu olduğu durumlarda cimri olabiliyordu. Cristiano, onun hakkında hiç konuşmadığımı, gerçek anıları olan tek kişiydi. "Ne?"

"Bu akşam senin için hazırladığım yemek, bir keresinde babanla Paris'e yaptığımız bir geziden sonra Bianca'nın benim için baştan sona yaptığı bir yemektir. Evinizde salyangoz yedim - *bunu* söylediğimde kardeşimin ve çiftlikteki diğerlerinin tepkilerini hayal edin."

Sadece hayal edebiliyordum. Diego sık sık ortak bir fıçıdan pilav ve fasulye paylaşırdı. "Orada mıydım?"

"Evet, ama hatırlamak için çok küçüktün."

Başımı sallarken kalbimi hüznün kapladı. "Hatırlamıyorum."

"Muhtemelen hatırlamadığın çok şey vardır."

Cristiano'dan ve onunla ilgili her şeyden nefret etmek istesem de önümdeki yemek yeni bir anlam kazanmıştı. Ağzıma attım ve çiğnedim, jelatinimsi kıvamı sinir bozucu olsa da düşündüğüm kadar iğrenç değildi. Ilık tereyağı ve sarımsakla deniz ürünlerini andırıyordu.

"Kaliforniya'dan ithal," diye mırıldandı Cristiano. "Tıpkı genç gelinim gibi. Sana dünyayı öğretmek için sabırsızlanıyorum."

Kibrinin ortaya çıktığı konusunda onu uyarmamak için kendimi zor tuttum. Belki normalde çıktığı kadınlar pek dünyevi değildi ama ailemin seyahat etmeyi sevdiğini biliyordu. "Çok yer gezdim," dedim akıllıca. "Ve Kuzey Amerika'da senden daha fazla zaman geçirdim. Sana bazı şeyler de gösterebilirim."

"Bundan hiç şüphem yok." Bakışları karardı. "Ama senden on dört yıl öndeyim ve inan bana, onları kullanmak niyetindeyim."

On dört yıl, birkaç ülke ve muhtemelen repertuarında sayısız kadın. Nasıl olmuştu da buraya düşmüştüm? "Başka eşlerin var mı?"

Bir kahkaha atmadan önce gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Gece ilerledikçe daha da rahatlamış görünüyordu, onu daha önce hiç görmediğim kadar. Şaraptan mı, yoksa başka bir şeyden mi? "Bu beni çok eşli yapar," dedi.

"Bu beni şaşırtmazdı."

Gülümsemesi anında soldu ve bakışlarını birkaç dakika havuza doğru kırıştırdı. "Korkma. Sen benim biriciğimsin," dedi ve ben tabağıma bakarken başını eğdi. "Bunu duyunca hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun. Başka kadınlarla birlikte olmamı mı istiyorsun?"

"Ne istediğimin bir önemi olmadığına eminim," dedim. "Sanırım bu sabah üç ya da dörde kadar yatağa gelmedin. Odadan çıktığında, uygun bir şekilde ..." Ve hiçbir uyarıda bulunmadan, bedenimi hapsettiği, kulağıma fısıldadığı ve bacaklarımın arasındaki ağrıyan noktayı araştırdığı açgözlü yolu hatırlayarak nefesimi kaybettim. Başka bir kadını görmeye gitmiş olmalıydı ve ona nasıl davranmıştı? Aynı sıcak ve soğuk ilgiyle mi? O benmişim gibi mi davranmıştı? Öyle olmasını mı *dilemişti*? "Nerede olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok," diye bitirdim.

"Peki ben neredeydim?"

"Bu 'kasabada' bir genelev var mı?" "Seks için para ödemem."

"Belki Jazmín'dir o zaman," dedim. "Çok güzel ve sana çok sadık görünüyor."

Cristiano çenesini ovuşturarak beni izledi. "Söylemeliyim ki... eğer kıskançlık sularında yüzüyorsan, bu hoşuma gidiyor. Hem de çok hoşuma gitti." "Kıskançlık mı?" I alay etti. "Bu a adam kim olur tecavüz Ben muhtemelen onun yerine başka birine tecavüz etmiştir?"

"Kıskançlık," dedi düzeltici bir tonda, "kocasını başkasıyla istemeyen bir kadının kıskançlığı. Onu istemese bile."

İçkimi elime aldım ve yarısını boşaltan bir yudum aldım. "Anneme bir övgü," dedim başımı şarap kadehine doğru sallayarak. "Ne boktan bir şey."

"Anlayamadım?"

"Sanırım annemle ilgili tüm bunları benimle oynamak için uydurdun."

Açık renk gömleğinin cebi bir telefonla aydınlandı. Cevap vermek için hiçbir hareket yapmayınca, "Telefonun çalıyor," dedim.

Fisker bir sonraki yemeğimizle verandaya çıktı. "Ördek confit," diye anons etti ve önüme karamelize elmalarla birlikte aromatik, güzelce sunulmuş bir ördek budu getirdi.

Cristiano koltuğuna geri oturdu, elini cebine atıp aramayı sesli mesaja gönderir gibi yaparken gözleri aniden bana yapıştı. "Beni bekleme," dedi. "Devam et."

Ona da servis yapılmadan yemek yemenin kabalık olduğunu söylemeye başladım.

-Ama böyle bir zamanda nezaket kimin umurunda? Kibarlık

Neredeyse bir tür teslimiyet, benden daha yetkili birinin koyduğu kurallara uyma. Çatalımı ve bıçağımı elime aldım ve bir ısırık aldım.

Zengin, yumuşak et ve çıtır deri beni anında geçmişime götürdü. Bunu daha önce annemin sofrasında, o ölmeden hemen önce yemiştım. "Bu tanıdık geliyor."

"Çocukluğundan beri yemediğinden şüpheleniyorum," dedi Cristiano.

Başımı kaldırıp ona baktım ve hemen sonuca vardığımı itiraf etmek zorunda kalmamak için çiğnemeyi gereğinden fazla uzattım. Belki de beni hafıza şeridinde bir yürüyüşe çıkarıyordu - ama neden? Başka bir akıl oyunu mu?

Ve ne amaçla? Beni güvende hissettirmek için mi?

Bir oyun bile olsa, annemin anıları karşı koyamayacağım kadar cazipti - her zaman zor bulunurlardı. Ölümünü takip eden yıllarda babam şiddetle ama gizlice yas tutmuştu. Bir noktada bu durum değişti, ama onu annem hakkında açılacak bir durumda bulmak her zaman nadiren mümkün oldu. Onu tanıyan diğer yetişkinlerin çoğu, genç bir kızın soru yağmuruna tutacağı türden insanlar değildi.

Cristiano ne kadarını hatırlıyordu? Ne kadarını paylaşmaya istekliydi?

Ve her bir ifşaat bana neye mal olacaktı?

"Bunu senin için mi yaptı?" Ben sordum.

"Fisker'in bu akşam servis edeceği her şeyi o yaptı." Bilge bir öğüt veriyormuş gibi hissettiren bir şekilde bana tepeden baktı. "Yatılı okula gitmeden önceki yıllarda sana kim yemek yaptı?"

"Personel ya da ben," dedim. "Ama babam bu kadar maceracı değildi.

Çoğunlukla yöresel yemeklere sadık kalırdık. Onun büyüdüğü şeyler." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Herhangi bir şeyi anlamış olduğunu düşünmek garipti. "Diyetimi mi merak ediyorsun?" Hafif bir gülümsemeyle sordum.

"Daha çok onun ölümünden sonra nasıl olduğunu. Ben gittikten sonra," dedi. "Onun hakkında ne hatırlıyorsun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Ne mi hatırlıyorum?" diye sordum. "Çok şey. Tatlıyla anlatabileceğimden çok daha fazlasını."

"O zaman bana yemek saatini anlat."

Onu incelerken peçeteyle ağzımın kenarındaki sosu sildim. Nereye varmaya çalıştığından emin değildim ama belki benim anılarım onunkileri tetikleyebilirdi. "Yemeği tabaklara koyarken mırıldanırdı. Yemek vaktinin geldiğini böyle anlardım." Hiç yüksek sesle mırıldanmamış olsam da melodiyi hâlâ hatırlayabiliyordum. Bu beni bir daha asla geri dönemeyeceğim basit ama mutlu bir noktaya götürüyordu. "Her zaman en son kendine servis yapardı. Sanırım laktoz intoleransı vardı çünkü peynirli yemekler yediğimizde karnının ağrıdığını hatırlıyorum ve dondurmayı hiç sevmezdi."

Cristiano, "Bazen çiftliğe *queso fundido* getirirdi," dedi.

"Chorizo ile." Hüzünle gülümsedim ve şarabımdan bir yudum aldım. Bu anıları istiyordum ama aynı zamanda kalbime saplanmış küçük bıçaklar gibiydiler. En çok acı veren şey kaybettiğimiz zamandı. Annemi asla tam olarak tanıyamayacaktım, bir yetişkin olarak nasıl bir kadın olduğunu, nasıl bir arkadaş olduğunu. Onu başkalarının gözünden görmek alabileceğim en güzel hediye idi.

Kendime gösteremesem de Cristiano'nun minnettar olduğumu anladığını umuyordum. Anladığından şüpheleniyordum. "Senden neden bu kadar çok hoşlanıyordu?" diye sordum.

Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi durakladı ve cevap vermesi biraz zaman aldı. "Onun da babanın da iyi birer karakter yargıcı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ben de böyle düşünmeyi seviyorum, bu yüzden sana olan saygıları bu kadar kafa karıştırıcı."

Bir kahkaha atmadan önce ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Bianca beni yanına aldı. Ona sadakatimi borçluydum ve o da buna sahip olduğunu biliyordu." "Nasıl bir adam kendi ailesine sırtını dönüp düşmanları mı?" Ben sordum.

"Dinleyin. Hiçbir şekilde ahlaklı olduğumu iddia etmiyorum. Yaptıklarımın çoğu affedilemez. Ama bazı şeyler o kadar alçakça ki affedilemezler."

"Katılıyorum," dedim çenemi kaldırarak. Eğer ailesinin insan kaçakçılığına sürüklenmesini engellemişse, aynı suçlar için kendisini nasıl mazur görebilirdi?

"Bana güvendi," diye devam etti bir süre sonra.

"Ama neden?"

"Birinin güvenini kazanmak zor değil; sadece kaybetmek çok kolay. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olmaya çalıştım. Asla yalan söylemedim. Açık sözlü oldum. O ve baban aynı fikirde olmadıklarında, otomatik olarak babanın tarafını tutmadım. Onlara doğru olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim. Costa'ya da her zaman öyle yaptım, cevabın hoşuna gitmeyeceğini bilsem bile."

Fisker Cristiano'ya bir tabak getirirken mutfağa doğru baktım. Şef daha arkasını dönmeden yemeğe yumuldu. "Babamla hangi konuda anlaşamadınız?"

"Çok fazla değil, ama bir keresinde," dedi Cristiano, bir ağız dolusu kümes hayvanını şarapla yutarken, "bir yeri aydınlatmamızı istedi. Adamlarımızdan bazılarını öldüren bir arabalı saldırıdan sorumlu iki çete üyesinin orada olduğunu düşünüyordu. O içgüdülerine güveniyordu ama ben de kendiminkilere güveniyordum. Onun emrine rağmen, elimde kanıt olana kadar harekete geçmeyecektim."

Cristiano da Diego kadar hesapçı olmasına rağmen, bu farklı bir şekildeydi ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Buradaki çoğu erkek önce ateş eder, sonra nişan alırdı. "Neden olmasın?"

"Costa haklıydı, adamlar oradaydı. Ama ben de haklıydım. Evde, saldırsaydık bedelini ödeyecek olan kadınlar ve çocuklar da vardı."

Belki de buydu. Diego kendini, Cristiano ise başkalarını düşünüyordu. Bu iyi bir şeydi ama kimse benimle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Diego beni önererek kendi çıkarına, Cristiano da beni alarak kendi çıkarına hareket etmişti.

"O kadar da asil değil miydiniz?" Arkama yaslanarak sordum. "Sanırım Diego ve benim seni bir zamanlar küçümsediğin bir hayata zorladığınızı düşünüyorsun."

"Sadece benim seni bu hayata zorladığım kadar."

Peki bu ne anlama geliyordu - ödeşmiş miydik? Pek sayılmaz. Haksız yere suçlanmış ve kartelden atılmaya zorlanmış olsa bile, en azından özgürlüğüne kavuşmuştu. "Hâlâ mantığın sesi olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfkem yükselirken sordum. "Beni köşeye sıkıştırırsan beni *kurtardığına* kendini inandırabileceğini mi sandın?" Gözlerimi devirdim. "Belki benim de öyle düşüneceğimi umuyordun."

Biz birbirimize bakarken tanımadığım bir garson tabaklarımızı temizledi.

"Bana gözlerini mi devirdin?" Bu bir sorudan çok bir uyarıydı. Cristiano tenekeden bir kürdan kaptı ve ağzına attı. "Bir hevesle cinayet işleyebileceğimi düşünen biri için kesinlikle cesursun."

Onun bu görüntüsü, önümde oturan ve döndüğünden beri geçen haftalarda kendini defalarca dizginlemiş olan adamla uyuşmuyordu. Kimdi o adam? Bana göstermesi ne kadar sürer? Gözlerimi deviriyor ve *sinirlendiğim* için onu tersliyordum. "Sanırım bana hâlâ ihtiyacın var, bu yüzden iyi davranıyorsun," dedim. "Sadece nedenini ya da ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Sana hiç ihtiyacım olmadı."

Keskin sözler zaten kısa olan fitilimi ateşledi. "O zaman neden buradayım?" Ben de karşılık verdim.

"Çünkü seni istedim."

Aniden kararan bakışlarının altında kalbim güm güm atmaya başladı. Aramızdaki tüm şakacılık buharlaştı ve onun yerine kostümlü dansımızın olduğu gece var olan açıklanamaz suçlama geldi. Ayaklarımı sardığı sabahıtan. Ya da buraya geldiğimden beri onun büyüüne kapıldığım her an.

"Sana ailelerimizi evlilik yoluyla birleştirmenin benim fikrim olmadığını söylemiştim. Sana ve ailene *ihtiyacım* yok. Sadece arzuluyorum." Tekrar koltuğuna yaslandı ve kürdanını çiğnemeye başladı. "Seni aldım, evet. Seni gelinim olarak alma fikri bana çeşitli nedenlerden dolayı cazip geldi. Ama şimdi her şeyi başka türlü hayal edemiyorum."

NATALIA

Cristiano bir telefon görüşmesi için havuzun kenarında volta atarken, ben de şarabımdan kalanları azar azar içtim. Bardağı elime aldım. Turkuaz havuzun aydınlattığı kadeh, ruhani bir mavilikle parlıyordu. Geçirdiğim günden sonra kendimi geniş, cömert kadehte boğmak cazip geliyordu ama akıllı olmalıydım.

Saflıkla çok fazla zaman harcamıştım. Cristiano'dan beni Çorak Topraklar'a götürmek için ayrıntılı bir plan yaptığı için nefret etmişim ama her şeyi planlayan Diego'ydu. Kırk sekiz saat önce, bunun mümkün olmadığına annemin mezarı üzerine yemin edebilirdim.

Ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Bardağımı eğip beyaz sıvının bir kenarda birikmesini izlerken, Diego'nun birlikte yatmadan önce bana söylediği bir şeyi hatırladım.

Onu bizim tarafımıza çekmek için her şeyi yapmaya hazır olmalıydım. Bu sözleri tutmak istemesem bile.

Cristiano sağ olsun, Diego gibi düşünüyordum. Şimdi burada olsaydı, hikayeyi kendi lehine çevirirdi. Bize yardım etmeyi kabul etmesi için Cristiano'ya dünyaları vaat ettiğini, ama başından beri ortalık sakinleşince beni serbest bırakmayı planladığını söylerdi.

Şarap kadehini düzelttim. İki yudum daha içmeye karar verdim ama sonra duracaktım. Salyangoz, ördek, karışık salata ve peynirden sonra çakırkeyif olacağımdan şüpheliydim ama işimi şansa bırakmayacaktım. Cristiano gibi bir adamı okumak tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu.

Özellikle de *onunki bendeyken*.

Mavi peynirin üzerine bal peteği serptim, az önce yediğimiz yemekten etkilenmişim. Annemin yaptığı birinci sınıf yemekleri yeniden yapmak, Cristiano'nun beni içinde bulunduğum durumdan uzaklaştırmasının bir yolu olabilirdi ama yine de hafıza şeridinde bir gezinti hoşuma gitmişti. Onunla geçirdiğim zamana ancak bu kadar yakın olabilirdim.

Cristiano masaya geri döndü ve telefonunu gömleğinin cebine soktu. "Önümüzdeki birkaç gün için şehirden ayrılmam gerekiyor, bu yüzden bazı şeylerin üzerinden geçeceğiz."

Mamá'yla geçirdiğim gece için küstah ve suskun Cristiano'ya teşekkür etmeliydim. Teşekkür edeceğimden değil.

İşaret pamağımı tabağımdaki bal kalıntıları arasında gezdirdim. "Kurallar mı?"

"Eğer onlara böyle demek istiyorsan."

"Bana ilkinizi zaten söyledin-ölme."

Sandalyesini masadan kaydırdı ve oturdu. "Personele karşı nazik ve kibar ol. Burada olman onların suçu değil ve onlar sadece seni rahat ettirmek istiyorlar - buna Jaz da dahil."

"Jaz'la bir sorunum yok." Tabağıma üzgün bir surat çizdim, sonra parmağımdaki balı emdim. "Onun benimle bir sorunu var."

"O... koruyucu."

Ağızma nasıl baktığını ya da bir an için sözlerini nasıl kaybettiğini kaçırmadım. Diego'nun, Cristiano'nun dikkatini benim istediğim yere yönlendirmekle kastettiği buydu. "Koruyucu ...?" Yumuşakça sordum.

Nefes aldı ve gözlerini kaçırdı; bu da sırlarını dökmesi için onu büyülemeyi zorlaştırıyordu. "Beni. Ve kendini. Burada olmak istiyor, eğer kastettiğin buysa."

"Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Minnettarlık." Başını eğdi, gözleri karardı. "Ve tabii ki tazminatlar."

A duyu . huzursuzluk çalıştı onun yol aracılığıyla Ben. Öyleydi. Jaz ona bir şekilde borçlu mu? Ya da o mu Jaz'a?

"Nezaketi açık olmalı," dedi, "bu da öyle olmalı - mülkte kalacaksın."

"Bunlar sadece sen yokken geçerli kurallar mı?" diye sordum. "Ben öyle olmadığını söyleyene kadar kurallar böyle."

"Yani öngörülebilir geleceğim için bu eve mi hapsedildim?" "Doğru. Burada seni meşgul edecek çok şey var."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Oyun odası, sinema salonu, spor salonu var. Sadece personelden birine ne yemek istediğinizi söyleyin. Eğer bizde yoksa, onlar temin edeceklerdir."

Burada olmak için para alan bir personelle takılmak bana cazip gelmiyordu. Arkadaşlarımı özlemiştim. Bir gün önce doğru düzgün bir yatağım ya da sıcak bir yemeğim olacağından bile emin değilken, arkadaşlığı merak etmek garip hissettiriyordu.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını masaya vurdu. "Bir kızın isteyebileceği her şey var ve sanırım hâlâ yeterli değil. İlginizi çekerse arka tarafta meyve, sebze ve çiçek de yetiştiriyoruz."

"Annem bahçeyle uğraşmayı severdi," dedim ama elbette o bunu biliyordu. Kendi bahçeme hiç bakmamıştım ama çocukken yardım etmiştim ve ellerimi taze toprağa daldırmayalı uzun zaman olmuştu. "Bu da bir şeydir herhalde."

"Peyzajcılar bakımını yapıyor ama evle arasında kaldığın sürece sen de yardım edebilirsin."

"Kiminle konuşacağım?"

Göz kırptı. "Beni her zaman arayabilirsin."

"Sen buradayken seninle konuşmak bile istemiyorum."

"Hayır mı?" Eliyle masadan uzaklaşmasını işaret etti. "Odamıza çıkmakta özgürsün."

Bizim odamız. Benimle alay ediyordu. Ayağa kalktım ve sanki bir sonraki hareketimi benden önce biliyormuş gibi bana baktı. Belki de biliyordu. Blöfümü görmüştü. Cristiano'nun arkadaşlığı ideal değildi ama yalnız kalmaya tercih edilirdi. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, açılma olasılığı o kadar artıyordu. Onunla ve burayla ilgili öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek çok değerli olabilirdi. Bir yerlerde, bir şekilde, bu karteli bir el bombası gibi patlatacak pimi nasıl çekeceğimi bulacaktım - ya da en azından liderini.

Cristiano yapacak daha iyi işleri varken bütün bir günü benimle geçirmişti ve bunun çok sık olacağını düşünmüyordum, bu yüzden sahip olduğum zamanı değerlendirmeliydim.

Yerime oturdum. "Seninle tartışmak bir duvara bakmaktan daha teşvik edici," diye akıl yürüttüm. "Zar zor."

"Her gün kendini savunmayı öğrenmeye devam edeceksin," dedi konuşmamıza devam ederek. "Bu seni meşgul edecektir." Dilini ön dişlerinin arasında gezdirdi ve ekledi: "Ama istersen profesörlerinden birinin buraya getirilmesini de sağlayabilirim."

Çenem düştü. Bu dünyada bir kralın ne kadar güçlü olduğunu bir an bile unutamazdım. "Aman Tanrım. İnsanları *alıp* duramazsın," dedim hızla gözlerimi kırıştıtararak. "Özellikle de Amerikalı bir profesörü. Bu doğru değil, akıl almaz bir şey."

Dirseğini masaya koydu ve çenesine masaj yaptı. "I-"

"İnsanların hayatları, aileleri, hayalleri ve hedefleri var." Rüzgârda palmiye ağaçları, Kaliforniya sahilinde arkadaşlarımla bira içmek, hatta finallerden önce kütüphanede sabahlamak gibi kısacık bir hayal geçti zihnimden. Peki tüm bunlar ne anlama geliyordu? Çocukken yaşadığım hayatın aynısı. Bir gözüm omzumun üzerindeyken büyük bir evde kendimi meşgul ediyordum. Tüm bunları kaybetmek yeterince kötüydü. Şimdi de başkalarını mı riske atıyordum? "O profesör bir anne ya da baba olabilir. Yaşanan kargaşa hakkında bir fikrin var mı?"

"Tanrı aşkına, Natalia." Yüzünü ellerinin arasına alarak derin bir iç çekti. "Onu *kaçıracağımı* kastetmemiştim. Gelip sana öğretmesi *i ç i n* ona bir teklifte bulunurdum." Yukarı baktı. "Ona *ödeme yapardım*. Şu anda aldığı maaştan çok daha yüksek bir maaş. En az iki katı, ne kadar gerekiyorsa."

Önerisi karşısında ne kadar hüzünlendiğimi gizlemek için alay ettim. "Oh."

"Oh," diye yineledi. "Her şey kaba kuvvetle yapılmak zorunda değil."

"Ve eminim bir profesör senin gibi birini kapısından geri çevirirken kendini çok rahat hissedecektir."

Ağzı aşağı doğru dönerken ellerini önünde çapraz duran bacağının üzerine koydu. "Ne demek 'benim gibi biri'?"

"Bazı erkeklerin iki katı büyüklüğündesin. Herhangi biri senden korkmakta haklı olabilir."

"Korkmuyorsun."

"*Tabii ki* biliyorum."

"Pek sayılmaz ama" dedi. "Benim çevremde büyüdüğün için mi?"

Ona bir an bakakaldım, sonra çenemi kapattım. Ondan ne kadar korktuğum ya da korkmadığımı hakkında konuşmasına izin vermeyecektim. Bu onun için sadece beni etkilemenin başka bir yoluydu.

güç. Konuşmanın gidişatından hoşlanmadığım için konuşmayı değiştirdim. "Barto'nun tekrar içeri girmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Parmak eklemleri kaval kemiğinin etrafında beyazlaştı. "Max ve ben icabına bakıyoruz."

"İçeri nasıl girdiğini biliyor musun?" "Elimizde video var."

"Yani biliyorsunuz?"

Gözlerini kısmıştı. "Hâlâ gözden geçiriyoruz."

Bu bir *hayırdı* ve bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Gülümsememi gizlemek için bardağı kullanarak şarabımı yudumladım. "Evin dışında kameralar var mı?"

"Elbette ve Barto'nun küçük gösterisinden sonra, mümkün olan en kısa sürede daha fazlasını kuracağız. İçeride ve dışarıda."

"Yani sen ve adamların günün her saatinde beni izleyebileceksiniz. Asla mahremiyetim olmayacak." Çenem karıncalandı. "Sapıklar."

"Biz sapık değiliz, bu senin güvenliğin için." Burnundan nefes aldı ve elini birkaç kez esnetti. "Bir daha hiçbir erkek senin çıplak bedenine bakamayacak."

"Ya tam burada, avlunun ortasında soyunursam? Bana burada kamera olmadığını mı söylüyorsun?"

"Olmaz ama ekibim ne zaman başka tarafa bakacağını bilir zaten. Sana söz veriyorum."

"Senin sözün pek bir şey ifade etmiyor," diye belirttim.

"O zaman sizi onlardan korumanın sizin huzurunuz için olmadığını düşünün. Benim için. Eğer Max sana bakarsa, diğer gözünü de çıkaracağını biliyor."

"Neden?" Temel ihtiyaçlarım karşılandığına göre artık tüm dikkatimi karşımdaki adama verebilirdim. Kim olduğuna, onu neyin harekete geçirdiğine, onu neyin engellediğine. Bu sadece başıma gelecekleri atlatmama yardımcı olacaktı. "Bana sadece senin olduğumu söyledin ve bana dokunmadın bile. Bedenime ne olacağını neden umursuyorsun?"

"Çünkü benim olana karşı bencil ve sahipleniciyim."

"Bu ev senin ve sen onu başkalarıyla paylaşıyorsun. Dün gece kasabanın yarısını buraya davet ettin."

"Ve sen de şehrin yarısını senin bedenine davet etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Asla yapmazdı. Cristiano'nun yapamayacağı korkunç bir şey olduğunu düşünmem beni sinirlendirmişti. Belki şehre döndüğünden beri sahiplenici ve hatta korumacı davranıyordu ama bu onun yanında güvende olduğum anlamına gelmiyordu. "Buraya geldiğimde bana diğer kadınlarınız gibi davranılacağını sanmıştım."

"Hangi kadınlar? Benim başka kimsem yok," dedi ve dudaklarını ıslatarak bir gülümseme belirtisi gösterdikten sonra kayboldu. "Buradaki kadınlara nasıl davranılıyor?"

"Çalıştırılır, elden ele dolaştırılır, satılır."

Yüzünde beliren kızgınlık ifadesi bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı - hoşlanmadığı bir şeyi dürtmüştüm. Kaşlarını indirdi. "Yaşı ya da cinsiyeti ne olursa olsun kimseye bu şekilde davranmayız."

"Sadece ben o zaman. Kaç kadın sattınız?" diye sordum. "Bu yüzden mi Rusya'ya gidiyorsun?"

Gözlerini kapattı. "Sorularına zamanında cevap vereceğim, söz veriyorum. Ama beni kötüleme görevindeyken değil."

"Değilim," dedim ve parmak ucumu şarap kadehimin kenarında gezdirirken sandalyemde rahatladım. Sözümü kesmeden önce hâlâ bir yudumum vardı. "Gerçekten merak ediyorum."

"Bu iki taraflı bir konuşma değil." Gözleriyle elimi takip etti. "Artık beni dinlemiyorsun."

İçimi çektim ve samimiyetin bana *bir şeyler* kazandıracağını umarak gerçeği söyledim. "Eğer kadınlara ya da herhangi birine zarar veriyorsan, bunun bir parçası olmayacağım. Seyirci olarak bile. Peki ya çocuklar?" diye sordum. "Onları da alıyor musun?"

İçkisini sapından kaydırды, şarap bardağa vuruyordu. "Ben kimseyi almam."

"Beni aldın," diye meydan okudum. "Bu doğru değil."

"İstekli değildim ve bunu ikimiz de biliyoruz." Sesindeki kızgınlığı fark etmiştim ama işin özüne inmenin bana Cristiano hakkında önemli bir şey öğreteceğini hissediyordum, özellikle de bilmemi istemiyorsa. "Eğer bir kişiyi alırsan, diğerlerini de alırsın ve bunun silah ya da uyuşturucu gibi insan kaçakçılığından ne farkı var?"

Sesli bir şekilde nefes aldı. "Seninle evlenmek insan kaçakçılığıyla eşdeğer *değil*."

"Neden değil?" Soğukkanlılığındaki çatlaklar içimde bir heyecan yarattı ve beni teşvik etti. "Bu bir insanın hayatıyla oynamaktır."

"Bu kadar yeter," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Beni sorgulamaya ne hakkın var-"

"Doğru, mahkumların genellikle pek fazla hakkı yoktur."

Ayağa kalktı ve avuçlarını masaya vurdu. "Benim işim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve öğrenmek için de dürüst bir çaba sarf etmiyorsun. Görmek istediğinizi görüyorsunuz ve söylentileri doğrulamadan onlara inanıyorsunuz. Bu davranışına müsamaha göstermeyeceğim."

Üzerimde tehditkâr bir şekilde yükselmesine rağmen, içimde bir zafer duygusu kabardı. Nihayet dürüst bir tepki. Bu adam hakkında bana daha fazla fikir veren bir tepki. Bunun onun için hassas bir nokta olduğu gerçeği Diego'nun söylediklerini doğruluyordu.

Cristiano babasından farklı olduğuna inanacak kadar sapkındı. Kendisini hikâyesinin kahramanı olarak görüyordu.

"Tekrarlanması gerekebilecek başka bir kural," diye başladı.

"Ne söyleyeceğini zaten biliyorum." *Beni sorgulama.*

Burnunu sokma. Kendi işine bak.

Kendimi bildim bileli bunu bir şekilde duymuştum ama bu durum farklıydı. Hayatım ve geleceğim, etrafımı -ve karşımda duran adamı- içten dışa öğrenme yeteneğime bağlı olabilirdi.

Soğukkanlılığını yeniden kazanarak bir kaşını kaldırdı. "Lütfen beni aydınlatın."

"Her zamanki kartel işleri. Size ait hiçbir şeye dokunmayın, evi keşfetmeyin, kulak misafiri olmayın ya da çalışanlarla konuşmayın."

"Bunların hepsini yapabilirsin," dedi.

"Gerçekten mi?" Bakalım o yokken her birini denediğimde böyle hissedecek miydi?

"Dolaşmakta ve istediğin kişiyle konuşmakta özgürsün," dedi, "yeter ki karşıdaki kişi bu konuda rahat olsun - ki Jaz buraya geldiğin gece rahat değildi."

Parmaklarımla maddeleri işaretleyerek listeme devam ettim. "Sana meydan okuma-"

"Seni davet ediyorum."

"-ya da şişesi iki bin dolarlık likörünüzü içmeye-" Kaşları çatıldı. "Costa'nın kuralı şüphesiz."

"-ve hassas bilgileri paylaşma ya da duyduğum veya gördüğüm hiçbir şeyi tekrarlama-"

"Pekala." Yüzünden soğuk bir şey geçerken hava değişti ve başını eğerek bana doğru eğildi. "Hassas ya da değil, *hiçbir* bilgi bu duvarları terk etmez. Hiçbir bilgi. Bu bir kural değil, bir yaşam biçimi ve bunu söylemeye gerek yok sanıyordum. İstedğin kadar kulak misafiri olabilirsin çünkü anladığını biliyorum; ağzını açman ölüm fermanı olur."

Diego'ya hiçbir şey söylememiştim ama üst kattaki telefonu düşününce boğazım hâlâ düğümleniyordu. Parmaklarımı kucağımda birleştirdim ve bakışlarını tutarken onları birbirine kenetledim. "Yapmazdım."

"Ve bunların hiçbiri zaten söyleyeceğim şeyler değildi," dedi elini gömleğinin önünü düzelterek. "Her gece benim yemek masamda ve yatağımda olacaksın. Ben burada olmadığымda bile. Eğer ikisinden de yoksun olduğun bir gün gelirse, gittiğini varsayacağım."

Ona birkaç kez göz kırptım, önceki geceki sözlerini hatırladım. "Bu bir kural mı?"

"Kural *bu*, tatlı kelebek," dedi. "Eğer masamda ya da yatağımda olmazsan, gittiğini varsaymaktan başka çarem kalmaz."

"Mülkten dışarı adımımı bile atamıyorum," diye belirttim.

"Yapamazsın ve yapmamalısın iki farklı şey. Seni bir direğe zincirlemedim. Gitmek istiyorsan bir yolunu bulursun, zeki ve becerikli kırbaçlıların yaptığı gibi. Çocukluğundan beri bu özelliklerini geliştiriyorsun."

Dehşete kapıldım, kızardım. Zeki mi? Becerikli mi? Babam öyle düşünmemişti. Daha çok itaatsiz ve sinsi gibi. Ya da Diego'nun bana dediği gibi sinsi.

Cristiano bir elini yanımdaki masaya, diğerini de sandalyemin koluna koydu. Hayır, beni zincirlememişti ama bedeni beni hapsetmişti. *Kocamın* her an dönüp karısından istediğini alabileceğini hatırlatan güçlü bir çerçeve.

"Kendimi tekrar etmeme gerek olduğunu sanmıyorum," dedi, "ama kafa karışıklığı olmaması için tekrar edeceğim. Eğer sen uçup gidersen, benim korumam da gider. Maldonado'ları ya da ailene karşı kin besleyen başka kim varsa onları sevdiğin insanların üzerine salmayacağımı söyledim ama fikrimi değiştirdiğim de oldu."

Bugün fazla rahat davranmıştım. Midem korkuyla ama aynı zamanda bir tatmin duygusuyla çırpındı. *Bu* daha iyiydi. Şimdi bana beklediğim gibi davranıyordu ve bu bana Mamá'nın anılarıyla süslenmiş dört çeşit bir akşam yemeği sunmaktan daha mantıklıydı.

Tehditleri boş değildi. Onun acımasızlığını hep biliyordum. Ama nedense bana karşı kendini tutuyor gibiydi ve bu da burada geçirdiğim zamanı daha da karmaşık hale getiriyordu. Ne kadar ileri gidebileceğini *bilip bilmediğini* görmek için onu kışkırtmayı umarak, "Fikrini değiştirmek ne demek?" diye sordum.

Kansız parmak eklemlerinin masanın üzerinde kıvrılmasına bakılırsa, dürtmelerim işe yaramıştı. "Bunun üzerinde çalışalım, olur mu? Onları tavuk kümesine girmiş kuduz bir köpek gibi serbest bırakabilirim. Yaşlı horozun boynunu kırarlar -bu senin için *baba* demek- ve tavuk boku küçük Diego'yu lime lime ederler. Barto'yu kesinlikle yüksek atından indirecekler ve kasaba halkı da dahil olmak üzere babanın yanında tek kelime eden tüm erkekleri yok edeceklerdi. Belki Pilar'ı bile. Kesinlikle annenin kuzeydeki çiftliklerinde yaşayan ailesini de."

Sustum. Cristiano'nun onları bilmesi çok mantıklıydı -bir zamanlar bunu yapmak onun işiydi- ama yine de beni rahatsız etti. Babamla birlikte kartel hayatını seçtiğinden ve onları tehlikeden uzak tutmak için bağlarını kopardığından beri annemin ailesiyle hiç tanışmamıştım. Ama her zaman işin içindeydiler, gölgelerde duygusal kaldıraç görevi görüyorlardı ve bunun farkında bile değillerdi.

"Peki ya sen? Benim korumam olmadan ne yapardın?" Cristiano devam etti. "Dövüşemeyen böyle güzel bir kız... seni bulurlar. Kolayca." Parmak eklemine çenemin altında gezdirdi. "Beni birçok şeyle suçladın. Neyle suçladın? Çalışmak mı, elden ele dolaşmak mı, satmak mı? Kasabanın yarısını seni becermeye davet edeceğimden endişeleniyordun." Koyu renk gözlerini üzerimde gezdirirken havuzun serin mavisini yansıtıyordu. "Anlamalısın Natalia. Onlar

hepsini ve daha kötüsünü yapabilir. Ve asla unutma ki ben de bir parmak şıklatmasından daha azıyla yapabilirim."

Ondan korkarak koltuğuma gömülmüştüm ama dikkatim tek bir kelimeye takılınca doğruldum. "Yapabilir miydin?" diye sordum. "Yoksa yapar mıydın?"

Gözleri elbisemin straplez yakasına kaydı. Cevap vermek yerine, "Ben yokken çalışanlarıma sorun çıkarma, döndüğümde atları çıkarabiliriz," dedi.

Cristiano çizgiye kadar giderdi ama bir şey onu çizgiyi geçmekten alıkoyardı. Bana istediği gibi davranacak gücü ve eğilimi vardı ya da en azından beni o kadar korkutuyordu ki asla çizginin dışına çıkmıyordum. Ve bunu destekleyecek bir üne de sahipti. Ama yapmadı. Neden yapmadı? Burada bulunmamı insan kaçakçılığıyla eş tuttuğumda onun içinde dokunduğum o ham yer neydi?

"Atlarınız var mı?" diye sordum.

"Benimkiyle zaten tanışmıştın, hatırladın mı?"

Hayatımın aşkı içerideyken zorla bir eyere bindirilip yanan bir depodan kaçırılmamı nasıl unutabilirdim ki? Ya da durduramadığım şeylere -saçlarımdaki rüzgâra, Cristiano'nun vücudunun benimkini sarmalamasına, çöl önümüzde uzanırken toynakların sert zemine vurma sesine- boyun eğerken rahatlama ve güvenliğin o kafa karıştırıcı karışımını.

Annemle ilgili en dayanılmaz anılarım gülüşmelerimiz ve atlarımıza özgürce binişimizdi. Hiçbir şey beni ata binmenin kokusu, sesi ve *hissi* kadar o günlere geri götüremezdi. Bir daha dizginleri elime alırsam, kırık bir kalpten yere yığılacağımdan endişeleniyordum. Başka tarafa baktım. "Ata binmiyorum. Artık binmiyorum."

"O zaman ben giderken sen evde kalabilirsin."

Başımı kaldırdım ve onun parlayan gözleriyle karşılaştım. "Sen bir pisliksin."

Hâlâ kalçasından eğilmiş olan elini masadan kaldırarak başparmağı ve işaret parmağı arasında çenemi sıkıştırdı. "Henüz değil ama istersen olabilirim. Belki de kilisede adamlarımın önünde beni tokatlamamanın intikamı olarak, personeli buraya toplamalı ve bu tavrın için seni tokatlamalıyım. *İşte bu* beni bir pislik yapar."

"Yapmayacaksın,"

dedim. "Nereden biliyorsun?"

Çünkü bu çizgiyi aşmak olurdu. "Az önce bana kimsenin bana bakmasına izin vermeyeceğine dair söz verdin," diye meydan okudum, "ve bunun çıplak kıcımlı da içerdiğinden eminim. Ama belki de yanılıyordur. Belki de Alejandro'nun bir yumruk atmasına izin vermek istersin."

"Yukarı çık," dedi ben daha cümlemi bitirmeden. "Bir dolap dolusu yeni şey bulacaksın, hepsi de senin bedeninde. Tek bir giysiye bile dokunma." Sözlerinin anlamını ateşli bakışlarına bağlamama izin vermek için durakladı. "Kıyafetlerini çıkar ve beni yatakta bekle."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sesi şimdiye kadar olduğundan daha ciddi ve daha tehditkâr çıkmıştı. İkimiz de onun ne olduğunu biliyorduk ama o henüz rolüne tam olarak girmemişti. Bir tutsak, tecavüzcü ve kahramanca kısıtlamalara sahip bir canavar beni her şeyden daha fazla gergin tutmuştu.

O her neyse, onunla yüzleşmeye hazırdım. Koltuğumu masadan geriye ittim, şarabımdan son bir yudum aldım ve yukarı çıktım.

Dolabın kapısını kapattım. Her askı yemek sırasında dolmuştu; çiçekli yazlık elbiseler, boncuklu balo elbiseleri, gökkuşağının her renginden ipek bluzlar, yün pantolonlar. Tişörtler ve kot pantolonlar her rafın tepesine yığılmıştı. Bir duvarı kaplayan stiletolar, topuklu ayakkabılar, spor ayakkabılar ve sandaletler o kadar göz kamaştırıcıydı ki odağımı kaybetmemek için kendimi başka tarafa bakmaya zorlamak zorunda kaldım.

Buraya giyinme oyunu oynamaya gelmemiştim. Eş rolüne bürünmek ve ev tutmak için. Ben çok daha çirkin bir şeydim; bir dolap dolusu güzel şey bahşedilmiş ama yatağa hiçbir şeyle gönderilmemiş bir tutsaktım.

Şifonyerimin çekmeceleri saten, ipek, dantel, yapay elmas ve taraklı süslemelerle doluydu. Soyundum ve *onun* yerine bulabildiğim en itici şeyi bulmak için çekmecelerini karıştırdım.

Beni yatağında çıplak mı istiyordu? Beni kıyafetlerinden ve seçimimden soyarken gözlerimin içine bakmak zorunda kalacaktı.

Eşofmanını çektim, büzgü ipini olabildiğince sıkı düğümledim ve ona uygun siyah bir sweatshirt giydim.

Dolaptan çıkmak için döndüğümde bir anda durdum. Gelinliğim kapının arkasında zarif bir şekilde asılı duruyordu, temiz ve

Krem rengi, yastıklı, saten bir askıya sıkıştırılmıştı. Yavaşça, nefes nefese yaklaştım, sanki bir iç çekişin altında eriyip gidecekmiş gibi. Fildişi danteli ellerimde gezdirdim ve askıyı kancasından çıkarıp çevirerek arkasını inceledim. Düğme sütunu boyunca temiz bir çizgi halinde yırtılan dantel onarılmıştı ve hasar neredeyse hiç fark edilmiyordu. Çok yetenekli -ve çok hızlı- biri bunu tamir etmişti. Ama neden?

Cristiano bunun annemin elbisesi olduğunu öğrendiğinde bir parça pişmanlık duymuş olabilir miydi?

Bu düşünceyi başka bir zamana sakladım. Şu anda, onun soğuk tavrının altında gömülü olabilecek herhangi bir nezaket düşünemiyordum.

Yan odadan gelen bir sesle askıyı yerine yerleştirdim ve dolaptan çıktım.

Cristiano yatağın yanında saatinin kemerini çözdü. Kıyafetime kısa bir süre baktı, sonra tekrar aşağı indi. "Dinleme becerilerin üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi saati komodinin üzerinde takırdarken.

Yatağın benim tarafıma doğru ilerledim ve ona sırtımı dönmeden önce çarşafın arasından kaydım.

Ama birkaç saniye içinde tepemde dikiliyordu.

Gömleğinin düğmelerini açıp çıkarırken ondan kaçarak ileri doğru baktım. Gömleği çıkarırken, karın kaslarının gölgeli çıkıntılarını yakaladım.

"Bana bak."

Bunu yaparsam sinirlerimin bozulacağından korkuyordum ama elini uzattığında irkildim ve gözlerimi ona doğru kaldırırken sırt üstü döndüm.

"Beni durdurabileceğini düşündüğün ama durduramayacak şeylerin listesini çıkarayım," dedi üst çarşafı vücudumdan sıyrarak. "Eşofman altı. Regl dönemin. Diego. Baban."

Elinin tersini eşofmanın önünden aşağı doğru kaydırды. Elinin pantolonumun bağında durduğunu hissetmek için hissetmeme bile gerek yoktu.

"Seni neyin durduracağını biliyorum," dedim. "Söyle bana."

Cristiano beni test etmek istiyordu. Bu oyunu ben de oynayabilirdim. Bizi uçuruma götürebilecek tek kişi o değildi, ama beni uçuruma itecek miydi ... yoksa son saniyede geri mi çekecekti?

Bir bacağımı açık bırakırken kalbim hızla çarpıyordu. "Senin."

Bakışları uyluğumun iç tarafına yerleştirdiğim elime kaydı. "Benim neyim?" diye sordu kısık sesle.

Diego bir konuda haklıydı -Cristiano bir şekilde kendini bu dünyada insan hayatıyla oynayan diğer affedilmez insanlardan farklı olduğuna ikna etmişti. Benimkiyle oynamıştı ve bunu görmezden gelemezdi. "Baban."

Benim bedenim ısınmaya devam ederken o, sanki odaya bir soğukluk çökmüş gibi dondu. Üzerimde yükselmesine rağmen, sanki ona tepeden bakan benmişim gibi hissettim. Yüzünün üzerinden bir gölge geçti ve çenesi sertleşti, açıları camı kesecek kadar keskindi. Ama hiçbir şey kelimeler kadar derin kesemezdi. "Bir keresinde bana ne demiştin?" diye sordum. "Kimse canavar olduğunu düşünmüyor mu?"

Hızlı bir baş hareketiyle yutkundü.

Bana dokunmamıştı bile ama manyetik eli havada asılı kalmaya devam etti. Onunla buluşmak için kalçalarımı kaldırma dürtüsüne direndim. "Babanın yaptığı işi çok daha büyük bir ölçekte yürütüyorsun. Bir şekilde bunu kendine haklı gösteriyorsun ama başka kimse sana söylemeyecekse ben söyleyeceğim. Sen senin babansın."

Elini yumruk yaptı, damarları koyu renkli kolunun etrafında sarmaşıklar gibi dolanıyordu. Gözlerimin güçlü bir pazunun sağlam, kalın kaslarına gitmesine izin verdim. Öfkesi gibi patlamanın eşliğindeymiş gibi görünen *gergin* kaslar. "Yanılıyorsun."

"Öyle olduğumu sanmıyorum." Ve onun geçmişinden biri olarak, nasıl uyum sağlayabilirdim? Cristiano'nun yatağında herkes olabilirdi ama o beni seçmişti. Belki de sadece Diego için bir anlam ifade ediyordum. Ama belki de daha fazlasıydı. Benim büyümemi izlemişti. Beni onun gibi insanlardan korudu.

Uzun kirpiklerini indirdi. Babasının sözü onu korkutmak için yeterliydi, emindim. Elini açtı ve esnetti. Bacağımı açık bıraktım, geri çekilmesini bekliyordum ama gözlerinin ardındaki karanlığa teslim olması için onu baştan çıkarıyordum.

Uzun parmaklarını uzattı ve sert kumaşa dokundu. Refleks olarak bileğini kavradım. Blöfünü görmüştüm ve o da benimkini görmüştü. Bana dokunacağını fark edince içimde bir arzu ipi çekildi. Kafam büyüklüğünde eller.

İnsanların boğazına sarılmış, hem topçulara komuta etmiş hem de beni bebekken kucağına almış biri, bana coşku gibi korkunç şeyler hissettirene kadar rahatlamayacaktı. Mutluluk. Ya da daha kötüsü, bağlanma. Ya Cristiano bana kendimi o kadar iyi hissettirdiyse ve ben de korkmam *gereken bir* adamı arzulamaya ya da *ona* ihtiyaç *duymaya* başladıysam? Daha şimdiden, onu itmem gerekirken bu yeni ağrıyı dindirebilmesi için parmaklarını aşağı çekme dürtüsüne kapıldım.

Şimşek hızıyla elini çevirip bileğimi yakaladı.

Sessiz bir nefes verdim. Çaresizliğim, yeni ve derin bir boyun eğme arzusuyla birlikte aniden ortaya çıktı. Onun sıkı pençesinde olmak bacaklarımın arasındaki hafif nabızı öfkeli bir zonklamaya dönüştürdü. Fazla çaba harcamadan beni alt edebilirdi. Ve ben bunu istiyordum. Hayatıma geri döndüğünden beri kulağıma söylediği her ateşli bakış, her ölçülü dokunuş ve her kışkırtıcı, cızırtılı kelime aniden içimde doruğa ulaştı ve rahatlama talep etti.

Kalçalarımı, gözlerini tekrar kendilerine çekecek kadar kaldırdım.

Bileğimi bıraktı, tenim onun sıcaklığının kaybolmasıyla karıncalandı. Yatağın etrafında döndükten ve pantolonunun düğmelerini açıp çıkardıktan sonra yanımdaki yorganın altına tırmandı.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Dönmesini ve söz verdiği gibi içime girmesini beklerken meme uçlarım karıncalandı.

Söz mü vermişti? Bunu bir tehdit olarak söylemişti.

Ama korkmuyordum. Tahrik olmuşum ve o bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

Bu muydu yani?

Dakikalarca hiçbir şey yokmuş gibi hissettikten sonra başımı omzumun üzerinden geçirdim. Sessizlik. Sonra, bu yatakta ilk kez ona döndüm.

Sırt üstü yatmış, gözlerini tavana dikmişti ama gözleri benimkilerle buluşmak üzere kaydı.

Bütün numara buharlaştı ve alt dudağımı ısırdım. O da kendi dudağını yaladı.

Aramızdaki küçük mesafe neredeyse sıcaktan çatırdıyordu.

Ve Henüz, Cristiano bir şekilde kaldı Harika.

Sadece gibi Düğün gecemizde, bana en kötüsünü itiraf ettirdi.

istedi. Tüm bunlar, beni çıkıntıda yalnız bırakarak egemenliğini gösterebilmek içindi.

"Bunu yapmayacağını biliyordum," dedim dilimde asitle ve tekrar öne döndüm.

Birden arkamdaydı, ağzı kulağımdaydı. "Bana bir şey söyle, tatlı Natalia." Üzerime uzandı, elimi tuttu ve bel kemerimi geçip pantolonumun önünden aşağı itti. "O güzel amcığına dokunduğunda aklından hangi pislikler geçiyor? Ne gibi fanteziler kuruyorsun?"

İçimdeki keskin arzuyu gizleyemeyerek sesli bir nefes çektim. "Seni değil."

İç çamaşırımın üzerinden, klitorisime baskı uygulamak için kendi parmaklarımı kullandı. "Bunu zaten biliyorum," dedi, dokunuşunun altında ısı toplanıyordu. "Çünkü fantezilerinin en karanlık köşelerine gitmek için izne ihtiyacın var. Sana bunu verebilirim."

Elimi orada tuttu ama hareket etmedi. Zihnimin namlusunu kazımamı istiyordu ve bunu kendi başıma yapmayacağımı biliyordu. Sadece düşüncesi, dudaklarından dökülen amcığı duymak bile midemi keleklerle doldurdu. Bu hissi kovaladım, kalçalarımı avucuma doğru ittim ve bir mutluluk şeridiyle ödüllendirildim.

"Benim tarafımdan becerilmek seni korkutmuyor. Sadece zevk alacağından korkuyorsun. Ve daha sonra bunu isteyebileceğinden. Ve *bunu istemeye* karşı koyamayacağından." Bir sonraki hamlemi karşıladı ve elimi bacaklarımın arasında zonklayan düğüme bastırdı. Bunun verdiği heyecanla iniltimi bastırmak için dudağımı ısırđım. "İşte bu yüzden kendine karım demiyorsun. Esirimi oynamak daha kolay. Zihninin mahremiyetinde bu yolu takip et. Yapmanı istiyorum. Bakalım boşalman ne kadar sürecek."

Daha önce onunla bulduğum o nadir ve gizemli güven duygusuna kapıldım. Onunla bundan daha tehlikeli durumlara düşmüştüm ve o bana zarar vermemişti. Yapmayacağını biliyordum. Şimdi bu içgüdüye güveniyor, gözlerimi kapatıyor ve kendimi zevkin sıkılaştırıcı pençesine bırakıyordum. Cristiano'nun beni ters çevirip yatağı bastırmasının nasıl bir his olacağını merak edip etmediğimi kimse bilemezdi. Kimse, o bile, ellerime karşı gıcırdadığımı bilmiyordu.

Ona açılmayı hayal ederken. Her açıdan yanlış olmasına rağmen beni nasıl tamamen ve acımasızca dolduracağını.

"Seni henüz içime almadığım için hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyorum ama alacağım." Kalçaları arka tarafıma bastırdı ve bu sefer inlememi tutamadım. Ereksiyonunun büyüklüğü ve sağlamlığı korkutucuydu ama şaşırtıcı değildi; beni hazırlıksız yakalayan şey, içimde onu kabul etmeye yönelik ilkel, istenmeyen bir ihtiyaca nasıl cevap verdiğiydi. "Beni üç deliğinin her birine alacaksın," diye devam etti, kalçalarını kıcıma doğru itti, böylece elimle siki arasında sıkışıp kaldım. "Deliklerinin herhangi birine ait olması hoşuma gidiyor- ama değiller. Onlar sana ait. Karıma aitler. Bu beni son derece memnun ediyor."

Uyarılmışlığım yeni zirvelere ulaşırken kendimden hiç duymadığım çirkin ve gırtlaktan gelen bir sesle inledim. Eğer Cristiano bedenimi bir mülk olarak görüyorsa, bu hiçbir parçamın sınır dışı olmadığı anlamına geliyordu. O ham anda, bildiklerimden çok bilmediklerim beni tahrik ediyordu. Onu sadece üstümde düşünmüştüm, beni parçalayabileceğini - beni mahvedebileceği diğer tüm yolları değil. İçime mutluluk verici bir his yayıldı, baştan çıkarması yavaş ve artan olduğu kadar hızlı ve acımasızdı.

"Seni kirlettiğimi duymak nasıl bir his Natalia?" diye kulağıma nefes verdi.

"Bana Natasha de," dedim, gece kulübünde kullandığı ismi. Natalia onun geçmişiydi, geliniydi, geleceğiydi ama Natasha sadece oynucağıydı. Beni bu şekilde düşünmek ikimiz için de daha kolay olurdu.

Ama o, "Hayır, *Natalia*." dedi. Elimi daha sıkı kavradı ve birlikte hareket ederken parmaklarım klitorisimi okşadı. "Amin ve kıcın bana uyacak şekilde esneyecek ve ben boğazından aşağı patlayana kadar beni özensiz emen senin tatlı, sarkık dudakların olacak."

Vücudum yaklaşan bir patlamayla sarsıldı, sıcak ve küfürlü ağzı doruk noktamı ulaşılabilir bir yere koydu.

Klitorisimin üzerindeki tatlı, titreşimli baskıyı kaldırdı ve işaret parmağıyla benimkini iç çamaşırımın kasıklarına doğru kaydırды. Bacaklarımin arasındaki ağırlığı özlediğim ve ne kadar ıslak olduğumu görünce şaşırdığım için nefesimi içime çektim.

"Sanırım iç çamaşırını baştan aşağı ıslatan ilk erkek benim." İki elini de çekti ve nemli parmağını emmek için ağzına götürdü. "Mmm. Cennetin ilk tadı. Öyle derin bir susuzluğa ilham vereceğini hayal ediyorum ki, her gün senden içmek bile onu tatmin etmeyecek." Göğsü sırtıma doğru gürlledi. "Acaba senin gibi bir melek şeytandan içtiğinde de aynı şey geçerli olacak mı?" diye düşündü, sanki bir menüyü inceleyip öğle yemeği siparişine karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Bunu arzulayacak mısın? Yoksa bunu sadece beni memnun etmek için mi yapacaksın?"

Damarlarımda dolaşan kanla birlikte adrenalin de içimde zonkluyordu. "Yoksa tükürecek miyim?"

Uğursuz bir kıkırdamayla cevap verdi. "Sadece ağzından içebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Kendimi tüm deliklerine dökeceğim ve bedenim vermem gereken son damlayı içene kadar durmayacağım. Ta ki baştan sona benim olana kadar."

Sadece onun sözleriyle bile orgazm olacaktım. Buna *ihtiyacım vardı*. Karnımın derinliklerinde kök salmış olan ağrı daha fazlası için haykırıyordu. Elimini tekrar pantolonuma sokmaya çalıştım ama elimi yatağa indirdi ve gözlerimin önünde şilteye bastırdı. "Son kural," dedi kulağıma. "Senin orgazmların benim. Sen isteyene kadar boşalmayacaksın. Ben sikimi içine sokup sana söyleyene kadar."

Bastırılmış hayal kırıklığının ürpertileri içimi titretirken yuvarlanarak uzaklaştı. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ne diyebilirdim ki? Bunu istemeye istekli miydim? Onun istediği de buydu. Ve hiç şüphem yoktu - bir kez istediğimde, beni yalvartacaktı.

Nefes alıp vermesi birkaç dakika içinde düzleşti ve sanki hiçbir şey olmamış gibi uykuya daldı, beni tamamen uyanık ve düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Titreşen ihtiyacımla baş başa, serbest bırakılma özlemim o kadar acı vericiydi ki, neredeyse yıkılıp istemiş olmayı dileyecektim.

Kendi yıkımım için yalvardığımı.

NATALIA

Ağustos böceklerinin şarkıları ağır havayı titreştiriyordu. Kuru çimlerin üzerinde dururken şakaklarımdan ve göğüslerimin altından ter damlıyor, Alejandro dövüş sırasında dengenin önemini anlatırken onun duruşunu taklit etmeye çalışıyordum.

Cristiano ile yaptığım savunma dersleri ne kadar korkutucu ve heyecan vericiyse, Alejandro ile yaptıklarım da o kadar esnemeye değirdi. Göze bu kadar kolay görüldüğü için şanslıydı, çünkü monoton bir ses tonuyla konuşuyordu. Ve bana asla çok yaklaşmadı.

Cristiano öylesine bir oyalama ustasıydı ki, birkaç gece önce şehirden ayrılacağı ve ondan bir nebze olsun kurtulacağım için rahatlamayı unutmuştum. Günlerdir çoğunlukla havuz kenarında kitap okuyor, televizyon ya da film izliyor ve bir şeyler atıştırıyordum.

Cristiano'nun sürüsündekiler dışında Çorak Topraklar'ın duvarları içinde tek bir araba bile görmemiş olmama rağmen hava yoğun, kirli ve kirliydi sanki. Gökyüzünde bir rahatlama ihtiyacı ağır basıyordu. Her şey ıssız görünüyordu, sanki yıllardır yağmur yağmamış gibiydi, az önce yağmış olsa bile.

Kramp giren tarafıma masaj yaptım. Regl dönemim yeni başlamıştı ve her ne kadar şişmiş ve iğrenç olsam da Cristiano beni ağrılı bıraktığından beri her şey beni tahrik ediyor gibiydi.

Kendi parmaklarımı bana karşı kullanmasını ya da beni mahrum bıraktığı orgazmı düşünmemeye çalıştıkça daha da ateşleniyordum. Bu huzursuz zonklama beni teşvik etti ve hormonlarım çıldırdıkça, her gün Cristiano'nun geri dönmesini ve başladığı işi bitirmesini *diledim*. Bacaklarımdan arasına sert bir dokunuş bana her türlü şeyi ilham etmişti, ama ertesi gün duşta bunu tekrarlamaya çalıştığımda

Sabah, sadece iki vücut parçasının birbirine dokunması gibi hissettirmişti. Ateş yoktu, zevkin eşiğine kolay bir yürüyüş yoktu.

Cristiano orgazmlarım üzerinde sahiplik talep etmişti ve bedenimin buna bu kadar kolay boyun eğmesi beni utandırmıştı.

"Natalia?" Alejandro elleri havada duraklayarak sordu. "Dikkatini veriyor musun? Arka ayağını biraz içeri doğru ayarla."

"Bacaklarımı istediğin gibi düzenlersen bu çok daha hızlı olur," dedim.

Ya yüzü kızardı ya da güneş yanığı olmaya başladı. Gözlerini kaçırdı ve karaciğerimi olası bir darbeden nasıl koruyacağımı anlatmaya devam etti.

Alejandro sıcağa rağmen uzun kollu bir gömlek giymişti ve bunun nedeninin yakasından görünen kabarık, pembe deri olup olmadığını merak ettim. Yara izlerini ilk kez kilisede Cristiano'nun benimle evlenmesini izlerken fark etmiştim. "Çok seksi görünüyorsun," dedim ona.

"Oldukça nemli," diye onayladı. "Sanırım yine bir fırtına bizi bekliyor."

Bu evdeki herkesin, bu duvarların içindeki gizemi bir araya getirmeye yardımcı olabilecek bir hikâyesi vardı. Şef bana yeterince kibarca hizmet etmişti ve Jaz evin içinde bana gönülsüzce yardım etmişti ama kimse benimle konuşmak istemiyordu.

Alejandro'nun yara izleri onun hikâyesini en iyi şekilde anlatabilirdi. "Neden tişörtünü çıkarmıyorsun?"

"Ay." Gözlerini büyüttü. "Kocanla tanıştın mı?"

"Bazen merak ediyorum," dedim kendi kendime. "Ama ne demek istiyorsun?"

"Boynumu kırardı. Cristiano kıskanç bir piç oldu."

Şok olmuş bir şekilde öksürerek güldüm. Patronunun yüzüne karşı ona piç der miydi? İlk kez aklıma bir düşünce geldi, belki de derdi. Belki de gerçekten *arkadaştlar*. Bu durumun Cristiano ve çalışanları arasındaki rahatlığı, benim uydurduğum hikâyeden çok daha iyi açıkladığını kabul etmekten nefret ediyordum - Alejandro'nun ve diğerlerinin sadakati ve saygısı onlara zorla kabul ettirilmişti.

"Belki de Eduardo seni göbeği ve topallığıyla eğitiyor olsaydı." Alejandro kıs kıs güldü. "Ama ben de kendi payıma düşen kadın

hayranları var ve Cristiano bunu biliyor."

Beklenmedik özgüvenine güldüm. "Sen de en az onun kadar alçakgönüllüsün."

"Övünmüyorum, sadece gerçeği söylüyorum."

Yara izlerinin kenarlarına bakarken bir yanağımın içini ısırarak gülümsedim. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Um." Kulağının arkasını kaşıdı. Belki ileriye dönüktü ve beni ilgilendirmiyordu ama diğerlerinin aksine gerçekten arkadaşça davranıyordu. "Çocukluğumdan beri var. Yetimdim ve pek de mutlu değildim."

"Özür dilerim," dedim. "Koruyucu ailenizden mi?"

"Bir yetimhanenin bakıcıları. Başlangıçta yeterince misafirperver görünüyorlardı ama görünüş aldatıcıdır Natalia."

Bunu bilgelik verir gibi söylemişti. Bunu söylemesine bile şaşırmıştım. Cristiano personele soru sorabileceğimi söylemiş olsa da, Cristiano'nun çoğu konuda bir tür moratoryum uyguladığını varsaymıştım. "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Tijuana yakınlarında büyüdüm." Terli şakağını omzuyla sildi. "Kaçacak yaşa geldiğimde, geçimimi sağlamak için gidebileceğim her yere gittim. On dokuz yaşımdayken Bolıvy'a'da Cristiano ile tanıştım ve tabiri caizse beni kanatları altına aldı."

"Nasıl?" diye sordum. "Nasıl?" diye sordum. "Orada mı yaşıyordu?"

"Hayır, orada bir iş kurmaya çalışıyordu." "Ne işi?"

"Calavera karteli," dedi sanki çok açkımış gibi. "O zamanlar küçük bir operasyondı ama başka bir şeyim yoktu, ben de davaya katıldım."

Dava. Elbette, eğer iş anlaşmalarından kazandıkları servetin değerli bir hareket olduğunu düşünüyorsa. "Yani onun için mi çalıştın?"

Alejandro omuz silkti. "Cristiano hikâyemi öğrenince dövüşüp dövüşemeyeceğimi sordu. Resmi olarak hiç eğitim almamıştım ama sokakta birçok hareket öğrenmiştim. Onu tanıdıktan sonra sadece bir hafta içinde beni benim gibi başkalarıyla tanıştırdı. Aileye dönüşecek arkadaşlarla."

Onun gibi başkalarıyla. Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerledi. Cristiano'nun Bolivya'daki "küçük operasyonu" kayıp ve çaresizleri kendi seçtikleri bir hayata mı yoksa köleliğe mi yönlendirmektir? "Diğer yetimleri mi kastediyorsun?" Cristiano'yu kılık değiştirmiş bir tür kurtarıcı olarak hayal ederek sordum, babamın çocukları çiftliğe getirdiği gibi işçi arıyordu.

"Hayır, sadece onları kastetmiyorum." Ellerini gökyüzüne doğru uzattı ve karın kaslarının bir kısmını ortaya çıkardı. "Esnememin bir sakıncası var mı? Eklemlerim sertleşti, bu yüzden bu gece yağmur yağacağından eminim." Devam etmesi için elimle işaret ettim. Konuşmayı sürdürmek için neye ihtiyacı varsa. "Max, Eduardo, Jaz, Daniel, Solomon, Fisker'dan bahsediyordum, bilirsin işte. Diğerleri."

Tepic'in bahsettiği uyumsuzlar. Yine de Alejandro'nun yüzüne karşı böyle diyemezdin. Yeni, ultra şık performans spor ayakkabılarının burnunu çimlere vurdum. "Anlamıyorum."

"Kimsesi olmayan bizler." Ellerini birleştirdi ve bir tarafa eğilmeden önce avuçlarını yukarı çevirdi. "Toplum bizi bir kenara attı ve unuttu. Ailelerimiz bizi dışladı ya da sattı." Alın kaşlarını çatarak kırıştı. "Cristiano bunu sana açıklamadı mı?"

"Hayır..." Alejandro'nun konuşmayı kesmesini istemiyordum ama midemde bir çukur oluşmuştu. Söylememesi gereken şeyleri söylediği için başı belaya girer miydi? "Bu konuda konuşmamızdan hoşlanacağından bile emin değilim."

Alejandro diğer tarafa doğru uzanarak, "Hiç konuşmayın demedim," dedi. "Cristiano konumu gereği ketumdur ama duvarların içinde sandığınızdan daha açık bir kitap gibidir."

"Şaka yapıyorsun," diye kestirip attım. "Hayır, *senyora*."

"Bana böyle hitap etme," dedim. "Kendimi yaşlı hissettiriyor. Daha yirmi yaşımdayım."

"Bu Mayıs ol, ama sen evli Şimdi, ve Hayır daha uzun a

señorita."

"Bir kitabın açık olması hikâyeyi doğru yapmaz. Neyin gerçek neyin kurgu olduğunu bilmiyorum. Cristiano düşmanın nişanlısıyla evlendi," diye belirttim.

"Biliyorum. Ben de oradaydım."

"Öyleyse neden bana bir şey anlatsın ya da tüm bunları öğrenmeme izin versin ki? Bana hiç güvenmiyor."

"Bahse girerim seni oldukça uzağa fırlatabilir. Ona kartel hakkında bir şeyler sormayı denedin mi?"

"Biraz. Çürük balık ve salyangoz olayı gibi bazı söylentileri açıkladı."

Alejandro cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sadece gözlerini kırptırdı. "Ha?"

"Boş ver. Açıklamadığı diğer şeyler var ve eminim ki sordum ..."
Sormamış mıydım? Ticaret konusu açıldığında Cristiano'nun sigortası çabuk atmıştı. Beni kulaktan dolma bilgilere inanmakla, hikâyenin her iki tarafını da dinlememekle suçlamış, bazı uygulamalarını inkâr etmiş ama bana bir açıklama getirmemişti.

"Yine de ne hakkında olduğumuzu sordun mu?" Alejandro başını eğerek sordu. "Ne yaptığımızı?"

"Yeterince biliyorum. Silah ticareti yapıyorsunuz, kadın ve çocuk ticareti yapıyorsunuz."

"Ne?" diye sordu, sanki onu itmişim gibi benden uzaklaştı. Onun bu sert tepkisiyle bir kez daha burada tam olarak ne olduğunu merak ettim.

"Ne? Yanılıyor muyum?" Bana bu hayatı dayatmışken Cristiano'nun en kötüsünü düşünmek yanlış mıydı? *Hayır*. Cristiano'nun içinde bir parça namus olsa bile, bu onu namuslu yapmazdı. "Sizin yaptığınız bu değil mi? Bana yaptığınız bu değil mi?"

Alejandro'nun çenesi gevşedi. "Böyle mi ... böyle mi hissediyorsun?"

Kaşlarımı kaldırarak kollarımı kavuşturdum. "Neden hissetmeyeyim ki? Düğünde sen de vardın. Gördün."

Şakağından aşağı ter damlarken kaşları birbirine yaklaştı. Terini koluyla sildi ve başını sallayarak yüzünü başka tarafa çevirdi. "Tanrım, Natalia. . . Demek istediğim, tüm bunları ona gerçekten sormalısın. Burada ne yaptığımızı açıklayana kadar onu rahat bırakma."

"Az önce konuşmaya iznimiz olduğunu söyledin."

"Evet," dedi. "Ama bunu açıklamak bana düşmez. Cristiano döndüğünde, duyduklarını bir kenara bırakmayı dene ve

açık fikirli bir şekilde gidin."

"Kendi isteğim dışında burada olduğum gerçeğini değiştirecek mi?" Bir cevap beklemiyordum ama Alejandro'nun olayları benim açımdan görmesini istiyordum. İçimi çektim. "Açık fikirli olmakta zorlanıyorsam beni bağışlayın."

Alejandro yere baktı, rahatsız görünüyordu. "Anlıyorum, gerçekten. Ama eğer *deneyebilirsen*..."

"Bunun Cristiano'nun güç ve kontrol ihtiyacından başka bir şeyle ilgili olduğunu düşünüyorsan," dedim, "kafanı kontrol ettirmen gerek."

"Var," dedi, ayakkabı bağını bağlamak için çömeldi ve sonra yukarı baktı. "Yani, ilk kısmı... kafa kontrolü değil. Cristiano bir kontrol manyağı. O alanda yaşamaya ihtiyacı var - sayamayacağım kadar çok insan için bir sağlayıcı ve yol gösterici. Bazen yıkıcı olabiliyor. Ama bazı durumlarda hayat kurtarabilir."

"Yıkıcı," diye tekrarladım kaşlarımı çatarak. "Burada olmak için nelerden vazgeçtiğimi biliyor musun? Başka birini *sevdim*. Onunla bir geleceğim vardı-"

"Diego bir bok parçası."

Ağzım açık kaldı. Refleksim hakareti engellemek, evleneceğim adamı savunmaktı ama onun adını duymak bile içimde bir ateş yaktı, eskiden olduğu gibi değil. Diego korkunç, affedilemez şeyler yapmıştı ama bunun bununla hiçbir ilgisi yoktu. "Mesele şu ki, şimdi buradayım, günlerimi benim olmayan ve asla da olmayacak olan bir evde dolaşarak geçiriyorum. 'Kocam' da dahil olmak üzere herhangi biri bana zarar vermeye kalkarsa diye kendimi nasıl savunacağımı öğreniyorum."

Alejandro yavaşça ayağa kalktı, kaşları çatılmıştı. "O sana zarar vermez, asla."

"Çoktan verdi bile."

"Nasıl?" diye sordu. "Cristiano sana elini sürdüyse bana hemen söyle. Onu öldürürdüm. Biraz kaba saba biri olabilir ama çaba gösteriyor."

Sesindeki sertlik karşısında şaşkına dönmüş bir halde alay ettim. *Bu* çaba göstermek miydi? Cristiano tam da bu noktada boğazıma bıçak dayamıştı. Çocukken kafama bir silah doğrultmuş ve beni kendi başımın çaresine bakmam için karanlıkta bırakmıştı. Bir hafta önce, bir depo yangınında neredeyse beni öldürüyordu.

Ama sonra beni yanan binadan çıkarmış ve sarmıştı.

Onunla iki gecedir yalnız olmamıza rağmen, ellerinin üzerimde olmasından sadece uyarılma ve talepkâr bir ihtiyaç doğmuştu. Yani, hayır. Belki bana herhangi bir fiziksel şiddet ya da güç uygulamamıştı ama yine de.

"Duygusal olarak demek istemiştım," dedim.

"Bunun için üzgünüm," dedi Alejandro. "Fiziksel ve duygusal istismara maruz kaldım ve farklı şekillerde eşit derecede acı veriyorlar."

Dengeli konuşuyordu ama geçmişinin acısı yine de ortaya çıkıyordu. Birdenbire benim durumum o kadar da ağır görünmemeye başladı. "Özür dilerim."

Omuz silkerek eve doğru başını salladı. "Gel hadi. Bunu yarın geri alabiliriz. Cristiano sana mahzeni göstermemi istiyor."

"Şarap mahzeni mi?" diye sordum. "Neden?"

Ağzının bir tarafı kıvrıldı ve yanağında derin bir çukur oluştu. "Panik odasına açılıyor. Eğer alarmın çaldığını duyarsan, oraya gidersin."

Ona göz kırptım. "Bu ev ne kadar büyük?"

"Bir Kingpin için tasarlandı," dedi Alejandro. "Ve bir kralın, işler sarpa sardığında gidebileceği bir yere ihtiyacı vardır."

"O zaman neden arazide tüneller yok?" Babam evinde tünel yaptırdığı için sordum.

Alejandro bir kaşını kaldırdı. "Olmadığını kim söyledi?"

Sonunda birinin bana normal davranması içimi rahatlatmıştı. Jaz bana katlanamıyor gibiydi. Düğündeki diğer gardiyan Eduardo'nun yüzünde bir dövme vardı ve büyük ölçüde yaklaşılmaz görünüyordu ve personelin geri kalanı mesafelerini korumuştı.

Alejandro ve ben yan yana geri yürüdük. "Evli misin?" diye sordum.

Güldü. "Hayır. Bu hayatta kadınlarla tanışmak kolay değil."

"İstiyor musun?"

Ensesini kaşıdı. "Evet. Ama Tanrı'ya bir aile için defalarca dua ettim ve bana bir tane verdi. *Bu* aileyi. Benim bağlılığım her zaman Calavera ve Cristiano'ya olacaktır."

Bu kadar zalim birinin nasıl olup da bu kadar çok insandan sadakat görebildiğini anlamıyordum ama Alejandro bunun kanıtı gibi görünüyordu

mümkündü. Samimi bir havası vardı ve kötü bir durumda olmadığını söylediğinde ona inandım.

Alejandro'yu eve kadar takip ettim ve henüz görmediğim çok arabalı garaja girdim. Çamura bulanmış lastikleriyle bir Jeep'in, şık, siyah bir Mercedes-Benz G-Serisi'nin ve devasa bir Ford F-150'nin yanından geçtik ve bunlar sadece garajın ilk bölümündeydi. "Bir adamın kaç arabaya ihtiyacı olur ki?" diye sordum.

"Bunlar kartelin kullanımı için ve biz bu şekilde girip çıkıyoruz. Binanın dışında iyi arabaları sakladığımız başka bir garajımız daha var. McLaren'ler, Audiler, vesaire."

Aldıkları risklerin karşılığında *bazı* ganimetler olmalı diye düşündüm. Alejandro bir merdivene açılan kapıyı açtı ve ışığı yaktı. "Seninle aşağıda buluşuruz," dedi çift yönlü telsizini çıkararak. "Adamlardan birine bunu bir tatbikat gibi yaptıracağım ki gerçekçi olsun. Kimse korkmasın diye personele haber vereceğim."

"Hangi alarmin oraya inmek anlamına geldiğini nasıl bileceğim?" "Sadece bir tane var," dedi. "Güven bana, anlayacaksın."

Merdivenlerden mahzene indim. Duvarlarda şarap şişeleri yığınları sıralanmıştı, bazıları sıcak bir parıltı yayan buzdolaplarındaki camların arkasındaydı. Panik odasına açılıyor olması gereken çelik bir kapıya ulaşana kadar odanın çevresinde yürüdüm. Kolu denedim ve açık olduğunu görünce şaşırdım.

Karanlığa adım attım ve bir düğmeyi denedim. Floresan ışıklar tepemde hayat buluyordu. Büyük beton kutunun temiz, gri zeminleri, pencereleli bir ofisi ve birden fazla kapısı vardı. Endüstriyel çamaşır makineleri ve kurutucular bir duvara yaslanmıştı. Kutular ve kasalar bir sıra bisikletin yanına yığılmıştı. Kesinlikle panik odası değildi ama yine de izin verildiğinden emin olduğum bir yer de değildi.

Omzumun üzerinden bakıp içeri girdim, temizlik malzemeleri ve ekipmanlarla dolu büyük bir dolaba baktım. Tam ilerlemek üzereydim ki, neredeyse tavana kadar yığılmış, numaralarına göre ayrılmış ve işaretlenmiş şeffaf kadın spor ayakkabı ve sandalet kutularını fark ettim. Başka bir köşeye yığılmış daha küçük küvetlerin içinde ne olduğunu görmek için ışığı yaktım.

Gözlerim önümdekilere alışırken çenem karıncalandı. Çeşitli boy ve renklerde sütyen ve iç çamaşırları.

Ne oluyor lan?

Başka bir kapıya doğru ilerledim. Bu kapı Cristiano'nun yatak odası kadar büyük başka bir odaya açılıyordu. Metal raflar, bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla katlanmış pantolon, tişört ve kazakla doluydu. Daha da garibi, bir kot pantolonu elime aldığımda sadece kadın ve çocuk kıyafetleri olduğunu fark ettim.

Diş fırçaları, diş macunları, saç fırçaları ve diğer tuvalet malzemeleri için İspanyolca etiketlenmiş sayısız kutu vardı. Ortada, uzun metal bir masanın üzerinde, seyahat boyu banyo malzemeleri bir tür montaj hattı gibi gruplandırılmıştı. En sonda ise şampuan ve saç kreminden pamuk toplarına ve aspirin şişelerine kadar her şeyle dolu plastik fermuarlı poşet kutuları vardı. Seyahat için hazırladığım tuvalet çantaları gibi.

Hiç mantıklı gelmedi. Ceset parçalarından oluşan bir müze bulmayı bekliyordum.

-Hâlâ da öyle ama burası daha çok bir eczaneye benziyordu.

Uyuşturucu. Aklıma geldi. İnsanlar her türlü yaratıcı yolla uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu. Bir tüp diş macunu aldım, mührünü kırdım ve biraz sıktım. Kokladım ve tadına baktım ama şüpheli bir şey yoktu.

Plastik bir diş fırçasını kırdım, yarı yarıya kokain gibi bir şeyin dökülmesini bekliyordum. Ama anlayabildiğim kadarıyla sıradan bir diş fırçasıydı. Hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmış bir halde, araştırmamın kanıtlarını bir çöp kutusuna attım ve odadan çıktım, bu sefer içinde patlıcan karışımı, kuruyemiş ve kuru meyve gibi paketlenmiş yiyecekler olan başka kutulara göz attım.

Burası insan ticareti yaptığı kadın ve çocuklar için bir tür işleme merkezi miydi? Eğer öyleyse, neredeydiler? Elbette onları Çorak Topraklar'da başka bir yerde tutuyordu... ama o zaman neden bir tane bile görmemiştim?

Gitmek için döndüm ve bir duvarın yarısını kaplayan beyaz tahtayla yüz yüze geldim. Dört bölüme ayrılmıştı: *Kayıp, Kaçırılan, Bulunan ve Belmonte-Ruiz.*

Gözlerim her bölümün altında tahtaya bantlanmış sayısız kadın ve çocuk fotoğrafının üzerinde gezinirken bir elimle ağzımı kapattım. Resimlerin altında isimler yazılıydı, ancak her sütunda ayrıca *Fotoğraf yok* başlıklı bir alt bölüm vardı.

Tahtaya bantlanmış birkaç zımbalı sayfanın çıktısını aldım. Her sayfayı küçük resimler dolduruyordu. Bazı yüzlerin üzeri kırmızıyla çizilmişti.

Bir kapı çarptı ve dosyayı yere düşürdüm. Merdivenlerden gelen ayak sesleri kalbimin hızla çarpmasına neden olarak beni mahzene geri döndürdü.

Alejandro basamakları koşarak indi ve merdivenin dibinde kısa bir süre durdu. Gözleri başımdan ayak parmaklarıma doğru kaydı.

O biliyordu.

Elbette her yerde kameralar vardı ve buna burası da dahildi. Biri beni gözetlerken görmüştü.

Alejandro arkadaşımıydı, değil mi? Başını eğdiğinde ağzım bir çöl gibi kurudu. Belki güneş bulutların arasından görünüyordu. Belki sıcaklığı davetkârdı. Ama bu sizi kavurmayacağı anlamına da gelmiyordu.

Alejandro bir adım öne çıkarken ben bir adım geri attım.

Ve ağzı dostça bir sırıtışa dönüştü. "Paniğe hazır mısınız?"

CRISTIANO

Varlığımdan tamamen habersiz, nefis karım Kara Orman pastasının ısırlıkları arasında çatalının maşasını yalarken geniş yemek odamın kapısına **yaslandım**. Koyu renk saçları omuzlarının ve kollarının etrafında kıvrılmış, ölmekte olan siyah kökler gibi onu çevreliyordu.

Birkaç gün geçmişti ama ona olan arzum yatağıımızdaki kadar sıcaktı. Onun yanındayken duygularımın mantığımın önüne geçtiğini hissedebiliyordum. Bunu nasıl durdurabilirdim? Ve neden?

Çünkü bağılılıklar tehlikeliydi. İnsanları kör ediyorlardı. Bizi açığa çıkardılar. Bize zarar verirler. Bu dersi erken öğrenmişim. Ve şimdi, yeniden öğrenmişim. Natalia'ya güvenmek istiyordum ama henüz güvenemiyordum. Ondan istediğimi almak için aynısını vermem gerektiğini düşünmüştüm. Gerçeği konuşmak için güvenli bir alan. Yeminlerimizi ettikten sonra ondan istediğim ilk şey buydu, dürüstlük.

Peki ya güvenlik sistemimin ben yokken Natalia'nın eşyaları arasında izinsiz bir telefonun sinyalinin almasına verdiğim dürüst tepki?

Karıma kime hesap verdiğini ve olması gerekenden çok daha nazik ve cömert bir koca olduğumu hatırlatmak için derinlerde yatan bir ihtiyaç duyuyordum.

Natalia Cruz-Natalia de la Rosa- ele avuca sığmaz biriydi. Ve o bir problemdi. Sadece telefona sahip olarak bile güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı, neden olabileceği tüm sistem ihlallerinden bahsetmiyorum bile.

Ama asıl sorun Natalia'nın beni en çok korktuğum kişiyle, kendimle karşı karşıya getirmesiydi. Onunla tamamen bencil nedenlerle evlenmişim. Ona yapmak istediğim şeyler, karşı durduğum her şeydi. Nefret ettiğim her şey. Üstesinden geldiğim geçmişimin bir parçasıydı.

Bir kuralım olduğu için kendimle gurur duyuyordum. Onun için bunu çiğnedim.

Bundan daha ileri gidebilir miydim? Geçen gece ona karşı koymuştum ama zar zor. Sabrımın zayıf bir ipliğe bağı olduğunu biliyordu ve ipi çekiştirmek ona hiçbir tepki vermeyince ipi çekti.

Doğru olan onu serbest bırakmaktı ama onu benim olarak düşünmeme izin verdiğim anda bunun mümkün olmadığını anlamıştım.

Onu elimde tutmak son birkaç yılda başardığım her şeyi iptal mi ediyordu?

Onu kirletme dürtüm yardım ettiğim kişileri zayıflatıyor muydu?

Onun korkusu beni hem heyecanlandırıyor hem de sakinleştiriyordu. Gözyaşlarını toplamak ve yatıştırmak benim işimdi. Kukusu harap etmek ve tapmak için benimdi. Yalayacak, keşfedecek ve sikecektim. Hepsi zamanında. Ama bunu şimdi yapmak istemem beni ne yapıyordu? Onu ilk etapta almış olmam ve gitmesine izin vermemem?

Asla yola gelmeyebilirdi. Sabırlı bir adam değildim. Artık hiçbir şeyi beklemiyordum. Alırdım. Ona karşı öz disiplinim sarsılırsa, bundan zevk alacağımdan ve bu da beni alaşağı etmeye çalıştığım kişiler kadar kötü yapacağından endişeleniyordum.

Bu beni babam yapardı.

Ama bu bilgi bile çekip gitmem için yeterli değildi.

Yemek odasına doğru yürüdüm, adımlarımı susturmak için halının üzerinde durdum. Sırtına ulaştığımda ellerimi boynuna doladım.

Sandalyesinde dondu kaldı. *Yanlış tepki, küçük kız.*

Bir süre sonra başını sonuna kadar arkaya eğdi ve gözlerimle baş aşağı buluştu.

"Alejo'yla antrenman yapmıyor muydun?" diye sordum. "Çok fazla konuşuyor."

Beklenmedik cevap karşısında neredeyse gülecektim ama soğukkanlılığımı korumayı başardım. Onun güvenliği bir oyun değildi. "Affedersiniz?"

"Çalışmama izin vermiyor." Yutkunurken boğazı avuçlarıma doğru daraldı. İnce sütunun etrafındaki tutuşumu sıkılaştırmaktan kaçındım ve odağımı çikolatalı kremaya kaydırdım.

Ağzının her bir köşesi. "Sanırım bana dokunmaktan korkuyor," diye ekledi.

"O zaman sandığımdan daha zeki biri." Öpmek için ağzımı alnına doğru indirdim. Daha fazlasını istiyordum. Bir kocanın karısının dudaklarını öpmesini istemek çok mu zordu? Yanağından aşağı doğru indim ama vücudundaki gerginlik devam ediyordu.

Kendine *gelecektir*, diye hatırlattım kendime. Vermek istemeyen birinden almak zafer sayılmazdı.

Ama yine de bir süredir şehvetim için acı çekiyordum.

Ellerimi çenesinin altına kaydırdım ve ağzını kendime doğru eğdim. Nefes almak için dudaklarını araladı -ya da iç çekti- ve gözlerinin kapanmaması için mücadele ettiği belliydi. Dilimin bir hareketiyle çikolatayı dudaklarından çekip alacaktım.

Umarım onu yatağımızda arzulu bir şekilde bıraktığımdan beri kendi suyunda pişiyordur.

O anda bacaklarının arasındaki ıslaklığı sorguluyor olmasını umuyordum.

Yanına uzandım ve pastasının üstündeki kirazı kopardım. Doğrulup ağzıma attım, sapını tabağına attıktan sonra yanındaki koltuğa çöktüm. "Onu yemeyecektin, değil mi?"

Kaşlarını çattı, tabağını alıp ayağa kalkarken ağzını peçeteyle sildi. "Başka bir dilim almam gerekecek."

Gülümsedim. "Buyurun."

Mutfağa girip gözden kaybolana kadar onu izledim. Kimi kandırıyordum ki? Ona bağılılığım oluşmaya başlamıştı bile. Çocukken benim korumam altındayken bundan kaçınmak zordu. Artık bir kadın ve benim karım olduğu için, bir zamanlar duyduğum şefkat bambaşka bir şeydi.

Yine de onun savunmasızlığı benim de savunmasızlığımdı. O benim sorumluluğumdaydı. Onun güvenliğini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyor muydum? Bir hafta önce onu buraya getireceğimi bilmiyordum. Artık evde personelden ve benden fazlası olduğuna göre -artık daha savunmasızdım- tam bir güvenlik kontrolü yapmanın zamanı gelmişti.

Max ve ben, Barto'nun o Pazartesi sabahı yatak odama girebilmesinin tek yolunun ölçekleme yapmak olduğu sonucuna vardık.

balkonumun altındaki uçurum. Bu imkansız görünüyordu. Evin altındaki sahil bir liman görevi görüyordu ve kendi sağlam savunması vardı, yine de onu hiç görmemişlerdi. Her kamerayı incelemiş ve eve girip çıkan her geçidi üç kez kontrol etmiştik ama boşuna.

Çorak Topraklar'da güvenlik her zaman en önemli öncelik olsa da, kasaba halkının hoş karşılandığını hissetmesi ve ihtiyaç duyduklarında hiçbir soru sorulmadan eve sığınabilmeleri de benim için önemliydi.

Ancak Natalia benim gözetimim altındayken ve karım ve Costa'nın tek kızı olarak sırtında bir hedef varken, evi korumak için daha büyük önlemler almam gerektiği açık hale geliyordu.

Max, biyometrik teknoloji -parmak izi taramaları, ses ve yüz tanıma ve otomatik kilitli yeni çelik tahkimatlı, kurşuna dayanıklı kapılar- konusunda bizi güncellemek için eski askerlerle görüşmeye başlamıştı. Kartelde büyüyen bir çocuk olarak göğüs göğüse dövüşmeyi ve nişancılığı öğrenmiştim ama sokaklarda hayatım için savaşmanın ne demek olduğunu da öğrenmiştim. Kendimi ve halkımı korumak için son model aletlere ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum. Günün ve gecenin her saatinde özgürlüğü tadabilmek için ilk etapta geniş ve açık bir balkon yaptırmıştım. Kendimi bir eve kapatmak istemedim. Ama her zaman her yerde de olamazdım.

Yatak odama kamera yerleştirmek için ısrar ettiğinde Max'e gülerek odadan çıkardım. Eğer uyurken beni izleyen adamlara ihtiyacım varsa, başıma gelecek her türlü saldırıyı hak etmiştim.

Ama Natalia artık benim yatağımdaydı. Gerekirse onu her an gözetim altında tutabilmek istiyordum.

En azından evin bizim kanadında ve yatak odasında aşırıya kaçmam gerekecekti.

Natalia elinde kekle değil ama iki tabak dolusu yemekle döndü. Otururken gözlerimi kaçırarak birini önüme koydu. "Daha yemek yemedin mi?" diye sordum.

"Atlayacaktım."

Çok çeşitli bir akşam yemeği yerine, uzun süre kalmayacağımız için Fisker'den dengeli iki öğün yemek hazırlamasını istemiştim. Natalia'nın kendisinininkini çoktan yediğini düşünmüştüm.

"Akşam yemeğinde pasta yemekten memnun olabilirim," dedim dikkatle, "ama şef çoğunlukla

"Ben yokken salata, şarap ve tatlı yemişsin."

"Ne yediğimi takip mi ediyorsun?"

"Güçlenmeni istiyorum." Tabağında istediğim narı fark ettiyse bile bunu kendine sakladı. Çatalımı yemeğine doğrulttum. "Öyleyse tavuğunu ye. Ben yokken başka ne yaptın?"

Bir ısırik aldı. "Fildişi kulenden izlediğine eminim. Çoğunlukla evin içinde dolaştığım için pek eğlenceli olduğunu sanmıyorum."

"Sıkılmışsın. Anlaşıldı." Arkadaşa ihtiyacı vardı ve ben de ona bir arkadaş bulacaktım ama bu ona ne dilediğine dikkat etmesi gerektiğini hatırlatabilirdi.

"Alejandro bana panik odasını gösterdi." Duraksadı, muhtemelen alt katta gördüklerini sorup sormamaya karar veriyordu. "Bodrumda ne olduğunu gördüm. O ... o depo odasını."

Çiğnedim, telefonu telafi etmese de dürüstlüğünden memnun oldum. Gizlice dinlediğini zaten biliyordum ama bu konuyu kendisinin açmasını beklemiyordum. "Harika, değil mi?" diye sordum. "Aşağıda mini bir süper mağaza var sanki."

"Böyle bir şey hakkında nasıl şaka yapabilirsin?" Kaşları çatıldı. "Bütün bunlar da neydi? Ya resimlerin olduğu beyaz tahta? Bu çatının altında neler döndüğünü bilmek istiyorum."

"Tek yapman gereken sormak Natalia. Gizlice dolaşmana gerek yok. Burası senin evin. İstedğin yere gidebilirsin."

"Burası *senin* evin."

"Ve sen de benim karımsın. Benim olan senindir. Ne görürsen gör, araştırmacı bir göz ve açık bir zihinle bakacağına inanıyorum." Aklımda kalması için durakladım. Aşağıda epeyce şey görmüştü ve bana getirdiği diğer söylentilere dayanarak, aklının potansiyel senaryolarla çılgına döndüğünden şüphem yoktu. Başımı öne eğdim. "Evimizde sana güveniyorum."

En azından ben güveniyordum.

"Bu güveni kazanmak için hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Sen de bunu bozacak bir şey yapmadın, değil mi?"

Kısa bir nefes aldı. Ona poker suratını nasıl mükemmelleştireceğini, hatta bilemeye başlayacağını öğretmem gerekecekti. Diego'nun ona verdiği telefonu nasıl sakladığını düşündüğünü biliyordum. *Ben* düşünüyordum. Diego evimde olup bitenleri bilmesini isteyeceğim son kişiydi, çünkü bunları bana karşı kullanmaktan çekinmezdi.

"Hayır, duymadım," dedi sonunda. "Peki oradaki yiyecek, giyecek ve tuvalet malzemelerini nasıl açıklıyorsun?"

"Onlar buraya gelen kadınlar için. Geçiş daha yumuşak hale getirmek için. İster kalmayı ister gitmeyi seçsinler, her zaman bir alışma dönemi vardır. Çoğunun hiçbir şeyi yok."

Bir bardak su aldı ve üzerinden bana baktı. "Ama hiçbir şeyleri olmamasının nedeni sensin. Sen değil misin?"

İçimi çektim ve gözlerimin iç köşelerini ovuşturdum. Beni aşağılamadan önce sorsaydı, dürüstçe cevap verirdim. Ama o varsayımlarının içine gömülmeye devam etti ve gerçeği öğrendiğinde kendini geri çıkarmak zorunda kalacaktı.

Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeyi seçmesi benim hatamdı ama bunu duymak hiç de kolay değildi.

"Eğer herhangi bir istismar varsa, burada yaşamam," diye uyardı.

Bu uyarı tonu yeniydi, tam olarak bir suçlama değildi, hatta belki de gerçek bir konuşmanın kapısını aralıyordu. Ama onun öfkelenmesini seyretmeye dayanmak çok zordu. "Nerede yaşayacaksın?" diye sordum. "Ahırda mı?"

Dudaklarını büzdü, bana bir zamanlar tanıdığım huysuz çocuğu hatırlattı. Bianca'nın ölümünden önce sahip olduğu o ateşli tavır geri dönüyordu ve bu yanık umurumda değildi. Aslında, beni tanıdığım için, fırsatını bulduğum her an ellerimi ateşe sokacağımdan emindim.

Tavuktan bir ısırık aldıktan sonra, "Alt kattaki panik odasına inmek bazı eski anıları canlandırmış olmalı, değil mi?" dedim.

Cevap olarak verdiği sessizlik çok şey anlatıyordu. Haksız değildim ama muhtemelen Bianca'nın cesedi daha soğumadan onu benimle birlikte bir dolaba kilitlediğim ve hayatını tehdit ettiğim gün hakkında konuşmak isteyeceği son kişi bendim. Ama benden daha iyi kim anlayabilirdi ki? İkimiz de cesede rastlamıştık. İkimiz de Bianca'yı sevmiş ve ona saygı duymuştuk. İkimiz de karanlığın içine birlikte inmiştik.

"İyiymi," dedi ama vücut dili farklı bir hikâye anlatıyordu. Omuzları neredeyse kulaklarına kadar yükselmişti. "Alejandro beni güvende hissettirdi."

Benden daha güvende. İğnelemeyi görmezden geldim ve düşüncelerime devam ettim. "O günü çok düşünüyorum. Özellikle de son zamanlarda. Bianca için nasıl bir şey olduğunu. Eve döndüğünde Costa için. Ve senin için."

Bunu babasıyla ya da bir terapistle konuşmuş muydu? Diego'yla? Her şeyi, en ince ayrıntısına kadar? Bir ebeveynin ölümünü izlemek, taşınması ağır bir yükü.

"O gün neden bu kadar acımasızdın?" diye sordu, ses tonuyla birlikte duruşu da yumuşamıştı. "Annemin kanına bulanmıştım. Şok içindeydim. Ve sen hiç anlayış göstermedin." Suyunu tekrar eline aldı ve şarabını ittiğini fark ettim. "Beni öldüreceğini düşündürdün," dedi bardağa bakarak. "Ya da daha kötüsü, beni de yanında götürceğini."

Söylediğim şeylerin hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu. Hiçbirinden pişman değildim. Onun oradan çıkıp Kaliforniya'ya gitmesine katkıda bulunmuştum. Sadece onu Diego'dan korkutamadığım için pişmanlık duyuyordum. "Hayatım tehlikedeydi, Natalia. Sen ve Diego beni cinayetle suçluyordunuz. Ben de korkmuştum. Ama aynı zamanda öfkeliydim de. Diego'yu şiddetle savundun ama beni savunmadın."

"*Dokuz* yaşıyordum," dedi. "Tek bildiğim gördüklerimdi." "Seni korkutmak *istedim*," diye ekledim sessizce.

Nefes aldı. "Başardın."

"Başardığımı sanmıyorum." Ama planladığım gece göz önüne alındığında, başarabilirdim. "Döndüğümünden beri seni yakından izliyorum - gençken izlediğim kadar yakından."

"O zaman da beni izliyor muydun?"

"Elbette. Senin hayatından ben sorumluydum. Ve bizimki gibi acımasız bir dünyada, senin gibi bir çocuk karanlıkta bir güneş ışığıydı." Cinayet ve kargaşayı katlanılabilir kılan bir kahkahası vardı. Ve Bianca çocuğunun yanında bana güvenmişti. O zamanlar başka kimse güvenmezdi. Şimdi, Çorak Topraklar'ın her tarafındaki güneş ışığından ben sorumluydum. "Ailene bir şey olsaydı, seni evden çıkarıp güvenli bir yere götürmem gerekirdi."

Natalia sandalyesine yaslanarak, "Bir keresinde bana acil bir durumda sana gelmemi söylemişti," dedi. "Ama sen beni götürmedin. Beni karanlıkta bıraktın."

"Seni gideceğim yere götüremezdim. Bir kaçak olarak değil. Bu adam kaçırmak olurdu." Göğsüm sıkıştı. Onu orada bırakmadan önceki saniyelerde boynumu bırakmamıştı. Onu o kadar korkutmuştum ki, canavarı gerçekten istemişti. "En azından tünelde, Costa sana ulaşana kadar saklandın."

"Raftaki bir bebek gibi."

Bir aksiyon figürü belki, gerçi henüz rolü sahiplenmemişti. "Annesinin ölümüyle yıkılmış, çekingen bir kız görmüyorum," dedim. "Kendini koruması için rafa kaldırılması gereken porselen bir bebek görmüyorum."

Alt dudağının tamamını ağzına götürdü, ısırırken düşünüyor gibiydi, sonra bıraktı. "Sen ne görüyorsun?"

"Kendisine konulan kısıtlamaları aşmaya çalışan bir kadın - kendi yaptıkları da dahil. Kaliforniya'ya neden gittiğini anlıyorum, iyi ki de gitmişsin. Bu dünyadan uzaklaşmaya ve korunmaya ihtiyacın vardı. Ama artık bir kız değilsin. Anneni kaybetmiş olman, kaderinde olan hayattan kaçmak için bir bahane olamaz. Seni zorladım ama zamanla, eğer düşündüğüm gibi bir kadınsan, ait olduğun yerde olduğunu anlayacaksın."

Bakışlarını ana odada gezdirdi, gözleri durgun şömineden üstündeki çömleklere kaydı. Ama gerçeklerin ötesinde konuştuğumu anlamıştı. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum.

Göğsüm sıkıştı. Ona ulaşmaya çalışıyordum.

"Peki ben nereye aitim?" diye sordu.

İçimde her zaman ondan istediğim bağlılığa duyduğum arzuyla karışık bir gurur hissi oluştu. "Benim yanıma," dedim. "Cruz-de la Rosa imparatorluğunun başında."

"Ya ..." Kucağında kırırdayan ellerine baktı. "Düşündüğün gibi bir kadın değilsem ne olur?"

"Yönetmek için biçilmiş kaftan olmayan herkesin başına gelen aynı şey. Ya hizaya gelirsin ya da yok olursun."

"O zaman ben de yok olurum," dedi, ama gözlerini kaldırıp yeni bir ateşle bana baktı. "Eğer *bir an* için insan hayatına dehşet getirmekten sorumlu bir karteli yöneteceğimi düşünüyorsan, o zaman neler yapabileceğimi öğreneceksin."

Gülümsememe engel olamadım. Bu tam da düşündüğüm kadındı ve onun bu vahşi, korumacı yönünü ortaya çıkarmayı dört gözle bekliyordum. "Umarım yaparım."

"Başkalarına acı çektirir ve kölelik yaparsan senin yanında durmam. Eğer bunu istiyorsan, başka bir eş seçmeliydin. Söylentilerin doğru olduğunu öğrenirsem, her fırsatta yoluna çıkacağım. Hizaya gelmeyeceğim."

Eğer, eğer, eğer. Kuşkular içeri sızdıkça suçlamaları boyun eğiyordu. Gurur ve şehvet tekrar içime doldu. Bu sefer şehvet daha bedenseldi. Onunla kapışma dürtüsü, onu hizaya getirmeye ne kadar yaklaştırabileceğimi görme dürtüsü. Gurur ise karısının büyümesini izleyen bir kocanın gururuydu. "Gerçek bir kraliçe gibi konuştun. Bu senin içindeki Lourdes," dedim, onun kraliyet ikinci ismine atıfta bulunarak. "Ama ideallerine daha ne kadar bağlı kalacaksın? Bana itaat edeceğine söz vermiştin. Bana karşı gelmenin aileni tehlikeye atabileceğini sana hatırlatmama gerek yok."

"Yine de bana sık sık hatırlatıyorsun."

Kıkırdamamı bastırmak zorunda kaldım.

"*Sen olsan* ne yapardın?" diye sordu. "Doğru olanı ailene tercih eder miydin? Sayısız hayatı kurtarmak anlamına gelse bile mi?"

"Yaptım bile." Eğlencem kayboldu. "Ve yine yapardım."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Babanı insan kaçakçılığına karıştığı için ihbar ettin. Ama o işi asla senin kadar ileri götürmedi."

"Bunu bilmiyorsun, değil mi?" Ses tonum sinirlenmeye yakın bir şekilde sordum. Ona karşı sabırlı olmak istiyordum, ama gerçek olduğunu varsaydığı hiçbir şeyi doğrulamadan beni onunla bu kadar kolay karşılaştırması sinirime dokunuyordu. Bir noktada, ben onda potansiyel ve iyilikten başka bir şey görmezken, onun benden şüphe ettiğini ve kanıtsız bir şekilde beni kötülediğini fark etmesine ihtiyacım vardı. Onun kişisel canavarı olsam bile, yine de onu kendisinin daha iyi bir versiyonuna doğru itiyordum. "Çok fazla varsayım ve suçlamada bulundun,

Natalia, ama bir kez bile işimle ilgili ayrıntıları, hatta genellemeleri sormadın."

Elindeki su bardağını masaya vurdu. "Soruyorum," dedi kaşlarını çatarak, sanki onu ben davet etmemişim gibi.

Ağzıma bir kürdan soktum, ona bir ders vermek istemekle ona karşı sabırlı olmaya çalışmak arasında bir yerdeydim. Bir an merakı onu dinlemesine izin verdi, sonra sebepsiz yere inat etti. "O zaman sana göstereceğim."

Ama yemek yiyene kadar olmaz. Ben yemeğimi çoktan bitirmiştim, o ise ancak üç ısırık alabilmişti.

Arka cebimden kadife bir kutu çıkarmak için yer değiştirdim ve masanın üzerine, onun tabağının önüne koydum.

Bakışları kutuyla benim aramda gidip geliyordu. "Nedir bu?"

"Alyansın. Teresa yaptı. Felix'i hatırlıyor musun, ön dişleri olmayan çocuk? Onun annesi."

"Ama benim zaten bir tane var. Bu-oh. Anlıyorum." Eline baktı, sonra kilisede parmağına taktığım yüzüğü çıkarıp önüme koydu. "O annenindi. Geri istiyor olmalısın."

Nedeni bu değildi. Annemin yüzüğü onun yerine geçmişti. Karım için yeterince iyi değildi. Onu Bianca'nın mücevherleri arasında bulmuştum, Costa için son birkaç yıldır geri aldıklarımın arasında. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, ben de eritmek için cebime koymuştum. İşe yaramıştı ama artık ondan kurtulabilirdim. Onu bir kenara attım, küçük kutuyu açtım ve ona doğru yaklaştırdım.

Gözleri büyüdü. "Cristiano. Bu ... *muazzam*."

Gerçekten de öyleydi. Teresa'ya ne istediğimi açıklamıştım, ama o bunu yapmadan önce Natalia'yla tanışmakta ısrar etmişti, belli ki onun kişiliğini yakalamak için. Kendine güvenini destekleyecek koca bir kaya varken kişiliğe kimin ihtiyacı vardı ki? Cesur bir şey istemiştim. Kraliçelere layık bir mücevher. Teresa'ya şimdiye kadar çalıştığı en büyük elması hatırlamasını ve sonra iki katı büyüklüğünde bir tane bulmasını söyledim.

Natalia benim yüzüğümü takacaktı, o kadar ağır bir mücevher ki benim ağırlığımı her an hissedecekti.

"Bu gerçek mi?"

Bir kahkahayı bastırarak kaşımı kaldırdım. "Natalia, Tanrı aşkına. Tabii ki gerçek."

Bana fındırdak bir gülümseme takındı -benimle dalga geçiyordu- sonra elmas bir kordonun içine yerleştirilmiş zümrüt kesim pırlantayı taktı.

Kutuyu elime aldım. İçinde daha fazlası vardı - iki tonlu, altın ve gümüş bir yüzük, ortasında ince, neredeyse görünmez bir inci kakma şeridi, içine düşün tarihimiz ve tek bir kelime kazınmıştı.

Benimki.

Bu gece onu damgalamanın sadece ilk tadı olacaktı.

Ona uzattım ve o da halkaları birleştirerek bir halka oluşturdu. Parmaklarını açarak onlara baktı. Bunu neden seçtiğimi anlayacak mıydı? Açtığı elini masanın üzerine koydu ve sessizce hayranlıkla inceledi.

Gözlerini sadece yüzüğümü takmamı izlemek için kaldırdı. Yüzüğüm onunkine benziyordu ama inci yoktu ve içinde farklı bir kelime yazıyordu.

Seninki.

Ben evli bir adamdım.

Bu konuda ne düşündüğünü duymak için beklemedim. Henüz bana teşekkür edecek durumda değildi ve Diego'dan gelmediği için nefret ettiğini söyleyecekse, bunu duyacak durumda değildim.

"Meyvene dokunmamışsın," dedim. "Yunan mitolojisinde narlar ölülerin meyvesidir."

"Bu Persephone için de geçerliydi," dedi hemen.

Ah. Bu kadar zekice bir geri dönüş beklemiyordum. Aramızda, baştan çıkarıcı meyveler konusunda zengin bir bilgi birikimine sahipmişiz gibi görünüyor. "Esaret altında geçirdiği zamanı bir ölüm cezası olarak görüyorsanız, evet. Yine de bazıları cehennemin kraliçesi olmak için ölmeyi göze alabilir." Sulu kırmızı merkeze ulaşmak için narımı dilimleyerek açtım. Natalia'ya da dişlerimi geçirmek için sabırsızlanıyordum. "*Es un delicia inigualable.*"

Eşsiz bir lezzet. Çekirdekleri çıkarmamı izlerken yanakları pembeleşti. "Jaz," diye seslendim ve kapıda belirdi. "Natalia'ya bir çanta hazırla. Bu gece burada kalmayacağız."

Jaz başıyla onayladı. "Peki efendim."

Natalia kıpırdamadan durdu, avucu hâlâ masanın üzerindeydi. Parmakları kıvrılmıştı. "Kalmıyor muyuz?"

"Sıkıldığınızı söylemiştiniz." Ses tonum düşmüştü, bu da bir tehdit gibi gelmişti ve benim için sorun yoktu. "Dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?" Bakışlarımla buluştu. "Nereye?"

İşte oradaydı. Sesinde saklamaya çalıştığı hafif korku titremesi. O korkuya sahip olmak bana bir şeyler yaptı. Diego'nun ondan asla alamadığı en azından bir şeydi bu. Belki onun titremesini sağlamıştı ama *ben* en derin titremeye ilham verebilirdim. Onu titretirdim.

Onu yalvartabilirdim.

Natalia ben cevap veremedenden ayağa fırladı. "*Bekle*," diye seslendi odanın öbür ucuna, ama Jazmín çoktan gitmişti. "Kendi eşyalarımı toplayabilirim."

"Otur ve bitir, enerjiye ihtiyacın olacak," dedim. "Jaz halleder."

Telefon bir gece daha dayanamazdı.

Natalia sesli bir yutkunmayla kendini tekrar sandalyeye bıraktı. "Nereye gidiyoruz?"

"*La Madrina*'ya. Gece kulübümü hatırlıyor musun?" Omurgasının uzaması karşısında gülümsememe izin verdim. "Ama önce sizi Belmonte-Ruiz karteliyle tanıştıracam."

NATALIA

Cristiano'nun dolabında, Cristiano duş alırken Jaz'ın az önce hazırladığı çantayı hızla karıştırdım. Cristiano'nun yokluğunda elime bir dikiş seti almış ve telefon için astarın içine gizli bir cep dikmişim. Çantanın ağırlığını avucumda hissedip rahat bir nefes alana kadar onun özenli katlamalarını ve düzgün, düzenli torpidolar halinde yuvarladığı üst kısımları yırttım.

"Hepsi tamam mı?"

Arkamdan gelen Cristiano'nun sesiyle irkildim, sonra telefonu yerine koyup giysileri üzerine yığdım. "Evet."

Arkamı döndüm ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. Onu sadece bir havluyla gördüğümde kalbimin yerinden çıkacak gibi olmasına alışabileceğimi sanmıyordum; giysilerinin altında pusuda bekleyen tüm ince ve güçlü kasları sergileniyordu. Birkaç gün önce vücudunun beni yatağa yapıştırmış olması, kaçmak için kendimi balkondan aşağı atacak kadar çaresiz hissetmeme neden olması gerekirken, bir kez daha gizlice bakmak istememe neden oldu. Diego'yla bile üzerimde böyle sert, umut verici bir ağırlık hissetmemiştim. Ve bu, içimin arzuyla gerilmesine neden oldu.

Kendime ve cinsiyetime ihanet etmişim.

Cristiano ise aklımdan geçenleri okuyormuş gibi sırıtan bir pislikti.

"On dakika içinde yola çıkacağız," dedi. "Aynı siyahı giy

"Kulübüme geldiğin gece giydiğin elbise."

Ama çok *kısaydı*. Çok açıktı. Onu sadece Diego'nun yakınlarda olduğunu bildiğim için Cristiano'nun yanında giymiştim. Ve Belmonte-Ruiz karteliyle buluşacaktık, bu düşünce boğazımı hemen kuruttu. Seks tacirleriyle daracık bir elbiseyle mi buluşacaktım? "Temiz olduğunu sanmıyorum," diye yalan söyledim.

"Daha da iyisi. O gece benim için giydiğin kirli küçük elbiseyi giy." Bana bakarken göz bebekleri büyüdü. "Senden istediğim gibi ofisime gelseydin neler olacağını canlandırabiliriz."

"Ya kulüpte tanıdığım insanlar varsa?"

"Şehir dışında olduğu için şüpheli. Ama bu konuda endişelenmenize gerek yok. Senin için önceden ayarlamadığım kimseyle görüşmeyeceksin." Bana sırtını döndü. "Sürprizleri sevmem."

Gözlerim haliya kaydı. "Yine de karanlıkta geçen bir hayat sürprizlerden başka bir şey değildir."

"En azından sıkıcı değil, ha? Şimdi, şu elbise nerede?" Havlusunu bir sandalyenin üzerine attı ve geniş takım elbise koleksiyonunu gözden geçirdi. "Seni içine girerken izlemek istiyorum."

Kıçını görünce nefesim kesildi. Ona bir çeyreklik fırlatabilirdim ve sekerek bana geri dönerken eğilebilirdim. Pürüzsüz, bronz ve içbükey yanakları, son model televizyonundan bile daha belirgin görünüyordu.

Bornozumu çıkardım ve çekmecedeki son temiz iç çamaşırlarından birini aldım.

"Bırak onları," dedi Cristiano.

Donup kaldım. "Ama hâlâ regl dönemimdeyim."

Onaylamaz bir tavırla homurdandı. "Daha ne kadar sürecek?"

"Muhtemelen birkaç gün." Üzerimdeki en çirkin iç çamaşırını çıkarmaya başladım. "Banyonda tampon buldum. Bunları el altında tuttuğuna göre kadınlarla çok vakit geçiriyor olmalısın."

"Jaz onları senin için oraya koydu," dedi.

Gözlerini üzerimde hissederek elbisemin içine girdim. Kaliforniya sahillerinde güzel bir kıçım olduğu söylenmişti ama bu spor salonunun ürünü değildi. Hiç spor yapmamıştım, gerçi savunma derslerine devam edeksem bu değişmek zorundaydı.

"Burada bir fitness merkezi var mı?" diye sordum. "Tozunu alması için birini çağıracağım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Kullanmıyor musun?" Bu kadar şaşırmış görünmek istememiştim. Hiçbir şekilde kaslı değildi ama onunki gibi kaslar genetiğin çok ötesindeydi.

"Hayır. Egzersizimi başka şekillerde yapıyorum. Bir uyuşturucu laboratuvarının dışında sekiz saat boyunca dürbünle çömelmekten daha iyi bir kalça egzersizi tasarlayamazsın. Düşmanları savuşturduğunuz gibi arkadaşlarınızla da dövüşemezsiniz. Refleksleri keskinleştirir. Kas geliştirir." Göz kırptı. "Ve dayanıklılık."

Abartıp abartmadığına karar vermeye çalışarak ona baktım. "Bir katil kocam olacağı hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandım.

"Diego'nun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ama haklıydı. "Öldürmüş olabilir ama özünde bir katil değil."

Cristiano homurdandı. "Buna hâlâ inanıyor musun?"

Sanırım inanamazdım. Eğer yalan söylemeye ve kandırmaya bu kadar istekliyse, muhtemelen kendine yeni bir kişilik de yaratmıştı.

"Peki ya sen, *Mariposa*?" diye sordu. "Sen bir katil misin? Senden kravatımı düğümlemeni istesem, beni onunla boğmaya çalışır mısın?"

Gömleğini pantolonunun içine sokarken döndüm ve alaycı bir şekilde, "Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim," diye cevap verdim.

"Şansımı deneyeceğim." Bana doğru bir adım attı, belimden tuttu ve beni dolabın ortasındaki adaya kaldırdı. "Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

"Dokuz yaşındayken öğrendim."

Dizlerimi ayırdı ve bacaklarımın arasına yerleşirken elbisem yukarı sıyrıldı. Benimle aynı sabunu ve duşundaki sedir ağacı şampuanını kokluyordu. "Dokuz mu?" diye sordu.

"Babam bana annemin cenazesinde Diego'nun kravatını nasıl takacağımı öğretti."

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Anlıyorum."

Geniş ucunu yukarı çektiğimde çenesini kaldırdı ve kravatı ilmekleyip düğümü sıktıktan sonra bile orada tuttu.

"Bana elini ver," dedi. Verdiğimde parmaklarımı yukarı kaldırdı ve nazikçe boynunun çukuruna, Adem elmasının altına bastırdı. "Hepimizin aynı zayıf noktalara sahip olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu da onlardan biri. Soluk borusu ya da nefes borusu. Eğer saldırganınız bunu size gösterirse, ona buradan vurun."

"Ben daha yüksek düşünürdüm." Elimi adem elmasına götürdüm. "Bu daha kötü olmaz mıydı?"

"Hayır." Başparmağını diğer dört parmağından ayırarak aralarındaki perdeli kıvrımı gösterdi. Boğazımın ortasına doğru tuttu ve sıkı. "Eğer *sana* saldırırsam, beni boğabilmen için hiçbir şansın yok."

"Adrenalin patlamasıyla gelen güce şaşıracaksın."

"Natalia, ben bir kafatasını ezebilirim. Stratejik davranmazsan kazanamazsın." Elini daha da sıkı sıkı. "Ne kadar çaba gerektirdiğini görüyor musun? Bir şey hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Elini indirdi, avucunu boynumun dibine bastırdı ve bir anda boğulmaya başladım. İçimde alarmlar çalmaya başladı, ellerim beni bıraktığı anda ön kolunu tutmak için havalandı. "*Bunu* hissettin," dedi.

Kalbim çarparken parmaklarımı boğazıma götürdüm, korkunç his devam ediyordu. "Hemen."

Elimi tuttu ve onunki gibi L şeklinde açtı. "Benim üzerimde de senin üzerinde olduğu gibi bir etkisi var. Birini etkisiz hale getirmek ya da yönünü şaşırtmak için oraya sertçe vurabilirsin, böylece kaçmak ya da daha fazla hasar vermek için kendine zaman kazanırsın."

Elini çenemin altına kaydırıp ve başparmağıyla işaret parmağını yanlara, nabzımı ölçmeyi öğrendiğim yere bastırdı. "Bunlar senin şah damarların. Hasar vermek için onlara vurabilirsin ama bıçağın varsa daha da iyi olur. İkisini de aynı anda kes."

Boğazım daraldı ve bir sonraki nefesim için mücadele ettim. Cristiano'nun gırtlakla ilgili cinayetlere karşı rahatsız edici bir takıntısı vardı. "Aynı anda mı?" diye sordum. "Nasıl?"

"Saldırganını boynundan bıçaklamakla yetinme. İçinden bıçakla."

Aklıma gelen korkunç görüntüden dolayı sertçe nefes aldım, ama aynı zamanda -zihnimin derinliklerinde zar zor itiraf edebiliyordum-onun vahşiliğinin beni tahrik etmesinden utandım. Eli sıcak ve sıkı bir şekilde boynumdaydı. Benimkini bileğine doladım, bu sefer onu çekmek için değil,

bir rakibe karşı sahip olduğu mutlak gücü kanalizasyonla etmeye çalışmaktan başka bir şey değildi. Aramızda bir vuruş geçti. "Kaç kişiyi boğdun?" Yumuşak bir sesle sordum.

"*El Polvo* hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Doğru olduğunu biliyorum. Diego seni bir adamın boğazına kum dökerken gördü, adam boğulup ölene kadar."

"Gördüm." Elleri boynumda gevşek bir şekilde, herhangi bir vurgu ya da duygu olmadan konuştu.

"Bunu hak edecek ne yaptı?"

"Sana ne yapmadığını söyleyeyim. Önce beni öldürmedi ve önemli olan da bu." Başparmağını çenemin altında gezdirdi. "Ne kadar güzel, ince bir boğaz," dedi gözleri aşağıya kayarken. "Eminim onu ele geçirmek isteyen pek çok kişi vardır."

"Sahip olan tek kişi sensin."

Onu pohpohlamak istememiş olsam da bundan memnun görünüyordu. Başını eğdi ama bakışlarını benden ayırmadı. "Ve bunu yapacak tek kişi de benim. Bu benim sana sözüm."

Bir tehdit ya da bir söz. Kaderimi tehlikeli bir sınırda tutan tek kişi o olacaktı.

"Kum için endişelenmene gerek yok," dedi ağzını kulağıma yaklaştırarak. "Bu büyük bir kayıp olurdu. Seninki gibi bir boğaz, bir erkeğin elleri altında çok güzel morarır, gerilir ve yenik düşer."

İçimdeki korku ve arzu kordonları birbirine dolanırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Yutkunmadan duramıyordum. "Kaç kadını boğdun?"

"Ellerimle mi? Hayır."

"Ama bazılarını boğdun?" diye sordum.

"Hayır." Bir sırtımayı bastırırken kaz ayakları derinleşti. "İmalı konuşuyordum ama bunu anlamamış olmana sevindim. Sanırım bu, öğürdüğün ilk siken benimki olacağı anlamına geliyor."

Bana hükmetmekten her bahsettiğinde bacaklarımın arasında beklediğim lezzetli, çıldırtıcı çekimle birlikte bir nefes ciğerlerimdeki havayı emdi.

"Ve beni bir kadının ağzını suiistimal etmekle suçlamadan önce," diye ekledi, ellerini ağzımız birbirine değene kadar iki yanımda tutarak

"Sana bir sır vereyim. Bazı kadınlar buna bayılır. Bana *El Polvo* dememeliler. Bana *El Gallo* demeliler."

"Horoz mu?" Aynı anda ben de sordum. Onun *horozu*. "Horozumu erkeklerden daha fazla kadın isteyerek boğdu. benim tozumu yemek zorunda kaldılar."

Elbette Cristiano de la Rosa'nın şaka girişimi hem uğursuz hem de kışkırtıcı olacaktı. Gülmedim, çünkü onu ilk kez ağzıma aldığımda yüzünde belirecek ifadeyi hayal edemeyecek kadar odaklanmışım. Onun için diz çöktüğümde daha da otoriterleşecek miydi? Yoksa onun kontrolünü mü çalacaktım?

"Kaç adam öldürdün?" diye sordum.

"Sayısız."

"Kaç kadınla birlikte oldun?"

Gözlerimi aradı. "Bana neden sorduğunu söyle, belki cevaplarım."

"Ben uzun bir çizgideki kadınlardan biri miyim, yoksa yeminlerimizi ciddiye almaya niyetli misin bilmek istiyorum."

Sanki cevap vermek için beynini zorluyormuş gibi alışılmadık bir sessizliğe büründü. "Peki horozun sadece sana ait olduğunu söylesem ne hissedersin?"

"Horozun uzun bir uykuya dalacağını hissederdim. Ve belki de hiç uyanmaya zahmet etmemeli, çünkü büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak."

Cristiano'nun ağzının kenarı orantısız bir gülümsemeye dönüştü. Ben de neredeyse gülümsüyordum. *Neredeyse*. Ani şakacılığına, kısmen, ama aynı zamanda Cristiano'nun bir daha asla başka bir kadını almamasının çekici bir yanı olduğu için.

Beni bile.

İçimdeki kadın içgüdüğü vahşi bir erkeği elde tutmanın romantizmini görüyordu ama fantezilerimde gezinirken bile beynimin öfkeli, acı dolu kısmı ölüm bizi ayırana kadar yeminlerimizle ona eziyet etmek istiyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Cristiano. "Herkes bekliyor." "Herkes mi?" diye sordum.

Ceketini askıdan çıkardı ve omuzlarıma doladı. "Tekrar yalnız kalana kadar bunu giy."

Beni indirmesine yardım etmeden önce elimi göğsüne koydum. "Bekle."

Yzlerimiz birkaç santim ayrıyken, koyu, neredeyse siyah gözler bana baktı. Burundan buruna, koyu kahverengi renklerini ve hafif kehribar beneklerini görebiliyordum.

"Hmm?" diye sordu dudaklarıma bakarak.

Teni avucumu ısıtıyordu, gömleğinin içinden bile. Elimin altındaki tüm gücün ona doğru gelmeye çalışan herkese yöneldiğini hayal ettim. Bana. *Bize*.

"Düğümün eğri," dedim. Kravatını düzeltirken, beyaz kumaş denizinde küçük siyah bir nokta gözüme çarptı. Parmak ucumu üzerinde gezdirdim. "Bunun üzerinde kan var."

"Bu yüzden bu gömleği seçtim," dedi ciddiyetle. "İkinci bir gömleği mahvetmek istemiyorum."

orak Topraklar'ın kapısının yarım mil dışında, Cristiano büyük, müstakil bir garajın garaj yoluna park etti.

Görünüşe göre bizi bekleyenler bunlardı: iki SUV, bir Dodge Ram, bir Audi ve birkaç kalitesiz Hondas - hepsi siyah ve renkli camlıydı.

Cristiano arabadan indi ve Paskalya partisine katılan bazı erkeklerden oluşan bir çembere katıldı. Cristiano yanıma gelene kadar onu takip etmemem, hatta kapımı amamam gerektiğini biliyordum. Bunun yerine bulunduğum yerden kot etek ve atlet giymiş çok genç sarışın bir kızın ciplerden birinden çıkışını izledim.

Cristiano kızın etrafında dönmeden önce ona bir göz attı.

Bu yürüyüşü biliyordum. O bakışı. O incelemeyi. Bunu bana düğün günümüzde gelinliğimi yırtmadan önce yapmıştı.

Cristiano'yu görüş alanında tutarken Max ona arkadan yaklaştı, dirseklerinden tuttu ve onu dizlerinin üzerine çekerek bir bez bebek gibi yere yığılmasını sağladı.

Kadın çırpındı, başını geriye attı ve adam yere yığılırken onu serbest bıraktı. Dizlerinin üzerinden ayağa fırlayarak döndü ve adamın suratına bir diz darbesi indirerek sırt üstü düşmesini sağladı.

Zafer kazanmışçasına bir ayağını onun göğsüne koydu, sonra geri çekildi.

Cristiano, Max'in yerden kalkmasına yardım ederken gülümsedi, sonra sırtına bir tokat attı ve ciplerden birine binmeden önce kıza başıyla selam verdi. Adamların geri kalanı garajdan çıkan diğer araçlara dağıldı.

Sadece Cristiano kalmıştı ve bana doğru bakıyordu. Bana doğru yürürken camımı indirmemi işaret etti.

"Kimdi o kız?" Cristiano yaklaştığında sordum. "Onu nereye götürüyorlar?"

Bir kolunu arabanın tavanına dayadı ve arabanın içine doğru eğildi. "Cevap istiyorsan benimle gel." Doğruldu ve uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi, "Ama hazır olmayabilirsin. Hazır değilsen, Eduardo seni eve götürebilir."

Cristiano Belmonte-Ruiz kartelinden söz ettiğinde aklımdan bir sürü senaryo geçmişti, çoğu da benim bir arabanın bagajında olmamla sonuçlanmıştı. Ama buraya kadar Cristiano bana zarar vermeden ya da zarar görmeme izin vermeden gelmiştik. Ve karanlıkta olmanın henüz öğrendiğim her şeyden çok daha kötü olduğunu fark ediyordum. Kapıyı açıp arabadan çıkarken onun beni güvende tutacağı içgüdüğüne sımsıkı sarıldım.

Çivili topuklarım kauçuk garaj zeminine takıldı ama sallana sallana Hondalardan birine gittim, o da bagajı açtı ve bana kurşun geçirmez bir yelek verdi. Hayatım boyunca çok görmüştüm ama hiç giymemiştim.

"Bu ne için?" İki elimle tutarak sordum.

"Ne düşünüyorsun?" Bana acımasız bir bakış attı. "Hâlâ gelmek istiyor musun?"

Yeleği blazer ceketin altına giydim ve ağırlığın altında kamburlaşmamak için omuzlarımı geriye çektim.

Birkaç dakika sonra Honda'yla garajdan çıkıyorduk. Bir dizi araçtan ilki Çorak Topraklar'ın aksi yönüne doğru yola çıktı ve biz de onu takip ettik.

"Neden bu arabadayız?" diye sordum.

"Dikkat çekmemek için."

Uzun bir yolculuk değildi ama Cristiano'nun sessizliği öyle görünmesini sağlıyordu. Sürekli çatık kaşlarıyla ön cama odaklanmış, konsantrasyonunu sadece iki yönlü bir telsizle konuşmak için bozmuştu.

Etrafımıza karanlık yayılırken, onun daha çok görmeyi beklediğim bir yönünü gördüm - bir kız olarak tanıdığım kararlı güvenlik ekibi üyesi. Önemli bir yere gittiğimizi böyle anlıyordum ve bu dünyada bu genellikle tehlikeyle eş anlamlıydı. Onu kendi halinde görmenin bir cazibesi vardı. Onu yatak odasında da aynı ciddi ifadeyi takınmış, egemenliğini kurmanın yollarını ararken hayal edebiliyordum. Belki de bana dokunmasına izin vermediği için mastürbasyon yapmak zorunda kaldığı her seferinde o da bu kadar ciddiye.

Bedenimi kontrol edebiliyordu ama kendi bedenini kontrol edemiyordu. Bu düşünce beni şehvet ve kontrolün baş döndürücü karışımıyla ürperti.

Bir çukura çok hızlı girdiğimizde Cristiano küfretti. Kaldırım engebeli hale geldiğinde ve bilmediğimiz bir mahalleye girdiğimizde arabayı yavaşlattı. Loş, sarı sokak lambaları, ters çevrilmiş kasaların üzerindeki zincir çit boyunca oturmuş, sigara içen ve bizi izleyen insanları zar zor aydınlatıyordu.

"Neredeyiz biz?" diye sordum.

"Koltuğuna otur," diye emretti.

Onu yatıştıracak kadar alçaldım ama ışıksız bir sokakta köşeyi dönerken pencereden izlemeye devam ettim. Bir ara sokaktan geçerken, bir alev korkunç görünümlü bir yüzü aydınlattı ve kayboldu.

Cristiano park etti, motoru kapattı ve bir mesaj göndermek için telefonunu dizlerinin arasına indirdi. "Yan paneller ve camların hepsi kurşun geçirmez. Araba bok gibi görünüyor ama güvenli ve iyi çalışıyor," dedi dalgın dalgın. "Kimse bir şey deneyecek kadar yaklaşmamalı ama silah sesleri duyabilirsiniz. Çılgılık atmamaya çalışın."

"Bu senden cana yakın ya da nazik görünmeni istemek gibi bir şey - bu işlerin doğal yolu bu değil."

Yazmayı bırakıp yan gözle bana baktı. "Sen naziktin. Nasıldı?"

Arabanın kapısına yaslanırken yanaklarım ısındı. Diego'yla nasıl olduğunu nereden bilebilirdi *ki*? Ama haklıydı. Nazikti. Tatmin ediciydi. Hoştu.

Ağzımın sikileceğinin ve boğazımın sıkılacağıının söylenmesi gibisi yoktu.

Dudağımı biraz sertçe ısırđım ve sorusunu duymazdan gelerek gözlerimi tekrar pencereden dışarı çevirdim. Sokakta bir kadın yürüyordu, sarı saçlarını gökyüzündeki ay kadar fark etmemek imkânsızdı. "Cristiano, bak," dedim. "Bu Max'in az önce kavga ettiğđ kız değıl mi?"

Telefonunu kapatıp bir bardak tutucusuna sıkıştırdı ve benimle birlikte yere çöktü. "O Sandra. Estonyalı."

Bir banka oturdu ve telefonunu çıkardı. Buraya hiç gelmemiştim ama buranın iyi bir mahalle olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Etrafına dikkat etmesi gerekirdi. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve etrafı inceledim. "Neden evinden bu kadar uzakta?"

Burnunu çekti. "Teyzesi onu on üç yaşındayken Brezilyalı insan tacirlerine satmış," dedi. "Ne yazık ki onu ancak birkaç yıl önce kurtarabildik, bu yüzden bir süre fuhuş yapmaya zorlandı."

Midem bulandı. *Bu* daha önce hiç duymadığım bir ihanetti. Diego'nun bana yaptıkları bunun yanında soluk kalıyordu. "Öz teyzesi mi?" Burnum karıncalanarak tekrarladım.

"İnsanlar çaresiz kalır. Zayıf olanlar kırılır." Elime dokundu. Yumruğumu açmaya çalıştığını anlamam bir anımı aldı. Açtım ve sıcak avucu benimkini kavradı. "Genç, açık tenli, açık renk saçlı; kolay bir yem ama onu ilk kez sahaya sürüyoruz. Önemli olan burada olmak istemesi. Yardım etmek için."

Onun elini tutmanın basitliğine alışmam bir anımı aldı. Rahatlamak için miydi? *Yem* kelimesine tepki vermeden önce kendimi kontrol ettim, Alejandro'nun açık fikirli olmaya çalışmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Cristiano da *yardım* demişti. Elimi onun elinin içine doğru gevşettim. "On dört yaşında görünen on sekiz yaşındaki kız mı?"

"Evet."

Gözlerimi kapattım. "En kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum Cristiano." "Peki en kötüsü ne?"

Ona baktım. "Şu anda onu fahişeleştiriyor *olman*."

"Onun gibi kızlar için bir servet harcadım." Ona bariz bir şefkatle bakarken gözleri uzaklaştı. "Bu yüzden kazanmak için çok çalıştım. Her kuruşuna değer."

Yine, hemen sonuca varmamak için belirsizliğini okumaya çalışmam gerekti. Hafta başında bana gençken beni korkutmaya çalıştığını söylemişti. Şimdi de aynı şeyi yaptığını hissediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi sıktı. "Sandra bu operasyonlar hakkında içeriden bilgi sahibi. Üzücü ama gerçek. Sadece bildiklerini paylaşarak yirmiden fazla kızı kurtarmamıza yardımcı oldu ve umarız bu gece daha fazlasını da kurtarırsınız."

Kalbim çarpmaya başladı ve damarlarımda kan hücumunu hissettim. "Anlamıyorum."

İki yönlü telsizi bozuldu ve bir ses geldi. "*Hay viene un hombre*."

Biri geliyordu. Cristiano kafasına bir beyzbol şapkası geçirdi. Omzumun üzerinden bakmaya başladım ama başımın arkasından tuttu ve yüzümü kucağına itti. "Ne-"

"Hayatın buna bağlıymış gibi sikimi yala," dedi. "Ya da en azından öyleymiş gibi yap."

"Cristiano-"

"Şaka yapmamalıyım, bu ciddi bir konu. Yerde kal. Birazdan yanımdan geçecek." Yumruğunu kafa derime doğru kıvırdı, sonra bir elini saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Bu bölgeyi biliyor musun?"

Fermuarıyla konuşmaktan duyduğum rahatsızlık, tedirginlik yerleşirken dağıldı. "Hayır."

"Burası unutulmuş bir mahalle. Bir sonraki mahalle de kaçakçılığın yuvası ama her ikisinde de kolluk kuvvetleri Belmonte-Ruiz'e ait ve görmezden gelmeleri için para alıyorlar. Gördüğümüz herkes ya uyuşturucu bağımlısı, ya satıcı ya da fahişe ve *hepsi* BR için casusluk yapıyor. Ortama uyum sağlamalıyız yoksa göze batarız."

"Neyse ki senin fahişeni oynamak o kadar da zor değil," dedim, saçlarıminı okşarken neredeyse mırıldanacaktım.

Eli hareketsiz kaldı. Beni okşadığını fark ettiğinden bile şüpheliydim.

"Bu durumda, aşağıdayken herhangi bir dürtü duyarsan,

onları şımartmaktan çekinmeyin."

Merakınız bir hastalık. Babamın sözleri yetişkinliğimde de aklımdan çıkmadı.

Cristiano'ya olan merakım her zamanki gibi güçlüydü. O bir muammaydı. İşletme okulunun en sevdiğim kısmı, şirketlerin iç işleyişlerini, hatalarını ve zaferlerini anlatan vaka çalışmaları olmuştu. İşte biri tam karşımdaydı. Onunla ilgili hiçbir şey akla yatkın değildi. *Onunla benim aramda* hiçbir şey uyuşmuyordu. Ona bu kadar yakın olmayı hazmedebilmemin yanı sıra, hayatımı tehlikeye atan kişi o olduğunda teselliyi onda aradığım diğer zamanlarda olduğu gibi burada da kendimi güvende hissediyordum.

Bunun nedeni bana henüz zalimlik göstermemiş olması mıydı? Yoksa içgüdüsel olarak, ona karşı hangi kanıtı toplarsam toplayayım asla göstermeyeceğini bildiğim için miydi?

"Burada daha ne kadar kalmak zorundayım?" diye sordum.

"O gitti. Sadece senin orada olman hoşuma gidiyor."

Ona ters ters bakmak için hızla doğruldum. Siyah beyzbol şapkasının içinde daha genç görünüyordu, biraz daha az tehditkârdı ve neredeyse gamsızlığın eşiğindeydi. "Şaka yapmadığını sanıyordum."

"Öyle bir şey değildi." Gözleri parladı, ama onları uzun süre üzerimde tutmadı, onun yerine sarışına kaydırdı. "Belmonte-Ruiz karteli Sandra'yı birkaç gün önce bu sokaklara bıraktığımızdan beri takip ediyor. Henüz bir pezevengi olmadığını biliyorlar, yoksa yan mahalledeki bir sokakta çalışıyor olurdu. Umarım onu bu gece yakalarlar."

Küçük bir panik titremesi içime işledi. "Ama onu almalarına izin vermeyeceksin, değil mi?"

Daha önce arabamızın yanından geçen adam Sandra'ya yaklaştı ve kısa bir konuşmadan sonra ona bir çakmak uzattı. Sigarasından birkaç nefes çektikten sonra adam bir şeyler söyledi ve Sandra gülümsedi.

"Sadece görünüşüne iltifat etti," dedi Cristiano. "Bazen kızları kapıyorlar. Diğer zamanlarda ise kızlar kendi istekleriyle giderler."

İşte yine o kelime. *İsteyerek.* Cristiano'nun bunun dünyanın geri kalanından farklı bir anlama geldiğini düşünmeye başlamıştım.

"Kaybolmuşlar ve bir bağlantı arıyorlar," dedi eğitici bir tonda. "Koruma. Bir yerden geliyor olabilirler

Boktan, istismarcı bir ev ve bu da bir çıkış yolu."

Sandra ellerini kucağında oynattı.

"Her neyse, bu adam mı?" Cristiano devam etti. "Onunla ilgileniyor."

Bir cip köşeyi döndü ve onlara doğru yaklaştı. Sigara içen adam bir şeyler söyledi, güldü ve arabaya doğru gizlice başını salladı. Sandra başını omzunun üzerinden çevirdi ve ayağa fırlarken sırtışı kayboldu.

O koşmaya başlayınca öne doğru oturdum ama Cristiano beni koltuğuma geri itti. "Dikkat çekme, Tanrı aşkına."

Adam sigarasını söndürdü ve kızın peşinden koştu. "Ama bir şeyler yapmalısın," diye tısladım.

SUV geri geri giderek ona yetişmeye çalıştı, araba kaldırıma gıcırdayarak çıkıp yolunu kesmeden önce lastikler yıkık dökük bir kaldırımdan geriye kalanları zıplattı.

"Cristiano," dedim daha sert bir şekilde. "Bir şeyler *yap*."

Cristiano hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Adam onu yakaladı ve o da adama karşı mücadele etti. Adam aniden bir hayvan gibi uludu, sarsıldı ve bacağını tutarak yere düştü. Sürücü arabadan fırladı ve ortağının ayaklarının dibinde durdu, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu.

Sandra eteğinin altından bir bıçak çıkardı, başının üzerine kaldırdı ve adamın boynunun üst kısmına sapladı.

Nefes alışımı gizlemek için ağzımı kapattım ama sesim arabayı doldurdu.

"Adamın omurgasına nasıl *sapladığını* gördün mü?" Cristiano sordu. "Umarım not alıyordur."

Benim mide Çalkalandı şiddetle olarak I
izledim kan her yere sıçradı. Bankta ona yaklaşan
adam yerde kıvranıyor, bacağındaki oka benzeyen şeyi çekmeye
çalışıyordu. Görmediğim üçüncü bir adam yolcu tarafındaki kapıdan
eğildi ve arabanın görünmeyen tarafına doğru süründü.

Sandra.

"Siktir," dedi Cristiano, telsizini kapıp içine doğru havlayarak, "Şimdi. Git!"

Kan çok fazlaydı ve annemin ölümünden beri bu kadar çok kan görmemiştim. Bu düşünce, bu manzara beni sersemletti, boğazıma safra kaçarken çenem karıncalandı. Üçüncü adam Sandra dönene kadar arkasından yaklaştı. Yüzüne bir tokat attı ve

Tökezleyerek geri döndü, sigara içen adamın ayağına takıldı ve sırt üstü yere düştü.

Adam bir çift kelepçeyle üzerine atladı ve bileklerini kaldırma yapıştırdı.

Cristiano öne doğru oturdu. "Haydi," dedi sanki ona tezahürat yapıyormuş gibi bir sesle.

Köşeden gıcırdarak bir Honda geçti, onu hızla gelen bir araba konvoyu izledi. Caddenin ortasında patinaj yaparak durdular ve adamın dikkatini Sandra'nın taşaklarına diz atmasına yetecek kadar dağıttılar.

"Evet," dedi Cristiano avucunu zafer kazanmışçasına direksiyona vurarak.

Dikkatim onun, Sandra'nın ve diğerlerinin arasında gidip gelirken başım dönmeye başladı ama gözlerimi kısarak önümdeki sahneye odaklandım.

Depodaki adamlar arabalardan inerken, Sandra'nın saldırganı bileklerini serbest bıraktı. Adama kan ve dişlerin uçuşmasına neden olacak kadar sert bir yumruk attı.

Elini salladı ve farlarda altın rengi parladı. Her parmağında bir yüzük vardı; kalın, ağır bantlar ve mücevherler. Muşta bile yoktu. Sadece yüzükler.

Parmağımdaki büyük elmasa baktım. Daha önce, aşırı olmasa da çarpıcı ve zarif olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise potansiyel bir silah olarak görüyordum.

Başımı eğip aşağıya bakma hareketi bile midemi bulandırdı, bu yüzden tekrar kaldırdım ve mide bulantısından kurtulmaya çalıştım.

Cristiano emniyet kemerini çözdü ve şapkayı bir kenara fırlattı. "Kal," diye emretti. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni bu gece burada bırakırım."

Koltuğumda büzüldüm ama gömleğinin kollarını sıvayarak cadde boyunca yürürken onu görüş alanımda tuttum. Bu tek hareketindeki tehdit, damarlı, kıllı ön kollarını ortaya çıkarma şekli şakaklarımdan ter damlamasına neden oldu. Cristiano bir şeye bu kadar kararlıyken onu kim durdurabilirdi ki?

Bildiğim tek bir şey vardı: Fiziksel güçten fazlası gerekecekti.

Cristiano gibi bir adam ancak zihinsel ve duygusal savaşıyla alaşağı edilebilirdi - dikkatle seçilmiş kelimeler, samimi, kasıtlı

Dokunuşlar, manipölasyonlar ve planlar o kadar inceydi ki, bunların geldiğini asla göremezdi.

Ama şimdi içine girdiği şeye gelince? Onun güvenliği için endişelenmiyordum, yine de bunu ne kadar şiddetle istediğime şaşırmıştım.

-Özellikle de alternatif onun yaralanması ve benim kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmamsa.

Onlara ulaştığında Max sigara içen adamı ve üçüncü saldırganı kaldırımın kenarında diz çöktürmüştü. Boynunda bıçak olan adam ölmüş *olmalıydı*.

Cristiano onlara ulaştığında, Sandra'ya yaklaşan ilk adamla yüzleşmek için çömeldi. Cristiano adamı boynundan yakalayana kadar karşılıklı konuştular - yoksa soluk *borusu* muydu?

Cristiano onu bıraktı ve iki adamın etrafında döndü. Sigara içen adamın arkasında durdu, Max'ten bir pala aldı ve temiz bir dilimle adamın başını kesti. Ceset kanlar içinde yere yığılıp kıvranırken çığlıgımı bastırmak için ağzımı kapattım.

Kusmuk boğazıma kadar yükseldi ve onu geri yutmak için tekrar tekrar yutkundum.

Başka tarafa bakmak istedim ama kendimi zorladım. Cevaplar istemiştim ve onları alıyordum. Henüz ne anlama geldiklerinden emin değildim ve belki de onlara sahip olduğum için pişman olacaktım. Ama başka tarafa bakabileceğim noktayı aşmıştım.

Cristiano sonuncunun arkasına geçti ve durakladı. Son adamın kafasını da sigara içen adaminkiyle aynı yöne göndermesini beklerken nefesimi tuttum.

Ama Cristiano palayı Max'e geri verdi ve Sandra'ya onun yerini almasını işaret etti. Sandra hiç tereddüt etmeden bıçağını adamın boynuna sapladı ve onu da diğerleriyle birlikte kanlar içinde bıraktı.

Söylentileri duymuştum ama Cristiano'yu henüz iş başında görmemiştim. Ölümü hiç tereddüt etmeden ve benim ona ulaşmak için karşıdan karşıya geçmemden daha hızlı bir şekilde getirmişti.

Birlikte büyüdüğüm acımasız katil buydu. Beni kardeşinin altından çalan adam. Aynı zamanda daha önce kravatını düzelttiğim, kaba bir şaka yapan, bana değerli anılarla dolu bir yatakta ördek confit servis eden adamdı.

O benim kocamdı.

Ve o haklıydı, ben hazır değildim.
Başımı dizlerimin arasına koydum ve kustum.

NATALIA

Midemi tekrar boşaltırken siyah, kusmuk sıçramış kaldırım gözyaşlarımla bulanıklaştı. Arabanın kapısı açılmıştı ve bir el saçlarımı yüzümden uzakta, çok sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

Cristiano saçlarımı bileğine dolayarak, "Arabanın *içine* kusmuşsun ve bir şekilde ayakkabılarından kurtulmayı başarmışsın," dedi. "Benimkiler o kadar şanslı değildi."

Kusmuğa tepki olarak mı yoksa az önce gördüklerim için mi ağladığımdan emin değildim. Cristiano'nun kan sıçramış pantolonunun arkasından baktım. Max elleri ve ağzı bağlı bir kadını omzuna almış, aceleyle saldırganların cipinin arkasından Cristiano'nun ciplerinden birine taşıyordu. Eduardo da başka bir kızla aynı şeyi yaptı. "Onları nereye götürüyorlar?"

"Hepsini çıkardınız mı? Gitmemiz gerek," dedi Cristiano.

"Ayağa kalk." "Yapamam," dedim, kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"*Polis birazdan* burada olur," dedi. "Ve sana daha önce de söylediğim gibi, onlar benim maaşımla çalışmıyor. Ya terk edilmiş bir araba ve bir yığın kusmuk bulacaklar ya da terk edilmiş bir araba, kusmuk ve seni bulacaklar." Dirseğimi tuttu. "Hadi gidelim."

Max arabasının kapılarını kapatıp direksiyonun arkasına geçerken beni arabadan çekip çıkarmasına izin verdim. Kan ve bağırsaklar kırık kaldırımı boyuyordu.

"Kızları güvenli bir yere götürüyorlar," dedi beni sürükleyerek.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde olayı toparlamaya çalıştım. "O zaman neden hâlâ ağızları bağlı?"

"Bağırmaları ve kavga etmesinler diye. Belmonte-Ruiz peşimizden adam gönderirse ya da kolluk kuvvetleri gelirse işler çirkinleşir. *Hemen* gitmemiz gerek. Çok yavaş yürüyorsun."

Eğildi, beni omzuna aldı ve Audi'ye kadar taşıdı.

Beni yolcu koltuğuna oturtuktan ve emniyet kemerimi bağladıktan sonra ayakkabılarını çıkardı, bagaja gitti ve yeni bir çift ayakkabı ile geri döndü.

Birkaç saniye içinde hızla uzaklaşıyorduk.

Huzursuz midemi bastırmak için kapı kolunu kavradım. "Paskalya partisi sırasında başka bir kargo için ödeme yapmayacağını söylemiştin," dedim. "Onun yerine sen alacaktın."

"Ben de öyle yaptım."

Onları o mu kurtardı?

Bu her şeyi değiştirirdi. *Her şeyi.*

Bu onun bir canavar olmadığı anlamına gelirdi, en azından onlar için. Sadece benim için. Bu doğru olabilir miydi? "Anlamıyorum," dedim. "Belmonte-Ruiz ülkenin önde gelen seks tacirlerinden biri. Orta ve Güney Amerika'nın en iyileri. Onlara ulaşmak kolay değil, bu yüzden elimden geldiğince yollarını kesiyorum."

"Diego'ya yaptığın gibi mi?" Yapbozun parçaları yerine otururken sordum.

"Hemen hemen. Belmonte-Ruiz için kaçakçılık yapan hiç kimse benden güvende değil. Sevkiyatları durdurmaya çalışırım ya da bu durumda küçük bir iş için kendi adamlarını vururum." Cristiano bir eli direksiyonun üstünde, direksiyonu bir sonraki şeride kırdı. "Calavera karteli insan ticareti yapmaz, Natalia."

"Anlamama yardım et," diye yalvardım. "Duyduğum onca şeyden sonra neden birine yardım ettiğini anlamıyorum."

Gözlerini ileri dikerek çenesini kapattı. "Çünkü buraya kararını vermiş olarak geldin. Görmek istediğini gördün Natalia, ama artık gözlerini açmanın zamanı geldi."

"Benden tüm bu gördüklerimin -bodrumdaki kadın kıyafetleri, on dört yaşındaki yem Sandra ve Çorak Topraklar'la ilgili söylentiler- hepsinin gerçek olduğuna inanmamı istiyorsun.

. . . bu . . ." Kafa karışıklığından bunalmış bir halde yüzümü ellerimin arasına aldım ve başımı salladım. "Bu dünya böyle bir yer değil. Eğer başka bir kartelden çalarsan, ölürsün."

"Belmonte-Ruiz'i aylardır vuruyoruz ve ben hâlâ ayaktaım," dedi. "Ve onlar çökerttiğimiz ilk kartel değil."

"Ama Çorak Topraklar'daki tüm o insanlar," dedim. "Kapılar-"

"Bize zarar verecek olanları *dışarıda* tutmak için. Hepsi bu."

"Arabayla geldiğimizde bir kamyonun arkasında insanlar gördüm."

Kaşlarını çatarak koltuğunda kaydı. "Güneye gidiyordu. İnsanları evlerine götürüyorduk-Guatemala, Brezilya, Şili, her neresi olursa. Onları kötü durumlardan kurtardıktan sonra öylece yollarına devam edemeyiz. Eve dönmek ve alışmak için yardıma ihtiyaçları var. Ve koşullar nedeniyle bu konuda gizli davranmak zorundayız." Bir elini ağzına götürdü ve bana bakmadan önce çenesini ovuşturdu. "Çorak Topraklar köleler ve fahişelerle dolu Natalia. Ve işçiler, uyumsuzlar ve acımasız insanlarla dolu."

Tekrar ona baktım, gözlerini ön camdan dışarı çevirmeden önce bir saniye gözleriyle buluştum. "Ben de başından beri bunu söylüyordum."

"Ben bunu hiç inkâr etmedim. Sadece yanlış açıdan bakıyordun. Burası bir hapisane değil. Burası bir sığınak. İstismar edilmiyorlar. Rehabilit ediliyorlar."

Vay anasını. Tüylerim diken diken oldu. Bunu görmek benim için neden bu kadar zor olmuştu? Şimdi bunun mantıklı olduğunu kabul etmek neden bu kadar zordu?

Çünkü Cristiano hâlâ beni esir alan kişiydi. Benim kötü adamım. Bana tüm bunların tam tersini yapmıştı - bu yüzden onu başka bir şey olarak görmem nasıl beklenebilirdi?

"Peki ya ben?" diye sordum. "Duyduğum her şeyin doğru olduğunu varsaydığım için bana kızamazsın. *Beni sen aldın.*"

Bir sonraki şeride geçip çok hızlı bir dönüş yaptığında burun delikleri alevlendi. Kendimi kapıya yasladım. Audi'nin yumuşak uğultusu, Cristiano avucunu direksiyona vurana kadar sessizliği doldurdu. Birkaç dakika sonra sakince konuştu. "Görünüşe göre tek istisna sensin."

Tabii ki öyleydim. *Ne kadar da uygun.* Cristiano beni evinde kilitli tutarken diğer herkes için bir kahraman oldu. İstavroz çıkardım.

kollarını kavuşturdu ve kēeye yaslandı. "Anlıyorum. Peki ya Sandra? O da bir istisna mı?"

"Hayır." Kırmızı ışıkta durdu ve ben de etrafımı fark ettim. Neredeyse *La Madrina*'ya varmıştık. "İki yıl boyunca terapi ve rehabilitasyon gördü, yoğun bir fiziksel eğitim de dahil olmak üzere - senin yaptığından iki kat daha zor. O adamların acı çektiğini görmek istedi." Direksiyonu sıkıca kavradı. "Yardım etmenin en iyi yolunun onları dışarı çekmek olduğunu anlamıştı. Üzerinde, yardıma ihtiyacı olduğunda harekete geçmeye hazır bir düzine göz vardı." Kıs kıs güldü. "Max'i de sayarsan on bir buçuk."

Ben gülmedim. "Max ve Eduardo diğerkızları nereye götürüyor?"

"Çorak Topraklar'a. Orada onları karşılayacak bir ekip var. Onları temizleyecek, besleyecek, alışma sürecinde ihtiyaç duyacakları her şeyle birlikte güvenli bir eve yerleştirecekler. Gördüğünüz tuvalet malzemelerinin amacı da bu." İcini çekti. "Sonra kim olduklarını ve nereden geldiklerini öğreniriz."

Ona bakarken elimdeki alışılmadık, rahatsız edici pırlantayı parmakladım. "Peki ya sonra?" Yumuşak bir sesle sordum.

Işık değıştiğinde Cristiano gaza bastı ve kulübün olduğu yöne döndü. Bir nefes verdi. "Onları evlerine götürmeye çalışırız. Eğer bir evleri yoksa ya da Sandra gibi geri dönmek istemiyorlarsa, o zaman Badlands'de onlar için iyi, adil bir iş ve mütevazı bir ev buluyoruz."

Durumun gerçekliğı karşısında yüreğim daraldı. Bu kadınlar hayal edilebilecek en kötü durumdaydı. Cristiano ve ekibi onları kurtarmıştı. Ondan şüphe etmekle kalmamış, onu ağza alınmayacak şeylerle suçlamıştım. Yardım etmek için ne kadar çaba sarf ettiğı düşünöldüğünde, benim karakter suikastım çok kötü karşılanmış olmalıydı.

Boğazım düğümlendi. "Kendi istekleriyle mi kalıyorlar?" Kendimi her zamankinden daha küçük hissederek sordum.

"Evet. Herkes gibi işleri var ve kira ödüyorlar. Çünkü yaşadıklarından sonra birçoğı başka biri *olmak* istiyor."

Burnumu kırıştırdım. "Onlardan kira mı alıyorsunuz? Onlardan *kira* mı alıyorsunuz?"

"Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?" Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Çalışmak onlara bir amaç duygusu veriyor Natalia. Çorak Topraklar bunu yapmaları için güvenli bir yer. Kira parasına ihtiyacım yok, onu topluma geri veriyorum. Ama hiçbiri buraya sadaka için gelmedi. Çoğu katkıda bulunduklarını hissetmek istiyor."

Oturduğum yerde kıpırdandım, gecenin karanlığının yüzümde beliren duyguları gizlemesine şükrettim.

Tüm bunları nasıl kaçırmış olabilirdim?

Kızlar, oğlanlar ve *insanlar* her gün buna nasıl katlanıyordu ve neden daha fazla insan yardım etmiyordu?

Ellerime baktım. Bana karşı işlediği suçlardan **d o l a y ı** hâlâ suçlu olmasına rağmen Cristiano'ya böylesine küçümseyici davranarak korkunç bir hata mı yapmışım?

"Peki ya erkekler?" diye sordum. "Nereliler?"

"Her yerden ve tam şuradan. Surların içinde yaşayanların çoğu biz geldiğimizde oradaydı."

"Yağmaladığınız, tecavüz ettiğiniz ve talan ettiğiniz kasaba."

"Söylenti bu, evet. İtibarımızı zedelediğiniz için size teşekkür ederim."

Cristiano birkaç gece önce akşam yemeğinde benzer bir şey söylememiş olsaydı ona inanmayabilirdim. Ama görünen o ki kötü şöhretini takdir etmekle kalmıyor, yaptığı işi sürdürebilmek için buna ihtiyaç duyuyordu.

"Sırtımızı koruyacak okyanus, başımızın üstündeki dağ ve yaklaşacak kadar aptal olanları görecektüz çöl gibi doğal güvenliği olan stratejik bir konumda bir kasabaya ihtiyacımız vardı. Bunu bulduk ve aldık." Elini direksiyona koydu ve bir dirseğini pencere pervazına dayadı. "Ama kasaba halkına saygıyla yaklaştık," dedi. "Kalmak isteyenlerle dostane bir anlaşma yaptık ve kalmayanlara tazminat ödedik - tabii ki hepsi gizlilik anlaşmalarıyla."

Bu bir peri masalı gibiydi ve buna inanmak istedim. Ancak Cristiano'nun başkaları için yaptıklarından bağımsız olarak, mutlu sona ulaşamayacak bir kişi vardı.

La Madrina'nın arkasındaki otoparka girdiğinde, tekerlekler bir ray üzerinde sürgülü bir kapıya doğru ilerliyordu. Park etti, çıktı ve bana yardım etti.

Bagajdan benim çantamı ve onun bavulunu almadan önce.

"Burada, kulüpte mi uyuyacağız?" Cristiano'nun ceketini ve ardından kurşun geçirmez yeleğini çıkarırken sordum.

"*Evet.*" Spor çantamı ondan almaya çalıştım ama omzuna kaldırdı. Cep telefonunu çantanın dibine sıkıştırdığım için muhtemelen endişelenmeme gerek yoktu ama Cristiano her şeyi biliyor gibiydi. Casusluk ya da iğneleyici cevaplar ve dikenli sözler gibi herhangi bir şey için beni henüz cezalandırmamıştı ama telefonu Diego'yla ya da bu kartelin dışından *biriyle* iletişime geçmek için kullandığımı düşünürse, tehditleri artık boşa çıkmayacaktı.

"*Ağzını açman ölüm fermanın olur.*"

Bana döndü. "Yeleği bırak. Ceketini geri giy. Kulüp farelerinin karıma göz dikmesine izin vermeyeceğim."

Ne giydiğimin pek önemi yoktu. Arka taraftaki özel girişi kullandık ve kendisi ve ekibi için ayrılmış bir asansörle üst kata çıktık.

Asansörden çıktık ve ayaklarımın altında gümbürdeyen halı kaplı bir koridordan geçtik. Ofisinin kilidini açtı ve kapıyı benim için tuttu. Kulübünün bir uzantısıydı - parlak yüzeyleri ve altın donanımıyla şık ve siyah. Masasının arkasındaki duvarda güvenlik kamerası görüntülerini gösteren bilgisayar monitörleri vardı. Bir köşedeki bar arabasında çeşitli boylarda sürahiler, bardaklar ve içkiler duruyordu. Kulübe bakan tavandan tabana pencereye gittim. Aqua, turkuaz ve deniz köpüğü yeşili ışıklar müşterilerin üzerine sığıyor ve dans pistinde parıltılı, dalgalı çizgiler oluşturuyordu.

"Bu gecenin *teması-Bajo el Mar*," dedi.

"Denizin altında." Çok fazla insan vardı ve muhtemelen izlendiklerinin farkında değillerdi. "Varlığınızı belli etmeden önce beni ne kadar süre gözetlediniz?"

"Beni aradığını bilecek kadar uzun süre. Seni ofisime kaçırmayı hayal edecek kadar uzun süre."

"Ve işte buradayım." Yüzümü ona döndüm, beni neden buraya getirdiğini merak ediyordum. Bir şey mi planlıyordu? Yoksa manzara değişikliği bana bir hediye mi olacaktı? Daha önce gömleğinde gördüğüm kan lekesi şimdi birçoğundan biriydi. "Bir adamı öldürmek için mi kravat taktın?"

"Hayır. Üç kişiyi öldürmek için taktım." Uğursuz bir gülümsemeyle başını eğdi. "Bir içkiye ne dersin, *aşkı*?"

Rollerimize ne kadar da kolay geri dönmüştük -kontrol Cristiano'daydı ve ben olayları anlamlandırmaya ve hatta bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyordum. "İstediğim şey sende yok."

"Benim bir barım var.

Beni dene." "Coca

Light."

Başını eğdi. "Tabii ki var."

"Ilık," dedim. "Ben sadece böyle severim."

Durakladı. "Mikroalgaya koymalarını söyleyeceğim."

Etrafımda olup bitenlerden emin olamamama rağmen neredeyse gülecektim. "Yani soğutulmamış."

Göz kırptı ve masa telefonunu alıp siparişimi verirken gözlerini benden ayırmadı.

Okyanus temasının maviyle gölgelediği loş ofiste etrafıma bakındım.

"Kanepede mi uyuyacağız?"

"İstersen yatabiliriz. Daha rahat olur."

"Alternatifi ne?"

"Bir sonraki katta bir yatağım var."

Sanki içini görebilecekmişim gibi gözlerimi tavana kaldırdım.

Aşağıdaki müziğin titreşimini zar zor hissedebiliyordum. "Burası çok sessiz."

"Duvarlar ses geçirmez, bu yüzden çalışırken gürültü beni rahatsız etmiyor. Üst kattaki duvarlar da öyle." Sırıttı. "Yani sen ve ben müşterileri rahatsız etmiyoruz."

Başka bir mizah denemesi. Ama aynı zamanda, belki de bir tehdit. Belki de Çorak Topraklar'ın dışında kural yoktu. Belki de burada, karanlık bir kulüpte, daha önce beni ofisine götürmeye çalıştığı yerde isteklilik daha öznelmişti. Bu gece bana söylediği her şey, benim istisna olduğum gerçeğiyle iptal edilebilir miydi?

Hem övgüye ve sadakate layık bir kurtarıcı olduğunu takdir edip hem de beni tek kurbanı yaptığı için ondan nefret edebilir miydim?

Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutmak zorundaydım. Yaptığı şeylere hayranlık duyuyordum ama benim için o hâlâ son birkaç saat öncesindeki adamdı. Eğer teslim olursam ve onu görürsem

onu şeytandan başka bir şey olarak görürsem, özgürlüğüm için savaşmayı bırakabilirdim.

Ona baktım, önümdeki bulmaca karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. Bu tam da korktuğum şeydi. Ondan nefret mi edeceğimi yoksa tamamen başka bir şey mi hissedeceğimi bilemiyordum.

"Tamponumu değiştirmem gerekiyor," dedim.

Bana göz kırptı, ağzını açıp kapattı. "Çalışanlarımdan birini gönderip aldırabilirim. Jaz senin için paket yapmadı mı?"

O kekelerken içimde bir sevinç kuru alevlendi. Dünyanın en sakın adamı bile adet kanaması yüzünden raydan çıkabilirdi. "Bende biraz var," dedim. "Sadece tuvaleti kullanmam gerektiğini kastetmiştim."

"Ah." Başıyla solundaki kapalı kapıyı işaret etti. "Şuradan."

Tereddüt ettim. "İçeride kamera var mı? Seyirci istemiyorum."

"Tanrı aşkına, Natalia. Hayır. Ben tuvaletleri gözetlemem."

Aldığı tepkiden duyduğum zevk arttı. Bana karım dese de hâlâ onun tutsağı olduğumu ve bana iyi davranırsa bile sadece kendi hikâyesinin kahramanı olduğunu hatırlatmaktan zarar gelmezdi, benimkinin değil.

Çantamı aldım ve odanın karşısına geçtim. "Bırak onu," dedi.

Durakladım. "Neyi?"

"Çantayı," dedi eşit bir şekilde ve tartışmaya yer bırakmadan. "Masamın üzerine koy."

Kalbim bir kez güm güm attı. Ona tekrar baktım. Yüzündeki tüm alaycı ifade gitmiş, karanlık tavrı yeniden ortaya çıkmıştı. Çantadan ne istiyordu? Cevabın açık olmasından korkuyordum. "Ona ihtiyacım var," dedim.

"Hayır, yok." Başıyla önünü işaret etti. "İşte."

Burnumdan nefes alarak çantayı masasına götürdüm ve yavaşça yere bıraktım. Daha fazla itiraz etmek istiyordum ama bu kırmızı bayrak çekmeme neden olacaktı.

İç cebinden bir tampon aldım ve ruh halindeki değişimi ölçmeye çalışarak yukarı baktım. Gözlerinde bir dakika önce olmayan tartışılmaz bir sertlik vardı.

Telefonu biliyor olabilir miydi? Ve nasıl?

Çantayı bırakmak daha çok teslim etmek gibi geldi ama başka seçeneğim yoktu. Çantayı arayacak kadar biliyorsa, o zaman ne aradığını da biliyordu.

Banyoya doğru ilerlerken içim içimi yiyordu.

Kahramanın binayı terk ettiğine dair belirgin bir his vardı içimde.

NATALIA

Aşağıdaki gece kulübüne kıyasla Cristiano'nun ofisinin mermer banyosu ürkütücü derecede sessizdi. Kapıda durmuş, Cristiano'nun Diego'nun bana verdiği telefonu bulmuş olma ihtimaliyle yüzleşmek için kendimi zorluyordum. Bu gece Cristiano hakkında hayal bile edemeyeceğim şeyleri ortaya çıkarmıştım. İyi şeyler. Ama onu tam olarak çözememiştim. Hâlâ bir anda çark edebilirdi.

Banyodan çıktım ve onu masasının üzerinde yükselirken buldum - ve gece çantamın içindekiler.

"Coca Light, sıcak." Ben banyodayken getirilmiş olması gereken bir bardak sodanın bulunduğu bar arabasına başıyla işaret etti.

Karbonatın midemi yatıştıracağını umarak bir yudum aldım -hem daha önceki mide bulantım hem de şu anki sinirlerim yüzünden huzursuzdum- ama bunun dışında gözlerimi ondan ayırmadım.

"Biliyor musun," dedi, gözleri kalın kaşlarının gölgesinde, "Diego gerçeği anladığında tam şu anda senin olduğun yerde duruyordu."

Parmaklarım telaşla karıncalandı. "Ne gerçeği?"

"İstedığimi elde etmekten satın alınamam ya da caydırılamam. Neyi arzu edersem, onu elde etmenin bir yolunu bulurum." Masasının üst çekmecesini açtı. "Ama kardeşim yanıldığımı kanıtladı."

Dev taşı parmağımda döndürdüm ve kapıya yaklaştım. "Nasıl?"

"Bana seni verdi. Karşılığında ben de uzun zamandır istediğim bir şeyden vazgeçtim. Ama sana sahip değilim Natalia. Henüz sahip değilim. Onun sahip olduğu şekilde değil."

Çekmeceye göz attığında, masasındaki eşyaları hızlıca tarayıp telefonu aradım ama yoktu. "Sana söyleyebilirdim

Bunu koridorda yürümeden önce sana söylemiştim," dedim. "Seni bu dertten kurtarabilirdim."

Cristiano bir silah çıkardı ve sırtım bir çubuk gibi dikleştii. Telefonu bulmuştu, artık hiç şüphe yoktu. 9 mm'lik tabancayı inci beyazı kabzasından tutarak ışığa tuttu, gümüş ve altın rengi parladı.

Bir adım öne çıktım, Beyaz Hükümdar'ı tanıdığımda kalbim küt küt atıyordu. Yüzüklerime baktım ve o kadar tanıdık gelmelerinin nedeni anlaşıldı. İki tonlu metal ve inci kakmalı alyans silahı tamamlıyordu. İhtiyacı olan tek şey ortasında büyük, şişman bir elması.

Beyaz Hükümdar'ı en son bir *Sicario*'nun beynini uçurmadan önceki anlarda görmüştüm. "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"On bir yıl önce bunu bana yaptığında, hayatım gözlerimin önünden geçmedi, seninki geçti. Yürümeye başladığından beri koruduğum çocuk bana sırtını dönmüştü. Başka ne gördüm biliyor musun?"

Cevabımı beklemedi.

"Diego'ya olan sadakatin. Onun yerine kendini sundun. O gün sende Bianca'yı gördüm. Annen babanı mezara kadar takip ederdi. Sen kardeşimin hayatı için kendi hayatını riske attın. Buna hayran kaldım." Hâlâ silahı tutuyordu, ellerini masasına dayadı. "Ve bundan *nefret ettim*."

Ceketini üzerime çektim. "Neden?"

"Sana zaten *söyledim*, çünkü bunu istiyordum. Ailene sadakat yemini etmiştim ve buna sen de dahildin. Ama bir anda hepsi buhar olup uçtu. Kimse benim için hayatını riske atmazdı, oysa ben onlar için defalarca atmıştım." Kanlı kravatını çözdü ve masanın üzerine attı. "Ben de ayrıldım, etrafımda sağlam bir kartel kurdum ve kendi ailemi kurdum," dedi boğazındaki düğmeleri çözerek. "O zaman neden yeterli değil? Neden hâlâ bana bunu yaptığın o anı düşünüyorum?"

"Bu yüzden mi buradayım?" Benimle neden evlendiğine dair istediğim cevap bu değildi ama yine de bir cevaptı. "Dokuz yaşındaki korkmuş bir kızıdan intikam almak için ayrıntılı bir plan mı?"

"Hayır, *canım*. Entrikalarım bitti. Planladığım gibi gitmedi -Diego hâlâ hayatta- ama sadece ne yaptığımı bildiği için

istemediğimde bile." Silahı yavaşça masanın üzerine doğru kaydırıldı. "Tam onu köpeklere atmak üzereyken, şu anda bulunduğun yerde durdu ve tek başıma alamayacağım bir şey teklif etti."

Tuttuğum nefesi serbest bıraktım. "Ben." Bir kez başını salladı. "Sen."

"Beni istediğin zaman alabilirdin. Bunu yapmak için Diego'ya ihtiyacın yoktu."

"İşte burada yanılıyorsun."

Çünkü Cristiano beni almasına *izin vermezdi*. Beni vermek için Diego'ya ihtiyacı vardı. Belki de sadakatimin pazarlığın bir parçası olduğunu düşünmüştü ama böyle bir şey zorlanamazdı.

"Diego düşündüğünden daha kurnaz," dedi bana. "O bana gösterene kadar sana olan isteğimin farkında bile değildim. Sana sahip olabileceğimi asla düşünmedim, bu yüzden aklımda asla bir seçenek yoktu. Diego bir zayıflığı tespit edip onu kullandığı için övgüyü hak ediyor. Ama senin hiçbir parçan onda kalmayacak."

"*Benim* mi?" diye sordum. "Bana sahip değil. Bana sahip değil. artık *hiçbir şey*."

"İkimize de sadık kalamazsın Natalia. Bu üçümüzden birinin ölümüne neden olacak ve bu ben olmayacağım."

"Bana sahip *değil*." Cristiano bunu biliyor olmalıydı, değil mi? Nefesimin daraldığını hissederek ona doğru birkaç adım yürüdüm ve kendimi bir sandalyeye sabitledim. "Ama sen de bilmiyorsun. Gerçekten sadakatin talep edilebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Söyle bakalım, sen kime sadıksın Natalia?"

Geçen haftadan sonra cevap kolay geldi. "Kendime, başka kimseye değil."

Alnındaki damarlardan biri kıpırdadı ve başıyla çantamı işaret etti. "Telefon nerede?"

Bunun nereye varacağını bilmeme rağmen kalbim durdu. "Diego verdi," dedim sesimi sert ve sabit tutmaya odaklanarak. "Ben istemedim."

"Nerede o?" diye sordu.

Sabrı tükenirken yutkundum. "Altına diktim," dedim.

Çekmecesini karıştırdı ve bir makası masaya vurdu. "Çıkar şunu."

Ben yaklaşırken masa telefonunu kulağına götürdü ve tek bir rakam tuşladı.

Onu kızdırdığımı görebiliyordum ama bu söylediği şey anlamına mı geliyordu? Geldiğimden beri havlıyor ama ısırmıyordu. Bilgi sızdırmanın ölümle sonuçlanacağı konusunda beni uyarmıştı. Ama Cristiano beni öldürmezdi.

Hiçbir bilgi paylaşmamıştım. Sadece telefonu kabul edip sakladığım için suçluydum.

Bana zarar vermez, dedim kendi kendime.

O zaman ne olacaktı? Telefonu sakladığım için beni nasıl cezalandıracaktı? Beni hapsedecek, zincire vuracak, aç bırakacak kadar cesaretli miydi? Cevap kolaydı, evet, vardı. Bulunduğu yere acımasızlık olmadan gelmemişti. İşkence, yıkım ve cinayet. Ve insanlardan bir dereceye kadar kopmadan işkence yapmaz, yok etmez ve öldürmezsiniz.

Bana güzel giysiler giydirmiş, en iyi yiyecekleri yedirmiş ve etrafımı konforla sarmıştı. Adamları gibi o da mesafesini korumuş, Cristiano'nun "eşyalarına" dokunmamaları konusunda uyarmıştı. Bana onlarla ve kendisiyle nasıl savaşacağımı öğretiyordu.

O anda fark ettim ki, birkaç hafta öncesine kadar yeraltında olduğu için çoğunlukla kadınları ve çocukları özgürleştirmişti.

Tecavüzcü ya da tacizci değildi. Ama bir katildi. Peki ya ben?

Ben onun tek istisnasıydım.

Telefonu kulağına götürüp beklerken gözlerini bana dikti. Bir süre sonra ahizeye konuştu. "Scratch'i ekipmanlarıyla birlikte yukarı gönderin."

Midem bulandı. *Ekipman* mı?

Çantamdakileri yere itti ve küçük siyah telefonu eline aldı. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diye kuru boğazımın arasından mırıldandım.

Cristiano hızlıca ve ustalıkla telefonu kaydırды, ardından kayıtlı tek numarayı göstermek için ekranı yukarı kaldırdı. "*Peder*. Beni bekliyordun

Bu telefonun Costa'dan geldiğine inanacak kadar aptal olabilir miyim?"

"Hayır," dedim.

"Ona öyle bile demiyorsun. Ona *baba* diyorsun. Seni bu duruma soktuğu halde Diego'nun seni önemseydiğine nasıl inanıyorsun?"

"İnanmıyorum," dedim, "ama inansam bile, kendi eylemlerimin sorumluluğunu üstleniyorum."

"Oh, evet," dedi. "Alacaksın."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Cristiano sadece başkalarının yanında bana karşı bu kadar soğuk davranırdı. Onun soğukluğu, *ekipmanlardan* bahsetmesiyle birleşince tüylerim diken diken oldu. "Bilgi paylaşmadım," dedim panik göğsümü sıkarken. "Sana söz veriyorum."

Telefona bakmaya devam etti. "Eğer mesajlar varsa, onları silmişsin, ama teknik adamlarımdan biri onları kolayca kurtarabilir. Bana dürüstçe söyle Natalia. Ona hangi bilgileri verdin?"

"Hiçbir şey," diye tekrar yemin ettim.

Telefonu gömleğinin cebine soktu ve masanın etrafına geldi. "Eğer onunla birlikte bana karşı komplo kuruyorsan-"

"Ben-"

Cristiano sesini yükselterek, "Bırak... o... *senin için gelsin*," diye mırıldandı. "Ben o *değilim*. Bu kadar kolay gitmene izin vermeyeceğim."

"Kolayca mı?" Nefes verdim. "Sen onun yerinde olsan ne yapardın?"

"Sevdiğimi iddia ettiğim kadın için mi? Onu korumak için bir ordu kurdum ya da onun yanında öldüm. Ama onu başka bir adama veremezdim, özellikle de tehlikeli olduğunu bildiğim birine. Ve seni almasına da izin vermeyeceğim."

Ona çok kolay gelen bu keskin itiraf beni şok etti. Cristiano gibi bir adam aşkı *biliyor* muydu? *Ben biliyor* muydum? Diego gibi bir sahtekâra aşık olacak kadar aptal olan bendim. Benimle birlikte kaçması, gerekirse benimle birlikte ölmesi için ona yalvaran *bendim*. Ve o reddetti. Artık sözlerin hiçbir anlamı yoktu, sadece eylemin vardı. Şimdi, düşündüğümün tam tersi olduğu ortaya çıkan kardeşinin önünde duruyordum.

Cristiano masanın etrafında dönmeye devam ederek tepemde durdu. "Seni geri istiyorsa beni öldürmesi gerekecek."

Titrememi uzak tutmaya çalıştım ama her santimim adrenalinle titriyordu, hem Cristiano'nun korkutucu tehditlerinden hem de ...
. ve onun heyecan verici vaatleri. "Sanırım ilk deneyen o olmazdı."

Homurdandı. "Pek sayılmaz. *Pero todavía estoy aquí*. Hâlâ karşıdayım, o yüzden başarısız olanlara ne olduğunu tahmin edebilirsin. Sana daha önce de söylediğim gibi, ihanet sadece bir ölüm kalım meselesi olarak ele alınabilir."

Beni korkutmak için elinden geleni yapıyordu ve işe yarıyor olsa da bunu bilmesine izin vermeyecektim. Çenemi kaldırdım. "Bana zarar mı vereceksin?"

"Sence yapmamalı mıyım?" Önümde durdu ve çıkışımı engelledi. "Kartelimde düşmana giden bir adam olsaydın, ona ne yapacağımı sanıyorsun?"

Boynumu sıktım. *El Polvo*. "Aynen öyle," dedi.

"Ben sana ihanet *etmedim*. Yemin ederim." "Emin misin?"

"*Evet*."

"Ama yanılıyorsun, saf kız."

Dişlerimi sıktım. "Ben doğruyu söylüyorum."

"Söylediğini biliyorum. Ama telefon evdeki Wi-Fi ile senkronize oldu. Bu sizin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için, kasabamızın güvenliğini sağlamak için canla başla çalışan güvenlik ekibim için ve bir düşman olan Diego için çok şey ifade ediyor. Ve *tüm* düşmanlarımin *her* duruma en kötü motivasyonlarla girdiğini varsayıyorum. Özellikle de o."

Saç çizgim terlemeye başladı. Bunun kötü olduğunu zaten biliyordum ama düşündüğümünden çok daha kötüydü.

"Hassas bilgilere erişmiş olabilir." Cristiano'nun dudakları kansız bir çizgiye dönüştü. "Telefonun açık olduğu her an nerede olduğunu bilebilirdi. Bizi burada takip edebildiği için şu anda kapının dışında bizi pusuya düşürmeye hazır bekliyor olabilir."

Bunların hiçbirisi aklıma bile gelmemiştii. Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı salladım. "Bilmiyordum."

"Bunun bir önemi yok. Telefonu evime getirmemen ve iletişim hattını kesmen gerektiğini yeterince biliyordun. Yine de bunu yaptın, sana neye mal olacağını bile bile. Benim *söylediğim*, *dile* getirilmemiş bir kuralı çiğnedin." Gözbebekleri irislerini yiyor gibiydi - tek bir ışık zerresi bile görünmeyen simsiyah gözler. "Bir düşmana bilgi verdin."

"Bilerek değil," dedim, yükselen bir korku dalgasına karşı savaşılarak. Silaha baktım. Sadakatin zorlanamayacağını düşünmüştüm ama belki de yanılmıştım.

"Diego sana bu kadar acımasızca öğretmesine rağmen dersini almamışsın," dedi. "Bu yüzden sana tekrar soruyorum. Kime sadıksın?"

Korktuğumu belli etmek istemedim ama elimde değildi. Kartel kanunu şaka değildi. Bundan korunmuştum ama artık birinin masum kızı değildim. Artık iyi ya da kötü bu hayatın *içindeydim*. Ve sinmeyecektim.

"Benim cevabım aynı. Kendim," dedim, titreyen ellerimi önümde sıkarken bile elimden gelen tüm inancı toplayarak. "Hayatımda benim için anlamı olan her erkek güvenimi kırdı, sen bile."

"Hiç vermediğim sözleri tutamam," dedi soğukkanlılıkla. "Beni aldatmanın sonuçları var, ama bunun cezası yavaş ve işkenceli bir ölümse, umarım bu cezayı adil bulmazsın."

Kapının çalınmasıyla Cristiano başımın üzerinden baktı ve kapıdan seslendi, "*Espérate*."

Birine *beklemesini* söylemişti. "Ne yapacaksın?" Arkama bakarak sordum.

"Esir olmak istedin. Kendi irademi dayatmamı istedin. Ben de bunu yapıyorum."

Kalbim durdu. "Kapıda kim var, Cristiano?"

"Scratch. Bölgedeki en iyi dövmeçi. Artık Calavera kartelinin bir üyesisin ve şimdi onun sahibi olacaksın."

Cristiano ile kapı arasına bakarken midemde b i r çukur oluştu. "Beni *damgalayacak* mısın?"

"Sen zaten damgalısın tatlım, ama bu şekilde soru işareti kalmayacak."

Kalbim küt küt atıyordu. Cristiano bana damgasını vuracaktı. Kalıcı olarak. Vücuduma kazınan Calavera ismiyle kime ait olduğum konusunda kimse yanılmayacaktı. Barbarcaydı, sahipleniciydi ve nefesimi hızlandırıyordu. Bunun bir kısmı onun bu kadar duygusuz olabilmesine duyduğum öfkeydi ama *çoğu* başka bir şeydi. Daha derin bir şey. Daha karanlık. Cristiano henüz beni resmen sahiplenmemişti bile ama dünyaya kime ait olduğumu söylemek istiyordu.

Ve bu, hatırlayabildiğim kadar uzun süredir teslim olmamaya çalıştığım içimdeki mürekkep karanlığına hitap ediyordu. Tıpkı Cristiano'nun yatağındaki ikinci gecemde kulağıma fısıldadığı gibi, en temel arzularımı uyandırdı.

"Vücudun vermem gereken son damlayı da içene kadar vazgeçmeyeceğim. Baştan sona benim olana kadar."

Bacaklarımın arasındaki hassas yer, tıpkı o gece olduğu gibi şimdi de sahiplik iddiasına karşılık veriyordu. Neden bu şekilde hükmedilmek istiyordum? Cristiano'ya kadar bunu neden hiç bilmemiştim?

Kiliseye adımımı attığımdan beri kontrol için mücadele ediyordum. Dehşete kapılmıştım ama aynı zamanda Cristiano'nun nasıl tepki vereceğini görmek için biraz olsun kendimi bırakmak istiyordum.

"Başka bir seçenek daha var," dedi başını eğerek.

Nefesimi bıraktım ama hayal kırıklığı nefes verişimi renklendirdi. Neden? Bedenim onun malı değildi. Ama bir insana her şekilde sahip olabilecek bir adam varsa, o da Cristiano olurdu. Ve beni kendi malı olarak seçmişti. Benimle evlendi, beni bu karteğe getirdi ve beni sikecekti, hiç şüphesiz. Onun olduğuma karar vermişti, öyleydin. Bir dövme neyi değiştirebilirdi ki?

Ama eskisi kadar kolay kandırılmıyordum. "Başka bir seçenek" bana sadece başka bir şekilde pahalıya mal olacaktı. "Neymiş o?"

"Kocana sadakat yemini etmen için son bir şans. Ama şimdi bunu dizlerinin üzerinde yapmanı istiyorum." Sırtıma doğru yürüdü ve ensemdaki saçlarımı temizledi. Omzumu yatıştırıcı bir şekilde sıktıktan sonra elini aşağıya doğru kaydırды ve elini nazikçe kıkımın kıvrımına koydu. "Affım için yalvaracaksın, bana bir daha ihanet etmeyeceğine söz vereceksin ve sonra seni bir uyarıyla bırakacağım. Ama seni dizlerimin üzerine yatırıp bir şaplakla cezalandırmadan önce değil."

Keskin bir nefes aldım, kış yanağım şimdiden onun sözüyle sızlıyordu. Kocaman eli tenime zar zor dokunurken ısıttı.

-Tek *düşüncem* onun baskınlığını göstermekti.

Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyordu. İsteddiği de tam olarak buydu; beni dizlerimin üzerine çöktürebileceğini kanıtlamak ve sonra da cezamdan zevk almamı sağlayarak bedenimin bana ihanet etmesini sağlamak.

Şimdiden ıslanmıştım ama ıslanacağımı biliyordu. Bunu yapmasından nefret ediyordum, özellikle de benden önce yapmasından. Şaplak yemek ve bundan zevk almak başlı başına bir teslimiyet biçimiydi, ama aynı zamanda yalvarmamı istemesi? Ve bunu kastetmemi?

Bunlar karşılanması kolay talepler olmalıydı. Sırlarını saklayacağıma yemin etmeli, merhamet dilemeli ve uyandıracağı acıdan değil, kesinlikle vereceği zevkten dolayı beni dehşete düşüren bir ceza almalıydım.

Onun güvenine ihanet *etmiştim*. Onu, Jaz'ı, Alejandro'yu -tüm ev halkını, tüm kasabayı- riske atmıştım. Anlamıştım. Bunu görmezden gelemezdi.

Ve her aptal kendi hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa söyleyebilir ve yapabilirdi. Annem izliyor olsaydı, huzur içinde yatsın, beni anlardı. Herhangi bir aptal, huysuz bir çocuk gibi diz çöktürülmenin kalıcı bir dövmeden bin kat daha tercih edilebilir olduğunu görebilirdi.

Ama omurgam eğilmek yerine uzadı. Aklıma Cristiano'nun bana öğretmeye çalıştığı şey geldi. Güç göstermek ve karşı koymak. Ve bunu ona karşı kullanacağım konusunda onu uyarmıştım.

"Hayır," dedim.

"Anlayamadım?" diye sordu saçlarıma doğru.

Ya dizlerimin üzerine çökecektim ya da sadakatimin zorla kabul ettirilmesinin ne demek olduğunu öğrenecektim. Dövmeyi bir onur nişanı gibi takacaktım. Cristiano'nun beni incitmek için pek çok fırsatı olmasına rağmen bunu yapmadığına dair köklü bir bilgiye tutunmuştum. "Beni itip kakabilirsin ama yalvarmayacağım."

"Adamlarımı ve evimdeki herkesi riske atıyorsun."

Başımı öne eğdim. "O zaman yapman gerekeni yap."

Eli arkamdan kayboldu. "Eğer beni kışkırtmaya çalışıyorsan, sonuçtan hoşlanmayacaksın."

Ancak, sadakatini sadece talep edemeyeceğini kanıtlamak için reddetmiyordum. Ve sırf beni kaçırdı diye ona olan güvenim asla mutlak olmayacaktı. Beni geride tutan daha derin, daha güçlü bir neden olduğunu fark ettim.

Cristiano'nun talep ettiği şekilde bana sahip olmasına asla isteyerek izin veremezdim... ve bunun son birkaç haftadır yaptıklarıyla ya da Diego'yla hiçbir ilgisi yoktu.

"Benim bağlılığımı ve sadakatimi istiyorsun ama bunlar güven ve saygıya dayanır," dedim omzumun üzerinden sakince. "Annemin katiline karşı ikisine de sahip değilim."

"Onu zaten sana getirdim," dedi dişlerinin arasından. "Annenin katilini avladım. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüm ve silahı Costa'ya verdim. Kapanış için. Bianca için. *Senin* için."

Belki de haklıydı. Belki de bu gece onun hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra, anneme bilerek zarar vermeyeceğini kesin olarak bilmeliydim. Belki bir kazaydı, belki *sicario*'ya giriş izni vermişti, belki de milyonlarca başka olasılık vardı. Ama içimde bir *parça* bile şüphe olduğu sürece Cristiano'ya asla tam olarak güvenemezdim.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Kesin olarak bilemem."

"Yapabilirim. *Yapabilirim*. Ben onun katili değilim. Karnından vurulduğu için ölmedi, kan kaybından öldü. Bunun ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

Bu tartışmaya hazırlıklı olmadığım için gözümü yere kırptım. "Birkaç dakika," dedim, yıllar boyunca hatırlayabildiğim kadar çok ayrıntıya bakmıştım.

"En azından. On, on beş dakika ya da daha fazla olabilir." Kollarımdan tuttu ve beni kendine çekti. "Hangi aptal suç mahallinde bu kadar uzun süre kalır ki? Senden birkaç dakika önce içeri girdim."

"Kasayı temizliyordun-"

"Ben öldükten sonra dünyadaki tüm para işe yaramaz."

"Fark etmez. Bunu görmüyor musun?" Ondan kurtuldum ve masasına çarpana kadar geri geri gittim. "Silahı *sicario* kullansa bile, emri başka biri verdi - ama kim?" Ben sordum. "Elimde olduğu sürece

soru sorarsanız, sizden şüphe ederim. Bir kadın hastalıkta ve sağlıkta kocasıyla ilgilenir, onunla isteyerek yatar, onu sever. Annemi öldürebilecek bir adam için bunların hiçbirini yapmayacağım."

Göğsü bir nefesle genişlerken yakasındaki deri kızardı. Başını omzunun üzerinden çevirdi. "*¡Adelante!*"

Kapı açıldığında ve ağır botlar yere vurup bize yaklaştığında sinirlerim alevlendi ama utanç verici bir heyecanla sabitlendiler. Cristiano bana şaplak atmaktan nasıl zevk alacağını biliyordu, bundan hiç şüphem yoktu. Ama bu şekilde işaretlenmenin içimdeki dehşet verici ve son derece kafa karıştırıcı bir arzuya hitap ettiğinden asla şüphelenmezdi.

Etrafını görmeye çalıştım ama omuzları çok genişti.

Göğüs hizasında kızıl sakalı ve bir omzunda siyah çantası olan kel, hantal bir adam çevresel görüş alanıma girdi. Bir eldiven çekti ve yerine oturttu. "Nereye istiyorsun?" diye sordu alçak, gürleyen bir sesle, lastik deriye çarparken.

Aynı acıyı hissedebiliyordum, Cristiano'nun koca eli tam kıcıma inmiş, beni ıslak bırakacağını bildiği itaatkâr rolüme şaplak atıyordu.

Ama hiçbir şey için yalvarmayacaktım.

Cristiano bana, "Dön ve yüzünü odanın arka tarafına dön," dedi.

Bunu yaparken gözlerim masanın üzerine bıraktığı Beyaz Hükümdar'a takıldı.

O da fark etti. Onu ulaşamayacağım bir yere koymadan önce baktık.

Ona olan güvenim asla mutlak olmayacaktı ve görünüşe göre bunun tersi de doğrudu.

Arkamdan, ceketinin yakalarını dirseklerime kadar kaydırды, beni hapsetti ve üst sırtımı açığa çıkardı. "Merhamet dilemek için son şansın, *mariposa*." Scratch'in duymaması için sessizce konuştu. "Bana dersini aldığını söyle. Seni bir kez uyarmıştım. Hiçbir yalan, hiçbir ihanet cezasız kalmayacak. Merhamet et, ben de karşılığında o tatlı kıcını kırmızıya çevireyim."

Bir çıkış yolu arıyordu ama benim için değil. Çizgiye kadar yürümüştü ve şimdi çizgiyi geçmemesi için onu geri çekmemi bekliyordu. Böylece babası olmadığını bilerek geceleri rahat uyuyabilecekti.

Babasıydı. Ve bunu ona kanıtlayacak kişi de ben olacaktım.

Omzumun üzerinden yanan bakışlarıyla karşılaştım ve onun hiçbir parçasının sadakatimden ve haysiyetimden ödün vereceğimden şüphe duymadığını görebiliyordum. "Hiçbir şey için yalvarmayacağım, affetmen için bile, ve ceza olarak dizlerinin dibine çökmeyeceğim."

Geri çekildi. Onu şaşırtmak bana gizli bir heyecan verdi. Şimdi işler tersine dönmüştü ve ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. "Dikkatli ol, tatlı kız. Sırılısıklam olana kadar sana şaplak atma düşüncesi sikimi taşa çeviriyor. Ama kartelimin adını tenine yazmak? O zaman sana gerçekten sahip olacağım ve bunun ne anlama geldiğini sana söylememe gerek yok sanırım."

İçimde bir sıcaklık püskürdü. Bana söylenmesine gerek yoktu çünkü ben de hissediyordum. Eli sadece bu gece için kıcıma hükmedecekti ama beni kalıcı olarak işaretleme eylemi ruhumun derinliklerinde bir sahiplik olduğunu söylüyordu.

"Bunu yapmam için bana bir neden verin, ben de onu alayım," diye uyardı. "Kabul et."

Gözlerimi aradı, belki de herhangi bir şüphe ya da çekince arıyordu. Ne de olsa istekli olmalıydım, yoksa bunu yapmayacağından şüpheleniyordum. Başını eğdiğinde ifadesi yumuşadı ve bakışlarımda onu hoş bir şekilde şaşırtan bir cevap buldu.

Cristiano sadakatimi istiyordu ve istediği her şeyde olduğu gibi bunu da alacaktı.

Ama bu yeterli değildi. Dünyanın bunu bildiğinden emin olacaktı. Asla unutmayacağımdan emin olacaktı.

Artık Cristiano'ya aittim ve bunu herkesin görmesi için vücuduma kalıcı olarak damgalatacaktım.

NATALIA

Kelebek soktu. Omzumdaki bandajı sıyırdım. Turuncu kanatlar siyah pencere camlarının içinde yanardöner bir şekilde parılıyordu. Biraz tuhaf ve sanatsal bir dokunuşla, kendim için seçeceğim bir dövme olduğunu gördüğüm için minnettardım, ancak bu geceye kadar etrafına yazılan yazı, şeker kafatası ve kırmızı güllerden çekinirdim.

Cristiano'nun gece kulübünün en üst katındaki yatak odasının aynasında, omzumun üzerinden bana yansıyan dövmeyi okudum.

Calavera Cartel.

Evet, kabul etmiştim ama bu, o pisiğin beni bir sığır gibi damgaladığı ve huysuz bir çocukmuşum gibi üst kattaki yatağıma gönderdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Uyumaya çalıştım ama bir duygu kokteyliyle sarhoş olmuşum. Adrenalinin acı aperatifi, gazoz gibi köpüren öfke, kızgınlığın çileden çıkaran tatlı-ekşi çatışması ve en kötüsü Cristiano'nun benim üzerimdeki mutlak kibirli ve özür dilemeyen iddiasından kaynaklanan gizli heyecan. Kiraz garnitürünü koparmak ve dişleriyle kesmek için sabırsızlandığından emindim. Bunu yaptığında geri dönüşü olmayacaktı. Cristiano kalıcılığı severdi, sorgulamaya yer yoktu. Kimsenin ondan alamayacağı koca bir kasaba, ruhlarımızı birbirine bağlayan bir Katolik evliliği, bana yerimi hatırlatan bir dövme. Yoksa başkalarına bir uyarı mıydı? Kime ait olduğumu gördüklerinde kimsenin bana fazla yaklaşmayacağı kesindi.

Kostüm partisinde dans ettiğimizde, benimle konuşulduğunu bildiği halde kayıtsızca bana asılan bir adama duyduğum rahatsız edici çekimden dolayı öfkem kendime olduğu kadar ona da yönelmişti. Başka bir erkeğin kadını alıp, sonra da ona bir daha dokunursa *ellerini çekmekle* tehdit edecek pek fazla erkek yoktu.

Yine kendime kızıyordum, bu sefer Cristiano gibi vahşı ve zapt edilmesi zor bir adam tarafından kazıklanmanın verdiği gizli heyecan için. Bunun düşüncesi hem amımı heyecanla titretip hem *de* beni kızdırabilir miydi? Hem bunun olmasına izin verip hem *de* vücudumu evindeki bir duvar gibi süsleyen bir piç olduğunu kanıtlamak için kullanabilir miydim? Beni çok tahrik etse bile, egemenliğini böylesine kalıcı ve geri dönülmez bir şekilde ortaya koymaya hakkı yoktu.

Yaraladığı bir yaranın üzerine alkol sıçratır gibi, bunu kadınların *savunucusu* olduğunu öğrendikten bir saat sonra yapmıştı.

Ben bir *istisnaydım*. Tek tutsak. Aletini pantolonunun içinde tutmak, kendini farklı olduğuna inandırmasını sağlıyordu. Bir koruyucu olduğuna. Babasının günahlarını telafi ettiğine.

Hiçbir canavar kendini bu şekilde düşünmez. O sadece seninkinden farklı bir kurala göre yaşıyor.

Haince tepkime ve Cristiano'nun kendisine karşı duyduğum hayal kırıklığı yüzeye yakın bir yerde kaynıyordu. Onu yönlendirecek bir yere ihtiyacım vardı. Bunu karşılayacak adamı tanıyordum. Eğer Cristiano'nun kötülük tanımları kadınlarını çaresiz seven bir adamsa, o zaman ona bir ayna tutup ruhsuz bir canavarın yansımasını gösterecektim.

Çıplak bedenime doğru döndüm. *La Madrina*'nın en üst katındaki siyah ve altın rengi yatak odası, bir gece kulübünde bulabileceğiniz türden bir bekâr evine benziyordu. Cristiano'nun ofisiyle aynı ses geçirmez duvarları ve tek taraflı pencereyi paylaşıyordu, böylece tam bir sessizlik içinde dans pistini izleyebiliyordu. Burada durduğunu, bir kadın seçtiğini ve onu kendisine gönderdiğini hayal ettim. Ve onun bir başkasına dokunduğunu, bir başkasına *damgasını* vurduğunu düşünmek beni ona karşı daha da istekli hale getirdi.

Elbette playboy mini malikânesi, gördüğü pek çok misafir için kadın dostu bir yerdi. Banyo kapısının arkasında pembe tek kullanımlık tıraş bıçağı, fön makinesi, lavanta kokulu deodorant ve benim bedenime uygun siyah saten bir bornoz buldum.

Başucumdaki saat sabahın birini gösteriyordu ve bir kez daha yalnızdım. Kendisi istediği gibi gelip giderken benim onun yatağında uyumamı istemesi ikiye bölüyordu. Her geçen gün üzerimde daha fazla hâkimiyet kuruyordu ve bu gece kendi yatağımın kontrolünü ele geçirmişti.

vücut. Ama ikimizin de sahip olduğum gücü tam olarak kavradığından şüpheleniyordum.

Kuşağı belime bağlarken omzumu açıkta bırakarak bornozun içine girdim. Ofisine dönmek için merdivenden inerken, Eduardo'yu ön tarafta, sırtı dik ve elleri önünde kavuşturulmuş halde görünce şaşırmadım. Ben yaklaşıırken bile, sanki Medusa'ymışım ve bir bakışım onu taşla çevirecekmiş gibi gözlerini ileri dikmişti.

Keşke öyle olsaydı.

Kapının koluna uzandım ama Eduardo beni engelledi. İki yönlü telsizini ağzına götürdü. "Karınız burada." "*Uno momento*," diye cevap verdi Cristiano ve boğazını temizledi.

Kendi kocamı görmek için beni bekleten başka bir güç oyunu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve "Pislik" diye mırıldandım.

"O değil," dedi Eduardo, sesi sessiz ama keskindi.

Ona karşı çıktım. "Affedersiniz?"

Yüzünü yanağını karartan dövmenin üzerine sürdü. "Onun korumasına ve şefkatine sahip olduğun için şanslısın."

"*Şanslı* mı? Evlendiğimizde sen de kilisedeydin. Durumun gerçek yüzünü biliyorsun."

"Gerçek şu ki, o bizim liderimiz. Hepimizi kendinden önce düşünür. *Seni* de kendinden önce tutuyor. *Biz de* ona karşılık veriyoruz ama siz veriyor musunuz?"

Jazmín'in Çorak Topraklar'daki ilk sabahımda bana yönelttiği tehdidin aynısı, çok daha ince kelimelerle ifade edilmişti.

"Eğer buraya gelir ve kurtarıcımız olarak gördüğümüz adama ihanet ettiğini görürsem, bu mülkten çıkamazsın."

Ofisin kapısı açıldı ve dar kot pantolonlu, uzun boylu, ince bir sarışın dışarı çıktı. Nemli saçları beyaz tişörtünün üzerinde ıslak lekeler oluşturmuştu. Geçebilmek için hareket etmemi bekledi ama ben çok afallamıştım. Zaten cayır cayır yanan öfkem taşı. Hareket etmek *istemedim*. Ben üst kattayken gecenin bir yarısı başka bir kadınla mı görüşüyordu? Anlaşmamız ne olursa olsun, o benim *kocamdı*. Başını eğip küçük bir gülümsemeyle etrafımda dolanırken gözleri parlıyordu.

Eduardo kahkaha gibi bir şey homurdandı.

"İçeri gel Natalia." Cristiano dikkatimi masasında durduğu beyaz, nervürlü atletine çekti. Bir bardak alkol alırken bakışları vücudumda gezindi. "Sana yatağa gitmeni söylediğimi sanıyordum."

"Ben çocuk değilim," dedim.

"O zaman beni sana bir çocuk gibi şaplak atmaya zorlama, yoksa o dövme boşuna olurdu."

Eduardo beni dinlerken içim bir arzu patlamasıyla sıkıştı, ama aynı derecede güçlü bir utanç da içimi parçaladı. Cristiano benden başka kimse olmadığını söylediğinde ona bir şekilde inanmış olmalıydım, çünkü şimdi ofisinden bir kadının çıktığını görmek ayaklarımı -ve muhtemelen boğazımı- betona çevirmişti.

"Eduardo *tam şurada* duruyor."

Cristiano içini çekti. "Ona göre sen benim değerli eşyalarımın sadece birisin. Bir araba ya da saat gibi. Adamlarım hiçbir şey duymasın, hiçbir şey görmesin, hiçbir şeye dokunmasın ve seni bir kadın olarak düşünmesin."

Cristiano'ya bakakaldım. "Beni bir *araba* olarak mı görüyor?"

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse düşünebilir ama bunu ona benim dayatmamı ister misin?"

Ofisin kapısını kapattım ve içeri girdim. Cristiano için çok küçük olan beyaz havlu k u m a ş t a n bir bornoz kanepenin üzerine atılmıştı. "Yani her erkek beni bir hiç olarak görmeli ama sen canın istediğinde fahişelerinle eğlenebilirsin öyle mi?"

Cristiano'nun kaşları düştü ve normalde okunamayan ifadesini bozdu. Şaşkınlık yüzünde film şeridi gibi oynuyordu. "Anlıyorum. Önceden bir kurbandı, şimdi bir fahişe mi oldu? Ne değişti?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Arayan Sandra'ydı," dedi masasının bir kenarındaki kâğıtları karıştırırken. "Az önceki yem."

Bornozdan onun çıplak, kaslı kollarına baktım. "Sen onunla yatmak mı?"

Alay etti. "Tanrım, hayır. O duş aldı, ben de gömlek değiştirdim çünkü ikimizin de üzerinde başka bir adamın kanı vardı. Yani, birkaç erkeğin."

"O zaman burada ne işi vardı?"

"*Senin* burada ne işin var?"

Cevap vermedim, çünkü bildiğimden bile emin değildim. Bana dövme yapıp göndermişti ve bu aşırı cezadan dolayı hiç pişmanlık duymuyor gibiydi. Acaba gerçekten yalvaracağımı düşünmüş müydü? Ve sonra, istediğimden şüphelense bile bana şaplak atmasına izin verdi.

Belki de aptalca bir şekilde Cristiano'yu kendisine karşı kullanabileceğimi düşünmüştüm. Kaçarak, kaçışarak ya da huysuzlanarak değil, şeytanlarını ortaya çıkararak ve artık onlardan saklanamayacağı şekilde kontrol ve özgürlük kazanabileceğimi düşünmüştüm.

Yeterince baştan çıkarıcı olursam, çalışmasını, iradesini ve özdenetimini zayıflatabilir ve *sonunda* çizgiyi aşmasını sağlayabilir miydim?

Bardağının kenarında bir parmak ucunu gezdirdi. Ben cevap vermeyince, "Sandra çok gizli bir projeyi görüşmek için buradaydı," diye kabul etti.

Masasındaki başka bir bardağın içinde büyük bir buz küpü eriyordu. "Beni aldattın mı?"

"Umursamıyorsan aldatmış sayılır mısın?" diye sordu. "Gerçi şu anda umursuyor gibi görünüyorsun."

"Bu beni aptal gösteriyor."

"Kime? Dediğim gibi, adamlarım senin hakkında hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey düşünmüyor." Elindeki bardağı yere bıraktı. "Burada olmamanız gerekirdi. Seni kendi iyiliğin için yukarı gönderdim."

"Neden? Ne yapacaksın? Scratch'i geri mi çağıracaksın?" Sanki onayıyla hayat bulmuş gibi, açığındaki *maripozam* karıncalandı. "Devam et. Beni bir kez işaretlediysen her yerde işaretleyebilirsin."

"Niyetim o, ama mürekkeple değil." "Başka bir temelsiz tehdit."

"Temelsiz mi?" Atletini kafasına geçirdi, çıkarırken kollarındaki ve gövdesindeki tüm kaslar esnedi. "Dikkatli ol Natalia, tatlım. Beni baştan çıkarıyorsun."

Gücünün somutlaşmış hali karşısında dudağımı ısırđım, ilk düşüncemin böylesine derin ve kaba bir gücün ne kadar zarif ve şehvetli olabileceğı olmasına şaşırdım. *Benim* gücüm kaslarımda yatmıyordu ama bunun beni daha az güçlü yapmadığını kanıtlamak istiyordum. Masaya doğru bir adım attım. "Ama sen bir direniş ustasısn."

"Bu gece olmaz." Gömleğini toparladı ve bornozuyla birlikte kanepeye fırlattı. "Sokağa ıktığımdan beri üst üste bu kadar çok uykusuz gece geirmemiştim. İradem eskisi kadar güçlü değil."

"Bu kızı açıklıyor."

"Tek açıkladığı seni neden gönderdiğim." İini çekti ve gözleri önündeki evraklara ve dizüstü bilgisayaraya kaydı. "İnan bana, keşke sulaman doğru olsaydı," dedi burnunun kenarını ovuşturarak. "şu anda başka birinin amına g m lebilecek kadar az umursamak."

Dişlerimi sıktım, bu düşünceyle kıskanlığımı bastırdım ve sonra *benim* için açıkça istediği bir şeye direndiği için memnuniyet duydum.

" zellikle de buraya sevişmeye gelmiş gibi dururken." Yüz ifadesi acıya dönüştü. "Buna ihtiyaım var, Natalia."

Bacaklarımın arasında cevap veren bir sızı beni hazırlıksız yakaladı. Ne zaman bir ihtiyaını dile getirse, vücudumun ilkel tepkisinin bunu nasıl karşılayabileceğimi sormak olduğu anlaşılıyordu.

İhtiyaı olan şeyi *bir başkasından* isteyebileceğini hayal bile edemiyordum. Daha önce de söylediği gibi, istediğini *alırdı*. İstemezdi. Peki şimdi onu durduran neydi?

Bir adım daha attım, o da geri çekildi.

G c m n yattığı yer *burasıydı*. Bu gece, onun zayıflığı sergileniyordu. Belki de yatağa gittiğimi düşündüğü ve safça gardını indirdiği içindi. Korkup kaçmadan önce kelimeleri ağzımdan zorla çıkardım. "Ne istiyorsun?"

"Bana gelen sendin," dedi. "Bu yüzden sana *tekrar* soruyorum -"Neden buradasın?"

"O kadar iyi göremediğim zaman dövme bandajını değiştirmek zor oluyor." Küçük bir yalan. Sırf onu kızdırmak için çenemi kaldırarak bir yumruk attım. "Yine de, eğer enfeksiyon kaparsa, belki benim için çıkarırlar."

"Benim yerimde kim olsa, geçimini ve ekibini tehlikeye attığın için seni anında öldürürdü, bunu sana hatırlatmama gerek yok."

"Beni kaçırmanın sadakatimi otomatik hale getirmediğini hatırlatmama gerek yok."

"Karım olarak bu senin görevin." Parmak eklemlerini masanın yüzeyine bastırdı. "Biz artık bir aileyiz ve aile neredeyse her şeyden önce gelir."

"Tenime kelimeler yazdın diye senin ailen değilim. Senin malın da değilim."

Kaşları meydan okurcasına kalktı. "İkisisin de."

Ona öfke duyma isteğini bastırarak nefes aldım. Ne de olsa buraya bu yüzden gelmiştim. Ama bu kötü bir fikirdi. Onun yaptığı gibi soğukkanlılığımlı korumak için daha zeki olmalıydım ve bariz silahları değil, *doğru* silahları bulup kullanmalıydım.

Bir keresinde bana oyunu oynamam gerektiğini, yoksa kaybedeceğimi ve seksin sahip olduğum tek savunma olduğunu söylemişti.

Babası olmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ben de onun karısı olmak istemediğimi açıkça belirtmiştim. Ama o yine de devam etti. Ben de öyle yapardım.

"Ama bunların hiçbirisi senin isteğin dışında seni becereceğim anlamına gelmiyor," dedi kesin bir ifadeyle. "O yüzden git. Yapacak çok işim var. Sabah bandajını düzeltereğim."

Cristiano beni istiyordu. Gözlerine baktığımdan onun gözleri olduğunu bile bilmediğimden beri bu yüzünde yazılıydı. Calavera yüz boyasının altında dans etmek isterken, isteği ortaya çıkmıştı. Şimdi de ortaya çıkmıştı ve *ihitiyaca* dönüşmüştü.

Bir aslanın gücüne ve cesaretine sahipti. Beni parçalara ayırabilirdi. Belki de yapardı.

Kilisede kanımı başka şekillerde akıtacağına söz vermişti.

Ama bir noktada, bu konudaki korkum, onu seversem ne olacağına dönüşmüştü.

Ne diyeceğimi bilemediğim zamanlarda bile, dans pistinde ellerini üzerime koyduğu ve beni nişanlımdan alıp kendisinin yapmakla tehdit ettiği andan itibaren bu korku içimde ağırlığını hissettirmişti.

Bornozumu çözdüm ve bıraktım. "Sen beni sahiplenene kadar ne senin malınım ne de karın."

Karanlık, yırtıcı gözler üzerimde gezindi ve onları el gibi hissettim. "Seni sahiplenmek mi?" Neredeyse hırlayacaktı. "Evliliği tamamlamaya ne oldu?"

Kendimi bu şekilde ifşa ettiğimde, bana aç gözlerle baktığı için göğüs uçlarım sertleşirken korkudan titremek zorunda kaldım. "Bu onunla ilgili değil. Bunu Diego için yapmıyorum."

Üzerimde yükselene kadar ilerledi. "Dövmeme bakmama izin ver."

Anlamını kavramam bir anımı aldı. *Onun* dövmesi. Benim vücudumdayken bile ona aitti. Ona cehenneme gitmesini söylemek istedim ama tepkimi kontrol etmem gerekiyordu. Kilisede onu tokatlamak tatmin edici olmuştu ama hiçbir şey başaramamıştı. Benim isteğim dışında beni becermesini sağlamak mı? *Bu* çok daha etkili olurdu.

Döndüm ve parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdirdi. "Umarım kim olduğuna ve sadakatının nereye ait olduğuna dair yeterince güçlü bir hatırlatma işlevi görür."

"Öyle olacağını umuyorum," dedim tekrar ona dönerek.

Parmak eklemleriyle çenemi kaldırdı. "Yıllar boyunca topladığım tüm sanat eserlerinden daha zarif, daha ince çizilmişsin."

"Vücudumun seni memnun etmesine sevindim."

"Ben de öyle," dedi, sesi zihnimde arzu olarak kaydedilecek kadar derindi. Benim de ona duyduğum arzu çirkin yüzünü gösterdi. "Ama bundan daha fazlası var, Natalia'm. *Mmm*. Bunu duymak hoşuma gitti. Benim Natalia'm. Bir zamanlar onun olan şey artık *benim*."

"Şu anda Diego'yu düşünmüyorum," dedim. "Ama düşünüyorsun."

"Hayır. Artık değil. O bir yankı ve sen, sevgilim, bir senfonisin." Beni öpecekmiş gibi başını eğdi. "Seni odana öfkeyle gönderdim, ama aynı zamanda adımı vücudunda damgalanmış olarak görmek bana şimdiye kadar yaşadığım en azgın ereksiyonu yaşattığı için. Bu tehlikeli bir kombinasyon. Yıllardır kendime güvenmediğim bir durumda bulunmamıştım. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum."

Kalbim onun üstü örtülü uyarısıyla çarpıyordu. Ellerini şimdiden üzerimde hissedebiliyordum, tenimin her santimini tüketiyor, yeni topraklar çiziyor, kıvrımları ve vadileri fethediyordu. Yine de tehlikeli bölgede olan bendim. Güçlü durmak zorundaydım. Bedenime sahip olabilirdi ama kalbime asla sahip olamazdı. Bu söz konusu değildi.

Masa. Diego kırmıştı ve Cristiano onu tekrar bir araya getirebilecek son kişiydi.

Beni öpmek için eğildiğinde yanağımı çevirdim.

Birkaç dakika orada kaldı, nefesi yanağımda sıcacıktı. "Bana sırtını mı dönüyorsun?"

"Hayır. Bedenim senin, Cristiano. Ama seni öpmeyeceğim." "Beni daha önce de öptün."

Ve her seferinde, etrafımdaki her türlü hissi kaybetmiştim ve bu yüzden bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Daha güçlü olana ve kontrolü elimde tutana kadar olmazdı. "Senin için kanepeye uzanabilirim. Daha ne istiyorsun?"

"Beni düğün günümüzde yaptığın gibi öpmen için ne gerektiğini bilmek istiyorum."

"Söz verdiğim gibi sırlarını saklayacağım. Tanrı'nın önünde yemin ettiğim gibi sana itaat edeceğim. Ama seni öpmeyeceğim."

Çenemi sıktı ve yüzümü kendisine çevirdi. "Sen benim karımsın. Söylediğim zaman beni öpeceksin."

İçimden bir heyecan geçti. Tahmin ettiğim gibi, sadece bu kadar irade gücüne sahipti.

Aynı düşünce onun da aklına gelmiş olmalı ki yüzümü bıraktı ve bornozumu aldı. "Yatağına git."

Ellerimi göğüslerimin üzerine koydum. "Beni reddediyor musun?"

Bornozu açık tuttu ve ben de isteksizce içine girdim. "Zaten regl dönemindesin," dedi.

"Bunun seni durdurmayacağını söylemiştin."

"Ve durdurmayacak da." Bornozun omzunu dövmeye değmeyecek şekilde ayarlarken yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı. "Yaşadığım hayattan sonra biraz kan beni korkutur mu sanıyorsun?"

"O zaman beni neden gönderiyorsun?"

Kuşağımı sıkı bir düğümle bağladı. "Ne istediğin hakkında bir fikrin var mı?"

Hayal kırıklığı içime sızdı. Ona karşı tek silahım beni başarısızlığa uğratmıştı. "Hiçbir şey istemiyorum," dedim sertçe. "Sana ihtiyacın olanı veriyorum."

"Ben de senden kaçınılmaz olana boyun eğmeni istemiyorum," dedi. "Sadece istediğin için bana gelmeni istiyorum."

"Bu asla olmayacak."

"O zaman seni asla sikmeyeceğim, çünkü ben tecavüzcü değilim." Sırtıma doğru yürüdü, saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde topladı ve bornozun yakasından kurtardı. Ağzını kulağıma dayayarak, "Beni yanlış anlama. Çıplak bedenini bu ofisin her düz yüzeyinde eğebilirim. Ayak bileklerini yatağımın direğine zincirleyebilir ve seni günlerce çiğ çiğ sikebilirim. Göğüslerini pencereye dayar ve seni parmaklarken herkese tepeden bakmanı sağlayabilirim, öyle ki suların elime damlayıp camdan aşağı akarken seni bitirmem için bana yalvarırsın."

Nefes alamıyordum. Kalçalarım titriyordu ve bu korkudan değildi. Önümde koca bir olasılıklar *dünyası* açılmıştı; Cristiano'nun az önce söylediği her şeyi gerçekten yaşamak istediğim korkutucu bir dünya. Kralın kendisi tarafından aşağılanmayı, hükmedilmeyi ve *mahvedilmeyi* arzuladığım bir dünya.

"Seni kimse durduramaz Cristiano," dedim nefes nefese.

"Beni neyin durdurduğunu biliyorsun."

"İlgilenmiyorsun," dedim onu kışkırtmak için.

"Geri çekil ve ne kadar ilgilendiğimi hisset."

Yaptım, aramızdaki mesafeyi kapattım. Kıçımı onun sertliğine bastırırken kalbim küt küt atıyordu. Ona dokunmak için uzandım ama bileğimi yakaladı. "Sana bunların hepsini ve daha fazlasını yapabilirim Natalia. Ama sen istemezsen benim için hiçbir anlamı olmaz. Yukarı çık ve tatlı amcığın bana olan ihtiyacından o kadar ıslanana kadar bir daha bana gelme, öyle ki kucağıma otursan hemen içine girerim."

Ağzımı açtım, sözlerinden ve üzerime gelen gelgitli uyarılma dalgasından dolayı sessizce nefes nefese kaldım. Bunların hepsini istiyordum. Ama kırılmama konusundaki kararlılığı çok şey anlatıyordu.

Cristiano kadar güçlü bir adamı hiçbir şey korkutamazdı. Ama *bu* korkuttu. Babası olma korkusu içinde derinlere işlemişti. Aletinin sertliği kadar derin.

"Uç git, *mariposa*," dedi kulağıma hararetle. "Seninle ilk olarak ne yapmak istediğimi tam olarak hayal edebiliyorum ve tehlikeli bir şekilde teslim olmaya çok yakınım."

Omuzlarımı muzaffer bir edayla geriye çektim. "Ne istiyorsun?"

"Boğazının ne kadar aşağısına sikimi sığdırabileceğimi görmek."

Şok olmuş bir şekilde sertçe nefes aldım ama bu sözler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onları aramızda bir poşet yiyecek gibi savurdu ve benim ağzım açık kalmamla eğlendi.

"Yapacak işlerim var." Arkasını döndü. "Git."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. *Boğazıma* bir penisin girmesi fikri beni yukarı çıkarmaya yetmişti ama yavaşça. İçimdeki arzu arttıkça zar zor yürüyebiliyordum. Neden? Cristiano'yu vahşice ağzıma alma fikrinden tahrik olmak yanıştan da öteydi. Diego bana böyle bir şey söylemiş olsaydı, onunla bir daha asla konuşmayabilirdim. Ama Cristiano'nun bana ne yapmak istediğini bu kadar kararlı bir şekilde, özür dilemeden söylediğini duyunca, diz çöküp rahatlığımın -ve bedenimin- sınırlarını zorlamasına izin verme içgüdüm endişe vericiydi. Kendimi onun merhametine bırakmak ve ağzım üzerinde bitmek bilmeyen hâkimiyetini kurmasını sağlamak istiyordum. Sınırlarını aşmasını ve arzularına boyun eğmesini sağlamak için duyduğum arzu da buna eşitti; böylece kendinden nefret edebilecekti.

Bir şeyler değişiyordu ama bu onda değildi. Benim içimdeydi.

Yine de, belki de *değişmek* yanlış kelimeydi. Ya başından beri söylediği o iğrenç şeyleri istiyordum ama kendimi inkâr ediyordum?

Reddetmeme rağmen kostüm partisinde beni kollarına aldığı anda, gücümün onun bana olan zayıflığından geldiğini anlamıştım.

Bu gece başarısız olmuştum ama öyle hissetmiyordum. Suyu test etmiştim ve su sıcak ve davetkârdı. Onun istediği bir şeye -beni becermek- ve asla sahip olamayacağı bir şeye -benim bağlılığımı- sahip olmak beni cesaretlendirdi.

Tıpkı ona duyduğum arzunun beni korkuttuğu kadar.

NATALIA

Gecenin köründe sıcak, rahatlatıcı bir dokunuşla uyandım. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum, sadece yüzüstü yatmış, Cristiano'nun iğrenç, tahrik edici sözlerini tekrar tekrar dinliyordum. İçeri girip beni iş üstünde yakalamasın diye kendime dokunmamak için direnmek zorunda kalmıştım. Böylece ü z e r i m d e k i etkisini ilk elden görmeyecekti.

Cristiano dövmemi nemli bir havluyla o kadar nazikçe temizledi ki gözlerimi kapattım ve itiraz etmeden bitirmesine izin verdim.

Daha sonra ensemdeki saçlarımı temizledi ve annemin ben küçükken yaptığı gibi elini sırtımda gezdirdi. "İşaretli ama yine de kusursuz," diye mırıldandı.

Sürüklendim. Belki de. Emin değildim. Bana dokunmayı bırakmıştı ama hâlâ yatağın benim tarafımda ağırlığını hissettiriyordu. Gözlerimi açtım, omzumun üzerinden kırıştıtarak o görüne kadar başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

"Neyin var?" diye fısıldadım.

Başını salladı. Aslında bana sır vermesini beklemiyordum ama "Çözemediğim bir sorun. Ne zaman yaklaşısam, cevaptan daha da uzaklaşıyorum."

Ayağa kalktım, çarşafı kendimle birlikte çekip kollarımın altına sıkıştırdım. Yüzündeki çiğ duygu, kalbimin tuhaf bir şey yapmasına neden oldu. İstenmeyen bir şey. Cristiano'nun bu yönünü pek çok insana göstermeyeceğini anlamak için onunla fazla zaman geçirmiş olmam gerekmiyordu. Herhangi bir kartel lideri için savunmasızlık ölüm anlamına gelebilirdi. Ama Cristiano için kontrol her şeydi ve şu anda buna sahip olmadığını hissediyordum.

"Özür dilerim."

"Üzülme. Faydalı ol."

Tabii ki.

Beni işe yarar görmesinin tek bir yolu vardı, o da sırtımda olmaktı. Başsağlığı dilediğim için aptalın tekiydim. Tekrar konuştuğunda uyumak için uzanmaya başlamıştım. "Bana tavsiyede bulun."

"Ne?"

"Yararlı ol ve bana bu konuda tavsiyede bulun," dedi.

"Bunun için adamların var."

"Bana bırakmamı söylüyorlar." Bir omzunu silkti. "Çok uzun zamandır bu işin peşindeymişim. Karşılığını göremiyorlar, sadece duygusal olarak bağlı olduğumu söylüyorlar."

Bir anne ile kızı arasında olabilecek en büyük duygusal bağı yaşamış biri olarak bunu anlıyordum. "Bu hayatı seçtiğinde duygusal bağlara yer yok."

Bana hayalet görmüş gibi baktı ve sesi o kadar alçaldı ki onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Tehlikeliler. Ama onlara sahip olmayan birini tanımak istemezdim - bu bağlar bize insan olduğumuzu hatırlatıyor."

Dirseklerini dizlerine dayadı, başını eğdi ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Ne düşünürseniz düşünün, ben insanım. Bir zamanlar sahip olduğum şeylerin kaybını hissediyorum ve ne kadar çok istesem de asla sahip olamayacağım şeyleri arzuluyorum."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"İhtiyaçlarım sadece ... olduğum için farklı değil." Eliyle kendini işaret etti. "Bu."

Kalbim sıkışmıştı. Elbette Cristiano'ya içindeki canavarı göstermek zorunda olmadığımı biliyordum. Hepimiz gibi o da içindeki şeytanı biliyordu.

"Asla bağlanma," dedi. "Asla."

Deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu hissediyordum - yakın deneyimlerinden. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti. "Bunu sana kim öğretti?"

Tereddüt etti, sonra bana baktı, hem beni içine çekiyor hem de kendisiyle savaşıyordu. "Babam. Ama ben bağılıyım. Söyle bana Natalia. Benim yerimde olsan ne yapardın? İçimde bir his var.

görmezden gel. Kanıtlayamadığım bir teori. Sadece bu eksik parçanın karşılayabileceği bir ihtiyaç."

Bana daha önce cinsel ihtiyacını göstermişti ama bu seferki daha derindi. Neden yardım için *bana* geldi? Hayatımda bedenimden başka hiçbir şeyi umursamaması gereken tek erkek oydu. Ve burada benden istediği şey hiç de küçük bir şey değildi; benim fikrim, benim tavsiyem. Kartel işi hakkında.

Sadece bu ciddi nedenden ötürü, kendi durumumu bir kenara bırakıp onun yerine geçmeye çalıştım. Sorumluluğunda bir kartelden fazlası vardı. Bütün bir kasaba onun elindeydi ve kasabadaki insanların çoğu bir şekilde acı çekmişti. Ona bağlıydılar. Bana bir lider, sağlayıcı, kurtarıcı, hatta yol gösterici bir ışık olarak tarif edilmişti. Kendi gözlerimle görene kadar bunların hiçbirine inanmamıştım. Çoğu erkek ya baskı altında boyun eğdi ya da bu tür bir otoritenin başlarına geçmesine izin verirdi. Belki ikisini de yapmıştı ama hâlâ ayaktaydı.

Ya da oturuyordu, daha doğrusu yatağımın başındaydı, böylece bunu *benimle* konuşabilirdi.

Yatak başlığına yaslandım. "Kaybedecek neyin var?" "*Hiçbir zaman* karşılığını alamayabilirsiniz ama *her zaman* risk olacaktır."

O

düşünerek bir iç çekti. "Kaynaklarımı başka yerlerde harcasam daha iyi olur - Çorak Topraklar'ı ayakta tutmamı sağlayan bir işe komuta ediyorum. Hayat kurtaran kaynakları kullanmış olurum."

Başkalarına yardım etmek onun için çok daha önemliydi. Bu onun yaşam biçimiydi. Nedenini ya da art niyetli olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ama sonunda insanlar daha iyi durumda olacaksa, bu en iyisi değil miydi? "Peki sen ne kazanacaksın?"

Ellerini dizlerinin arasına indirdi. "İç huzuru. Ve çok istediğim bir şey. Birdenbire, eğer haklıysam ve şüphelerimi kanıtlayabilirsem, ona ulaşabilirim."

Biraz daha yaklaştım. "Tehlikeli mi?"

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Silah trafiği yapıyorsunuz. Bu size diğer karteller üzerinde amansız bir güç sağlayacak bir şey mi?"

"Ya öyle olsaydı? Başkası almadan önce benim almamı söyler miydin?"

Çarşafın altında dizlerimi göğsüme çektim. Doğru silah yanlış ellerde yıkıcı olabilirdi. Ama bunu bir saldırı olarak kullanmak daha iyi değildi. Kendimi kurtarmak için başkalarını yok etmek, yaşayabileceğimi sanmadığım bir şeydi. "Hayır."

"Akıllı kız. Kitle imha silahı iyi bir tahmindir," dedi. "Ama yanlış cevap. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

Kaşlarımı çattım, içimi bir korku kapladı.

"Bu görev sadece benim için değil, peşinden gitme nedenlerim de bencilce-"

"Nasıl?"

Bana göz kırptı, ay ışığı onu yıkıyordu. Ondan şiddetle nefret ettiğim zamanlarda bile, ne kadar yıkıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu görmezden gelememiştim. Ama şu anda, acısı ortadayken, güzelliği harikulade bir şeydi. "Bu bencilce çünkü hiçbir şeyi olmayan biri olarak şimdi ne kadar çok şeye sahip olduğumun farkındayım," dedi. "Ve bunun için minnettarım. Ama daha fazlasını istiyorum Natalia."

"Daha fazla mı?" Tüylerim diken diken olmuş bir halde sordum. "Güç mü? Para mı?" "Mesele para değil. Zaten yeterince para harcadım ve

Sadece eli boş dönmek için." "O zaman neden devam ediyorsun?"

Bir elini diğerinin üzerine koyarak neredeyse bir çocuğun kafası kadar büyük bir yumruk yaptı. Parmak eklemleri beyazlaştı ve içimde tanıdık bir titreme belirdi. Bu tür kontrollü bir öfkeyi daha önce de görmüştüm ve Diego'da kaçırmıştım. "İntikam mı?"

Dümdüz önüne baktı. "Ne zaman bununla ilgili değil ki?" diye sordu.

"Ama asla sadece bu değil." Cristiano da kardeşi gibi anne babasının ölümüne tanık olmuştu. Birçok kez gözümde canlandırdığım bir sahneydi ama ilk kez odada sadece Diego'yu değil, onu da görüyordum. "İntikam başka şeylerden kaynaklanır, acı gibi. Acı çekiyor musun?"

Yavaşça, beni şaşırtacak şekilde başını salladı ama daha da büyük bir şaşkınlıkla kalbimi biraz kırdı. Onlar sadece erkekti. *Bu* çocuk, benim önümde, iyileşemediği bir şey yaşamıştı. Ve şimdi buradaydı, ihtiyacı olanı bulmak için izin istiyordu. Hatta belki daha fazlası için bana bakıyordu. Bu yeni bir tür

güç, cinsel ya da fiziksel değil, bu noktaya kadar uğraştığımız türden duygusal da değil. Bu yaralar güvensizlik ve kaybolan umutlar arasında derinlerde yaşıyordu.

"Bunu Diego ile de yaşadım," dedim. "Eğer aradığın intikamsa, bırak gitsin. Eğer bana ya da babama karşıysan, ne kadar acı çektiğimizi görmen için sana yalvarıyorum."

"Sana karşı değil, sevgili karım. Bu akşam sana söz verdim ve bunda ciddiydim - senin için entrikalar çevirmeyi bıraktım. Ama senin için hâlâ pek çok şey istiyorum. Sadece intikam değil, kapanış, mutluluk, hatta aşk."

Sesindeki inançla boğazım kapanma tehlikesi geçirdi. İntikam ve kapanış. Bu iki şey şeytanı bile baştan çıkarabilirdi. Hayatıma kolayca uyum sağladılar, ama birçok alana uyum sağladılar - annem için intikam ve kapanış. Babam için. Ya da Diego'dan. Cristiano'dan da. Mutluluk ve aşk daha bulanıktı ve Cristiano'nun ağzından çıkması çok daha korkutucuydu. "Sen müthiş bir adamsın. Bunu sana söylememe gerek yok."

"Öyleyim."

"Peki neden diğer her şeyi aldığın gibi bunu da alamıyorsun?" "Sadece verilebilir."

Bu tanıdık sözlerle içime ürkütücü bir his çöktü. *Ben* ona verilmişim. Peki bu bir insan mıydı? Benden almaya çalıştığı sadakati, bağlılığı ve vefayı bir başkasından da almaya mı çalışıyordu?

"Ne olursa olsun kabul etmeyi denedim," dedi teslimiyetle. "Şimdi merak ettiğim şey, ne kadarından vazgeçeceğim." İki elini yüzünde gezdirerek durakladı. "Karşılanmamış ihtiyaçlarım var. Ve cevaplar için şiddetli bir arzu. Kaybettiklerimi yeniden kazanmak istiyorum. İstiyorum ki ...

."

Kalbim, böylesine güçlü bir adama ve aynı derecede kırılmış bir çocuğa istediğini nasıl verebileceğimi anlama özlemiyle çarpıyordu. Hatta belki de ihtiyacı olan şeyi. "Ne?" Yumuşakça sordum.

"Devam edersem, bilmek istediğimden emin olmadığım şeylerle yüzleşebilirim. Ve sonuçta istediğimi elde edeceğimin garantisi yok." Sanki itiraf etmesi zor bir şeymiş gibi çenesi sertleşti. "Bu ihtiyaçları karşılayacağımın bile."

Bunu yapması gerektiği çok açıktı. Aklına koyarsa Cristiano'nun sahip olamayacağı hiçbir şey yoktu. Ama Cristiano'nun bunu kendi başına çözmesi gerektiğini de biliyordum ve bu konuda ona yardımcı olabilirdim.

"Gerçeği bilmemek beni delirtecek." Hayal kırıklığı sesine sızmıştı. "Ama onu aramaya devam edersem, oraya ulaşmadan delirebilirim."

"O zaman bırak," dedim.

Geri çekildi, gözleri benimkileri buldu. "Öylece mi?" "Canın yanabilir mi?"

"Bana istemediğini söyle, sana söz veriyorum incitmeyeceğim."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım, pembeleşen yanaklarımı gizleyen karanlığa şükrettim. "Başkalarına zarar verecek mi?" diye sordum.

"Sadece hak edenlere."

"Bu gece o adamlar bunu hak etti mi?"

"Sen söyle." Yutkunurken adem elmasının silueti sallanıyordu. "Sandra'yı ve o kızları nereye götürmek istediklerini ya da ne yapmak istediklerini açıklamama gerek yok."

Elleri ve ayakları bağlı olanları kendi gözlerimle görmüştüm. Son birkaç haftada bir *sicario*'nun kafasının içinden başlayarak hayatım boyunca görmediğim kadar çok şey görmüştüm. Babam beni bu dünyanın karanlık tarafına ve hemen hemen her şeye tanık olmaktan alıkoymaya çalışmıştı; Cristiano ise bana palayla ölüm dağıtışını izletmişti.

B a ş ı m a gelebilecek şeyler için beni çelikleştiriyor muydu? *Bizim* Nasıl? Beni silahlandırarak mı koruyordu? Bedenini birden fazla kez benimkinin önüne koymuştu ve içten içe, ihtiyacım olursa yine koyacağını biliyordum. Ama ya bir gün onun orada olmadığı bir gün gelirse, o zaman ne olacaktı?

"Babam ve Diego bu gece beni asla yanlarında getirmezlerdi," dedim.

"Riskliydi," diye itiraf etti. "Ama hayat böyledir. Ne kadar çok görürsen, karşılaştığında o kadar az şok olursun. Her kan ve bağırsak gördüğünde kusmana izin veremem, yoksa bu evlilik asla yürümez."

Yine kötü niyetli bir şaka denemesi olmasına rağmen midem itiraz etti.

"Ekibime yüzde doksan dokuz güvenmeseydim seni getirmezdin," dedi.

"Peki ya yüzde bir?"

"Yüzde yüz güven bir ölüm dileğidir. Sen de *bana* güvenmeseydin gelmezdin. Korkuyor muydun?"

Gözlerimi ona diktim. "Evet ama bir dahaki sefere bu kadar korkmayacağım." "Ve ondan sonraki seferde daha da az," dedi başını sallayarak.

Onay. "Şimdi beni farklı mı görüyorsun?"

Başımı eğdim. Gölgelerle çevrili pazusu esnedi. Onu farklı görüyordum. O her zaman bana ve masum insanlara zarar verebilecek bir adamdı. Ama şimdi, başkalarına *da* zarar verebilecek bir adamdı. Masum *olmayanlara*. Yasalara karşı bağışıklığı olanlara. Tanrı'nın görmezden geldiği günahkârlar. Etrafta suçlarının bedelini asla ödemeyen bir sürü insan vardı.

Çok güçlü bir kocam vardı, sadece fiziksel olarak değil, hakimiyet olarak da. Erişim alanı uzun, uzak ve affetmezdi.

Annemden öğrendiğim bir şey varsa, o da her güçlü erkeğin arkasında daha güçlü bir kadın olduğuydu.

Ve eğer *Jazmín*'den bir şey öğrendiysem, o da güçlü bir adamı ağızla *kontrol* edebileceğimdi, ona ne yapacağını söyleyerek değil.

Kararsızlık yüzünde savaşıyordu. Korkuları, kederi ve kalp kırıklığını saklayan karanlık, unutulmaz güzellikteki yüz. Onunki gibi gözlerle bir şeyler gördüğünü söyleyebilirdim. Aradığı cevabı zaten biliyordu ama bunu onaylamama ihtiyacı vardı.

Acı çekmesine izin mi verecektim, yoksa onu rahatsız eden şeyin peşinden gitmesi ve onu yenmesi için özgür mü bırakacaktım?

Ellerime baktım ve onu ileriye doğru itmenin en iyi yolunu düşündüm. Aklıma gelen şey buralardaki evrensel para birimiydi -İkimizin de uğraştığı bir şey. Güç ve bunun sonsuz biçimleri vardı. "Ne kadar paran var?" diye sordum.

Konuyu kabaca değiştirince kaşları kalktı. "Yeterince," dedi. "Ve her gün daha fazlası geliyor. Asla endişelenmene gerek kalmayacak."

Çarşafı sıyırdım, bir ayağımı yere koydum, sonra diğerini. Yataktan kalktıktan sonra, önünde durana kadar yumuşak adımlarla yürüdüm. Her hareketimi dipsiz gözlerle takip ediyor, beni kendi evrenine çekebilmek için yaklaşmamı istiyordu.

Yardım için bana gelmişti, savunmasızdı ve kendisiyle savaşıyordu.

Asıl hakimiyet, onun sahip olduğu gücü kullanmak olacaktı. Kendi zayıflığını kullanarak onu kendine, savunduğu her şeye karşı çevirmek. Bir süredir bunu istiyordum.

Ama başka şeyler de istiyordum ve bunların hepsi mantıklı değildi.

Artık duvarları yıkılmaya başladığına göre, böyle bir adamın boşluklarını ve ihtiyaçlarını doldurmak gibi imkânsız bir başarıyı elde edip edemeyeceğimi merak ediyordum.

Daha cinsel arzularım da su yüzüne çıkmıştı ama her şey şuna bağlıydı.

Büyük Cristiano de la Rosa'yı *onun* yanına getirip getiremeyeceğimi görmek için dizlerimin üzerine çökmek istedim.

Midemde kelekler uçuşurken ve gözümün önünde ondan başka bir şey yokken bacaklarının arasında diz çöktüm.

"Seni dize getirecek şeyin para olacağını bilseydim," dedi, "servetimle durmadan övünürdüm."

"Paran olduğunu zaten biliyorum. Babamdan bile daha fazla ve o bir multimilyoner." Ellerimi sabit tutarak uzandım ve kemerini açtım. "Bu yüzden sormadım."

"Neden o zaman?"

İnce deri kayışı pantolonunun halkalarından geçirdim ve yatağın üzerine koydum. "Eğer para önemli değilse," dedim, "satın alamayacağın hiçbir şey yoktur."

"Hiçbir şey."

"Bulmak istediğin şu şey. Bana gerçekten neden istediğini söyle. Belki intikam, para ya da seks olabilir ama özünde, karşılanmamış ihtiyacın nedir?"

Gözlerindeki şehvet o kadar sıcaktı ki, tutarlı bir cevap bile veremeyeceğinden şüpheleniyordum. "Uzun zamandır istediğim bir şeyin kilidini açacak anahtarı arıyorum." Çenesini öne doğru uzattı. "Bir şey değil. *Her şeyi.*"

Yapmak üzere olduğum şey boğazımı kurutsa da ağızım sulandı. İsteddiği şeyin bu olduğunu söylemişti.

Bu gece, ama daha çok bir ihtiyaçtı. Ve bunu herkesten çok benim doldurabileceğimi düşünüyor gibiydi. Bana böyle bir güven duyan biri olmuş muydu hiç?

Verecek anahtarım yoktu; onun ihtiyacı olan her neyse, bu gece burada değildi. Ama ben buradaydım.

Baldırlarımın üzerine oturdum ve pantolonunun fermuarını indirdim. "Senin gibi bir adamın neden karşılanmayan bir ihtiyacı olsun ki?"

"Aynı fikirdeyim."

Koyu renk saçları bir fırtına bulutu gibi sakladığı sikinin kökünde toplanmıştı. Onu iç çamaşırından kurtardığımda geri dönüşü olmayacağından emindim. Korkmaya gerek yoktu. Burada kontrol bendeydi ve bu da bir şey ifade ediyordu. Kafa vermek hakkında **b i r ç o k** şey duymuştum, tıpkı almak hakkında duyduğum gibi - ve bu beklediğimden daha hoş bir deneyim olmuştu.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Cristiano sordu.

Özgürleşmek için seçiren şişkinliğe baktım. "Hayır."

"Sevindim. Ama bu gece, senin ilkin olacak durumda değilim." Bu bir uyarıydı ama reddetme değildi.

Elimi kaydırıp ona sürtündüğümde nefesini içine çekti. "Neden olmasın?" diye sordum.

"Seni kilisede gelinliğine becermemek için her şeyimi, ama her şeyimi verdim. Sana sahip olmayı o kadar çok istiyorum ki, bu beni bile korkutuyor. Şimdi, adımları sonsuza dek vücudunda görmek. İlk mürekkep tenine değdiğinden beri ihtiyaçtan işkence çekiyorum."

Bana bunu istemediğini mi söylüyordu? Ya da bana bir çıkış yolu veriyordu. Geri çekilmem için bir fırsat. İstemiyordum ve bunun nedenini kendime sormak istemiyordum. Düşün gecemde ve daha önce bornozumla ofisine gittiğimde onun her şeyini almaya hazırdım.

"Ne durumdasın?" diye sordum.

"Sınırlarını bulduğum ve onları zorladığım yer. Arkanıza yaslanıp saatlerce sikimi öpmenize izin verebilirim, siz bunu çözerken- bir gün. Bu gece değil. Bu gece bir şey sismek istiyorum."

"Aşağıda bir sürü şey var."

"Haklısın. Hiçbirini becermek istemiyorum. Seni becermek istiyorum."

Kalkmam gerekiyordu. Beni uyarıyordu. Bu benim amacım ve korkumdu -içindeki şeytanları serbest bırakmak.

Çocukken kabuslarımı kovmak için bana "*Ben tüm canavarlardan daha korkutucuyum*" demişti.

Ama bu aynı zamanda benim arzumdu. En kötüsünü görmek, onu özgür bırakmak ve bunun için ondan nefret etmek. Beni kullanmasına izin vermeye hazırdım, çünkü ondan nefret etmeye hazırdım.

Alternatif için hazır *değildim*. Onu kabul etmeye, onu arzulamaya.

...

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım.

Kendi iç savaşı yüzüne yansımıştı. O da en az benim bunu yapma arzum karşısında şaşkınlığa düştüğüm kadar acı çekiyordu.

"Bu seni korkutmak için son girişimim." Çenemi büyük elinin arasına aldı ve bakışlarıyla buluşmak için yüzümü kaldırdı. "Bu ağzı sikeceğim. Bu boğazı önce sikle, sonra da dölle dolduracağım. Ve ondan sonra ne yapacağım biliyor musun?"

Başımı salladım. Daha fazla ne *yapabileceğini* hayal bile edemiyordum.

yap.

"Bu ağzı ve bu boğazı her orospu çocuğundan koruyacağım.

Kim sana yanlış bakarsa. Vücudunun her parçası bana boyun eğecek ve her bir santimin, her bir saç telini yerinde tutmak için hayatını ortaya koyacak bir adamın korumasını bilecek." Boyu uzadı, cüssesi ve tehdidi iki katına çıktı. "Emmek, yalamak ve becermek için benim olana kimse dokunmayacak. Hiç kimse senin sadece bana verdiğin şeyi alamayacak."

Topuklarımın üzerinde otururken, onu görebilmek için başımı sonuna kadar geriye eğmek zorunda kaldım. Sözlerinin uyandırması gereken korkunun yerini çiğ, zonklayan bir arzu almıştı. "Peki bu her iki taraf için de geçerli mi?"

"Yatağında ve yatağımın dışında benim sadaketime sahipsin." "*Diego benim için bir dövme yaptırdı.*"

"Karşılık vermemi mi istiyorsun? Veririm. Ne istersin?" Bir eliyle bileklerimi kelepçeledi ve kasıklarıyla yüz yüze gelene kadar beni dizlerimin üzerine çekti. Serbest eliyle sikini çıkardı. "Üzerine 'Natalia'nın Malıdır' yazdırayım mı?"

Kendine olan güveninin kaynağı ortaya çıkınca nefesimi tuttum. Başka bir penis görmemiş olsaydım bile ortalamadan daha büyük ve aynı derecede korkutucu olduğunu bilirdim.

Emilmek için yalvarıyordu. Şişmiş mor kafa içeri girmek istiyordu. Durumun kontrolünü kaybetmiş miydim? Yoksa tam olarak istediğimi mi alıyordum? Elinden zincirlenmişim, onun esiriydim. Onun merhametine kalmıştım. Ona aittim. Ve tüm bastırılmış arzularım için patlayabilirdim. Karşılanmamış ihtiyaçlardan mı bahsetmiştik? Benim bir tane vardı. *Rahatlama*. Kendime izin verirsem yatıştırabilir ve yatıştırılabilirdim.

"Aç," dedi, "ya da yatağına dön ve hazır olana kadar uzak dur."

Burnumdan nefes aldım, dudaklarımı ıslattım ve ayırdım. "Ben hazırım."

"Aferin kızıma," diye gürledi. "Ben söyleyene kadar kapanma." Rol yapmadan dişlerimin arasından kayarak sikini ağzıma soktu. "Çok güzel, geniş bir ağzın var Natalia. Bunu kostüm balosunda hemen fark ettim."

Cevap veremedim dilimi sert, damarlı şaftın ipeksi derisinin altında gezdirdim. Beni dolduracağına söz vermişti ve sözünün eri bir adamdı. Başka hiçbir şeye yer bırakmamıştı. Kafamda hiçbir düşünce, gözümün önünde koyu renkli kasık kılları ve gergin, tanrısal kas kuşağından başka hiçbir şey yoktu. Sadece kendi tükürüğüm yolu kayganlaştırıyordu.

"Seni gördüğümde," diye devam etti, "kendi kendime Natalia'nın ne kadar lanet bir kadın haline geldiğini düşündüm. Buna hazır değildim." İtmeye devam etti, ağzımın arkasına yaklaştı. "Ama sırf senin koruyucun olduğum için yatağımdayken sana kırılabilir biriymişsin gibi davranacağımı sanma." Bana baktı, bakışları bir an tehditkâr, bir an taparcaydı, iri bir elini her iki bileğimin etrafında sıkarken. "Kapanma kısılmış ve benim tarafımdan doldurulmuş olsan bile, burada kontrolün sende olduğunu zaten biliyorsun, değil mi?"

O daha derine ittikçe, boğulmamak için yutkundum. O anda, bir adamın sikinin dilimin üzerindeki ağırlığından ve boğazıma girmek için yalvaran ucundan başka bir şey bilmiyordum. Onu memnun edebildiğim için duyduğum saf tatmin dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

"İşte böyle," dedi başparmağıyla bileklerimden birinin iç kısmını okşayarak. "Boğazını aç, *mamacita*. Bana ne yapabileceğini göster

yap."

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dünyadaki tüm konuşmalar

Beni onun büyüklüğünde ve hünerinde bir adamın egemenliğine hazırladı. Zihnim bunu reddetti, karşı koymamı söyledi, ama bedenim, içgüdülerim, boğazım ona boyun eğdi, onu karşıladı ve teslimiyetimi nasıl talep ettiği için amımın nabzının attığını fark ettim.

"Burnundan nefes al," diye talimat verdi. "Aç. Beni daha derine götür."

Onu ağızımda hissetmek garip ama doğaldı, sanki onu kabul etmek için yaratılmış bir yaratık gibiydim. Ama boğazıma girdiğinde, onu dışarı itmemek için her şeyimi verdim. Öğürdüm ve gözlerim yaşla doldu. "Dünyada sikimi mümkün olduğunca çok içine almaya çalışmanı izlemek kadar güzel bir şey yok."

O siki bacaklarımın arasında istiyordum. Bunun için yalvarmayacağıma dair kendime yemin etmiştim ama bu, vücudumun onu bacaklarımın arasına alma özlemiyle neredeyse titremediği anlamına gelmiyordu - beni gerçekten ele geçireceğini bildiğim tek yer.

Sıkılı yumruklarımı ağızına götürdü. "*Qué bellísima*," diye mırıldandı. "Böyle iyi bir kızın benden korkması için hiçbir neden yok."

Geri çekildi. Aletinin ucu dilimin ucuna ulaştığında, tekrar içeri süzüldü, ama sadece yarı yolda. "Em," dedi ellerimi serbest bırakarak.

Yanaklarımı çukurlaştırdım ve dediğini yaptım, ellerimi ağızımla ulaşamadığım yerleri örtmek için kullandım.

"*Sí, Natalia*," dedi inleyerek. "Şimdi kalçalarımı kavra ve kendi başına ne kadar derine inebileceğini gör."

Ellerimi tenine gömdüm ve denedim ama onun kendini itebildiği kadar ileri gidemedim.

"Bana bak, *aşkım*," dedi. "Senden talep edeceğim pek çok şeyden biri ama belki de en önemlisi bu. Aletim herhangi bir deliğindeyken gözlerini benden ayırma, hatta kışını alırken bile."

Midemde kelekler uçuşuyordu. Çok kabaydı ve şimdi onun önünde diz çökmüş, tahrik ve arzuyla yönetilirken, bundan hoşlandığımı itiraf edebilirdim. Hayatım boyunca çocuk eldivenleri ve yatıştırıcı sözlerle çok dikkatli davranılmışım. Cristiano ise

Ve Şimdiye kadar tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Geri çekildim, nefes nefese kalmıştım. "*Bunu* yapmana asla izin vermeyeceğim."

"Yapacaksın. Ve sen ikiye ayrılacağını düşünene kadar, vücudundaki en dar deliğe her santimimi bastırırken yüzünü izlemenin bir yolunu bulacağım."

Ağızımdaki tükürüğü sildim, o kadar tahrik olmuştum ki, kulağa nihai yıkım gibi gelen Şeyi kabul etmeye neredeyse hazırdım.

"Durabileceğini söylemedim." Başımın arkasını kavrayarak beni kendine çekti. "Dilini düzleştir."

Gerek kalmadı; benim için düzleştirdi. Gevşemeye zorladığımda, bundan faydalandı ve boğazımın daha da derinlerine itti. Orada sabitlendikten sonra başımı yerinde tuttu ve kalçalarını önce yavaşça sonra daha hızlı hareket ettirdi. Ve Şimdi yüzümün sikilmesinin ne demek olduğunu anlamıştım.

Öğürdüğümdede durdu. "Bakir ağızın bunu kaldıramaz, değil mi? Hâlâ alışmaya ihtiyacın var."

Onu boğarken biriken gözyaşlarımı kırıpştırarak uzaklaştırdım. Buna bir son vermeme izin veriyordu ama ben bunu istemiyordum. Yakınından bile geçmedim. Kendi isteğimle diz çökmüştüm ve onun merhametine kalmıştım, duygusal olarak çıplak kalmıştım.

Geriye sadece dürüştlük kalmıştı.

Ve gerçekte şu ki, buna ihtiyacım vardı.

Beni ilkel bir şekilde kullanmasını seviyordum. Her "iyi kız" la birlikte gelen hayranlık bakışı. Devam etmem için elinden gelen her Şeyi yapacağından şüpheleniyordum.

Kalçalarını daha da yaklaştırdım ve onu ağızımın içine doğru biraz daha çektim.

"Tırnaklarını kullan," dedi.

Tırnaklarımı tenine batırdığımda keskin bir nefes aldı. "Çok fazla geliyorsa aynen böyle yap. Ara vermen gerekip gerekmediğini bir daha sormayacağım. Tırnaklarını kullan, ben de durayım. *Anladın mı?*"

Başımı salladım -bir ağız dolusu horozla yapabildiğim kadarıyla-anladığını söyledim.

Yağma ve talanına devam etti. "*Benim* için biraz daha derinlere in, *aşkım*. Boğazından aşağı döküldüğümdede bunun son kez olduğunu anlayacaksın."

Ben kalçalarını pençelemeden ve öksürerek ayağa kalkmadan önce olabildiğince geriye itti.

Kendime geldiğimde kalbim küt küt atıyordu. Ağzımı açtım ve bir saniye içinde tekrar içeri girip beni içine aldı. Boğazımın açıklığını sikerek ona teslim olmamı sağlarken, parmaklarını saçlarıma doladı ve ben nefesimi tutmak için sarsılana kadar başımın arkasına masaj yaptı.

Yumruğunu devasa uzunluğunun üzerinde gezdirdi, tükürüğüm ay ışığında parlıyor ve damlıyordu. "Yeterli mi?" diye sordu ağzının köşesi kalkarken. "Bunun yerine yüzünü inci gibi beyaza boyayabilirim ve boğazını başka bir zaman kaplayabilirim, yeter ki söyle."

Söylemeyecektim. Bu sadece beni mahvedeceği yolların yüzeyini çizdi, ama aynı şey onun için de geçerliydi. Benim onun merhametine kaldığım kadar o da benim merhametime kalmıştı.

Eğildim. Ucu şişmiş ve morarmıştı. Serbest bırakılma ihtiyacını hemen hemen okuyabiliyordum. Sadece ucunu ağzıma alıp lolipop gibi emdikten sonra çıkıntının altını yaladıgımda öfkeli okşamalarını yavaşlattı.

Parmakları kafa derime doğru kıvrıldı. "*Siktir.*"

Küfrünün şiddetiyle, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek gözlerimi yüzüne diktim. Bunun yerine, her şeyi doğru yaptığımı söyleyen yarı kapalı bir bakışla karşılaştım. Bu kez, gözlerimi yukarıda tutarak ağzımı kendi başıma şaftı boyunca kaydırdım.

Dudakları başka bir komut için aralandı ama sonra çenesini sıkarak tavana baktı. "Tanrım, bu çok iyi. *Sen* çok iyisin."

Kontrol buydu ve Cristiano'nun bunu neden *bu* kadar çok istediğini anlıyordum. Böylesine güçlü bir adamın yüzünün ihtiyaç ve çaresizlikten mahvoluşunu izlemek baş döndürücüydü, hem de *benim* için.

Yüzümün iki yanını sert ama nazik bir şekilde tuttu ve işini bitirmek için ağzımı kullandı. Parmaklarıyla sıkıca kavradığı ağzımın içine sert ve hızlı bir şekilde girerken boğazımı rahat bıraktı. "Geliyorum." Devasa vücudu yaklaşan patlamasıyla sarsıldı. "Ağzın karşı konulamayacak kadar sıcak ve tatlı. Ve şimdi, sonunda benim."

Boğazımın arkasına doğru itti ve boğazımdan aşağı sıcak ve yapışkan bir şekilde boşalırken ürperdi. Çekildiği anda üzerimde yükseldi, elini çenemin altına yerleştirdi ve yukarı kaldırdı. "Yut beni Natalia." Onun etrafında öksürmeye başladım ama beni orada tuttu. "Yut beni."

Onu yuttum, ama düşündüğümünden daha fazlaydı ve bir kısmı çeneme döküldü. Benim gibi bitkin bir halde bacaklarının arasına yerleşen sikini yavaşça okşadı.

O uzaklaşırken, kendimi yeniden yönlendirerek avuçlarımdan üzerine düştüm. Çalışmak ve çalıştırılmak ve sonucun boğazımdan ve çenemden aşağı damladığını hissetmek garip bir şekilde tatmin ediciydi. Hayatımda hiçbir zaman bu kadar acımasızca, bu kadar hararetle işlenmemiş, bu kadar parçalanmamış ve bu kadar acımasızca çıplak bırakılmamıştım.

"Bir gece için yeterince mahvoldun," dedi karanlıkta bir yerden, belli ki benim düşüncelerim onun da aklından geçiyordu.

Yukarı baktım. Artık tamamen çıplaktı, siki bacaklarının arasında sallanıyordu, yalınayak ve elinde nemli bir havluyla bana yaklaşıırken uyluk kasları çalışıyordu.

"İstediğin buydu, değil mi?" Kısık sesle sordum.

"İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir," dedi. "Sanırım sen de bunu istediğini kabul etmeyeceksin."

Edemezdim, o anda edemezdim ama inkâr da edemezdim. Havluya uzandım ama dirseğimi tuttu ve kalkmama yardım etti. Parmak eklemine çenemin altına koyarak başımı kaldırdı ve ılık, nemli havluyu çenemin üzerinde düzeltirken gözlerimin içine baktı. "Son damlasına kadar yutmayı öğreneceksin," dedi nazikçe. "Ama söylemeliyim ki. *İnanılmazdın*."

Gülümsedim, sonra övgüsünün ne kadar iyi hissettirdiğinden utanarak kızardım. "Bunu sadece tekrar yapmam için söylüyorsun."

"Belki de. Ya da belki de gerçek budur." Gözleri yüzümü taradı ve dudaklarıma kaydı. Başını eğdiğinde, eğilip onunla buluşmak istedim.

Ama bu beni uzaklaştırmaya yetti.

Bir öpücük farklı bir teslimiyetti. Vücudumu ele alış şeklinden zevk almak başka bir şeydi ama kalbim bunu kaldıramazdı.

aynı dayak.

Cristiano kıpırdamadı, yanağımın yanında duruyordu. "Hâlâ öpücük yok mu?" "Seni gerçekten durduramam."

"Daha önce de söylediğim gibi, benim için bundan keyif almak diye bir şey yok. Az önce inanılmazdın çünkü bunu sen de benim kadar istiyordun." Sıcak nefesi yanağımı ısıttı ve çaresizlikle konuştu. "Beni neden öpmeyeceğini söyle."

"Çok açık olmalı. Seks sekstir, ama öpücük daha fazlasıdır."

"Henüz seks yapmadık."

"Ama yapacağız. Ve bundan nasıl zevk alacağımı çok iyi biliyorsun. Ama bu benim bedenim, başka bir şey değil."

Dolgun dudaklarını ıslatırken yüzümü tekrar kendisine çevirdi. İyi öpüşüyordu. Düğün günümüzün dehşetinin ortasında beni birkaç saniyeliğine kendine çekmeyi başarmıştı. Düğün gecemizde onu istediğime neredeyse beni ikna etmişti. Öpücüğüyle bir büyü yapmıştı ve gerçeklikten uzaklaşmayı göze alamazdım.

"Yanılıyorsun," dedi, sesi neredeyse eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bu senin vücudunun çok ötesinde bir şey. Bir şeylere ihtiyacın var ve ben sana onları verebilirim. Onları sana vermek istiyorum."

"Neden?" Fısıldadım.

Dudaklarını ağızımın köşesine bastırdı. "Yakında bir gün, belki de hiç beklemediğin bir anda, bu gece benim için yaptıklarının karşılığını ödeyeceğim."

"Nasıl ödeyeceksin?" "Nasıl?" diye sordum. "Orada boğazına tıkacak bir şeyim yok."

Sırıttı. "Ve bunun için *Tanrı*'ya *şükürler* olsun."

"Kendi adına konuş. *Benim* için acı çektiğini görmek isterim. orgazm."

Ağızının köşesi kıvrıldı. "Sanırım öyle olacak." Dudaklarını dudaklarımın diğer köşesine dokundurdu. "Aletimi bir şampiyon gibi aldın. Karşılığında seni hayatım buna bağlıymış gibi yiyeceğim ve inan bana hayatıma değer veriyorum."

Aman Tanrım. Bacaklarımın arasındaki zonklamanın sinir bozucu bir şekilde farkındaydım. Ofisinde başlamıştı ve o zamandan beri dinmemişti.

"Tabii borcumu şimdi tahsil etmek istemiyorsan?" diye sordu. "Sadece sor."

Bu acıdan kurtulmak neredeyse vazgeçilemeyecek kadar güzeldi. Onun tekliflerini kabul etmek, hatta onlara boyun eğmek başka bir şeydi. Yine de bir şey istemek yanlış hissettiriyordu. Başımı salladım ve fikrimi değiştirmeden önce kendimi geri dönmeye zorladım.

Dirseğimi tuttu ve beni geri çekti. "Beni bir kez öp," dedi. "Karşılığında bir süre sana elimi bile sürmeyeceğim, öpücük seni daha fazlasına teşvik etse bile."

Onu kaybetmenin verdiği hayal kırıklığı beni önce etkiledi, ardından da hızla dehşete düşürdü. Onun dokunuşunu özlemek ya da o yolda ilerlemek istemiyordum. Bu kafa karıştırıcı duyguyu örtbas etmek için hemen kabul ettim. "Anlaştık."

"Bunu biraz daha az şiddetle söylemişsin gibi davranacağım." Kaşlarını çatı. "Biraz düşünmek ister misin?"

"Hayır. Ne kadar uzun bir süre?"

"Günler. Şansım yaver gitmezse belki haftalar bile."

Haftalarca mı? Hem ellerini kendine saklıyor hem de bana durmadan dokunuyor gibiydi. "Ve sen bana hiç dokunmayacak mısın?"

"Arabadan inmene yardım etmek için bile."

"Pekâlâ." Gözlerimi kapattım ve bekledim ama hiçbir şey gelmedi.

Tekrar baktığımda, yatağının çarşaflarını geri çekiyordu. "*Ven aquí*," dedi, uzanarak.

"Bir anlaşma yapmıştık."

"Buraya gel," diye tekrarladı.

Yatağın benim tarafıma doğru yürüdüm, yanına tırmandım ve her gece yaptığım gibi sırtım ona dönük bir şekilde top gibi kıvrıldım.

Bir süre sonra pazumu gevşekçe kavrayarak beni kendine çekti. Omzumun üzerinden ona baktım ve bir kez daha taleplerle kararmış gözleriyle karşılaştım.

Parmağını dövmenin üzerinde gezdirdi. "Benim," dedi. "*Mi mariposita*. Benim nadir ve sıradışı, güzel beyaz hükümdarım."

"Yanılıyorsun," diye fısıldadım. "Kanatları turuncu yaptı, beyaz değil."

Ana hatlarını zar zor çizdi. "Kelebeğin turuncu rengi onun zehirli olduğu konusunda uyarır," diye açıkladı. "Rensiz olmak tehlikelidir. Ve sen, karım, yırtıcılar için zehirlisin."

"Bu bana sadece bir hatırlatma değil." Ben de bundan şüphelenmiştim. "Başkaları için de bir uyarı."

"O benim." Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına götürdü ve kapalı dudaklarını ağızıma bastırdı. Eli kolumun etrafında sıkılaştı, ama hareketsiz kaldı, henüz daha fazlası için zorlamadı.

Omzunu bana doğru eğdi, beni koza gibi sardı. Onun kelebeği. Kıcımlın yastığına karşı sertleştiğini hissetmek beni şaşırtmamalıydı. *Yuvarlanabilmeyi ve içinde olmayı istemeliydim.* Bunu istememek için bir şeyler düşünmeye çalıştım. Elini ön kolumdan aşağı kaydırırken, bileğimi sıkarken, kalçamı ve kıcımlın kıvrımını okşarken içine düşmemek için.

Devam etmesini istedim. Kalçalarımın arasına girip beni uyandırdığı tahrikten kurtarmasını, utancımı izinsiz olarak kovalamasını, böylece istediğimle yüzleşmek zorunda kalmamayı.

Başka bir şey düşünmek zorundaydım yoksa ondan daha fazlasını istemekle kalmaz, bunun için *yalvarırdım*.

Alışkanlık dışında, Diego aklıma geldi. Onu öpmek böyle mi hissettirmişti? Sanki bir kara deliğin kenarında duruyordum ve o beni hem kenardan itiyor hem de karanlığa doğru çekiordu? Karanlığın içine girmenin çok kolay olduğunu hep biliyordum ve şimdi Cristiano da biliyordu. Diego beni tertemiz tutmak isterken, o beni aşağı çekecek, mahvedecek ve kirletecekti.

Hayır, Diego'yla öpüşmemiz Cristiano'nunki gibi sihirli bir büyü değildi, çünkü sadece seksle ilgili değildi. Diego'nun beni bir seviyede, yapabildiği kadar sevdiğine inanıyordum. Ayrıca Diego'yla yaşadıklarımın gerçek olmadığını da bir şekilde biliyordum.

Cristiano gerçektir. Ham. Dürüstlüğu acımasız olabilirdi ama yapmacıklığa yer bırakmıyordu ve bedenim de aynı şekilde karşılık veriyordu.

Açgözlülükle inledim ve dilimi önce ağızına soktum, sonra ileri gittiğimde nefesim kesildi.

Cristiano dudaklarıma gülümsedi. "İyi geceler. Bir süreliğine benden güvende olduğunu bilerek rahat uyu. Ve eğer istediğinin bu olmadığını fark edersen, bunun son öpücüğümüz olmadığı gerçeğiyle rahatla."

Uyandığım da karanlık ve boş bir odayla karşılaştım ama yine de şafağın söktüğünü hissediyordum. Yataktan kalktım ve güneşin uzaktaki çölde doğduğunu görmek için karartma perdelerini açtım.

Aşağıda, Cristiano bavulunu bir şehir arabasına taşıdı.

Bana dokunmayacağına söz vermesine şaşmamalı. Sinsi piç bir yere gidiyordu.

Cristiano bir kelime ve manipölasyon ustasıydı ve bu benim için yeni bir şey değildi. Ama o zamana kadar tutunduğum korkunun yerine, birdenbire ona ayak uydurup uyduramayacağımı merak ettim. Sözlerinin, düşüncelerinin ve eylemlerinin ardındaki gerçek anlamı çözmeyi öğrenebilirsem

-Ve onun seviyesinde oynamak. İçimden bir ses onun da bunu istediğini söylüyordu.

Ve böylece, zihniyetteki bu küçük değişim işe yaramaya başlamıştı bile.

Neden gittiğini sormadan biliyordum.

İçinde var olan boşluğu dolduracak cevapları aramaya gidiyordu. İsteddiği şeyin *-her şeyin-* kilidini açabilecek anahtarın.

Ya da bunu denerken kendini delirtecekti. Peki bu beni nereye götürür?

NATALIA

Esmer, minyon bir kız çocuğu, tozlu siyah bir cipin önünde ellerini ovuşturuyordu. Alejandro bagajdan eski püskü bir bavul çıkarırken gözlerimi güneşten korudum.

Ön merdivenlerden aşağı koşarken parmak arası terliklerim taşa çarptı. "*Pilar?*"

En iyi arkadaşım kollarını boynuma doladı. "*¡Dios mío, Natalia!*"

Onu omuzlarından öyle sert tuttum ki irkildi. Tutuşumu gevşeterek ona baktım. "Burada ne işin var?"

Kristal yeşili gözleri büyüdü. "Hiçbir fikrim yok."

Etrafımda döndüm. "Ne oluyor Alejo?"

Omuz silkti. "Cristiano o yokken yalnız kalabileceğini söyledi."

"Yani arkadaşımı mı *aldı*?"

"Hayır." Alejandro Pilar'a göz kırptı. "*Ben* yaptım."

Bakışlarını kaçıırken yanakları kızardı ama *ben* kaçırmadım. Alejo'ya kaşlarımı çatarak baktım ve Pilar'ın dirseğinden tutarak onu eve doğru çektim. "Ne oldu?"

"Markette süt alıyordum," dedi. "Ben yapıyordum
Manu için *arroz con leche* ve-"

"*Manu* için mi?" Onu fuayeye doğru yönlendirirken sordum. "Ailenin *panadería*'sında geçimini sağlamak için yemek pişiriyorsun. Çalışmıyorken neden birilerine bir şeyler yapıyorsun?" Elimi salladım. "Neyse boş ver. Sonra ne oldu?"

"O,"-arkamızdaki Alejandro'ya başıyla işaret etti-"arabaya binmemi söyledi. Onu ...'dan tanıdım." Sanki biri dinliyormuş gibi sesini alçalttı. "Düğünden."

"Ve sen de bindin?" Tereddüt ettim. "Çocukken öğrendiğimiz ilk şeylerden biri budur. *Asla* arabaya binme yoksa ölmüş sayılırsın. Sana zarar vermedi, değil mi?"

Alt dudağını çiğnedi. "Beni bilirsin. Bir şeyi iki kez yapmam için emir almam gerekmez."

Bu doğruydı. Tatlı Pilar'ımın omurgası yoktu, hiçbir zaman da olmadı. Cristiano'nun onu bu işe sürüklemesinden nefret ediyordum, önce nikâh törenimizde şahitlik yapma yükünü ona yüklemiş, şimdi de onu buraya getirmişti. Ama Alejandro'nun zorlayıcı olmamasına sevinmişim ve doğrusu öyle olacağını da düşünmemiştim. "Seni doğruca buraya mı getirdi?"

"Bindiğimde çantam zaten arabadaydı. Benim için paketlemiş. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum." Kaşları alnının ortasında birleşti. "Şimdi tüm malzemeler mutfak tezgahımın üzerinde duruyor."

"*Put a madre*, lanet olası otoriter pislik-" Pilar ürperdiğinde kendimi sakinleşmeye zorladım. Cristiano'yla daha sonra ilgilenecektim. "Merak etme." Evin ana odasına yaklaşırken onu yatıştırmaya çalıştım. "Alejandro iyi bir adam. Yani, buralarda olabileceği kadar iyi."

"Senin için çok endişelendim," dedi içinden, sonra pirinç şamdanlı büyük yemek masasının önünde durdu. Şömineye, yabani yıldız çiçekleriyle süslü ahşap sehpa ve duvardaki muhteşem goblene baktı. Bir daire çizerek görkemli odayı inceledi. "Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Düşündüm ki... Farklı görüneceğini düşünmüştüm."

Muhtemelen enkaz ve yıkım bekliyordu. Çekmecelerimden birinde bulduğum ince, renkli örtüyü mayomun üzerine sardım ve dudaklarımı büzdüm. "Görünüş aldatıcı olabilir."

"*Vengan*." Alejandro kapı aralığında bizi takip etmemizi emretti ve merdivene doğru geri döndü. "Üst katta kalacaksın, Pilar."

"Ne kadar süreyle?" diye sordum.

Bir cevap beklemiyordum ve alamadım da.

İkinci katta Pilar'ı Alejandro'ya bıraktım ve birazdan döneceğime söz verdim. Cristiano'nun yatak odasına geçtim ve komodinime yöneldim. Geçen gün *La Madrina*'dan döndüğümde

Hafta sonu, üst çekmecedeki içinde sadece bir numara kayıtlı olan bir cep telefonu buldum. *Onun numarası.*

Bir telefonla son karşılaşmamızı düşününce bunun sinir bozucu bir şaka olduğunu düşünmüştüm ama şimdi telefonu açtım ve gerçekten arama yapabilmesi için dua ettim.

İlk çalıştı açtı. "Nasılsın, benim güzel gelinim?"

"Seni pislik."

"Sanırım Alejandro Pilar'ı teslim etti." Bok yiyici sırtışı telefonda bile çok açıktı. "Memnun olursun sanmıştım, sıkıldığını söylemiştin."

"Arkadaşımı kaçırmayı kastetmemiştim."

"Sakin ol. Sadece hafta sonu için... tabii daha uzun kalmak istemezse."

"Onun bir hayatı var. Bir nişanlısı ve aile şirketi var. Sebepsiz yere onu bu hayattan koparamazsın."

"Sebepsiz yere değil," dedi. "Senin için. Arkadaşını görmenin seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

Pilar karanlıkta bir ışık gibiydi ama kendi eğlencem için onu bu hayata zorlayacak değildim. "Ölümüne korkuyor."

"Öyleyse ona korkması için bir neden olmadığını göster," dedi hattaki parazit yüzünden. "Evde özgürce dolaşabilirsin. Sen den tek istediğim Alejo'yla derslerine devam etmen ve Pilar'ı da yanında getirmen. Birkaç damla gözyaşı dökmeden bir karıncanın üzerinden bile geçemezmiş gibi geliyor bana."

Pilar titremeye eğilimli olabilirdi ama bu onun kendi tarzında sert olmadığı anlamına gelmiyordu. Burun deliklerim alevlendi. "Sen-"

"Biliyorum, biliyorum. Korkunç biriyim." Boğazını temizledi. "Ayrıca kötü bir bölgeye doğru gidiyorum, bu yüzden gitmem gerek."

"Kötü mü?" Alarm beni sarsarken doğrulup sordum. Gittiği görev her neyse yasal ya da güvenli olsaydı şaşırırdım - sonuçta bu kadar çok istediği şeyi elde etmek kolay olsaydı, uzun zaman önce onu elde etmiş olurdu. Ama bu hayattaki birinin bir bölgeyi *kötü* olarak görmesi için tehlikeli olması gerekirdi. "Ne demek kötü?"

"Resepsiyon için kötü," diye açıkladı.

Şaşırtıcı bir şekilde rahatladım ve bununla birlikte kızgınlığım geri dönmekte özgür oldu. Özellikle de kendime karşı.

Cristiano'nun tehlikede olmasına içgüdüsel tepkisi sevinç değil,

endişeydi. "Başka bir şey var mı Natalia?"

"Evet," dedim. "Milyonlarca şey hakkında."

Telefondan nefes nefese kıkırdadığını duyduğumu sandım. "Beni bu gece arayacak mısın?"

"Hayır."

"Adını telefonumda görmek hoşuma gidiyor, *aşkım*. Yatağa girdiğinde beni ara ve Pilar'la nasıl geçtiğini anlat."

Ben itiraz edemedi telefonun kapattı.

Aceleyle bir kat aşağı indim ve sesleri takip ederek yatak odalarından birine gittim. Pilar yatağın ayak ucunda durmuş, süslü, sayvanlı çerçeveye, suya bakan geniş pencereye ve kirişli tavana bakıyordu. "Böyle bir odanız var mı?" diye sordu ben içeri girerken. "Şöminesi var."

"Evet, var," diye mırıldandım. "Cristiano'nun odası."

"Oh . . ." Anlayışı ortaya çıktıkça alnı endişeyle kırıştı. "Oh, hayır. Yani, tabii ki. Mantıklı ama özür dilerim."

Gömme dolabın kapısında duran Alejandro, sanki başka bir dil konuşuyormuşuz gibi tek kaşını kaldırarak bize baktı. "Jaz eşyalarınızı yerleştirecek," dedi.

"Cristiano'yla konuştum," dedim, arkadaşşıma dönmeden önce Alejo'ya dudaklarımı büzerek. "Sonsuza kadar burada kalmayacaksın, sadece hafta sonu için. Planın var mıydı?"

Pilar yatağın kenarına oturdu. "Manu'nun *arroz con leche*'si
."

"*Arroz con leche*'yi boş ver," dedim sinirlenerek.

"Bunu gerçekten seviyor," dedi yavaşça. "Bunu bekliyor. Yapmadığım zaman
getirin, mutlu olmayacaktır."

Alejandro cep telefonuna bir şeyler yazdı. "Manu nişanlısı mı?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Manu'nun bir sorunu varsa Cristiano'yla halledebilir," dedim Alejandro'yu görmezden gelerek. Neden umursuyordu ki?

Pilar ön dişlerinin arasına bir tırnağını sokarak, "Bilmiyorum," dedi.
"Emin misin?"

"Merak etme. Akli başında hiçbir erkek Calavera karteline meydan okumaz," diye Pilar'ı rahatlattım ve içimi çektim. Gerçekten söyleyecek bir şey kalmamıştı. "Mayo getirdin mi?"

"Hayır." Alejandro'ya baktı. "Getirdim mi?"

"Dolapta bir tane var," dedi Alejandro. "Cristiano bana almam gereken şeylerin bir listesini verdi."

"Ve ben de listenin en başındaydım," dedi Pilar.

Alejandro içtenlikle güldü, ben ise ona bakakaldım. Genelde şaka yapan biri değildi, özellikle de gergin bir durumda. "Git üstünü değiştir," dedim ona, bakışlarımı Alejandro'dan ayırarak. "Havuza gireceğiz. Bugün hava özellikle sıcak olacakmış."

Alejandro telefonunu cebine geri soktu, başını eğdi ve arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Gömme dolabın bir köşesinde Pilar'ın küçük bavulu duruyordu ama Alejandro'nun onunla neden uğraştığından emin değildim. Kendimizi ona bir ay yetecek kadar kıyafete bakarken bulduk. "*Tanrım*," diye mırıldandım kendi kendime. "Ne yani, Cristiano'nun bir kadın giyim markası mı var?"

"Bunlar senin mi?" diye sordu bana.

"Sanırım senin için." Başımı salladım. "Cristiano yapıyor."

Hafif, çiçekli bir elbiseyi parmakladı. "Bu, seninle birlikte gittiğimiz plazadaki butikten. Alejandro'nun benim için alışverişe çıktığını mı düşünüyorsun?"

Alejandro bir Cristiano değildi ama kadın giysileri için alışveriş yapmaması gereken iri yarı, yaralı ve silahlı bir adam olduğu kesindi.

Pilar'la baktık ve kendime rağmen güldüm.

İşaretimi alan o da kıkırdadı.

Şifonyerde birkaç mayo bulana kadar çekmeceleri açtım. "Onun gibi bir adam tüm bunları satın aldığında tezgâhtar kızın ne düşündüğünü hayal edin," dedim ve tek parçayı ona uzattım. "Güneş şapkası bile var."

"Belki de fark etmemiştir," dedi Pilar, kızarıırken elbisenin kumaşını inceliyormuş gibi yaparak.

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Oh, hadi ama. Fark etmediniz mi?" diye sordu. "Yüzü *biraz* dikkat dağıtıcı."

Sesimi alçalttım. "Yakışıklı biri," diye kabul ettim. "Ve iyi biri olabilir. Ama aynı zamanda tehlikeli de Pilar. Bütün bu adamlar öyle."

Zümrüt gözleri büyük, ışıltılı mücevherlere dönüştü. "Ben onu kastetmedim."

-Sadece söylüyordum. Cristiano'nun yaptıklarını hiçbir şey telafi etmez demek istemedim. Daha önce güldüğüm için özür dilerim."

"Üzülme," dedim nazikçe ve onu kucakladım. "Gülmek iyidir. Cristiano seni bu yüzden buraya getirdi, bunun beni mutlu edeceğini biliyordu."

Geri çekildi, kaşları kenetlenmişti. "Gerçekten mi?"

"Evet." Onun ve benim durumum hakkında pozitif kalmaya çalışmalıyım. Pilar kendini güvende hisseder ve yakın bir tehlike içinde olmadığımı anlarsa, bu onun için çok daha kolay olurdu.

Dolaptan çıkmaya gittim -Pilar olabildiğince mütevazıydı ve benim önümde üstünü bile değiştirmezdi- ama beni durdurdu. "Evde kamera var mı? . . evde kamera var mı?"

"Yatak odalarında yok."

"Mikrofon?" diye mırıldandı.

"Hayır, en azından ben öyle düşünmüyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Ev bizi gözetlemek için gözetlenmiyor. Bizi korumak için." İçimden gözlerimi devirdim. Bu Cristiano'nun söyleyeceği bir şeydi.

"Ama bana kameraların nerede olduğunu gösterecek misin?" diye sordu mayoyu ellerinin arasında evirip çevirerek. "Yani, eğer biliyorsan. Eğer istersen. İzlendiğimi düşünmek beni tedirgin ediyor."

Geri döndüm ve yanağından öptüm. "Elbette," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Endişelenme. Onun istediği benim, sen değilsin."

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum, çoğu gün ben de yapamıyorum," dedim onu yalnız bırakmak için ayrılırken.

İtiraf etmeliydim ki her şeye alışmaya başlamıştım. Cristiano gideli neredeyse bir hafta olmuştu ve onu özleyecek kadar sıkılmıştım bile - ya da en azından onun teşvik edici sohbetini. O gittikten sonra en çok beklediğim şey günde bir ya da iki kez yaptığım kendini savunma dersleriydi. Solomon bana karşı Alejandro kadar fiziksel müdahalede bulunmaktan korkmuyordu ve ondan daha sabırlıydı.

benim acımasız kocam. Vücudumun küçük yollarla güçlendiğini hissedebiliyordum.

Pilar dolaptan çıktığında, alçakgönüllülüğü yepyeni bir seviyeye taşıdı. Havuza inmek için ipli bir pantolon ve kolları ellerini gizleyecek kadar uzun lacivert pamuklu bir gömlek giymişti. İçindeki mayonun şeklini seçebildiğim için onu sorgulamadım.

Alt katta, onu verandaya ve ormanın arasında yer alan ve okyanusa bakan pırıl pırıl sonsuzluk havuzuna götürdüm. Cristiano gittiğinden beri ben de günlerimi orada geçiriyordum. Aralıklı sağanak yağışlar sırasında bile bir şemsiyenin altında oturup kitap okuyordum.

Pilar kollu ellerini ağzına götürüp "Vay canına" diye soluğunu tuttuğunda neredeyse gurur duyacaktım.

Lacivert-beyaz çizgili şezlonglar ve uyumlu kabanalar havuzun etrafını çevreliyor ve bir havuz barı bulunuyordu. Havuz dünyanın ucunda, okyanusa bakıyordu. Beni etkileyen şey, bu evde havuzu kullanan *tek bir* kişi bile düşünemiyor olmamdı, en azından evin sahibi.

Soyunup örtümü bir sandalyenin üzerine attığımda, Jaz'a ara sıra yardım eden personelden biri elinde büyük, terli su bardaklarıyla bize yaklaştı. "Siz ve arkadaşınız öğle yemeği ister misiniz, *hanımefendi*?" diye sordu.

"Aç mısınız?" Pilar'a sordum.

Yüzünde sürekli bir şok ifadesi vardı. "Sanırım?"

"Şefe söyle bize sürpriz yapsın," dedim.

"Bir *şef* mi var?" Kadın uzaklaşırken Pilar fısıldadı. "Birden fazla."

Suyumu yan masaya koydum. "Bir sürü konuşmak için."

Pilar pantolonunu çıkardı ve bir sandalye minderinin kenarına tünedi.

"Oturmayın," dedim. "Hadi havuzda

serinleyelim." "Ben yüzme bilmiyorum," dedi.

Kaşlarımı çatmıştım. "Benim evimdeki havuza girmiştin."

"Sığ kısımda kaldım ve etrafta hep insanlar vardı. Güvende olacağımı biliyordum."

"Şimdi etrafta insanlar var," dedim, elini tutup onu yukarı çektim. "Gel hadi. Sadece belimize kadar gireceğiz. Dövmemi ıslatmamalıyım zaten."

"*Dövmen* mi var?"

"Dediğim gibi, paylaşacak çok şeyim var. Hadi-"

Durdu ve tüm vücut ağırlığıyla arkasına yaslandı. "Bekle.

Natalia-"

"Ne?" Sudan korkmazdı. Evimde yüzmüştük ve birçok kez sahile gitmiştik. Gözlerimi siper ettim ve havuzla veranda arasında duran -ve büyük olasılıkla terleyen- Alejandro'yu buldum. "Gördüğünüz gibi Alejandro bugün bizim gölgemiz." Ona seslendim. "Yüzebilir misin Alejo?"

"*Evet.*"

"İşte. Gördün mü?" Pilar'a söyledim. "Söz veriyorum, boğulmana izin vermeyecek." "Kilo aldım ve utanıyorum."

"Seni tanıdığımdan beri bir kilo bile almadın." Kollarımı kavuşturdum. "Sorun nedir?"

Duraksadı, duruşu solgunlaştı. "Yok bir şey," dedi ve gömleğini çıkarmak için arkasını döndü, kollarında ve yanlarında morluklar olduğu ortaya çıktı.

Nefesim kesildi. "*Pila.* Ne . . . ?"

"Lütfen," dedi usulca, ellerimi tutarak. "Bunu büyütme. Gerçekten acımıyorlar."

Öfke içimi yaktı, görüşümü lekeli hale getirdi. Geldiğinde titremesine şaşmamalı. Döndüm ve Alejandro'ya doğru atıldım. "Seni lanet *olası pislik*," dedim.

Alejandro geri çekildi, kaşları çatılmıştı. "*Ne?*"

"Cristiano'ya bunu anlattığımda senin derini yüzecek. Eğer o yapmazsa, babam yapar."

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Natalia," diye seslendi Pilar, ayak sesleri peşimden geliyordu.

Alejandro'nun bakışları omzumun üzerinden kaydı ve kaşları düştü. "Bunlar çürük mü? *Hijo de la chingada*," diye küfretti. "Bunu ben yapmadım Natalia. Sana asla geçmişimi anlatmazdım."

Bunu söyler söylemez, doğru olduğunu bildiğim için durdum. Gerçekler yüzüme vurduğunda özür dilemeye başladım. Kafa derim diken diken oldu,

ve Pilar'a döndüm. "Bunu Manu mu yaptı?"

"Nişanlısı," dedi Alejandro dişlerini sıkarak, kolundaki izlere hançer gibi bakarak.

"Bu daha önce de oldu mu?" Pilar'a sordum.

Dalgın bir şekilde omzunu kaşıdı. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

Alejandro'nun burada olmasından rahatsızdı. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve aramızdan bir öfke akımı geçti. O kadar öfkeliydim ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Pilar aylardır ailesi tarafından Manu'ya söz verilmişti ve onun itirazlarını dinlemiyorlardı.

Siktir et onu. Manu'nun kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Alejandro da benim gibi düşünüyor gibiydi. Yavaşça başını eğip selam verdi. Dönüp uzaklaşırken cebinden cep telefonunu çıkardı ve kimi aradığını sormama gerek kalmadı.

"Özür dilerim," dedi Pilar. "Başım belaya girer diye Alejandro'nun önünde söylemek istemedim..."

"Neyi söyleyecektin?" Dirseğimi onunkine geçirdim ve onu havuzun sığ tarafına doğru yönlendirdim. "Neden başın belaya girsin ki?"

"Senin ... ah, düşününden sonra ... Senin için çok korktum, doğruca evine koştum."

"Vay canına. Çok korkmuş olmalısın," dedim. "Babamdan çok korkuyorsun."

"Ona gitmedim." Havuza girdik ve göğsüne kadar suya batmış halde basamaklardan birine oturdu. "Barto'yu buldum ve ona düşünüyordum. Bana hep iyi davranmıştır."

Ah. Barto'nun hikâyeyi dehşete düşmüş Pilar'dan dinlediğinde nasıl tepki vereceğini tahmin etmeme gerek yoktu. Ertesi sabah buraya omzunda böyle bir çiple gelmesine şaşmamalı. "Bunun Manu'yla ne ilgisi var?"

"Henüz bir şey yok. Barto sakinleşmeme yardım etti. Tüm detayları istedi, ben de anlatmakta zorlanıyordum, o da bana bir içki hazırladı."

"İçki mi?" Şaşırdığım kadar eğlenerek sordum. "Onu bir yudum alkol alırken hiç görmedim."

"İçkisi yoktu," dedi hemen. "Kilisede olanları anlatacak kadar kendime gelene kadar hayattan ve başka şeylerden konuşmaya başladık."

"Hmm." Sırtımı havuzun kenarına yasladım. "Barto kriz anlarında hep iyi olmuştur."

"Çok yumuşak konuştu ve beni yatıştırmaya çalıştı ama içten içe öfkeli olduğunu görebiliyordum. Seni gerçekten önemsiyor Natalia."

"Biliyorum," dedim. "Sanırım beni küçük bir kardeş olarak görüyor."

"Neyse, daha sonra Barto beni eve bıraktı. Ailem ve Manu'nun ailesi evdeydi ve ayından dönmediğim için beni arıyorlardı."

Yüzümü buruşturdum. "Ve sen de içiyordun."

"Manu alkolün kokusunu aldı. Barto gittikten sonra Manu patladı. Bu konuda hala kızgın, bu yüzden ona *arroz con leche* yapıyordum. Bunun gibi daha düşünceli şeyler yapmamı istiyor."

"Tanrım, ne kadar çıkarıcı bir pislik," dedim gözlerimi devirerek.

Ama sözlerim havada asılı kalmış, benimle alay ediyordu. Nasıl oluyordu da Manu'nun manipülasyonunu bu kadar kolay görebiliyordum ama Diego'yla ilgili her uyarı işaretini kaçırmıştım? Ve kendi babamda? Ve şimdi, başka bir kontrolcü adamın pençesindeydim. Kendi isteğimle diz çöktüğüm ve birkaç dakikalığına da olsa kontrol ettiğim bir adamın.

Yine de Cristiano'nun beni Manu gibi ona yemek yapmaya zorladığını hayal bile edemiyordum.

Aslında Cristiano, düğün başladığından beri Pilar'ın morluklarından bir şekilde sorumlu olduğunu düşünseydi, bu suçluluk duygusunu ona telafi etmek için kullanacağını hissediyordum.

"Çok özür dilerim," dedim. "Peki ya ailen?"

Başını iki yana salladı. "Tahmin edeceğin gibi görmezden geliyorlar. Onlar sadece bu evliliğin gerçekleşmesini istiyorlar."

Yüreğim daraldı ve birdenbire pahalı bikiyimle güneşin altında yüzerken bana *hayat gibi* göründü. Hatta aşırı hoşgörülü. "Seni ilk kez mi incitti?"

"Hayır."

Burada ben Cristiano'dan en kötüsünü beklerken, Pilar Manu'dan gelenlere katlanıyordu. "Neden bana söylemedin?"

"Ne yapabilirdin ki?"

"Babam ülkedeki en g   l  adamlardan biri," dedim. "Bir yolunu bulurduk."

Saçların bir kısmını kulağının arkasına sıkı tırdı. "Barto da aynı şeyi söyledi."

Kollarımı havuzun kenarına uzatırken kendi kendine gülümsemesini izledim. "Bunu biliyor mu?"

"Morlukları değil ama birkaç gün sonra beni kontrol etmek için eve geldi. Ondan bunu bir daha yapmamasını istedim çünkü Manu kıskanabilirdi. Ve görücü usulü evlilik meselesi hakkında konuşmaya ba ladık..."

Barto pek konu kan biri değildi. Hem de hiç. Arkada ımla bir değil iki kez oturup sohbet ettiğini düşünmek beni gülümsetti. "Sanırım hayranı değildi?"

"Hayır. Eğer bundan kurtulmak için yardıma ihtiyacım olursa ona gelmemi söyledi. Babanla konu urdu."

Cristiano'nun Belmonte-Ruiz'in peşinden nasıl gittiğini d   n nce, bu haberi nasıl kar ılayacağını ve bunu düzeltmek için ikimizin ne yapacağını ancak hayal edebilirdim. " imdi seni dışarı çıkaracağız," diye söz verdim.

Yutkundu. "Bu mümkün değil Natalia. Manu bir yıldır pe imde ve iyi bir geçmişi var. Ailem onu damat olarak istiyor."

"Ama bu öyle olması gerektiği anlamına gelmiyor."

"Eve gidip onlara bunu yapmayacağımı söyleyemem. Beni kapı dışarı ederler, o zaman nereye giderim?"

Cristiano'nun daveti zihnimde çınladı. O zamanlar beni hayal kırıklığına uğratmı lardı ama şimdi bir nimet gibiydiler. "Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedim.

"Burada mı?" diye sordu. "Ama Cristiano-"

"Seninle olmayı çok ister. İnanın bana, tahmin ettiğinizden daha fazla destek olacaktır. Çok fazla yerimiz var."

Biz mi? Kafası karı mı  göründüğü için onu su lamadım. Benim de  yleydi. Bu hayat bana zorla kabul ettirilmı tı. Tekmeleyerek ve çığlık atarak gelmi tim. Ve  imdi, iki hafta bile geçmeden, onu da mı davet ediyordum? Cristiano ve kendimden *biz* diye mi bahsediyordum?

Dünya benden daha özgür insanlarla dolu olabilirdi ama bu onların daha güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. Burada olmak istesem de istemesem de, ne kadar kötü durumda olabileceğim aklıma geldi.

"Bu ... değil."

Devam etmemi bekledi. "Ne?"

"Düşündüğüm kadar kötü değil," diye itiraf ettim ve alay ettim, "ama bunu Cristiano'ya söylersen seni havuzun en derin yerine atarım."

"Ona *bir şey* söylemekten çok korkuyorum." Takım elbisesinin askısıyla oynadı. "Bunu senin için endişelenmeyeyim diye mi söylüyorsun?"

Geldiğimden beri durumumu en kötü hale getirmiştım. Başka bir şey olarak düşünmeye *çalışmış* mıydım? Her şeyden çok sürprizler vardı. Böylesine güzel bir kafesi, en iyi yemekleri yemeyi ve Mısır pamuğunda uyumayı, vücuduma mümkün olduğunu düşünmediğim şeyleri hissettiren bir adamın yanında hayal bile edemezdım ve daha birlikte bile yatmamıştık. *Bu* bir sürprizdi - Cristiano gibi metanetli bir adamı rahatlatmak için dizlerimin üzerine çökmenin ve onun tarafından domine edilmekten gerçekten zevk almanın baş döndürücü hissi... ve *ona* hükmetmek.

"Sana ne yaptığını bana anlatmak zorunda değilsin," diye devam etti, "ama bu konuda konuşmak istersen buradayım. Nessa da buna benzer bir şey yaşadı."

"Nessa mı?" diye sordum. "Üvey kız kardeşin mi? Bunu bilmiyordum."

"Güvendiği bir adam, o ... her neyse, onunla bu konuyu konuştum." Duruşu düzeldi. "Yani, Cristiano'nun sana yaşattıklarının yanından bile geçemeyeceği açık."

"Yapmadı," dedim başka tarafa bakarak. Bakışlarım elimde ağırlaşan halkalara takıldı. Onlar birer tasmaydı. Güneş ışığında parıldayan ihtişamlar ... ve hatta muhtemelen silahlar.

"Ne değil?" diye sordu.

İçimi çektim ve ona döndüm. "Seks yapmadık."

Çenesi neredeyse suyun içine düşecekti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Eşcinsel mi?"

I yapamadım Yardım Gülüyorum.Ben olsam var
verilen herhangi bir şey için Bunu duysaydı Cristiano'nun
yüzünü görürdü. "Kesinlikle değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Yapmak istediği şeyler hakkında çok konuşuyor. Ve biz, bilirsiniz. . . biraz yaptık." Tanrım, bu konularda *o kadar da* utangaç değildim - Kaliforniya'daki arkadaşlarımla çok konuşmuştum. Ama yanaklarımın ısınmasına neden olan Cristiano'ydu. Onunla oynaşmanın yanlışlığı. Beni bir daha gördüğünde ne yapacağını merak ediyordum. Bu gece yatağımdan onu aramak için duyduğum rahatsız edici dürtü.

Başparmağımla yüzük parmağımdaki elması döndürdüm. "Konuşma şekli, sadece ... pis ve korkutucu ve ..."

Pilar bekledi. "Hoşuna gidiyor mu Natalia?" diye sordu sessizce. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır," dedim ve dehşet verici düşünceyi olduğu yerde durdurdum. "Tanrım, Hayır."

"Ya yapsaydın?" diye sordu. "Buradaki hayatı çok daha daha kolay."

"Bu aşık olmak için iyi bir sebep değil."

"Aşkı kastetmiyorum. Hayır, hiç de değil. Demek istediğim, ya bir yolunu bulursan ..." Saçlarını ensesinden çekti ve kendini yelpazeledi. "Boş ver. Bu aptalca. Bu durumda olan ben değilim."

"Hayır, ne?" Ben sordum. Pilar'ın kendinden şüphe etmesinden nefret ederdim ama dürüst olmak gerekirse, söyleyeceklerini daha çok merak ediyordum. Her gün Cristiano'ya, içinde bulunduğum duruma ve hatta bazen kendime karşı savaşıyordum. Birinin bana bunu yapmak zorunda olmadığını söylemesi suçluluk duygumu biraz olsun hafifletebilirdi. "Ya bunu kabullenmenin bir yolunu bularsam?" diye sordum. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ya da en azından nefret etmemenin. Sadece buradan çıkana kadar. Belki onun geçmişini ve başkalarına yaptığı korkunç şeyleri bölümlere ayırabilirsin. Kendini korumak için."

"Ama beni zorlamıyor, Pilar. Ve bana yaptıklarından nefret etmiyorum. Bu yüzden ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onu düşünümü basan ve hayatımı mahveden adamdan başka bir şey olarak görmek ..."

Bu her şeyi değiştirirdi. Ama ben bir şeylerin değişmesini *istemiyordum*. Cristiano beni evliliğe zorlamıştı; bunu nasıl affedebilirdim ki? Özellikle de annemin ölümünün ardındaki neden belirsizliğini korurken. Cristiano'ya herhangi bir şekilde bağlanmak, onu daha sonra koparmak zorunda kalacağım anlamına gelirdi.

"Seks yapmadığınızı söylediniz ama aynı zamanda size bir şeyler yaptığını da söylediniz." Pilar kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Bildiğim kadarıyla Cristiano gerçekten ikna edici Natalia. Dikkatli olmalısın. Çıkana kadar gerekirse kafanın içinde bir yerlere git. Ama asla kalmak istememelisin."

"Tabii ki hayır," dedim. Midemde batan bir hisle, söylemesini umduğum şeyin bu olmadığını biliyordum. Duvardan uzaklaştım. "Sadece o karmaşık biri. Bu da onun hakkında ne hissettiğimi bilmemi zorlaştırıyor. Bir an beni bir yere *kapatıp* her şeyimi elimden alacağını düşünüyorum, sonra da sandığım kadar kötü biri olmadığını öğreniyorum."

"Bunu yaptı mı?" diye sordu, sesi tamamen ciddiydi. "Seni kilitledi mi?"

"Hayır. Evde kalmayı saymazsan hayır. Mülkten ayrılmama izin verilmiyor."

"*Sen* mi? Ama daha önce bunun seni durdurmasına hiç izin vermedin. Barto onu atlattığın için kaç kez boynunu vurmak istedi?"

Güldüm. "Çocukken mi? Sayamayacağım kadar çok."

Bana nazıkçe baktı. "Gülüyorsun. Rahatladım, Natalia. Buraya geldiğimde ne bulacağımdan çok korkuyordum. Bunun mutlu olduğun anlamına gelmediğini biliyorum ama iyi olmana sevindim. Şimdilik."

Şimdilik.

Gözlerini kısarak baktı, her şeyi anlamaya çalışıyor gibiydi. "Ama o bizim buralarda hep kötü adam oldu. Hâlâ anneni onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Aksine inanmama asla izin veremem. Ya bundan aylar sonra onun da bir şekilde işin içinde *olduğunu* öğrenirsem? Şüphem olduğu sürece ona aşık olamam."

Pilar oturduğu yerde kaldı ama kollarını suyun içinde kaydırды. "Vay canına. Aşkın söz konusu olduğunu bilmiyordum."

Hay sikeyim. Ne söylediğimin farkına bile varmamıştım. "Sıcaklık beni etkiliyor olmalı. Ona aşık olmak yanlış bir ifade oldu açıkçası. Daha çok ona tahammül etmek gibi."

"Peki ya Diego?" diye sordu. "Ne olmuş ona?"

Yüzüm kızardı. Bir zamanlar benim için bir dua olan ismi şimdi yabancı geliyordu.

-Diego'yu her geçen gün daha az düşündüm. Bir nefes verdim.

"Diego düşündüğümüz kişi değilmiş. Aslında cehenneme kadar yolu var."

"Ne?" Kaşları havaya kalktı. "Kendimi bildim bileli ona sırılsıklam aşıksın."

"Burada işler çok hızlı değişiyor," dedim suyun içinde volta atarken. "Bu kulağa çılgınca gelecek ama benimle kalmaya çalış. Her şeyden önce, tüm bunları düzenleyen Diego'ydu. Cristiano'yla düşün onun fikriydi ve beni *kandırarak* düğüne gelmemi sağladı."

Başparmağındaki tırnağı çiğnedi. "Bunu nereden biliyorsun?" "Cristiano söyledi."

"Ve sen ona inandın mı? Anlamıyorum," dedi. "İki hafta önce Cristiano'dan *nefret* ediyordun ve Diego'yla evleneceğini düşünerek kulaktan kulağa gülümsüyordun."

Son birkaç haftanın nasıl geçtiğini anlatmak neredeyse imkânsızdı. "Hâlâ acıyor," diye itiraf ettim. "Diego bana yalan söyledi. Onunla bir gelecek gördüm. Ona *bekâretimi* verdim, Pilar. Gülümsüyordum çünkü bulutların üzerindeydim."

"Hatırlıyorum."

"Ve sonra Cristiano'yla biz daha seks yapmadan anlaşma yaptığını öğrendim. Diego onunla birlikte olmayacağımızı biliyordu."

Suyun altındaki ellerine baktı. "Bu Diego'nun yapacağı bir şey değil."

"*İtiraf etti.*"

"Ama ya mecbur kaldıysa?" Gözlerini tekrar kaldırdı, endişesi gözlerinden okunuyordu. "Belki Cristiano'nun onun üzerinde bir etkisi vardır. Belli ki Cristiano'ya güvenmiyorsun, o zaman neden söylediği her şeye inanasın ki?"

Diğer tarafa döndüm, belki de itiraf etmek üzere olduğum şey yüzünden eve doğru baktım. "Ona Diego'dan daha çok güveniyorum."

Nefes nefese kaldı. "Omzun! Dövme bu mu?"

Daha iyi görebilmek için o ayağa kalkarken başımı omzumun üzerinden çevirdim. Kelebeğim güneşin altında daha parlaktı. Ondan her geçen gün daha çok hoşlanıyordum ama bu benimle benim aramda kalmıştı. Cristiano'nun bilmesini istemediğim gibi biraz da utanıyordum

koşullar bu kadar çirkinken ondan nefret etmediğimi itiraf etmeliydim.

Pilar kaşlarını çatı. "Üzerinde *Calavera Karteli* mi yazıyor?

Kafatasıyla birlikte mi?" "Evet," dedim ve alaycı bir ifadeyle

ekledim, "Cristiano'dan bir hediye . . ."

Yumruğunu ağzına götürdü. "*Hediye* mi? Bunu istemedin, değil mi?"

Bunu durdurabileceğimi nasıl açıklayabilirdim? Affetmesi için yalvarabileceğimi ve onun yerine bana şaplak atmasına izin verebileceğimi ama bunu yapmamayı seçtiğimi? Haklıymışım gibi görünmeden, içten içe bunu gerçekten istemeseydim Cristiano'nun bunu yapmayacağını *bildiğimi* nasıl söyleyebilirdim?

Tüm bunlar Pilar'a, benim korktuğum hayatı gerçekten yaşayan birine, bir tacizciyi savunmak gibi geliyordu. "Hayır diyebilirdim," diye söz verdim.

"O zaman neden yapmadın? Bu hiç mantıklı değil." Pilar'ın yüzü endişeyle buruştu. "Talia. Eğer sana zorla dövme yaptırsaydı, çok daha kötüsünü yapardı. İnan bana. Diego seni bir şekilde buradan çıkaramaz mı?"

"Diego sadece konuşur, Pilar. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Onunla işim bitti." Havuzun sonsuzluk kenarına gittim. Ufukta okyanus bulutlara değişiyor gibiydi. "Benimle Kaliforniya'ya geleceğine söz verirdi ama asla gelmeyecekti."

Asla.

Bu kadar inandırıcı olabileceğine inanmak zordu. Onu hiç sorgulamamıştım.

Geriye dönüp yeni bir bakış açısıyla baktığımda, sadece bahaneler, gecikmeler ve Diego'nun bana çıkacağına dair söz verirken kartel hayatına giderek daha fazla karışması vardı.

Öte yandan Cristiano, sunmam gereken şeyi o kadar çok istemişti ki hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermemişti. Olaylara çarpık bir bakış açısıyla bakıyordum ama yine de içim rahattı. Diego ve Cristiano karşı karşıya gelmişti. Cristiano benim için savaşmıştı, Diego ise savaşmamıştı. Yani kader ve talih kardeşlerden biriyle birlikte olmamı gerektiriyorsa, belki de bir şekilde doğru kişiyle birlikte olmuştum.

Beyaz pamuk bulutlara baktım, geleceğin benim için ne sakladığını merak ediyordum. "Cristiano, Diego'nun yaptığını asla yapmayacağını ve yapmayacağını söylüyor. Beni başkasına vermek şöyle dursun, gitmeme bile asla izin vermezmiş. Görünüşe göre *benim* hapis cezam *onun* evlilik yemini."

"*Dios mío*," dedi Pilar.

Sesindeki küçük titremeyle onu korkutmadığımı umarak geri çekildim. "Cristiano bütün bunları çok ciddiye alıyor."

"Bunu görebiliyorum." Onu yüzüğüme bakarken yakaladığımda ince bir omzunu kaldırdı. "Beni kör ediyor, Natalia. Ama bu sadece bir mücevher. Elmasların *seni* gerçeklerden uzaklaştırmasına izin verme. Muhtemelen onun istediği de bu."

Parmaklarımı açtım, yüzüklere kaşlarımı çatarak baktım. "Cristiano'nun zenginliği umurumda bile değil." Yüzüklerle ilgili dikkatimi dağıtan bir şey varsa o da tasarıma gerçekten kafa yormuş olmasıydı. Yüzüklerimi bir silahla eşleştirmek tam bir kingpin hareketiydi, ama kendi yolunda, tatlıydı.

Hoş mu?

Cristiano?

Bu kelimenin onu tanımlamak için daha önce hiç kullanılmadığından emindim. Kenarları pürüzlüydü, yıpranmıştı, herhangi bir tatlılığın bozulmadan kalması için çok fazla şey görmüş ve yapmış bir adamdı. Ama yine de benimle, sadece benimle, orada bir şey vardı. Boyun eğdi. Kırılğanlık gösterdi. Başkalarının düşünmediği yerde o beni düşündü.

Düşünceleri uzaklaştırdım.

Asla umursamayacağım bir adam hakkında düşünmek tehlikeliydi.

"Bu evlilikten ayrılıyorum," dedim kararlılıkla, kendime olduğu kadar Pilar'a da. "Diego olmadan ve babam olmadan."

"Peki ya Barto?" diye sordu.

"Hayır. O babamın kontrolü altında. Bunu kendi başıma yapmak zorundayım."

Eğildi, yumuşak bir sesle konuştu. "Nasıl yapabilirsin ki? Muhafızları atlatacak kadar kurnaz olabilirsin ama bu o kadar basit değil."

"Hayır, değil. Kaçmak bir seçenek değil." Yanağımın içini çiğnedim. "Cristiano bana dokunmadan bile en çok canımı yakabilir."

"Peki nereye gidersen git seni bulabilecek imkânlara sahip bir adamdan nasıl kaçacaksın? Yardıma ihtiyacın var."

"Kimse bana yardım edemez," dedim. "Tek başımayım ve bir planım var. Cristiano ve Calavera karteli hakkında ne kadar çok şey bilirim, o kadar çok güce sahip olurum."

Kuşkusuz, plan kulağa pek de iyi gelmiyordu. Cristiano'yu tanımak çılgınca bir yolculuk olmuştu. Ağzını her açtığında beklemediğim bir şey çıkıyor gibiydi. Ve hareketleri daha da öngörülemezdi.

Ama bunların hepsi büyük bir resim oluşturuyordu ve bu resim ortaya çıktığında benim için en iyisinin ne olduğunu anlayacağıma inanmak zorundaydım. Artık amacım buydu; hayatımın kontrolünü olabildiğince *elime* almak.

"Şimdiden çok şey öğrendim," diye mırıldandım. Sadece onun hakkında değil, bu dünya hakkında da. Ve belki kendim hakkında bile.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Calaveralar göründükleri gibi değiller." Omzumdaki çenemi kaşıdım ve *maripozama* baktım. "Dürüst olmak gerekirse, yaptırabileceğim en kötü dövme bu değil. Calavera düşündüğünüzün tam tersini temsil ediyor. Kanatlar neredeyse sembolik."

Pilar'ın alnı kırıştı -sanki fena patlayacakmış gibi görünüyordu- ve tüm bunların kulağa ne kadar ters geldiğini fark ettim. Açıklamak için ağzımı açtım ama bu Cristiano'yu savunduğum anlamına gelecekti. Onun hareketlerini açıklamak. Pilar'ın bana bakışına bakılırsa kendimi enayi gibi hissediyordum.

"Cristiano, buralarda tanıdığım herkesin aksine, skoru eşitliyor," dedim dikkatle. "Kötü olduğu kadar iyi şeyler de yapıyor."

"Silah kaçakçılığı mı?" diye sordu.

"Hayır, o yasal ama oradan elde ettiği kârı -ki hatırı sayılır bir miktardır- başka işlere yatırıyor."

"Seks ticareti," diye neredeyse fısıldadı. "Burası hakkında yıllardır bunu duyuyorum."

Başımı salladım. "Arabayla gelirken bir şey gördün mü?"

Başını salladı. "Gözlerimi bağlamak zorunda kaldım ama Alejandro bu konuda nazikti. Bana gerçekten bir seçenek sunmadan bir çeşit seçenek sundu, anlıyor musun?"

Biraz gülümsedim. "Çok iyi anlıyorum." Duraksadım, söylemek istediğim şeyi nasıl ifade edeceğimi düşünmeye çalıştım. Cristiano, *La Madrina*'da uyuduğumuz sabah ayrıldığından beri kendime neye inanıp neye inanmadığımı soruyordum. Anlattıkları birbirini tutuyordu. Ama benim hislerim uymuyordu. "Gerçekten çok fazla şey söyleyemem. Ama Calavera karteli hakkında ne duymuş olursan ol, hikâyenin bir de öteki yüzü var. İyi bir tarafı."

"İyi mi?" Omzunun üzerinden baktı. "Duyduğum tek bir şey bile bu şekilde tanımlanamaz."

Suya yansıyan güneşe karşı gözlerimi siper ettim. "Sadece bana güven."

"Biliyorum Tali, ama bu herkesin söylediğinin tam tersi." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Yani, nasıl olur da bazıları doğru olmaz?"

"Onların melek olduğunu söylemiyorum, inan bana." Kulağa Cristiano'nun davranışlarını mazur gösteriyormuşum gibi geldiğini bildiğimden gözlerimin iç kenarlarını ovuşturdum. "Cristiano hâlâ ... o ..." Kelimeleri bulamadım çünkü kendimi tanımiyordum. Onun hakkında neye inanmak istediğimi biliyordum ama gerçekte neye inanıyordum? En iyisi değil ama en kötüsü de değil.

"O tüm canavarlardan daha korkunç," dedim sessizce.

Çocukken bunun beni rahatlatmasına izin vermiştim ama annemin ölümüne kadar bu sözler olumsuz bir anlam kazanmamıştı. Genç bir kızken Cristiano'da iyi bir şeyler bulmuş olmalıydım.

Ve şimdi . . . Cristiano'yu yanımda istiyordum. O kanunsuz bir ülkede kanundu, ihtiyacı olanlar için karanlık bir kahramandı. Bir koruyucuydu.

Yüzüne karşı söyleyebileceğim şeyler, eğer *benim* için öyle olsaydı.

Ve şimdi, benim rehberliğim sayesinde, dışarıda onu daha da güçlü kılacak bir şey a r ı y o r d u . Cristiano gibi bir adamın tek istediği buydu. Görevi hakkında ne açıklarsa açıklasın, delilik noktasına kadar peşinden gideceği tek şey buydu.

Güç.

Elinin altında olduğunu iddia ettiği *her* şey buydu. Elde etmek için tehlikeyi göze aldığı her şey.

Ve bu, hangi Cristiano'yla uğraşığırma bağılı olarak bana zarar verebilir ya da fayda sağlayabilirdi.

Geri döndüğünde, büyük olasılıkla daha güçlü bir koca ya da daha zorlu bir tutsak olarak dönecekti.

NATALIA

Cristiano'nun yatağı rahatsız edici derecede rahat ve misafirperverdi; onunla Çorak Topraklar'a giderken beklediğim gibi değildi.

Pilar'ın benimle aynı çatı altında ve Manu'dan uzakta olmasına şükrederek tavana baktım. Aslında havuz kenarında öğle yemeği yiyip ardından patlamış mısır ve film izleyerek iyi vakit geçirmeyi başarmıştık ama Cristiano'nun dönüşü konusunda endişeli olduğumu söyleyebilirdim.

Endişeli olması gereken bendim ama aklım Pilar'la daha önce yaptığım konuşmadaydı. Onun işine şüpheyile yaklaşıyordu ama ben onu savunmaya çalışmışım. Bana yaptıklarından nefret ederken ona inanabilir ve saygı duyabilir miydim?

Komodine uzandım ve çekmecedan bana bıraktığı cep telefonunu aldım. Bana aramamı söylemişti ve onunla konuşmak istediğim şeyler *vardı*.

"Seninle Pilar hakkında konuşmam gerekiyor," dedim hat çaldığında.

"Sana da iyi akşamlar," dedi Cristiano'nun tanıdık, gürleyen sesi, arka plandaki restoran sesini andıran konuşmaların arasından.

Yastığıma geri yaslandım ve saçlarımı parmağımın etrafında döndürdüm. "İyi akşamlar."

"Alejandro'yla zaten konuştum," dedi sertçe. "Ee?" diye sordum.

Bulunduğu yerden uzaklaşırken sesi uzaklaştı; arka plan sessizleşene kadar tekrar konuşmadı. "Onunla ne yapmamı istediğini söyle Natalia. Nişanlınla."

Tüylerim diken diken oldu. Daha önce hiç kimsenin kaderini belirlemem istenmemişti ve Cristiano'yu tanıyorsam, Manu'ya tehditkâr bir e-posta yazıp yazmamamız gerektiğini düşünüp düşünmediğimi sormuyordu. "Bilmiyorum," dedim.

"Evet, biliyorsun. Bana karşı utangaç olma. Arkadaşın için adalet istemiyor musun?"

"Evet . . ." Manu gibi bir domuz için ne tür bir adaletin adil olduğunu kendime sormaktan kaçınmak için avizedeki boynuzların sayısını saydım. Kendi boyunun yarısı kadar bir kadını döven biri, aynı gazabın kendisine de yöneldiğini hissetmeliydi. Ve kocam ipte sallanırken, bunu gerçekleştirecek araçlara sahiptim. "Senden korkuyor. Kuzenini dövmüşsün," dedim. "Her şeyi gördü."

"Hatırlıyorum. O bir hırsızdı. Onu öldürmeliydim."

"Hırsızlık için mi?" diye sordum.

"Hayır. Pilar'ın üvey kız kardeşine cinsel tacizde bulunduğu için."

Avizenin soluk, sıcak ışıltısı bulanıklaştıkça ağzım açık kaldı. Pilar, Nessa'yı bu konuda desteklemekten söz etmişti. "*Bu* yüzden mi yaptın?"

"Costa onu öldürmem için bana izin vermedi, aynı fikirde olmasam ve bunu ona söylesem bile," dedi Cristiano. "Bunun yerine, onu önemli olan tek yerde eksik bıraktım."

Ürperdim. "Yani sen . . ."

"Hayır, ama bacaklarının arasındaki şey kendi kendine seçirebilseydi bile şaşırırdım."

"Aman Tanrım."

"Eski nişanlına gelince," dedi neredeyse neşeyle, muhtemelen bu zihinsel imgeyle beni korkutmuş olduğu gerçeğini görmezden gelerek.

"Eski mi?" Burnumu kırıştırarak sordum. "Onu terk etmeyecek." "O zaman onu terk etmek zorunda kalacak."

Sustum. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim vardı ama açıklığa kavuşturmak için sormaya korkuyordum. Cristiano'nun Manu'ya ne yapmak istediğinin bir önemi olduğundan emin değildim, sadece bunun onu uzak tutacak kadar kötü olacağını düşünüyordum.

"Görünüşe göre seni korkutmam için aynı odada olmamız bile gerekmiyor," dedi Cristiano.

Manu başına gelecek her şeyi hak ediyordu. Tek yapmam gereken cezayı emretmekti ve kocam da bunu uygulayacaktı. Pilar'ın değer verdiği herkes onu hayal kırıklığına uğrattırken Cristiano adaleti sağlayabilirdi ama bundan gurur duymak nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soruyu beraberinde getiriyordu.

Cristiano'nun sürekli önerdiği gibi bu dünyaya ait miydim? Gerçekten gitmiş miydim? Kaliforniya'dayken babamın işlerine karşı sağır, dilsiz ve kör olmam, bu işlerin ortasında büyüdüğüm yılları silebileceğim anlamına gelmiyordu. Bu, babamın ya da annemin kızı olmadığım anlamına gelmiyordu. Babam da annem gibi adaletle hizmet etti.

"Korkmuyorum. Ama tüm bunları Pilar için neden yaptın?"

"Köşesinde ondan daha güçlü birine ihtiyacı var. Şimdi bizden bir ordusu var. Ama sizin sorduğunuz bu değil." Hattaki bir karışıklıkla daha da sessizleşti. "Senin için tam tersini yaptığımı düşünürken ona neden yardım etmem gerektiğini merak ediyorsun."

Derin bir nefesle midem kalktı. Benim köşemde kim vardı? Cristiano'dan daha güçlü kim vardı? Belki de *ben* olabilirdim. Ne de olsa işi ustasından öğreniyordum. "Neden böyle düşündüğümü anlayabilirsin."

Hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde sözlerini yakalamak için dikkatle dinlemek zorunda kaldım. "Ben de kendime aynı şeyi sordum." Boğazını temizledi. "Sana söyleyebileceğim tek şey, Pilar'la ilişkin ne olursa olsun ona yardım edeceğim, ama arkadaşın olduğu gerçeği bunu daha da kişisel kılıyor. Bunu ben halledeceğim Natalia. Ve eğer istediği buysa onu korumam altına alacağım."

Başımı salladım, yardımı için minnettarlık ve içinde bulunduğum durum için nefret içimde savaşıyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Her halükârda, Alejo ben yokken bu işi halletmekten mutluluk duyacaktır. Hiç tanımadığı bir kız için aşırı endişeli görünüyor. Belki de ona karşı bir şeyler hissediyordur."

"Karşılıklı olabilir," dedim, küçük bir gülümsemeye izin vererek. "*Gerçi*

...

. ondan Barto'dan bahsettiği gibi bahsetti."

"Barto mu?" Cristiano'nun sesi sinirlenmiş gibiydi. "Onun ne alakası var?"

"Düğünden sonra ona o da yardım etti." Uzandım ve yatağın tüllü, beyaz perdelerinden biriyle oynadım. "Onu gerçekten suçlayamam. İkisi de yakışıklı adamlar, Barto ve Alejandro."

Cristiano homurdandı. "Onlara yakışıklı diyorsun ama kendi kocana Quasimodo gibi davranıyorsun."

Güldüm. Cristiano dünyada güvensiz olduğunu düşüneceğim son adamdı ve belki de güvensiz olması için bir nedeni olan son adamdı. Normal erkeklerin asla dokunamayacağı kadar güzeldi. Kendi kardeşi de berrak yeşil gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve dokunulmak için yalvaran saçlarıyla çarpıcı bir yakışıklılığa sahipti. Ama yine de kıyaslanamazdı. Olimpos Dağı'ndan fırlamış bir yüz ve vücutla birleşince Cristiano'nun karanlığı harap olmuştu.

Ve bunu ona itiraf etmeden önce öleceğimi düşündüm, isteyerek.

"Alejandro'dan bahsetmişken, benimle antrenman yapmasına izin vermelisin." "Hayır."

"Neden?" diye

sordum. "Sana zarar

verebilir."

"Bırak da canımı yaksın, Cristiano. Solomon'la kavga etmeme izin verdin. Alejandro yakışıklı olduğu için mi?"

"Davana yardımcı olmuyorsun."

İçimi çektim. "Eğer öğrendiklerimi uygulamazsam, gerçek bir dövüşte hiçbir işe yaramam."

"Sen benim karımsın ve onun sana el sürmesini istemiyorum." Öfkesi sözleriyle birlikte söndü. Cristiano, Alejo'nun bir şey deneyeceğine gerçekten inanmıyordu. "Peki," diye kabul etti. "Yarınki dersten önce onunla konuşacağım ama döndüğümde beni alt edebilecek kadar gelişmiş olsan iyi olur."

"Teşekkür ederim," dedim, dudağımı ısırırken onu alt edebileceğim tüm yolları düşünmemeye çalıştım. Hattın üzerine sessizlik çöktü. "İşine geri dönmelisin."

"Ne işi?" diye sordu. "Karımla konuşuyorum. Benim i ş i m bu."

Bacaklarımı yorganın altına uzatıp ayak parmaklarımı gösterdim. "Aradığın şeyi buldun mu?"

"Eve dönmem için sabırsızlanıyorsun, ha? Ya da belki tam tersi, bu durumda bir aksilik yaşadığımı öğrenmekten memnun olacaksınız."

"Nasıl?" "Nasıl?" diye sordum.

"İzler soğudu. İki günümü boşa harcadım."

"Hâlâ ülkede misin?"

"Evet."

"Babamdan yardım istedin mi?" diye sordum. "Senin dünya çapında daha güçlü bir ağın var ama Meksika içinde babamın bağlantıları çok iyi."

"Bu kendi başıma halletmem gereken bir mesele," dedi. "Doğru olduğuna tam olarak emin olmadan Costa'ya söylemek istemiyorum."

"Neyin doğru olduğuna?" Daha dik oturarak sordum. "Onunla ilgili mi?"

"Evet."

Bir telaşla elimi karnımın üzerine götürdüm. "Nasıl?"

"Sana söyledim Natalia, sorularını yanıtlayacağıma söz verdim. Ama babanda olduğu gibi, daha fazlasını öğrenene kadar söylemek istemiyorum. Çünkü bu seni de ilgilendiriyor."

Elimi çarşafın içine soktum, içimde yükselen entrika ihtiyatla çarpışıyordu. Bu yeni dünyamda her şey olabilirdi. Hiçbir şey sınır dışı değildi. Şimdiye kadarki durumumda şanslıydım ama bu değişebilirdi. "Daha ne kadar sürprizle başa çıkabileceğimi bilmiyorum Cristiano."

"Çok şeyle başa çıkabilirsin. Böyle düşünmeseydim seninle evlenmezdim. Bunu her geçen gün kendine daha çok kanıtlıyorsun."

Bana olan güveninin nereden kaynaklandığından emin değildim ama haklıydı. Cristiano'nun evinde neredeyse iki hafta geçirmiştım ve fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak geldiğimden daha güçlüydüm.

"Ya aradığın şeyi bulamazsan?"

"O zaman sanırım dönmem biraz zaman alacak. Aynı sebepten dolayı eve dönmek isteyeceğim ama mecbur kalmadıkça elim boş dönmeyeceğim."

Beni de ilgilendiren bir neden. Onu eve gelmeye teşvik eden ve aynı zamanda onu harekete geçiren bir şey. Çeneme vurdum, bir araya getirmeye çalıştım ama başaramadım. "Sen tanıdığım en gizemli adamsın."

"Bunda bir iltifat bulmayı seçiyorum. Pislik, canavar ve şeytandan 'şifreli'ye terfi ettiğim için minnettarım."

Gülümsememi gizlemek için yanağımı ısırdım. "Hüsnükuruntu. Ama bunu Pilar için yaparsan, listedekilerden birini sileceğime söz veriyorum."

"O zaman bunu Pilar için yapacağım. Ben de senin için yapacağım."

Hâlâ *nedenini* tam olarak anlayabileceğim bir şekilde söylememişti. Kadınlara yardım etmek için Manu'dan Belmonte-Ruiz karteline kadar herkesi ve aradaki tüm tehlikeleri neden idare ettiğini. Bunun tek bir açıklaması vardı.

Kişisel olmalıydı.

Ve onu anlamaya başlamak için bile herhangi bir şansım varsa, kişisel olan tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve ondan kaçmanın benim için hâlâ en iyisi olup olmadığını anlamak için.

"Yardım edemediğin kadınlar oldu mu?" diye sordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hâlâ hatta olup olmadığını merak ettim.

Belki de ısrar etmemeliydim.

Sert ve ani bir vuruşla yatakta doğruldum. "Yatak odasının kapısında biri var."

"Kuru temizlemeden Jaz gelecek," dedi.

"*Kuru temizleme* mi?" Cristiano'yu ütülenmiş takım elbiselerinden biriyle hayal ederek yüksek sesle merak ettim. İşinin doğasına rağmen neredeyse her zaman sinekkaydı tıraş olur ya da saçlarını özenle kestirir, kaliteli İtalyan mokasenleri ve İsviçre saatleri kullanırdı ve siyah, mürekkep rengi saçları asla çok kısa ya da çok uzun olmazdı. "Ne anlamı var ki?"

"Her ilişkim kan dökülmesiyle sonuçlanmıyor," dedi. "Sen düzgün biri misin?"

Şifonyerimin çekmecesinde bir gün karşıma çıkan ipeksi kırmızı kaşkorse ve şorta baktım. "Annem bana kiliseye giderken olduğu gibi yatarken de iyi giyinmenin önemini aşıladı," dedim ona. "Yalnız olduğumda bile."

"Mmm." Hattan onun memnuniyetini duydum. "Jaz'ı gönder ve bana giymediğin her şeyi söyle."

"*Cristiano*."

"Sana bir süre dokunmayacağıma söz verdim ama kendine dokunmayacağına asla söz vermedim."

O *dinlerken* mi? Tanrım, ne kadar müstehcen. Ve baştan çıkarıcı. Heyecanlandığında içinden dökülen pisliği sevdiğim ortaya çıkıyordu. Bu düşünceyle telefonu ağızımdan kaydırdım ve "İçeri gel Jaz," diye seslendim.

"Hayal gücümü kullanıyorum sanırım," diye homurdandı Cristiano kendi kendine.

Kapı hızla açıldı ve Jazmin kucak dolusu takım elbise ve plastik kılıflı gömleklerle içeri daldı. "İzninizle. Çabuk olacağım."

"Acelemin yok," dedim o bana doğru bir bakış bile atmadan dolaba geçerken. Yatak başlığına yaslandım ve sesimi alçalttım. "Benden nefret ediyor."

"Ona zaman ver."

Cristiano'nun hattı sessiz kalırken askılar dolaba sürtündü. Saate baktım. Saat neredeyse dokuzdu. Nerede olduğunu sormak istedim, sadece neden gittiğine dair bir ipucu olabileceği için değil. Bu duvarların dışında ne yaptığını merak ediyordum. Hayatını. Biriyle birlikte olup olmadığını. Nerede olduğunu, ne yaptığını.

Onun hakkında.

Soyduğum her katman beklemediğim bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Ve Pilar'a yardım etme sözüyle, onun sadece başkaları için değil, benim için de bir kahraman olabileceği fikrine kendimi açtığımı hissettim - benim *için* olmasa bile.

Bu önemseydiğim anlamına mı geliyordu? İtiraf etmek istesem de istemesem de ona karşı duyduğum korku ve nefret azalıyordu. Onların yokluğunda başka duygular yükselecek miydi? Olmak zorundaydı. Cristiano'ya aşık olmaktan daha imkânsız olan tek şey ona karşı kayıtsız kalmak olabilirdi.

"Eminim partide falan sana ihtiyaç vardır," dedim, ben sormadan bir şeyler önermesini umarak.

"Evet," diye kabul etti, ama hattan çıkmak için hiçbir harekette bulunmadı. Kısa bir sessizlikten sonra, "Jaz için endişelenme. Çok fazla nezaket görmedi."

Şanslıydım ki hayatımın büyük bir bölümünde, gördüğüm ihanetlere ve ölümlere rağmen, bundan bol miktarda vardı. Jaz'la aramda hâlâ bir duvar vardı, daha doğrusu her tuğlası yerinde duruyordu. Ama bu, onu yıkmayacağımızı umduğum anlamına gelmiyordu. Merhamet göstermeyi göze alabilirdim.

Bacaklarımı yatağın kenarından salladım ve iyi geceler demeye hazırlandım. Dolaptaki plastik örtü kırıştı, sonra sessizleşti. Saat dokuz hiç de geç sayılmazdı. Belki Jaz ve ben konuşabilirdik.

Bir içki. Cristiano bunu umursamaktan çok hoş karşılayacak gibi görünüyordu.

Cristiano'nun görüşmeyi sonlandıracağını tahmin ederek Jaz'a seslenmek için başımı dolaba soktum ve neredeyse alnımı onunkine çarpıyordum. Geriye sıçradı ve elindeki tahta askılar birbirine çarparak düştü.

Konuşmamızı dinliyor muydu?

"Orada her şey yolunda mı?" Cristiano sordu.

"Um," dedim, Jaz'ın gözleri açıldığında oyalandım. Beni gözetlediğini daha önce hiç fark etmemiştim ama bu ilk kez olduğu anlamına gelmiyordu. Çorak Topraklar'a geldiğim gece beni Cristiano'ya nasıl ispiyonladığını yakın zamanda unutacak değildim. Korkmuş ve yalnız olduğum zaman. Şimdi de korkmuş görünüyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey söylemedim.

Ona nezaket göstermeye karar vermiştim ve ben de birden fazla kez kulak misafiri olurken yakalanmışım. Ayrıca, Jaz bana karşı ne olursa olsun, Cristiano'ya sonuna kadar sadıktı ve bunu sorgulaması için ona bir sebep vermek istemedim.

"Her şey yolunda," dedim Jaz'a kaşlarımı kaldırarak. "Saç fırçamı banyoda düşürdüm."

"Anlıyorum."

"O zaman iyi geceler," dedim.

"İyi geceler. Ben-uh ..." Durakladı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Cristiano sözlerini kekeleyerek söylemiyordu ve bu bende kırmızı bir bayrak uyandırdı. "Ne oldu?" Dolaptan uzaklaşarak sordum, Jaz'ı görüş alanımda tutarak döndüm ve mahremiyet için balkona doğru yürüdüm.

"Ben sadece tek bir adamım Natalia," dedi Cristiano. "Ve mücadele etmem gereken kötülüklerle dolu bir dünya var."

Cristiano'nun sesindeki telaş yokluğu sinirlerimi yatıştırdı. Ama sesindeki melankoli içimde bir yerlere dokundu. Cristiano kadar güçlü ve sımsıkı sarılmış bir adamın üzgün olduğunu hayal etmek zordu, bu yüzden üzgün olup olmadığını hiç merak etmemiştim.

Dirseklerimi alçı duvara dayayıp gözlerimi mürekkep karası okyanusa diktim. "Sorun ne Cristiano?"

"Adımı bu şekilde söylediğinde, hiçbir şey."

Ona hitap etme şeklimdeki değişimi ben de hissetmiştim; ona karşı kendimi rahat hissetmeye başlamıştım ama bunu ona itiraf etmek istemiyordum.

"Yardım edemediğim kadın olup olmadığını sordunuz," dedi. "Keşke farklı bir cevabım olsaydı."

Bir zamanlar bu duvarın üzerinden nasıl baktığımı ve bunun bir çıkış yolu olup olmadığını merak ettiğimi hatırladım. *Tek çıkış yolum.*

Sakın ölme. Cristiano'nun ilk kuralı buydu.

Haftalar önce babamın partisindeki o kahine inanmak gerekirse, ölümü çoktan atlatmıştım. Diego ve benim hakkımdaki kehanetini unutmamıştım. *Onun için öleceksin, aşkın için.*

Madem bu kadar ileri görüşlüydü, neden Diego'nun nasıl biri olacağı konusunda beni uyarmamıştı?

"Hepsini kurtarmak için bir süper kahraman olman gerekir," dedim Cristiano'ya, bir esinti çıplak omuzlarımdan aşağı bir ürperti gönderirken. "Ve süper kahramanlar diye bir şey yok."

Ama sen yaklaştın.

Yasak düşünce beni korkuttu. Başkaları için doğrudu. Benim için değil. Bu kulenin anahtarı Cristiano'daydı. Kapıyı açıp beni serbest bırakabilirdi ama beni buraya koyduğu sürece kurtaramazdı.

"Gördüğüm şeyleri size tarif edemem, etmeye de çalışmam," dedi yavaşça. "Hiçbir erkeğin tanık olmaması gereken şeyler. Seks ticareti o kadar derinlere iniyor ve dünyanın, internetin ve erkeklerin en güçlü ordunun bile yenemeyeceği kısımlarına dokunuyor. Ama biz yine de savaşıabiliriz." Telefonda ondan bana doğru sürükleyici bir keder geçerken durakladı. Cristiano asla öldürülemez bir canavarı ele geçirmişti. Onun kadar güçlü biri için bu nasıl bir duyguydu? "Böyle olduğu için üzgünüm," diye devam etti. "Elimden geleni yapıyorum. Önemseydiğim insanları koruyacağım ve önemsemediklerimin intikamını alacağım."

Kalbim bir an durdu ve ağır sözleri telefon hattında asılı kaldı. Cristiano'nun şeytanları olduğundan hiç şüphe etmemiştim, sadece onları bana göstereceğinden. Ya da herhangi birine.

"Göstermedikleriniz mi?" Yumuşak bir sesle tekrarladım. "Kim?"

Bir vuruş geçti, sonra bir tane daha. Gerçekten cevap vereceğini düşünmüştüm ki, "Bu başka bir zamanın hikâyesi, aşkım" dedi. Şimdi, bu

gerçekten iyi geceler deme zamanı. İyi uykular. Senin korunanlardan biri olduğunu bilerek uyuyacağım."

Hat kesildi ama ben başımı üstümüzde parıldayan yıldızlara doğru kaldırmaktan başka bir hareket yapmadım. Korunanlardan biriydim, bu da onun beni önemseydiği anlamına geliyordu ve bu bir sürpriz olmalıydı ama olmadı. Sesindeki şefkat, evlendiğimi sandığım adamla uyuşmuyordu. Bu adamın, onunla birlikte yaşadığım ve hakkında hâlâ çok az şey bildiğim bir geçmiş vardı. Ondan nefret etmekle bu kadar meşgulken nasıl bilebilirdim ki?

Cristiano değer verdiği ama koruyamadığı insanları kaybetmişti ve yabancılar için elinden gelen her şeyi yaparak bunu düzeltmeye çalışıyordu.

Tabii bu yabancılarla ilgili değilse. Cristiano annemi, onu korumak onun göreviyken kaybetmişti. Ve belki de *bunu* düzeltmeye çalışıyordu ... ama nasıl?

Cevap dilimin ucundaydı ama aynı zamanda benden kaçıyordu.

Dalgalar sakinleşirken geceye sessizlik çöktü. Arkamdan gelen bir sesle arkamı döndüm.

Temiz, beyaz kemerli kapının çerçevelediği Jazmín zarif, keskin yüz hatları ve kızıl saçlarıyla neredeyse şeytani görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Ben* mi?" Kalp atış hızım bir kademe yükseldi. "Burası benim yatak odam."

"Çorak Topraklar'da demek istedim." Gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı. "Onun kör olduğunu düşünebilirsin. Başka bir şey göremeyecek kadar sana bağlanmış olabilir ama *ben* her şeyi görüyorum."

"Bana pek sarılmış sayılmaz," dedim, ben de bir adım öne çıkarak. "Eğer *bir şey görseydin*, bunu bilirdin. Belki de kör olan sensin."

Jaz iki küçük yumruk yaptı, ağzı kaşlarını çattı. "Söylediğimde ciddiydim. Eğer ona bir şey olursa, bedelini sen ödersin. Eğer eve dönmezse, hepimizle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Neden eve gelmesin ki?" Tuhaf bir kelimeye takılarak sordum. Çorak Topraklar'dan ilk kez bu şekilde bahsetmiyordum ama ilk kez gerçekmiş gibi geliyordu. Ve Cristiano'nun geri dönmeyebileceği korkusu ilk kez kalbime girmişti.

"Bu duvarları her terk ettiğinde tehlikede oluyor. Ama bu sefer özellikle ve sen bunun *farkında* bile değilsin." Başını gece gökyüzüne doğru salladı. "Gerçekten ihtiyacı olan insanlara gidebilecek zamanı ve kaynakları boşa harcıyor."

Sözlerine anlam vermeye çalışarak burnumu kırıştırdım. Cristiano umutsuzca istediği bir şeyin arayışındaydı. İhtiyacı olan bir şeyin. Ve bunun babam ve benimle ilgili olduğunu söylemişti.

Cristiano gibi bir adamı harekete geçiren tek şeyin güç olduğunu sanıyordum ama güç, birçok maske takan vefasız bir kaltakmış.

Seks. Para. İntikam.

Cristiano sadece bunların hiçbirini olmadığını ima etmişti ama hiçbir şeyi doğrulamamıştı. Yine de bana entrikaları bıraktığını söylemişti. Öyleyse onu kendini tehlikeye atmaya iten ne olabilirdi? Ve neden son birkaç haftayı ondan kurtulmayı dileyerek geçirmişken, onun tehlikede olduğu düşüncesi endişe uyandırıyor?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Jazmín," dedim. "Bana nereye gittiğini söylemedi. Giderken zar zor veda etti."

"Senin yüzünden gitti. Çünkü sen söyledin. Çünkü sana *her şeyi* verse de," -her gece başımı yasladığım saray gibi odanın etrafını vurgulayarak işaret etti- "yine de yeterli değil."

"Bunların hiçbirini ben istemedim," dedim, kendime bunun doğru olduğunu hatırlatana kadar sesim titriyordu. "Bunların hiçbirini ben istemedim" diye tekrarlarken yanaklarım ısındı, öfkem yükseldi.

"Ama bunlara sahip olduğun için şanslısın ve ona hiç *teşekkür ettin* mi? Sana gösterdiği iyiliğe hiç karşılık verdin mi?" O bir adım daha atınca doğruldum. Ondan daha uzun boyluydum ama ne kadar antrenman yaparsam yapayım benim asla sahip olamayacağım bir mücadeleciliğe sahipti. "Dışarıda, açıkta. Ne kadar derine inerse o kadar tehlikeli olur."

"Nedir *bu*?" İhtiyacı olanı bulana kadar ya da onu çıldırtana kadar arayacağını söylemişti. Ona gitmesini söylemiştim ama arayışının ardındaki gücün ben olduğumdan haberim yoktu. "Ne arıyor?"

"Bunu söylemek bana düşmez-"

"Kendini bu işin içine soktun, şimdi söyle bana *benim* Kocan tehlikede," dedim.

Yavaşça ince kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. Bir süre sonra dişlerini sıktı ve suyun üzerinden dışarı baktı. "Kanıt olmadan ona asla güvenmeyeceğinizi ve inanmayacağınızı biliyor." Bana geri döndü. "Ve henüz bilmese bile, seni bununla yaşayamayacak kadar çok seviyor."

Sessizlik her birimizin üzerine çökerken dalgalar kıyıya çarpıyordu. Cristiano kontrolcü, baskın ve sert biriydi ama sevgi dolu muydu? Kalbim hızlı bir atışla cevap verdi. Cristiano'nun bunların hiçbirini nefret ya da kayıtsızlıktan yapmadığını en başından beri biliyordum; nasıl olmuştu da *bir kez bile* bunun aşk olabileceğini düşünmemiştim? Onun ağzından duymadığım sürece buna inanmazdım ama doğru olma ihtimali olduğunu fark ettim.

Bu olasılığı keşfetmeye ne kadar istekli olsam da, Jaz'ın düşüncesinin ilk yarısı dikkatimi çekti. "Neyin kanıtı?" diye sordum.

"Çok fazla şey söyledim." Geri çekilirken başını salladı. "Ona eve gelmesini söyle. Eğer o geri dönmezse, *sen* de dışarı çıkamazsın. Ona ihtiyacımız var. Bu kasabanın ona ihtiyacı var. Bizim için yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemeyiz... ama hepimiz bu şansa atlarız."

Tehdidi açıktı. Kahramanlarının düşüşünün bedelini ben ödersem kimse gözünü kırpmazdı. Ama Jaz beni korkutmadı. Onun endişesi sadece kendisinin ve diğerlerinin ne kadar endişeli olduğunu gösteriyordu. *Bu* beni korkutuyordu, Cristiano'yu kaybetme fikri. Şimdilik, kendi düşüncelerimin mahremiyetinde kabul edebileceğim kadardı.

Dışarıda Cristiano'nun ölmesini isteyen insanlar vardı. Ona gitmesini söylediğimde bunu biliyordum. Aklımda o yenilmezdi ama kalbimde bunun doğru olmadığını biliyordum.

Cristiano onu benim gönderdiğim bir görevdeydi. Ne bulmaya gittiği umurumda bile değildi. Hayatını riske atmaya degecek bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Onu geri çağırabilirdim.

Ama neden umursuyordum ki? Ondan kaçmanın yollarını düşünmekten başka bir şey yapmadığım halde neden ona geri çekilmesini söyleyeyim ki?

Değer verdiğim insanları korurum.

Bana koruma sözü vermişti ama şu anda dışarıda, korumasızdı.
Ve bakımım onu eve getirebilirdi - eğer bunu istememe izin verebilirsem.

CRISTIANO

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmiş, yanımda en güvendiğim iki adamımı getirmiş ve en kötüsü de yeni gelinimi geride bırakmıştım; elim boş dönmüştüm. Şimdi, başımın üzerinde avizeler, hoparlörlerde hit şarkılar ve elimde taze bir mezcal ile sıcak bir şekilde aydınlatılmış bir otel balo salonunda küçük bir kalabalığın arasında geziniyordum.

Max, Daniel ve ben, hayatlarını riske atarak satmaya hazır olanlardan bilgi almak için çamurlu kasabalardan geçtik, yerel barlara uğradık ve kapıları çalıp bizi hedef haline getirecek sorular sorduk.

Ancak uzun süre önce dağılan Valverde ailesinin geri kalan üyeleri, kimliklerini değiştirip derin bir saklanmaya girdiklerinden beri hiçbir yerde bulunamıyordu. Ya öyle ya da ölmüşlerdi.

Yani daha da tehlikeli bir yere, elit kesime ulaşıyordum. Daha fazlasına sahip olan, daha fazlasını talep eden ama aynı zamanda paraya karşı az önce geldiğimiz yoksul kasabalardan bile daha büyük bir zaafı olan kişiler. Doğru kişiye yapılan doğru teklif bilgi sağlayabilirdi. Ama yanlış kişiye yanlış soruşturma? Bu insanlar herhangi birini varoluştan silecek kadar paraya ve güce sahipti.

Bazıları -ben de dahil- zaten uğraşmam gereken bir rakibim daha varken onu diriltmeye çalıştığım için bana aptal diyebilirdi. Belmonte-Ruiz, Sandra'nın gerçekleştirmemize yardım ettiği saldırıdan sonra kellemini istiyordu. Ama Valverde ailesinin sahip olduğu bilgiler paha biçilmez olabilirdi -hâlâ onları bulmaya çalışıyor olmam da bunu kanıtlıyordu.

Yine de Natalia haklıydı. İstediğim her şeye sahip olamayacaksam tüm bunlar ne içindi?

Bu gece benim ilk politikacı etkinliğimdi. Şimdiye kadar yaptığım her şey radarın altında ve anonimliğin pelerini altındaydı. Her hükümet ve kolluk kuvveti yetkilisi, yargıç ya da müttefikim, dünyayı kapsayan karmaşık ama neredeyse aşılmaz bir ağ aracılığıyla güvence altına alınmıştı.

Şimdi kimliğim ortaya çıktığına göre, yıllarca kibar toplumdan uzak durmanın bedelini tahsil etmeye geliyordum.

Davet edilmemiştim ama bunun bir önemi yoktu. Senatör Raúl Sanchez sunabileceğim nüfuz ve sermayeyi bildiği için beni geri çevirmeye cesaret edemezdi.

Kalabalık görülmeye değerdi, özellikle de eyaletin seçkinlerinin beni tanıdıklarındaki şaşkın ve endişeli ifadeleri. Ve tabii ki darmadağınık, Rus Max'i ve cam gözünü ve tamamen tüysüz ortağım Daniel'i gördüklerinde.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş." Sanchez elimi sıktı ama kaçamak bakışlarını kaçırmadım. Ben hem bir sorumluluk hem de bir varlıktım, ikincisi kanatlarda tutulması daha iyi olan türdendi.

"Teşekkür ederim Senatör."

Boynuma yaklaşıırken gözlerime değil de çeneme bakmak gibi bir alışkanlığı vardı. "Yeni gelinini nasıl buluyorsun?" diye sordu.

"Pahalı." Kravatımın düğümünü düzelttim. "Üzerinde yeni adı yazan bir kredi kartı var ve öldürecek zamandan başka bir şeyi yok."

"Evlilik hayatına hoş geldin." İçkisini benimkiyle tokuşturdu. "Umarım en azından kartın borcunu zamanında ve *bolca* öder."

"Sence beni reddeden bir kadın var mıdır?" Küçümseyici bir el sallayışla sordum. "Dünyanın en iyi amcığın erişimim var. Bu kız yanına bile yaklaşamaz. Onun ailesiyle bağlantı kurmaya ihtiyacım vardı, hepsi bu."

"Costa'nın kızının çok güzel olduğunu duymuştum."

Göğsümün dibinde bir kor ateş yandı. Burnumdan nefes alarak ona haddini bildirme içgüdümü yatıştırdım. Natalia Cruz *de la Rosa*'yı gördüğü için çok şanslı olmalıydı. Kabul edilebilir tek yanıtı zorla söyledim. "Abartı. O sade ve sıkıcı bir velet."

"Yine de size daha da büyük bir servet ve güç getirdi," dedi bir yudum alarak. "Bu gece gelebildiğine sevindim."

"Ne kadar mutlu?" Natalia konusundan uzaklaşmaya hazır bir şekilde sordum. "Valverde ailesini arıyorum."

"Şimdi zamanı değil, de la Rosa." Ceketinin içinden çıkardığı bir mendille saç çizgisini sıvazladı. "Sessiz müzayedeyi ziyaret etme fırsatınız oldu mu?"

"Şimdi tam zamanı." Politik duman ve gölgelere karşı toleransım düşüktü ve bu saçmalıkla uğraşmaktansa otele dönüp çalışmayı tercih ederdim ama diğer tüm seçenekleri tüketmiştim. "İhtiyacım olanı ne kadar çabuk alırsam, o kadar çabuk giderim."

"Valverde'yle hiçbir ilişkim olmadı," dedi ağzının kenarından, "ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

"O zaman bana burada yardımcı olabilecek birinin adını ver."

"*Valverde* adını yıllardır duymadım bile. Neye ihtiyacın olduğunu nereden bileyim?"

"Yanlış cevap. Tekrar dene, *dostum*. Bana bir isim söyle."

Samimi olduğu bile söylenemeyecek bir *gülümsemeye* zorladı ve kokteyli odanın diğer ucuna doğru kaldırdı. Bana doğru, nefesinin altından konuştu. "Sol taraftaki tekerlekli sandalyedeki beyefendiyi görüyor musun?"

Bakışlarını ısmarlama takım elbise giymiş, buruşuk tenli ve seyrelmiş gri saçlı bir adama doğru takip ettim. Güneş gözlüklerine rağmen, altındaki yüzün çivi gibi sert olduğunu biliyordum. Onu görmeyeli yıllar olmuştu ama hemen tanıdım. "*El Búho*," dedim.

"Bir zamanlar bilge ve her şeyi gören."

"Şimdi kör ve bunak," dedim, bir başka işe yaramaz ipucu yüzünden hayal kırıklığına uğramıştım.

Baykuş'a yardıma ihtiyacı olan yirmili yaşlarında bir genç olarak gitmiştim, o ve ailesi ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı ama yeterli olmamıştı. Eskiden nasıl bir adam olduğunu takdir ediyordum ama neredeyse yüz yaşında olduğu için artık aklının bir işe yaramadığını duymuştum.

Sanchez dilini şaklatarak başını salladı. "O kadar çabuk değil. O sırlar hâlâ orada ve bazılarını paylaşacak kadar kendinden geçmiş olabilir." Senatör omuz silkti. "Ama neyin doğru neyin

Yalan mı? Buna kendiniz karar vermelisiniz. Yine de bilgi almak için en iyi şansınız o."

Yaşlı adama doğru yürümeye başladım ama Sanchez beni geri çağırırdı. "Tasması çok sıkı. Ailesi artık kimseyle konuşmasına izin vermiyor."

Elbette. Ama ben hiç kimse değildim.

Gömleğimin cebindeki telefonum çaldı. Telefonu çıkardım ve Natalia'nın adı yanıp sönerken ekranı göğsüme yakın tuttum. *Vay, vay.* Konuşmak için ideal bir yer değildi ama aramış olması bile telefonu açmam için yeterli bir nedendi. İtaat etmesini seviyordum, neredeyse itaat etmediği zamanlar kadar.

Max'in dikkatini çektim ve tekerlekli sandalyedeki adama doğru başımı salladım. "Bana *El Búho*'yu getirin. Onunla birkaç dakika yalnız kalmam gerek."

Natalia, "Seninle Pilar hakkında konuşmalıyım," diye ağzından kaçırdığında telefonu kulağıma götürmek üzereydim.

Şehvet içimde kök salarken boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı. Natalia tarafından yardıma çağrılmak bugüne kadar yaşadığım en tatlı şeylerden biriydi. Natalia'nın benden kadın döven tacizciye kesin bir kader teslim etmemi istemesi benim için sapkın bir zevk olacaktı.

Kendi kendime gülümsedim, sonra da dikkatini çekebilecek herhangi biri için yüz ifademi düzelttim. "Size de iyi akşamlar," diye karşılık verdim.

"İyi akşamlar" derken bir iç çekiş sezdiğimi sandım.

Alejandro'nun en yakın arkadaşının morlukları ve korkak nişanlısıyla ilgili anlattıklarını hatırlamak beni müşfik bir kocadan Manu'nun kişisel kâbusuna dönüştürmeye yetmişti. Göğsüm yanarken yakamı çekiştirdim. "Alejandro ile çoktan konuştum."

"Ve?"

Senatörün yanından ayrıldım ve Daniel'ı arkama alarak kalabalığın arasından ilerledim. Benim için veranda kapısını açtı ve ben de balkona çıktım.

Önlüklü iki kadın martini yudumları arasında sigara içiyordu. Benim varlığım sigaralarını söndürmeleri ve etrafı boşaltmaları için yeterli oldu. Daniel'a başımı salladım ve o da içeri döndü. Onun kapıyı koruduğunu bildiğim için karımla rahatça konuşabiliyordum.

Natalia yardım istemişti ve ben de seve seve cevap verdim. Aklımdan Manu'ya bunu nasıl ödetebileceğimi geçirmeye başlamıştım bile. Natalia'yı korkutmamak için sesimin hırıltılı çıkmaması için elimden geleni yaptım. Yine de, korku aşılama girişimlerime verdiği tepkilerin gelişimini izlemekten oldukça keyif almıştım.

"Onunla ne yapmamı istediğini söyle Natalia. Nişanlınla." O konuşurken tüm dikkatimle dinledim. Her zaman değildi Kolay, davranıyor o oldu hiçbir şey için Ben, ama o gerekliydi. Kendi kasaba halkımın arasında bile. Natalia, Çorak Topraklar'a vardığımız gün bunu normal karşılamıştı ya da belki de mesafemi koruduğum için rahatlamıştı. Karım olarak yeterince tehlikedeydi. Benim için bir şey ifade ettiğine dair en ufak bir şüphe bile onu daha da ateş hattına soktu.

Gerçi bunun bir de öteki yüzü vardı. Belki de bu evliliği yürütmenin en iyi yolu herkese yeni karımın ne kadar değerli olduğunu göstermekti. Ve onun için gelmeyi *düşünmelerine* bile izin vermek.

Natalia'yla telefonda kalmayı tercih ederdim ama konu geçmişe geldiğinde, telefon görüşmesi yapılacak şey değildi. Görüşmemizi sonlandırdım ve içkimi yudumlarken balkona baktım, boğazımdaki yanmayı memnuniyetle karşıladım. Natalia yanımdayken, tüm bunlardan önce yaşadığım hayatı daha fazla düşünür olmuştum. Costa'da geçirdiğim zamanı, ailemi ve kardeşimi... yardım edemediğim diğerlerini. Elimde olsa geri dönüp değiştirebileceğim şeyleri.

Her ne pahasına olursa olsun engellemem gereken şeyler.

Bir sesle arkamı döndüm. Küçük, beyaz saçlı bir kadın sırtı bana dönük balkondan bakıyordu. Daniel'in hâlâ durduğu kapıya baktım.

"Oye. Buraya nasıl geldin?"

Yavaşça döndü, siyah, boncuklu elbisesi bir şelale gibi süzülüyordu. Dişlerinde ve uzun sigara ağızlığında dudaklarından daha fazla pembe ruj vardı. "Ne yakışıklı bir adam," dedi dikkatli gözlerini bana dikerek, "sadece onunla yarışabilecek bir güzellik."

O mu? Kimi kastetmişti? Bunun bir önemi yoktu. Eşimle aramızda geçen özel bir konuşmayı dinlemişti. "Hiç kimse

Bir erkeğe bu şekilde sinsice yaklaşılmayacağını öğrettin mi?"

"O zaman at beni. Kartellerin yaptığı bu değil mi?" İnce bir omuz silkti ve balkon duvarına yaslandı. "Kimse görmeyecek, görseler bile yaşlı, yüz­süz bir kadın yüzünden sana meydan okumayacaklar."

Kartellerden bahsederek her ne demek istediye, hiç umurumda değildi.

Huzursuz bir hisle, "Git" dedim.

"Sigaramı bitirmedim, dostum."

"Arkadaş mı? Kim olduğumu bile bilmiyorsun, bilseydin dediğimi yapardın."

"Ah, evet. Kadınlara karşı davranışlarınızla tanınıyorsunuz." Sigara ağızlığını emdi ve zayıf dirseğini duvarın kenarına dayadı. "Söylentilere ve soğuk tavrınıza rağmen, bu partideki herkesten çok sizin yanınızda güvende olacağımı düşünmeden edemiyorum."

Ona doğru bir adım attım, bunun ne kadar tehditkâr görüneceğinin tamamen farkındaydım. "Kimsin sen?"

"Az önce yanılmıştın dostum, senin kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Ve ne istediğini, kimi sevdiğini ve kimi aradığını da."

Çenem karıncalandı, içkiden değil. Bardağı duvara koydum. "O zaman bana onu nasıl bulacağımı söyle."

"Düşündüğünden daha yakınsın."

"Bu belirsiz." Ceketimden bir sigara almaya gittim ama paketi arabada bırakmıştım. Kafamı kaldırdığımda kadın bana bir tane uzattı. Temkinli bir şekilde kabul etmek için yaklaştım.

"Sakın pes etme." Çakmağını çaktı ve açtı. Elini benim için alevin etrafına koyarken parmaklarındaki üst üste dizilmiş, karışık metal halkalar şingırdadı. Ona ulaşmak için oldukça eğilmem gerekti. Bana bakarken derimsi cildindeki kırışıklıklar derinleşti. "Ve ölüm saldırdığında, sakın yere düşme."

"Öyle bir niyetim yok."

"Ve ne zaman *geri çekileceğinizi* bilin. Her zaman savaşmak zorunda değilsiniz

."

"*Her zaman* savaşacağım."

"Beyin kas gücünü yener, *bayım*. İkisine de sahipsin. Ama bir zaman var

yumruk atmak ve sabırlı olmak için bir zaman. Ve hesaplama."

Başımı arkaya eğdim ve gökyüzüne duman üfledim. Bu sigara bir hoşgörü değil, hayal kırıklığı, tüm çıkmazları ve yanlış başlangıçları hafifletme girişimiydi ve bu şifreli yaşlı kadın yardımcı olmuyordu. "Bana kullanabileceğim bir şey ver," dedim. "Bu gece burada bana yardım edebilecek biri var mı?"

"Uzun zamandır başkalarına liderlik ediyorsun. Burada biri *sana* yol gösterebilir, tabii izin verirsen."

"Sen," diye çıkardım.

Sırıttı. "Ben sadece sırtı ağrıyan yaşlı bir kadıyım."

"Anlat o zaman. Detaylar olmadan, söylediğin hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Sana bunak adamın gerçekten bilge olduğunu söyleyebilirim, ama hemen şimdi gidersen ondan daha bilge olursun. Sohbetinizden önce."

Bunak adam . . . Baykuş. Sanchez'le konuşurken yakınlarda olabilirdi. *El Búho* ile konuşana kadar hiçbir yere gitmiyordum.

"Doğru yolda olduğunu söyleyebilirim ama yol ayrılmak üzere." İşaret parmağıyla dişlerini ovuşturdu ama ruj yerinden oynamadı. "Ve ödülü ne kadar çok istediğine karar vermen gerekecek."

Benim ödölüm. Natalia bazen bir gülümsemeyi ya da kahkahayı bastırırken böyle bakardı. Bunu benim yanımda, içinde bulunduğu durumdan mutluluk duymanın yanlış olduğunu düşündüğünü gösterecek kadar çok yapardı. Yine de bu değişecekti. "Kötü bir şekilde."

Sanki beni aksi yönde ikna etmek için elinden geleni yapmış gibi iç çekti. "O zaman buna hayatın kendisinden daha fazla değer vermelisin, çünkü bedeli bu olacak."

"Kimin hayatı?"

Omuz silkti. Bilmiyordu. *Çünkü o* hiçbir şey *bilmiyor*, diye hatırlattım kendime. Neredeyse onu dinlemek *istiyordum*, bu da ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyordu. "O zaman en azından istediğimi elde etmeyi başarıp başaramayacağımı söyle."

"Hayır." Sigarasını söndürdü.

"Hayır, yapmayacağım mı, yoksa hayır bana söylemeyecek misin?"

Duvardaki mezkalime başıyla işaret etti. "Yerinde olsam onu atardım."

Telaşla bardağı inceledim. "Zehirlenmiş mi?"

"Uyuşturulmuş. Ama mide ekşimesine de iyi gelmiyor."

Ona kaşlarımı çattım, sonra kahkahayı bastım -kendi kendime mide yanmamı nereden bildiğini sorarken bile. Göğsümü ovuşturuyor olmalıydım.

Bana göz kırptı ve cam kapıya vurdu.

Daniel kapıyı açmak için döndü ve kadın yanından geçerken var olmayan kaşları kalktı. "Ne oluyor-"

"Sorma," dedim arkasından başımı sallayarak. Beni bu şekilde köşeye sıkıştırıp sonra da saçma sapan konuşacak kadar taşaklıydı. Buraya nasıl gelmişti ki? Birkaç kat yukarıdaki balkona baktım, sanki bir konserve paketi gibi havadan atılmıştı.

Max güneş gözlüklü kör adamı kapıdan içeri soktuğu için merak edecek zamanım olmadı.

"¿*Quién está ahí?*" diye sordu yaşlı adam daha balkona çıkmadan.

"Güvendesin," diye temin ettim onu. "Sadece cevaplanmasını istediğim bazı sorularım var."

"*Vete a la chingada.* Siktir git." Başını her yöne çevirdi, dikkat çekici bir şekilde baykuşa benziyordu. *Ötmesini* bekler gibiydim. "Karım nerede?"

"Öldü," dedim sigaramı küllerken. Kapıyı kapatıp balkonu korumaya devam eden Daniel ve Max'e başımla işaret ettim.

"Beni hatırlamıyor olabilirsin ama ailenin bir arkadaşıyım," dedim.

"Cristiano," dedi.

Sigaramın yarısını ağzıma götürürken durakladım. Tutarlılığından memnun olarak başımı salladım. "*Sí, señor.* Hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Hatırlayamıyorum. Bana söyledikleri bu. Göremiyorum da."

"Özür dilerim. Demansın daha ilerlemiş olduğunu sanıyordum, yoksa ziyaret ederdim."

"Nereyi ziyaret ettin?" diye sordu, sesinde bir panik tonu vardı.

"Neredeyim ben?"

Kıvranmaya başladığında kaşımı kaşıdım. "Benim. Cristiano de la Rosa," dedim. "Kalan üyeleri arıyorum."

kuzeybatıdan Valverde ailesinden."

"Cristiano." Başını sallayarak homurdandı. "Baban ateşle oynuyor."

"Artık değil," dedim. "O herif öldü. Artık Cruz karteliyle birlikteyim ve Valverdes'le temasa geçmemiz gerekiyor."

"Valverdes ve Cruz'lar düşman," diye bilgi verdi. "Vicente ve Costa eski de la Rosa bölgesi için akbabalar gibi savaşıyorlar."

Annemle babam öldükten sonra Vicente Valverde kartellerinin leşine saldırmış ve Cruze'larla narkotik bölgeleri için yıllarca mücadele etmelerine neden olmuştu.

Baykuş geçmişte takılıp kalmıştı ama bu kötü bir şey olmayabilirdi. "Kimin kazanacağını biliyor musun?" Ben sordum.

Eninde sonunda Costa kazanacaktı. Çünkü Valverdes bir gün neredeyse buhar olup uçmuştu. Cruze'lar yıkılan kartellerden geriye kalan her şeyi yutmuştu. Ve Costa riski istikrarla takas etmeye karar verdiğinde, bu bölgelerin bir kısmını para birimi olarak kullanmış ve işinin nakliye kısmına odaklanmıştı.

Tekerlekli sandalyesinin kollarını düğümlü, benekli parmaklarıyla kavradı. "Eve gitmem gerekiyor. Karım bekliyor."

Cama bir dokunuşla başımı kaldırdım ve tanıdık, karanlık, ısıltılı gözlerle karşılaştım. *Tasha*. Manikürlü, azarlayıcı bir kaşını *bana* doğru kaldırdı. Beni büyükbabasından bilgi alırken yakalamıştı.

Yine de o ve sırttan kırmızı dudakları yaşlı adama yuh çektirebilir miydi?

Daniel ve Max'e onu verandaya almaları için başımla işaret ettim.

Natasha Sokolov-Flores askılı, kiraz rengi topuklu ayakkabıları ve kışının kıvrımının hemen altında duran uyumlu bir elbiseyle dışarı çıktı. Bana doğru gelirken kıvrılmış kumral saçları göğüs dekoltesine değiyordu. "Cristiano. Uzun zaman oldu."

CRISTIANO

Tüm umutlarımı tekerlekli sandalyedeki kör ve bunak bir adama bağlamıştım. Karımın, kendisine söylenen yalanları yıkabilmem için ihtiyaç duyduğu kapanış ve kanıt şu anda Baykuş'ta yatıyordu.

Torunu ve eski dostum Tasha eğilip beni iki yanağımdan öptü.

"Nasılsın?"

Bir kez başımı salladım. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

Kırmızı dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. "O zaman aramadığın için alınmayacağım."

"Sen misin, Tasha?" diye sordu yaşlı adam.

"Sí, *abuelito*," diye cevap verdi. "Buradayım."

"Parfümünüzü tanıdım."

Tasha'yla beni Chanel No. 5 kokusu duyunca ağzı sulanan bir köpeğe dönüştürecek kadar çok kez birlikte olmuştuk.

"*Tsk, tsk*, Cristiano," dedi bana sessizce. "Büyükbabamı karanlık köşelere gizlice sokarak ne yapıyorsun?"

Tasha'nın güçlü bir soyu vardı. Kendi kendini yetiştirmiş, iyi bağlantıları olan bir Rus gangsterin kızı olan annesi, Meksikalı bir hanedanla evlendirilmişti. Natasha -Tasha ya da Tatia- ailesinin bebeği olarak doğmuştu ve işin kendisinden çok silah ve uyuşturucu ticaretinin ona sağladığı ganimetlerle ilgileniyordu. Ama söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Ve şimdi işime yarayabilirdi.

Bir an evdeki Natalia'mın, haftalar önce *La Madrina*'da onunla dalga geçtiğim *Natasha*'yla burada durmam hakkında ne düşüneceğini merak ettim. O zamanlar tanımadığım müstakbel gelinime Natasha'nın sikimi bir ağız dolusu altınla son bulacakmış gibi emdiğini söylemiştim. Öyle de olmuştu ama bunu Natalia'yı şok etmek için söylemiştim. Gelinim bana o güzel ağzını hediye ettiğine göre şimdi bu konuda ne diyecekti? Natalia'nın sesinde daha önce de bastırılmış kıskançlık titremeleri duymuştum.

Jaz, Sandra ya da sadece benim sadakatsizliğim ihtimali. Natalia'nın sadakatini kazanma şansı için o kadar mücadele ettikten sonra, bir gün bana sahip olabileceğine dair tatmin edici duyguya kolayca teslim oldum.

Ya da belki de zaten öyleydi.

Hiç düşünmeden mezkalimi elime aldım, sonra yaşlı kadının az önceki sözleri bilincimden süzülürken donup kaldım.

Yerinde olsam onu atardım.

Tuhaf bir kadın. Ve görünüşe göre sezgileri çok kuvvetli. Kehanete inanmazdım ama belki de bir şeyler görmüştü. Her zamankinden daha iyi hissettiğim ve bitirmek için can attığım bardağın tortularına baktım. Ama Badlands'in güvenli duvarlarından risk alamayacak kadar uzaktaydım.

Tekrar yerine koydum. "Valverde ailesinin kalan üyelerini arıyorum," dedim Tasha'ya.

Baykuş cevap verdi. "Mezarlarının yerlerini mi öğrenmek istiyorsun?"

Tasha gülümsemesini bastırmak için dudaklarını büzdü. "İşte cevabın. Şimdi bir şeyler içmeye ne dersin?"

O kadar çabuk değil. Belli ki yaşlı adamın akli *tamamen* gitmemişti. "Hepsinin öldüğüne inanmıyorum," dedim, bana defalarca öldükleri söylenmiş olmasına rağmen.

"Öyle de olabilirler." Tasha çıplak kollarını kavuşturdu. "Yıllardır konuyla ilgili değilim."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "O zaman bana onlar hakkında bilgi vermen sorun olmaz."

İç çekerek büyükbabasının yanına çömeldi. "Büyükbaba? Valverdes hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Onunla konuşurken başını kaldırıp bana baktı. "Yine de çok şey biliyorsun. Benim, Tasha. Valverde ailesinin hâlâ yaşayan üyeleri var mı?"

"Kim? Ne?"

"Beni dinle, *abuelo*," dedi sertçe ve sonra tekrarladı, "Valverde ailesinin yaşayan üyeleri şimdi nerede?"

Adam homurdandı. "Hepsi öldü. Hepsi ... ama güneyde aksini söyleyen adamlar var."

Tasha onun elini kendi eliyle kapattı. "Güneyde nerede?"

"Guatemala'ya geldiysen çok uzağa gitmişsin demektir."

Sadece dünyama biraz huzur getirmekle kalmayıp aynı zamanda beni olmam gereken yere, eve geri götürecek olan bu bilgi için çaresiz olmasaydım gülerdim. Çorak Topraklar'da koşmak. Çoğu kişinin dinlenmeye bırakılmasının daha iyi olacağını düşündüğü şeyleri ortaya çıkarmak. Ve Natalia'mla dalga geçmek, onu öğrenmek ve onunla uyumak.

"Güneydeki hangi kasaba?" Bastırdım.

"Git kendini becer," dedi. "Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elena nerede?"

"O artık bizimle değil, *baba*," dedi Tasha. "Hatırlıyorsun."

Mükemmeldi. Birincisi, yaşlanan bir kiralık mistikten, ikincisi de artık kendi karısının altı ayak altında olduğunu bilmeyen bir zamanların harika adamından bilgi almaya indirgenmiştim.

Tasha başını salladı ve ayağa kalktı. "Sanırım alabileceğinin en iyisi bu. 'Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum' onun mantrası."

"Sadece hangi kasaba olduğunu bilmem gerekiyor," dedim.

Sigaramı elimden aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi, bir nefes çekerken bana baktı. "O çok meşhur olduğun sinsî zekânı kullan." Dudaklarını ayırdı ve duman etrafımızda kıvrıldı. "Nereye saklanacaksın? Ben olsaydım ya en derin çukuru ya da en yüksek dağı arardım."

Bakışlarımı onun arkasına kaydurdım ve Max'e başımı salladım. "Onu geri götür."

Tasha'yla yalnız kaldığımızda sigarasını içkimin yanındaki çıkıntıya bıraktı, elini göğsüme bastırdı ve öpmek için eğildi.

Geri çekildim. "Ben artık evliyim. Bilmiyor muydun?" Duymuş olma ihtimali düşük olduğu için alay ettim.

Kara kaşlarından biri neredeyse belli belirsiz kalktı. Bu dünyadaki kasırganın içinde büyümüş ve maskesini mükemmelleştirmiş olmasına rağmen, caymadığını söyleyebilirdim. "Ne zaman? Bir eş aradığını bilmiyordum."

"Bu görücü usulü bir evlilik," dedim ona yüzüğümü göstererek. Ya da daha doğrusu, zoraki bir evlilik olduğunu düşündüm.

"Kim benden daha güçlü bir ittifak kurabilir ki?"

"Bir *koca* aradığını bilmiyordum," diye belirttim. "Aramıyorum."
Biraz gülümsedi. "Ama doğru horoz için
bir istisna yap. Ve bebeğim, seninkinden daha doğru bir horoz yok."

Homurdandım. "Karımınki farklı türden bir ittifak."

Gömleğimin düğmelerinden biriyle oynadı. "Yani ailesi bizim
sunmadığımız başka bir ahlaksızlık sunuyor diye mi? İşler büyüyor,
biliyorsun."

"Hayır. Ondan değil. Yani ... bana sizinki kadar güç vermiyorlar.
Ama o masaya başka şeyler de getiriyor."

"Ne gibi?"

"Bu gerçekten kelimelere dökebileceğim bir şey
değil." "Anlıyorum." Dudaklarını yaladı. "Onu
seviyor musun?"

"Hayır." Tasha da dahil olmak üzere etrafımdaki herkesin bunu
açıkça bilmesini istiyordum, ona güveniyor olsam bile.

"Aile kim?" diye sordu.

"Cruz'lar."

"Ah. Bianca'nın kızı." Tasha geri çekildi ama elini göğsümde tutmaya
devam etti. "Genç bir kız."

"Yirmi yaşında."

"Seni yirmi yaşındayken tanıyordum," dedi Tasha. "Aşık olacak
kadar saf değildim ama olsaydım da senin gibi bir adama karşı hiç
şansım olmazdı. Seni aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi takip
ediyor olmalı."

Homurdandım. *Onu* sürekli takip eden bendim. Onu izliyordum.
Çok fazla aklımdaydı. Normalde daha fazla adamla seyahat ederdim
ama Max ve Daniel hariç herkesi onu güvende tutma talimatıyla geride
bırakmıştım.

Barto'nun içeri girmesi beni sarsmıştı. Benim yokluğumda, Çorak
Topraklar'da güvenliği on kat artırmıştım, bu hafif seyahat etmek
anlamına gelse bile. Ve onun yanına dönene kadar da
rahatlamayacaktım.

"Bu babasıyla benim aramda bir anlaşma," diye açıkladım.
"Benim ne yaptığım onun umurunda bile değil."

Tasha'nın düğme burnu bir gülümsemeyle kırıştı. "Yazık. O ne
kaçırdığını bilmiyor ama ben biliyorum. Birlikte bir gece geçirsek ne
fark eder ki?"

Tam da bunun üzerine yürümüştüm.

Dolgun, kırmızı ağzını büzdü. Bir profesyonel gibi sik emen ve her dakikasından zevk alan bir ağız. Göz kapakları sanki üzerime bulaşan rujunu da hatırlıyormuş gibi aşağıya indi. Ama karımın çekici, çıplak ağzının ilk kez bir erkeğin tadına bakmasında daha da güzel bir şey vardı. *Beni* tatması. Ve o amcığa sadık bir koca olarak girecektim.

Ya Natalia'nın tam güvenini kazanamazsam? Eve elim boş dönersem? O zaman ne olacaktı? Bekâr bir koca ya da zina yapan bir koca olarak yaşamak arasında seçim yapmak zorunda kalacaktım.

Bu, takip etmeyi göze alamayacağım bir düşünce çizgisiydi. Baykuş'un önerdiği gibi güneye doğru ilerleyecek ve ihtiyacım olanı bulamazsam, riski ne olursa olsun bu ülkenin karanlık köşelerine daha derin, daha sert ve daha acımasızca girecektim.

Natalia'nın hiçbir çekince duymadan tamamen bana bağlanmasını istiyorsam başarılı olmak zorundaydım.

Ve olurum.

"Bu önemli," dedim.

"Çünkü o sana herkesin verebileceğinden farklı bir güç veriyor," diye sözlerini tamamladı Tasha. "O senin geçmişin. Kaybettiğin şeyler. Başarısız olduğun insanlar. Bu onun senin geleceğin olabileceği anlamına gelmez Cristiano. Dikkatli olmalısın."

Sıcak bir gece olmasına rağmen üzerimden bir ürperti geçti. İçgüdüleri evime çok yakındı ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Beni evliliğim konusunda mı uyarıyorsun?"

"Eğer geçmişin baskısını ona yüklüyor ve bu boşlukları doldurmasını bekliyorsan, muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaksın. Aile kurabileceğin bir sürü başka kadın var. Neden o olmak zorunda?"

Kalbim bir kez çarptı. Diego ofisimde hayatı için yalvardığından beri kendime defalarca aynı şeyi sormuştum.

Neden *Natalia* olmak zorundaydı? Neden onun gitmesine izin verip kardeşimi alaşağı etmek için yoluma devam edemedim? Bana ihanet etmesine ve onu öpmeye çalıştığımda başını çevirmeye devam etmesine rağmen neden hâlâ kendimi ona karşı çekici ve koruyucu hissediyordum?

Genç bir adam olarak zayıf anlarımda arkadaşım Tasha'ya bir şeyler anlatırdım. Onu en az birkaç yıldır görmemiştim ve beni bu kadar kolay okuyabilmesine şaşırmıştım. Yine de, ailesinin her iki tarafı da beni geçmişteki yanlışları düzeltmeye mümkün olduğunca yaklaştırmak için yerel ve Doğu Avrupa bağlantılarını kullandığında, başından beri oradaydı. Beni rahatsız etmeye devam eden yanlışlar.

Tasha haklı mıydı? Bianca ve Costa'nın bana gösterdiği sıcaklığı ve kabulü özlemiştim, çünkü masum hayatlarla oynamakla meşgul olan kendi ailemin beni reddettiğini biliyordum.

Şimdi Natalia'dan bunu beklemiyordum ama bir şey istediğimde inatçı bir orospu çocuğu olabiliyordum. Ve bir zamanlar vazgeçmek zorunda kalmadan önce sahip olduğum evi, mutlu hayatı istiyordum.

Tasha, "Valverde hayaletlerini arayarak kendini geçmişe sürüklüyorsun," diye uyardı. "Onları her ne için istiyorsan, onunla bağlantılı olmalı."

Çenemi kapalı tuttum. Tasha'nın yardımını takdir ediyordum ama zaten sahip olduğumdan daha fazlasını paylaşacak değildim. "Partinin tadını çıkar," dedim.

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Seni daireme gelmeye ikna edemeyeceğime emin misin?" Elini sikimin etrafına doladı ve avucunun içinde seğirdi. "O çok sevdiğin görünmez iç çamaşırını giyiyorum."

Bu gece kendimi onun içinde kaybetmek çok kolay olacaktı. Hayatım boyunca Natalia'nın beni yatağına davet etmesini beklerken bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum. Cruz'ların evinden ilk kaçtığımda ve utanç verici bir süre kadınsız kaldığımda bile. Natalia için çıldırıyordum, bunu onun istediğinden emin olana kadar bekleyeceğime dair kendime söz verdiğim halde onu yarı yolda bırakıp ağzını sikmiş olmam da kanıtlıyordu.

Ama Natalia'da çok fazla potansiyel görüyordum. Tasha'nın az önce söylediği gibi, bir insanın omuzlarına yüklenecek çok şey vardı ama inancım vardı. Başka bir kadınla geçirilecek bir gece fazla bir şey olmayabilirdi, özellikle de buralarda, ama benim için Natalia'dan ve benden umudu kesmenin küçük bir yoluydu ve bunu yapamazdım. Henüz değil.

Tasha'nın elini kasıklarımdan çektim. "Teklifin için minnettarım ama eminim."

Suratını astı. "Daha önce yalan söyledim. Tanıştığım diğer tüm penisler seninkinden daha iyi, çünkü beni reddetmediler."

Güldüm. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni reddeden benim sikim değil."

"Kalbin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Diğer her şeyi yöneten şeyle aynı şey, mantığım."

"Pekâlâ," dedi geri çekilerek. "Fikrini değiştirirsen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Kendimi sıcak ve ıslak bir yere gömmeyi arzuluyordum ama geçmişte herhangi bir kadın yeterince iyi olabilirdi, şimdi ise sadece biri yeterliydi.

Natalia, şüphesiz beni geri fethedecek bir fetihtti.

Onun bağlılığını kazanabileceğime dair içimde umut tohumları vardı. Bu umut beni yönlendirdi. Şimdi burada durmamın nedeni buydu.

Max ve Daniel'a işaret ederek partiye geri döndüm.

"Şimdi ne olacak patron?" Daniel lobiden geçerken cam bir kâsedden nane şekeri alırken sordu.

Otelin tentesinin parlak ışıkları altından geçerek dışarı çıkarken, "Güneye gidiyoruz," dedim. "Arazinin ve sıradağların uydu görüntülerini toplamaya başlayın," diye devam ettim vale standında durarak, "ve mevcut ve potansiyel kaynaklardan bilgi almak için yoklama yapın." Etrafıma bakıp park görevlilerinden birini aradım, hareket etmeye hevesliydim. "México-Guatemala sınırında bir sürü bağlantımız var, which-puta *madre*," diye küfrettim. "Kimse çalışmıyorsa neden bizi vale yaptılar ki?"

Etkinliğin yüksek profilli doğası nedeniyle Suburban'ın anahtarlarını teslim etmek zorunda kalmıştık, ancak bu şehirdeki böylesine üst düzey bir otel için hizmet berbattı.

"Ben hallederim," dedi Max, küçük kabine girerek. Anahtarlarımızı aldı ve koşmaya başladı.

Telefonum çaldı ve ekranı kontrol etmek için cebimden çıkardım.

Natalia.

Bir gecede iki kez mi? Belki bir gün bu normal olabilirdi ... ama şimdi doğru değildi. Ve uyarı zillerini çaldırdı.

Daniel'a hızlıca bir bakış atarak, "Alejo'ya haber ver. Evdeki işleri kontrol et, tamam mı?"

"Bunu bana saatler önce yaptırmıştın zaten," dedi Natalia'ya karşı aşırı korumacı tavrıma kıs kıs gülererek.

"Bir daha yap yoksa seni o partide bırakırım," diye tehdit ettim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu, telefonunu açması için yeterliydi. Ben parmağımı ekranda kaydırırken o Alejandro'yu aramak için uzaklaştı. "Natalia," diye cevapladım. "Ne oldu?"

"Cristiano. Tekrar ve bu kadar geç aradığım için özür dilerim."

"Geç değil." Etrafımdaki boşluğu gözden geçirirken bir elimi cebime soktum ve mahremiyet için çimlere doğru yürüdüm. "Beni gecenin herhangi bir saatinde ara. Telefonumu senin için açık bırakıyorum."

Bir nefes aldı ve o küçük nefes alışında bir tereddüt sezdim. Onu sadece nefes alış verişinden okumak mümkün müydü -küçük, seksi nefesler, hafif nefes verişler, ağır pantolonlar? *Hay sikeyim*. Belki de şimdiden deliliğe doğru sürükleniyordum.

"Ne oldu?" Tekrarladım. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ama istediğim kadar kararlı değildi. Neredeyse korkuya kapılacaktı. "Her şey yolunda, ben sadece ..."

Ardından gelen sessizlikle birlikte ellerim telefonun etrafında terledi. Neden lanet olası bir telefon görüşmesi ve birkaç basit kelime kalbimin çarpmasına neden oluyordu?

Kendimi paniklemiş hissediyordum. Uzun zamandır hiç olmadığı bir şekilde.

Ve bunun tek açıklaması Natalia'ydı. Ona olan bağlılığım artık tamamen oluşmuştu ve bu benim için bir sorundu.

Bu bir zayıflıktı.

Ve eğer benim fikrimi hiç kabul etmezse bu onun için de bir sorun olacaktı. Çünkü benim onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Sesin iyi gelmiyor," dedim. İç çekti. "Neredesin?"

"Uzakta değilim. Bana ihtiyacın olursa helikoptere binebilirim, yeter ki iste."

İstemezdi. Ne gibi bir sebebi olabilir ki? Aramızdaki şeyler değişmişti, ama benden isteyebileceği bir yere değil.

onun gibi bir şey.

Daha fazla sessizlik. Hattaki sessizlik uzadıkça kendimi daha da huzursuz hissediyordum. Neler oluyordu? Şakaklarımda bir ağrı hissediyordum, düşüncelerim karmakarışık. Kendimi az önce sarsılmış bir kar küresinin içindeymişim gibi hissediyordum. "Neden soruyorsun?"

"Sadece bana gideceğini açıkça söylemedin. Ve ne kadar uzağa gideceğini de söylemedin. Ben de, bilirsin işte, senin ... olarak Nerede olduğunu bilmeliyim."

Karım olarak. Artık tutsağım değil misin? Sonunda cip yanaştı. Vale şoför mahallinden inerken omzumun üzerinden baktım. "Konuş benimle *aşkım*," dedim tekrar öne dönerek. "Neler oluyor?"

"Geçen hafta sonu gece kulübünde yaptığımız konuşma hakkında çok düşündüm," dedi usulca.

"Neden bu konuyu daha önce açmadın?"

"Fark etmedim... şey, bir şey aradığını ve bunun tehlikeli olabileceğini söylemiştin."

Natalia'nın sözlerini ağzında gevelemesine ya da lafı dolandırmasına neyin sebep olabileceğini düşündüm. Eğer başı belada değilse, sadece utangaç olabilir miydi?

"Ne sormaya çalışıyorsun?" Belki söylenmesi gerekiyordur diye ses tonumu sertleştirdim. "Şimdi söyle."

"Tehlikede *olup* olmadığını bilmek istiyorum, gerçekten. Gerçek, gerçek bir tehlike. Ve eğer öyleyse, bu görevin buna değeceğini emin misin?"

Ah. Göğsümde rahatlatıcı, alışılmadık bir sıcaklık çiçek açarken topuklarımin üzerinde geriye yaslandım. Endişeli miydi? Benim için mi? Son haftalarda bana her fırsatta direniyordu. Son on bir *yıldır*, yaptığımı düşündüğü şey yüzünden benden nefret ediyordu. Hayatımla ilgili en ufak bir sorgulama bile bir dönüm noktasıydı ve burada gerçekten de sağlığını kontrol ediyordu. Küçük gülümsememe engel olamadım. "Natalia."

"Cristiano," diye cevap verdi ve telefonda kendi gülümsemesini duydum. Beni memnun ettiğini biliyordu.

"Benim için *endişeleniyor* musun?" diye sordum.

"Buradaki, evinizdeki ve tüm Çorak Topraklar'daki insanların siz olmadan ne yapacakları konusunda endişeleniyorsanız . . ve

. eğer kötü muamele gören kadınların ve çocukların gelecekleri için endişelenmek kaynaklarınızın yardımcı olabileceği anlamına geliyorsa . . . eğer tüm bunlar sizin için endişelendiğim anlamına geliyorsa, sanırım öyleyim."

Bunu kabul ederdim. Her kelimesini. İsteddiği şeyleri söyleyemezdi, bunun için çok erkendi. Ama endişesinin ardındaki anlam ortaya çıkmıştı. Ve bunu takdir ettim.

"Çok büyük bir tehlike altında değilim," dedim, riski küçümseyerek. Evimden gittikçe uzaklaşmak beni her zaman düşmanlara ve potansiyel tehditlere maruz bırakacaktı.

"Buna inanmıyorum," dedi, sesi normal tonuna yükselmişti.

"Çorak Topraklar'dan her ayrıldığımda bir şeylerin ters gitme ihtimali var," diye itiraf ettim. "Özellikle de yanımda sadece iki adam olduğu için."

"Neden daha fazlasını almadın?" diye sordu. "Burada benimle oldukları için mi?"

Çimenlikte dolaştığımı fark edince durdum ve Daniel'ı aradım. Neredeydi ki? Ya Max? Gözlerim vale standının yanında sahipsiz bir şekilde duran Suburban'a takıldı. Onu bir valenin çektiğini görmüş müydüm? Anahtarları olan Max'ti.

"Neredesin sen?" Natalia sordu.

Kaşlarımı çattım, hâlâ etrafı tarıyordum. Garip bir şekilde mide bulantısına benzer bir huzursuzluk dalgası beni vurdu. "Politik bir etkinlikte, ama bu önemli değil. Buradan güneye gitmeyi planlıyorum."

"Neden?"

Ayrıntıları Natalia'dan saklamak istediğimden değil ama bir şey paylaşmadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Eğer ona ne aradığımı söyler ve bir şey bulamazsam, bu aramızın daha da açılmasına neden olabilirdi. Ve eğer bu konudaki içgüdülerim doğruysa, bu onun kalbini tekrar kırabilirdi. Costa gibi ben de bunu hafife almadım. Onu koruyacağıma yemin etmişim ama şüphelerim doğru çıkarsa, bu onu koruyamayacağım derin bir duygusal ihanet olurdu. Yüzde yüz emin olana kadar tek bir kelime bile etmeyecektim.

"Bunun politikayla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman ne?" diye sordu. "Ne aradığına dair bana daha fazla ipucu veremez misin?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. *Kapanış*.

"Buna ihtiyacım yok," dedi hemen.

Tentenin parlak ışıklarına karşı gözlerimi kırptırarak açtım. O kelimeyi yüksek sesle söylememiştim. Söylemiş miydim? Benim neyim vardı böyle? İstemedem ağzımdan sözcükler çıkmazdı.

"Eğer bütün bunları beni bir konuda rahatlatmak için yapıyorsan, yapma," diye adeta yalvardı.

Elbette bunu onun için yapıyordum ama ben bir aziz değildim. Benim de kendi bencil nedenlerim vardı. Otele döndüm ve Daniel'ın lobide olup olmadığını kontrol etmek için merdivenleri koşarak çıktım. "Ne bulmaya çalıştığımı bile bilmiyorsun."

"Önemli değil, Cristiano."

"Benim için önemli."

"Ama neden?"

Düşünerek çeneme masaj yaptım. Otelin hoparlörlerinden "Tiny Dancer" çalıyordu ve çok gürültülüydü. En son ne zaman bir plak koyup sonuna kadar dinlemiştim? Ve şu anda bu nasıl bir düşünceydi? Döner kapılardan dönüp arabaya yöneldiğimde şarkı dışarıya da taşındı.

Natalia neden gittiğimi ve eve elim boş döndüğümü bilseydi, bana asla tam olarak açılmazdı. Bu olmadan, ne olursa olsun kalbinin bir parçasına asla dokunamayacaktım. Bunu biliyordum. O *da* biliyordu. Kapanış olmadan ikimizin asla tam bir güven seviyesine ulaşamayacağımıza dair bana yemin eden oydu.

"Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi. "Eğer, bilirsin, güvende değilsen olmaz."

Ölçülü sözleri çok şey anlatıyordu. Natalia kendimi tehlikeye atmamı istemiyorsa, bu, ne kadar derine gömülmüş olursa olsun, bir düzeyde beni *önemsiyor* olabileceği anlamına geliyordu.

Ve bunu söylemek onun için zor olmakla kalmıyor, on bir yıl boyunca beni hayatındaki en kötü adam olarak gördükten sonra, muhtemelen imkânsızdı.

Canavardan koca diyebileceği bir adama dönüşüyordum.

Ama bu tek başına yeterli değildi. Hepsini istiyordum. Ne *istediğini sormasını* istiyordum. Ve umarım istediği şey eve dönmemdi. "Natalia. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"I . . . Seni istiyorum-"

Kulaklarım çınlamaya başlayınca cümlesinin sonunu kaçırdım. Çenemi gererek bir o yana bir bu yana hareket ettirdim... ancak sesin telefondan geldiğini fark ettim.

Omurgam dikleşirken Natalia'yı bastıran delici bir feryat.

Arabaya doğru yürürken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bu alarmı nerede olsa tanırdım.

"Bu da *ne*?" Natalia kendi tarafındaki kulak tırmalayıcı sesin üzerine bağırdı.

"Evin alarmı. Neredesin?" "Yatak odasında-"

"Alejandro'nun sana gösterdiği gibi mahzenden geçerek panik odasına in Natalia. Hemen!"

Ayaklarımın altındaki zemin jöleye dönüştü ve Suburban'a doğru koşarken tökezledim.

Ölüm saldırdığında, düşme.

Başımın dönmesine aldırmadan kendimi düzelttim.

"Arabanız, *bay de la Rosa*." Döndüm ve genç vale park görevlilerinden biriyle yüz yüze geldim. Başımın üzerinden Max'e baktım, aynı anda çocuk tüm gücüyle bana doğru hamle yaptı. Omzum Suburban'ın yan paneline çarptı. Panelden sekip ona doğru savrulduğumda pazumdan acı yayıldı ve ıskaladım.

Ben hiç ıskalamam.

Ne oluyor lan?

Parlak ışıklar görüşümü yakıyordu. Evin alarmı kulaklarımda mı yankılanıyordu yoksa cep telefonumdan mı çalıyordu, emin değildim. *Natalia*.

Tekrar yumruklandığımda sırtım arabanın kapısına çarptı. Ben onun üzerinde yükselirken vale yüzüme vurmak için elinden geleni yaptı. Kolaylıkla ikisini birden kaldırıp kafalarını kırabilirdim ama reflekslerim o kadar yavaşlamıştı ki onu zorlukla itebildim bile.

Mezcal'ım. *Uyuşturulmuştu*. Dişlerimi sıktım ve kendimi ileri itmeye çalıştım. Natalia'nınki de dahil olmak üzere bana bağlı birçok hayat vardı.

Bu destekleyici düşünceyle, uşağı taşaklarından vurmayı başardım ve keskin bir acı karnımdan gğşme kadar yandı.

Ortadan kayboldu ama onu görüş alanıma sokmak için başımı yeterince hızlı hareket ettiremedim.

Kaslarım yoruldu ve kendimi arabaya yaslamak zorunda kaldım, yoksa dşecektim. Hâlâ elimde olan telefonum titreşti ve bir gecede nc kez Natalia'nın adıyla aydınlandı.

Ona baktım, cevap verebilmek için elimin hareket etmesini istiyordum. Parmağımı kaydırdım ama telefonu kulağıma gtremedim. "Natalia," diye mırıldanmayı başardım.

Ve onun delici çığlıkları cevap verdi.

Hayır. Siktir! Hayır. *Alarmlar*. *Kiler*. Orada mıydı? Soruyu ağzımdan zorla çıkarmaya çalıştım.

Yanımda parlayan bir hareketle uşak tekrar bana doğru atıldı. "Belmonte-Ruiz'den bir hediye, *cabrn*," dedi. "Bizimle son kez uğraştın."

Zaman yavaşladı. Tentenin zerindeki kr edici ışıklar parlayıp keskinleşirken gözlerimi kırıpştırdım. Elton John'un mırıltısı yavaşlayarak derin, uyuşuk bir cızırtıya dönüştü. Başım ne düştü ve valenin elindeki kanlı bıçağı gördüm. Bu kan nereden geliyordu? Ve neden ayaklarıma damlıyordu?

Acımasız bir hamleyle bıçağı yan tarafıma sapladı ve ardından yakıcı bir acı geldi.

Elini çekerken nefes nefese kaldım ve boynunu yakalamak için elimi uzatmaya çalıştım ama yorgunluk hareketlerime ağırlık veriyordu.

Dünya etrafımda dalgalanıyordu. Kulaklarım tekrar çığlıklara ayarlandı.

Natalia'nın çığlıkları evin alarmıyla karışıyordu.

Grşm bulanıklaştı. Her şeyimi telefonu kulağıma götürmeye odakladım.

Adımı duydum. Onu kavradım. "Cristiano-" Sesi küçük, korkmuş. "Cristiano!"

Bodruma in. Dizlerim büküldü ve onların üzerine düştüm ama önemli olan tek bir şey vardı: Bebekken, çocukken ve şimdi karım olarak koruduğum kadının çığlıkları. Cehennem beni altına çekerken duyduğum şey onlar olamazdı, *olamazdı*. Ona zarar verildiği korkusuyla aşağıya inemezdim. Başka bir adam yatak odama girmişti. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu köşeye sıkıştırmış. Karşı koyduğum tüm o ağza alınmayacak şeyleri yapacaktı. Ona sadece *benim* dokunacağıma söz verdiğim o narin boğazına ellerini dolayacaktı. Birinin ona Cennet'in kapılarını açacak kadar yaklaşılabileceği düşüncesiyle tüm vücudum yandı - *benim* lanet olası Cennetim - zar zor tattığım ve hiç ihlal etmediğim.

En kötü olasılık aklıma geldiğinde içimde öfke kabardı. Var gücümle ayağa kalkmaya çalıştım ve ellerimi herifin boynuna dolamayı başardım. Belmonte-Ruiz karımı Çorak Topraklar'dan alıp benim gittiğim yerden daha kötü bir cehenneme götüremeyecekti.

Sayıpız kez ölümle yüz yüze gelmiş ve hâlâ ayakta duran bir bedenin gücüyle sıktım. Bu pisliğin üç katı büyüklüğünde adamları alt etmiş bir beden. Zafer kazanmış bir beden.

Ve sonra daha da fazlası için rezervlerimin derinliklerine uzandım - geçmişte beni hayatta tutan rezervler, kendi hayatımı kurtarmak için her zaman geri döndüğüm rezervler. Şimdi de Natalia için onlara başvurdum.

Ama her zaman güvendiğim, tökezleyen ama asla düşmeyen, öldürdükçe öldüren bedenim şimdi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu bıraktığımda görüşüm karardı ve nefes almak için hırıldayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Karanlığın içine kayamazdım. Buna karşı savaştım. Gözlerimi ona dikmek ve iyi olduğunu bilmek, daha yeni öğrenmeye başladığım dudakları öpmek için. Hiç söylemeyi hayal edemediğim şeyleri konuşmak için.

Adını mırıldandım. Ona dönmem gerekiyordu, kendime... kendime...

. "Natalia-"

"Natalia için endişelenme." Başımı kaldırıp, elinde kanlı hançeriyle tepemde dikilen Belmonte-Ruiz üyesinin gözleriyle buluşmak için her türlü çabayı göstermem gerekti. Ağzı tehditkâr bir gülümsemeye dönüştü. "Sırada karın var."

Kasım 2019'da Çıkıyor: Violent Triumphs Hemen
Ön Sipariş Verin

Yeni sürümlerden, satışlardan haberdar olun ve aylık haber bültenleri alın: [Posta Listesine Katılın](#)
[Amazon'da takip edin](#)

JESSICA HAWKINS TARAFINDAN DA YAZILMIŞTIR

WWW.JESSICAHAWKINS.NET ADRESİNDEN DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Beyaz Hükümdar Üçlemesi

Şiddetli Zevkler

Şiddetli Sonlar

Şiddet Zaferleri

Tam Seni İstedğim Yerde

"Zekice yazılmış, seksi, iyi hissettiren ve duygusal bir yumruk atan bir romantizm..." (USA Today's HEA) Cinsel gerilim ve akıllı, eğlenceli düşman-sevgili şakalaşmalarıyla dolu esprili bir işyeri romantizmi.

Yolda Bir Şey Serisi

"Destansı boyutlarda bir yasak aşk hikâyesi... Muhteşem" (New York Times çoksatan yazarı Corinne Michaels) Lake Kaplan kendinden yaşça büyük yakışıklı bir adama aşık olur - ama sonra kız kardeşi de gözünü ona diker.

Yolda Şey .

BirBaşkasının .

Gökyüzü Yıldızları

Hareket Ettiriyor

Göl+ Manning

Dil Sürçmesi Serisi

"Bağımlılık yapıcı. Acı verici. Büyüleyici... Otantik, çığ ve duygusal olarak sürükleyici, mutlaka okunması gereken bir kitap." (Angie's Dreamy Reads) Kocasını artık onu istemiyor. Komşu adam ona sahip olmak için her şeyden vazgeçebilirdi.

Dil Sürçmesi İlk Tat

Senin

Explicitly Yours Serisi

"Pretty Woman, Indecent Proposal ile buluşuyor... baştan çıkarıcı bir seri."-(USA Today oksatan Yazarı Louise Bay) Ya bir gece yetmezse? Ateşli bir koleksiyon.

Sahiplenme

Hükmetme

Kışkırtma

Saplantı

şehir Manzarası Serisi

Olivia'nın mükemmel bir hayatı vardır ama bir şeyler eksiktir. Yakışıklı playboy David Dylan, uzun zaman önce kaybettiğini sandığı tutkusunu uyandırır. Aralarındaki ilişkiyi yanıcı şehvetin aşka dönüşmesini engelleyebilir mi?

Come Undone Come

Alive

Bir Araya Gelin

TEŞEKKÜRLER

Çok teşekkürler:

Editörüm, Elizabeth London Editörlüğüm

Betam, [Underline This Editing](#)

Düzeltenim, Paige Maroney Smith

Hassasiyet okuyucularım, Chayo Ramón ve Maria D.

Serbest bırakma asistanım, Serena McDonald

Kapak Tasarımı: [Najla Qamber Designs](#) Kapak

Fotoğrafı: [Perrywinkle Photography](#) _ _ _ .

YAZAR HAKKINDA

Jessica Hawkins, "duygusal olarak sürükleyici" ve "alışılmışın dışında sıcak" romantizmiyle tanınan *USA Today* çoksatan yazarıdır. Hem meslektaşları hem de okuyucuları tarafından

"endişenin kraliçesi" olarak adlandırılan

Akıllı ve kışkırtıcı çalışmalarıyla, parçalanmayı ve tekrar bir araya getirilmeyi seven hayranlarından oluşan kült benzeri bir takipçi kitlesi edindi.

Hem New York'taki evinde hem de dünyanın dört bir yanında romantizm yazıyor, sadece bir dizüstü bilgisayar, kulaklıklar ve bir kahve fincanı ile kafeden kafeye zıplayan bir kahve dükkanı gezgini. Okurlarıyla çoğunlukla Facebook, Instagram ve e-posta yoluyla yakın temas halinde olmayı seviyor.

liste.

Güncel kalın:

www.jessicahawkins.net/mailling-list

www.amazon.com/author/jessicahawkins

www.jessicahawkins.net

jessicahawkinsauthor@gmail.com

COPYRIGHT

Kapak Tasarımı© Najla Qamber Designs

Violent Ends Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin **verilenler** dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan veya ölü, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

Şiddet İçeren

Sonlar Telif

Hakkı

Bildiriminde

Kalın

1. Natalia

2. Natalia

3. Natalia

4. Natalia

5. Natalia

6. Natalia

7. Cristiano

8. Natalia

9. Natalia

10. Natalia

11. Natalia

12. Natalia

13. Cristiano

14. Natalia

15. Natalia

16. Natalia

17. Natalia

18. Natalia

19. Natalia

20. Natalia

21. Cristiano

22. Cristiano

Sonsöz

Jessica Hawkins

tarafından da yazılmıştır

Teşekkür

Yazar Hakkında Telif

Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

